SAGA SOARELUI NEGRU

„Giacometti-Ravenne ne oferă un roman cu spioni la fel de incitant ca Indiana Jones!”

Julie Malaure, *Le Point*

Éric Giacometti
Jacques Ravenne

relicva haosului

ROMAN

NICULESCU fiction

Citim. Știm.

SAGA SOARELUI NEGRO

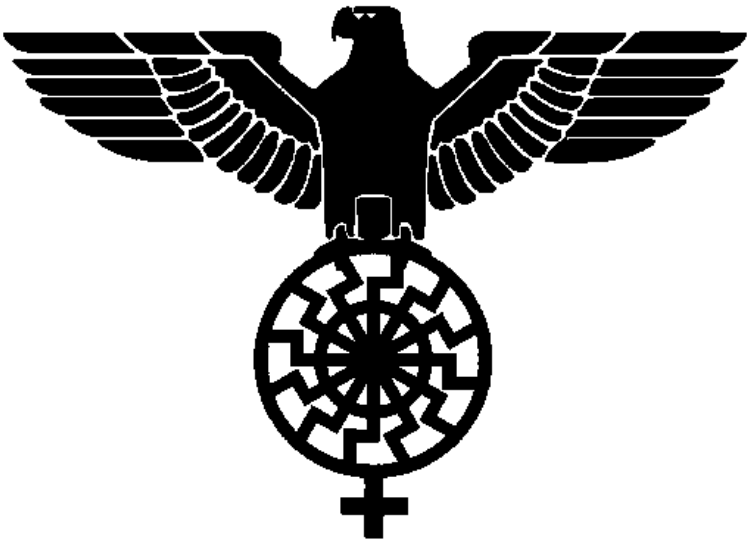

Éric Giacometti
Jacques Ravenne

relicva haosului

Traducere:
Claudiu-Eduard Brăileanu

NICULESCU fiction

Saga Soarelui Negru

În orice fiinţă există o energie creatoare
şi devastatoare. La fel şi în orice lucru.
Energia este întuneric şi lumină.
Este miezul celor patru relicve.
Şi este atât de puternică, de teribilă,
încât Iisus însuşi îşi acoperă chipul văzând-o.

Rezumatul volumelor I şi II, *Triumful întunericului* şi *Noaptea răului*

Berlin, 1938. Colonelul SS Karl Weistort ucide un librar evreu pentru a-i fura o carte preţioasă intitulată *Thule Borealis Kulten*. Lucrarea povesteşte legenda celor patru relicve sacre, sub forma unor cruci gamate de mărimi diferite, având puterea de a schimba cursul istoriei.

Lhassa, 1939. O expediţie pleacă în Tibet, coordonată de *Ahnenerbe*, institutul nazist de cercetări arheologice şi ezoterice. Prima relicvă este descoperită nu departe de Lhassa şi expediată la Wewelsburg, castelul lui Heinrich Himmler, şeful SS. Germania declanşează al Doilea Război Mondial.

Montségur, 1941. Tristan Marcas, un traficant de artă din Franţa este scos de Weistort dintr-o închisoare din Barcelona, pentru a-l ajuta pe binefăcător să descopere cea de-a doua relicvă, ascunsă în castelul catar din Montségur. La Londra, comandantul Malorley de la S.O.E., serviciul secret pentru acţiuni speciale abia înfiinţat, obţine undă verde din partea Premierului pentru a trimite un comando să recupereze relicva de la Montségur. Malorley era prieten apropiat al librarului neamţ asasinat. Ajutat de arheologa Erika von Essling şi urmărit de ostilitatea lui Laure d'Estillac, a cărei familie este proprietara castelului, Tristan descoperă cea de-a doua relicvă. Originalul îl pune la dispoziţia unui comando englez, iar o copie o dă naziştilor, fiind un agent al lui Malorley. Weistort este grav rănit şi cade într-o stare de comă profundă.

Berlin, iunie 1941. Laure d'Estillac pleacă la Londra şi devine la rândul său agentă a S.O.E.. În timp ce adevărata relicvă este expediată la loc sigur în Statele Unite, replica de la Montségur ajunge la Wewelsburg, alături de prima. Tristan Marcas primeşte drept recompensă *Crucea de Fier* germană. Simţindu-se invincibil, Hitler invadează Rusia. Este un moment hotărâtor al războiului: Anglia nu mai este singură în faţa Germaniei.

Creta, octombrie 1941. Aflaţi în căutarea celei de-a treia relicve pierdute, Tristan şi Erika decriptează noi informaţii din *Thule Borealis* şi ajung într-un şantier arheologic dintr-un sat pierdut din Insula Creta. Acolo găsesc un indiciu care-i conduce într-o mănăstire din Germania. Tristan află că svastica fusese dată lui Hitler în tinereţea acestuia. Şi că o poartă asupra lui zi şi noapte.

Veneţia, decembrie 1941. Întâlnire la vârf între Hitler şi Mussolini în oraşul Dogilor. Serviciile secrete britanice trimit

acolo un nou comando, în fruntea căruia se află Ian Fleming, pentru a recupera relicva şi a-i asasina pe cei doi dictatori. Operaţiunea eşuează, aşa că Tristan Marcas este obligat să arunce în lagună svastica Fürerului pentru a evita ca nemţii să o recupereze. Erika von Essling este rănită la cap. Devenită temporar amnezică, devine singura care cunoaşte trădarea lui Tristan.

Pearl Harbor, decembrie 1941. Hitler şi-a pierdut talismanul. În acest moment se produce cel de-al doilea eveniment major ce va răsturna echilibrul de forţe în conflictul mondial. Japonia lansează un raid ucigaş asupra insulei americane Hawaii şi provoacă intrarea Statelor Unite în război alături de Anglia, împotriva forţelor Axei.

Iar acum...

În acest început de lună iulie 1942 soarta războiului pare mai nesigură ca niciodată. Dacă Anglia vede îndepărtându-se orice risc de invazie germană pe teritoriul său şi profită de sprijinul Americii, Rusia lui Stalin este afectată de ultimatumurile *Wehrmacht*-ului. Europa continentală este încă sub cizma nazistă, iar exterminarea evreilor intră într-o fază înspăimântătoare, unică în istoria umanităţii.

Marea căutare a svasticilor atinge paroxismul. Balanţa este echilibrată între cele două fronturi. Germania are prima relicvă, Aliaţii pe a doua, iar a treia este pierdută pe vecie. Cine o va descoperi pe a patra va schimba cursul războiului şi al istoriei.

21 iunie 1942

De la: Cartierul General S.O.E., eşalonul E
Către: Cabinetul Primului Ministru, War room
Nivel de clasificare: Secret de nivelul 5.

Locul descoperirii:
Valea Yarlung, Tibet: 29°21'26.7
"N/90°58'23.3 "E
Castelul Montségur, Franţa : 42°52'32.1
"N/1°49'57.5 "E
Mănăstirea Heiligenkreuz, Austria: 48°03'23.2
"N/16°07'50.5 "E

Ultimele localizări cunoscute:
Castelul WewelsBurg, Germania: 51°36'25.6
"N/8°39'04.9 "E
MIT, Statele Unite : 42°21'36.6 "N/71°05'39.1 "W
Veneţia, Italia: 45°24 i17.9 "N/12°22'14.2 "E

Prolog

Rusia
17 iulie 1918
Ekaterinburg
Casa Ipatiev

Era o noapte blândă de iulie. Una numai bună de petrecut cu râsete şi băuturi, departe de izbe şi de dormit sub cerul liber fără vreun risc de a te îmbolnăvi de plămâni. O pauză binecuvântată, la fel de rară precum anii de recolte abundente. Aici, în oraşul de la poalele Munţilor Urali, la graniţa dintre Europa şi Asia, vara durează doar cât o clipire din ochi apoi totul devine o întindere nesfârşită de gheaţă.

Şi, totuşi, în această seară de iulie, niciun suflet din Ekaterinburg nu se bucura de blândeţea nopţii. De la Revoluţie toţi trăiau într-o iarnă continuă, ferecaţi bine în casă, posaci, închişi în sine. De teamă. În primul rând, era frica de comunişti, adevăraţii deţinători ai puterii în oraş. Regiunea a fost, de altfel, supranumită şi *Uralii Krasnyi*, Uralii Roşii, din cauza zelului sovietului local de a-i extermina în masă pe duşmanii poporului: burghezii, chiaburii şi reacţionarii de tot felul. Frica se manifesta şi faţă de Albi, de armata lor pestriţă formată din regimente imperiale loiale ţarului decăzut şi din hoarde de

cazaci devotate căpeteniilor militare, pe cât de cruzi, pe atât de îndrăzneţi. Albii năvăliseră din câmpiile Siberiei şi se apropiau implacabil de obiectivul lor. Nu mai era decât o chestiune de zile până să ajungă la porţile oraşului.

Doi urşi, scoşi din minţi de furie, sfâşiau Rusia cu dinţii. Unul Roşu, celălalt Alb. O luptă oarbă şi feroce, din care doar unul putea supravieţui.

— Tovarăşe Evgheni, crezi că ne vor cruţa dacă vom cădea în mâinile lor?

— Cazacii nu vor ierta pe nimeni. Milostenia nu face parte dintre rarele calităţi pe care le posedă câinii albi ai atamanului Krasnov. Te vor tăia în bucăţi aşa de mici încât nici măcar taică-tu nu te va mai putea recunoaşte. Tăiat de viu, vreau să spun...

Evgheni Berin, cel care tocmai vorbise, avea mai puţin de treizeci de ani, dar se exprima rar, ca un bărbat mai în vârstă. Privirea îi era palidă, obosită de prea multe orori văzute. Tânărul soldat de lângă el părea abia ieşit din copilărie şi aproape că plutea în haina lui peticită.

Aşezaţi în ghereta postului de pază, cei doi bărbaţi împărţeau o ţigară pe jumătate arsă. Stăteau cu picioarele aşezate pe cutia de muniţie a mitralierei *Maxim*, îndreptată spre obloanele casei Ipatiev. Prin decizia Sovietului din Ural, casa cochetă cu două etaje, cuibărită pe un deal din oraş, pe strada Voznessensky, fusese transformată într-o fortăreaţă improvizată. O palisadă, ca un zid de lemn flancat de două posturi de pază, înconjura reşedinţa. Până şi geamurile ferestrelor fuseseră acoperite cu vopsea albă. Un detaşament al Armatei Roşii staţiona permanent în vilă pentru a o păzi. Şi,

de parcă nu era de ajuns, o echipă de cekişti[1] sosise cu o săptămână înainte. Motivul acestei desfăşurări de forţe nu era pentru nimeni un secret. Tot Ekaterinburgul cunoştea identitatea familiei închise de la sfârşitul lunii aprilie în casa Ipatiev

— Ca să adorm, mama îmi povestea că atunci când murim o nouă stea va începe să strălucească pe cer, murmură puştiul. Şi mai spunea despre Calea Lactee că e ca o pânză de sidef unde fiecare stea ascunde un suflet.

— Tolea[2] Kabanov, maică-ta pare să fie o femeie de ispravă, dar este şi o mare idioată! exclamă Evgheni Berin, lovindu-l în umăr pe tânărul soldat. *Durak*[3]! Poporul nu mai crede în toate balivernele acestea: Suflet, Dumnezeu, paradis... Invenţii create pentru a-i opri pe ţărani şi pe muncitori să se răscoale. Singurul paradis existent este cel creat de noi pe acest pământ.

Dacă vom reuşi, a adăugat.

Revoluţia nu începuse nici măcar de un an, iar duşmanii ei erau atât de numeroşi încât nici cei din interior nu îndrăzneau să se gândească prea curând la o victorie. Regiuni întinse din teritoriul ţării erau sub controlul armatelor albe, ajutate în secret de englezii şi de francezii mâhniţi profund de tratatul de pace semnat între bolşevici şi nemţi.

Evgheni şi-a strivit mucul de ţigară pe pietrişul murdar şi s-a uitat la ceas. Sosise vremea să acţioneze. Aşteptase prea mult momentul: o eternitate! Exact treisprezece ani. Considerat unul dintre cei mai buni ofiţeri ai temutei CEKA,

---

[1] Membri ai CEKA, poliţia politică a Revoluţiei, din care apoi a apărut KGB.

[2] Diminutiv de la Anatolie.

[3] Idiot.

Evgheni Berin se mândrea cu faptul că devenise revoluţionar încă de la început. Activist şi luptător, călit în oţelul cel mai pur al idealului bolşevic. Tovarăşul Lenin îl alesese pe el şi pe nimeni altcineva să raporteze ce se va întâmpla în acea noapte între pereţii casei Ipatiev. Berin parcursese aproape două mii de kilometri de la Moscova cu *Transsiberianul*, de la vest la est, într-o călătorie lungă şi grea, presărată cu opriri intermitente, între Nijni Novgorod şi Ekaterinburg.

O lumină a ţâşnit prin uşa întredeschisă a vilei. Tovarăşul Pavel Damov şi-a făcut apariţia şi l-a chemat cu un semn din mână. Evgheni îl dispreţuia pe acest om. Pentru el, Damov era o brută fără scrupule, chiar dacă înzestrat cu o inteligenţă remarcabilă. Reuşise să prindă trenul Revoluţiei şi chiar să urce în unul dintre cele mai bune vagoane, cel al CEKA. Primise porecla *Pocalul de Plumb*. Un alint primit în urma unei operaţiuni de represiune lansate contra unei mănăstiri din Kostroma, pe malul Volgăi. Cuprins de o inspiraţie de moment, Damov îi forţase pe călugări să înghită plumb topit pe post de botez, înainte de a-i ucide cu lovituri de topor. Fapta i-a asigurat o avansare în CEKA. În şase luni Damov devenise călăul oficial al celor mai importanţi duşmani ai regimului. Gurile rele şopteau că era corupt până în măduva oaselor, dar nimeni nu reuşise să o şi demonstreze.

Evgheni fluieră printre degete pentru a-l alerta pe şoferul camionului oprit în stradă. Motorul bătrânului *ZIS* a tuşit de trei ori înainte de a porni cu zgomot.

— Tovarăşe, spuse tânărul soldat, nu mai înţeleg nimic. De trei seri îi tot ceri lui Grigori să-şi pornească grămada de fiare şi să ardă benzină timp de cincisprezece minute. Gălăgia făcută se aude până în celălalt capăt al străzii. Ieri s-au plâns şi vecinii.

— Mă bucur că au făcut-o. Continuă să fii atent în post!

— Vin cu tine?

Evgheni şi-a lăsat privirea să rătăcească deasupra copilului. Ce vârstă să fi avut? Şaisprezece? Sau poate şaptesprezece ani? Dacă s-ar afla, nu ar mai apuca sfârşitul anului. Ultimele rapoarte despre pierderile Armatei Roşii erau înfiorătoare. Tânărul Kabanov nu trebuia să asiste la ceea ce urma să se întâmple.

— Nu, Tolea… Uită-te în continuare la stelele tale…

Evgheni a coborât din postul de pază şi a mers cu paşi repezi până la poarta larg deschisă. Mirosea a transpiraţie şi a vin oţeţit. *Pocalul de Plumb* era înconjurat de vreo doisprezece bărbaţi. Erau înarmaţi cu revolvere *Nagant*, în timp ce şeful lor ţinea în mână un *Mauser* cu şapte cartuşe. Jumătate erau letoni, nu de origine rusă, sau unguri, tovarăşi de drum ai bolşevicilor. Mai era şi Iakov Iurovski, comandantul trimis de sovietul din Urali. Ultimul l-a bătut pe umeri pe Evgheni.

— Ai ajuns fix la timp, tovarăşe. Întreaga familie şi slujitorii au fost adunaţi la etaj.

— Li s-a spus că vor fi cu toţii fotografiaţi în pivniţă, ca să arătăm lumii întregi că trăiesc încă, rânji *Pocalul de Plumb*.

Unul dintre letoni ridică mâna, cu un aer plictisit.

— Cred că… cel mic nu poate merge… Cu boala lui…

— Tatăl lui va fi bucuros să-l ducă în spate, a râs *Pocalul de Plumb*. Nu mă plictisi cu astfel de amănunte, tovarăşe!

Evgheni a mers în spatele *Pocalului de Plumb* şi al lui Iurovski pe scara ce ducea la pivniţă. Cizmele răsunau pe treptele de piatră. Douăzeci şi trei. Erau în total douăzeci şi trei de trepte. Evgheni ştia numărul lor pe de rost, repetase scena de mai multe ori. Nici nu se punea problema să dea dovadă de amatorism.

Pocalul de Plumb a ajuns primul la subsol. Şi-a dat seama cu satisfacţie că instrucţiunile lui fuseseră respectate întocmai. Scânduri de lemn acopereau peretele din spate. Sala era mare, ar fi putut găzdui cu uşurinţă un comitet de cartier. Un candelabru cu ciucuri, nepotrivit pentru acel decor, revărsa o lumină la fel de rece ca vârful Munţilor Urali.

— Până şi în pivniţele lor, burghezii îşi afişează aroganţa, scuipă Damov.

Evgheni s-a retras în întuneric pentru a avea o privire de ansamblu. L-a observat pe reprezentantul sovietelor, oprit în mijlocul pivniţei, scoţând din jachetă o bucată de hârtie mototolită. A citit cu voce joasă textul concis de justificare a prezenţei lor în casă, în această noapte. Niciun oficial nu îndrăznise să semneze documentul.

Zgomotul călcâielor care bocăneau răsuna pe scări. Evgheni s-a afundat şi mai mult în penumbră.

Servitorii au deschis balul. Un lacheu, o cameristă, un bucătar urmaţi de medicul familiei. Priveau cu toţii îngroziţi în jurul lor. Lui Evgheni i se părea că lipseşte unul, dar nu era sigur. Nu avea nicio importanţă. În fond… nu ei erau cei importanţi!

Cekiştii i-au împins spre fundul sălii.

— Lipiţi-vă de perete. Servitorii în faţa stăpânilor, pentru poză.

Apoi s-au auzit alţi paşi, mai atenuaţi. Şi şoapte. Cinci femei au apărut în strălucirea palidă. Cu părul dezlegat, cu rochii gri şi groase, cu feţele adormite, mergeau ca somnambulii.

Cea mai în vârstă dintre ele, mama, înainta cu greu, urmată de cele patru fiice ale ei, slăbite. Procesiunea acelor umbre părea legată printr-un lanţ invizibil. După ele a apărut un

bărbat purtând în braţe un copil, privindu-l cu tandreţe. Cu mustaţa căzută, cu barba neîngrijită, cu obrajii supţi, îmbrăcat într-o cămaşă lejeră care îi accentua trupul subţire.

— Aş putea avea două scaune pentru soţie şi pentru fiul meu? întrebă el şovăitor.

Pocalul de Plumb l-a luat de reverul gulerului.

— Încă te mai crezi stăpânul casei, Kolia[4].

Comandantul Iurovski a intervenit:

— Dă-i pace, comandante! Nu suntem nişte monştri…

I-a făcut apoi semn unuia dintre letoni care a adus două scaune şubrede. Mama s-a aşezat fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce tatăl l-a lăsat încet pe băiat pe cel de-al doilea scaun, şoptind:

— Stai drept, Alioşa, domnii ne vor face poze. Hai, capul sus!

S-a întors şi spre fetele sale:

— Şi voi la fel! Nu uitaţi cine sunteţi!

Grupul era gata, în sfârşit. Stăpâni şi servitori erau cu toţii aliniaţi cu grijă în aşteptarea fotografului.

În pivniţă s-a instalat liniştea deplină.

Pitit lângă scară, Evgheni Berin analiza cu atenţie fiecare detaliu al scenei din faţa ochilor săi. Simţea, destul de ciudat, un sentiment pe care-l credea uitat: milă. Bărbaţii şi femeile acestea erau fiinţe în carne şi oase, la fel ca el.

Una dintre fete încerca să-şi înăbuşe suspinele, încurajată de sora cea mai mare. Mama nu părea să înţeleagă ce se întâmplă. Evgheni cunoştea pe dinafară numele tuturor membrilor familiei. Cele patru fete: Olga, Tatiana, Maria, Anastasia. Pe mama o chema Alexandra. Iar ultimul era, Alexei, un bastard.

---

[4] Diminutiv de la Nicolae.

Berin simţea că nu mai este aşa de hotărât. Nu trebuia. Nu acum. Aşteptase prea mult momentul. Şi-a scos din buzunarul pantalonilor colierul fin, din argint, al surorii sale mai mici, podoabă de care nu se despărţea niciodată.

Şi curajul a revenit. Familia din faţa lui nu era ca toate celelalte. Cele cinci femei, alături de băiat şi de bărbat erau Romanovii. Familia imperială provenită dintr-o dinastie care a condus ţara cu mână de fier timp de trei secole. Bătrânul mândru, cu trupul slab, încercând să pară puternic era Nicolae al II-lea, fostul ţar al tuturor ruşilor.

Şi, totuşi, bărbatul pe care-l detesta mai mult decât orice pe lume părea la fel de ameninţător ca un câine bătrân înfometat. Evgheni lupta să-şi alunge imaginea de tată de familie.

Până la urmă era Nicolae cel Sângeros.

În anul 1905, de la Palatul lui din Sankt Petersburg, bărbatul acesta cu privire blândă a ordonat armatei sale să tragă asupra a sute de oameni lipsiţi de apărare.

Evgheni a strâns cu putere colierul în pumn.

Natalia. Abia împlinise treisprezece ani. A găsit-o moartă într-o dimineaţă, lungită în piaţa îngheţată, cu faţa desfigurată în mod sălbatic de o lovitură de sabie.

Tovarăşul Lenin avea dreptate: *niciun fel de milă pentru opresori.*

Vocea *Pocalului de Plumb* a spart liniştea:

— Este momentul să terminăm, tovarăşe Iurovski.

Comandantul a înaintat către ţar bombându-şi pieptul. Trebuia să respecte uzanţele.

— Prin prezenta hotărâre judecătorească şi după deliberarea Sovietului din Urali, tu, Nicolae Romanov, soţia ta şi toţi urmaşii voştri sunteţi condamnaţi la moarte. Sentinţa este aplicabilă pe loc.

Zgomotul încărcării pistoalelor a răsunat din capătul sălii. Ţarul nu s-a clătinat şi şi-a păstrat privirea semeaţă.

— Aici nu este justiţie, ci crimă. A unor femei şi a unui copil. Nu sunteţi decât nişte monştri. Dumnezeu şi oamenii vă vor judeca pentru crimele voastre.

— Dacă te referi la crime, tu ai deja multă experienţă, Nicolae…

Fostul ţar a dat din cap.

— Nu înţeleg.

— Pierdem timpul, l-a întrerupt Iukovski apropiindu-se de ei, cu pistoletul în mână.

Evgheni a ridicat mâna şi i-a aruncat o privire arzătoare. Era mâna dreaptă a lui Lenin, iar autoritatea lui se impunea asupra tuturor persoanelor din sală. Comandantul a bătut în retragere.

— Lasă-mă să termin, pe urmă faci tu ce vrei.

Evgheni s-a întors din nou spre suveran.

— Ţare! Tata şi cu mine defilam sub balconul tău pe 9 ianuarie 1905.

Nicolae a pălit. Berin a continuat cu o voce aspră.

— Îţi aminteşti? Nu cereau decât un colţ de pâine şi libertate. Sor-mea te iubea mult, spunea că eşti bun şi generos. Erau acolo femei şi copii. Sute. De vârsta alor tăi. Şi ce-ai făcut tu în noaptea aceea? Ţi-ai asmuţit câinii asupra lor. Soldaţii tăi s-au năpustit direct asupra oamenilor. Râzând, după câte se povesteşte. Când m-am întors dimineaţă, am dat de cadavrul surorii mele. Tata avea şi el maţele pe-afară, ca un porc însângerat pentru Paşte.

Evgheni a fost cuprins de furie.

— Se spune că în seara aceea, în acelaşi palat, soţia şi fiicele tale probau rochii cusute cu perle şi smaralde venite direct de

la Paris. Iar tu, la balcon, fumai o ţigară bună deasupra carnagiului.

Nicolae s-a clătinat, dar nu şi-a schimbat direcţia privirii.

— Doamne fereşte, dar îmi iubesc mult poporul, spuse ţarul scuturând din cap. Nu am vrut niciodată acel masacru, comandantul a luat decizia. Mă căiesc în fiecare zi în faţa lui Dumnezeu.

— Cu atât mai bine! Curând vei putea sta de vorbă direct cu El, îi răspunde Evgheni făcând un semn lui Iurovski.

— Staţi, aşteptaţi!, a implorat Nicolae. Cruţaţi-mi soţia şi copiii. În schimb, vă voi spune un secret greu de crezut. Unul care va face din voi oameni puternici. Mai puternici decât Lenin şi Troţki.

Evgheni îl cerceta pe condamnat. Era învăţat cu mincinoşii, făcea parte din sarcinile de serviciu să-i cunoască, dar omul din faţa lui îi părea sincer.

— Te-ascult.

— Dinastia noastră a transmis-o de secole. Obiectul acesta ne-a oferit putere şi bogăţie. La începutul Revoluţiei, am făcut greşeala de a-l îndepărta şi de a-l pune într-un loc sigur. Îţi voi spune unde se află, dar eliberează-mi familia.

Evgheni a pus mâna pe pistol şi l-a îndreptat spre tâmpla ţarului.

— Nu te afli în situaţia de a-mi dicta ce să fac, Nicolae. Spune-mi secretul.

— Este o… relicvă. Una sacră, venită din străfundul veacurilor. Este…

S-a auzit un foc de armă. Ultimul ţar al Rusiei nu şi-a mai putut duce fraza până la capăt. S-a clătinat, iar o pată roşie i-a umezit cămaşa în dreptul inimii. Pe urmă s-a prăbuşit, sub ochii îngroziţi ai familiei şi ai servitorilor. S-au auzit urlete.

— O relicvă! Ce prostie! a râs *Pocalul de Plumb*, ţinându-şi încă pistoletul fumegând. Lenin spune că superstiţia este botniţa…

— Eu dau ordine aici, urlă Berin.

— Ai venit să observi, dar eu trebuie să execut. Vrei să menţionez în raportul meu atitudinea ta contrarevoluţionară? mârâi Damov. Pleacă de aici înainte de a-ţi face o gaură în piele.

Berin aruncă o privire spre comandant şi spre ucigaşii care se uitau la el. Ştia acele priviri. Cea mai mică ezitare din partea lui va fi raportată. S-a apropiat de haită.

— De acod, dar eliberează fetele şi pe puşti. Nu au…

— Nu veni cu sentimentalisme, mic-burghez ce eşti! strigă *Pocalul de Plumb*, ţinând din nou *Mauser*-ul. Tovarăşi, ţintiţi aşa cum v-am învăţat, la nivelul pieptului. În niciun caz la cap, iese prea mult sânge.

Revolverele şi puştile s-au dezlănţuit în mijlocul urletelor familiei imperiale şi ale servitorilor ei. Unul dintre călăi, rămas fără muniţie, şi-a scos baioneta şi a înfipt-o în gâtul ţareviciului care se târa pe podea. Moştenitorul tronului muri cu capul pe cizmele tatălui său.

— Ce cretin! Va umple locul de sânge!

Împărăteasa şi una dintre fiice păreau încă vii. *Pocalul de Plumb* s-a aplecat asupra suveranei care se târa pe pământ ca un vierme. Raze roşii şi verzi scânteiau în mijlocul corsajului său însângerat.

— Ia te uită la ele ce blindate sunt… Gloanţele au ricoşat din pietrele preţioase ascunse în rochiile lor.

Pocalul de Plumb a smuls două smaralde şi un rubin de pe corsetul Alexandrei, apoi a ţintit în ochiul fiicei care se agăţa de mama ei.

Evgheni şi-a simţit inima grea: execuţia devenise un carnagiu.

— Terminaţi-le! strigă Iurovski. Şi aduceţi cadavrele să le punem în camion.

— Pe urmă? întrebă Evgheni.

— Le ducem la treizeci de kilometri, în pădurea Patru-Fraţi. Le ardem şi le aruncăm resturile într-un puţ. Să notezi neapărat în raportul tău că totul s-a desfăşurat aşa cum a fost prevăzut. Tovarăşii nu au ezitat să-şi ducă la bun sfârşit sarcina revoluţionară.

Ucigaşii se aplecau asupra cadavrelor însângerate ale sărmanelor victime pentru a le jefui de bijuterii. Lui Evgheni îi venea să-i omoare unul câte unul. Erau din acelaşi aluat ca asasinii surorii sale şi ai tatălui său.

— Nu voi uita să pun în evidenţă curajul tău în faţa acestor femei şi a copilului, îi aruncă el cu dispreţ. De altfel, *Pocalule de Plumb*, îmi vei da toate bijuteriile pe care oamenii tăi se grăbesc să le adune. Ele sunt proprietatea Revoluţiei.

Berin s-a întors pe călcâie. Îi venea să vomite. Răzbunarea atât de aşteptată se transformase într-un dezgust de nedescris. Podeaua şi peretele s-au dizolvat într-o masă amorfă de carne, sânge şi urină. Un miros pestilenţial domnea în pivniţă şi în mintea lui febrilă. A fost ultima amintire pe care a păstrat-o despre Romanov.

Când a părăsit casa Ipatiev, a tras adânc aer în piept şi apoi şi-a ridicat privirea spre cerul nopţii. Acolo sus avea impresia că stele noi sclipesc.

PRIMA PARTE

Toate izvoarele puterii, intelectuale,
naturale şi supranaturale –
de la tehnologia modernă la
magia neagră medievală,
de la învăţăturile lui Pitagora
la incantaţiile faustiene
ale pentagramei – trebuiau
să fie exploatate în vederea
obţinerii victoriei finale.

Wilhelm Wulff, astrologul lui Himmler.

Succesul nu este definitiv,
eşecul nu este fatal,
contează curajul de a continua.

Sir Winston Churchill.

1

Germania
Pomerania
Iulie 1942

Maşina aluneca încet pe un drum cu pietriş mărunţit ce nu mai părea folosit de ani de zile. De jur împrejur se întindeau păduri întunecate şi impenetrabile. Tristan se întreba dacă mai locuia cineva în regiune. Se vedeau când şi când cărări pierdute printre copaci, dar niciodată acoperişurile caselor sau silueta ascunsă a vreunei ferme. De când au părăsit Königsberg, drumul se tot afunda într-o pădure opacă, ducând spre mare. Tristan îl observa din când în când pe şoferul în uniformă care arunca priviri îngrijorate către hărţile întinse pe scaunul pasagerului. Şi el trebuie să fi avut senzaţia ameţitoare şi absurdă că s-a pierdut într-o lume fără sfârşit. La o privire mai atentă, Tristan şi-a dat seama că se pot descoperi urme mai vechi ale unor activităţi umane. Aici mănunchiuri de crengi împletite cu mărăcini, acolo un copac doborât cu un topor şi acoperit deja de muşchi. Totul părea abandonat.

— Suntem departe de castel?, întrebă Tristan.

Şoferul a făcut o pauză înainte de a răspunde. În SS disciplina cerea să-ţi cântăreşti cu atenţie cuvintele.

— După mine, cam jumătate de oră până la malul mării, apoi încă vreo oră până la domeniul von Essling.

Tristan a coborât geamul ca să-şi scoată capul afară. Ramurile grele ale copacilor formau deasupra drumului un tunel din frunziş. Era imposibil să vezi culoarea cerului. A simţit în schimb o pală de vânt cu miros de iod biciuindu-i obrazul. Marea Baltică nu era departe. Distanţa scurtă rămasă l-a făcut să-şi pună ordine în gânduri.

Plecase la ordinul expres al lui Himmler. În timpul întâlnirii fugare acordate lui Tristan de către Reichsführer, i-a indicat clar că, odată cu intrarea în război a Statelor Unite şi ţinând cont de luptele crâncene de pe Frontul de Est, *Ahnenerbe* va trebui să-şi asume noi responsabilităţi. Şi voia să ştie dacă Erika era în stare să şi le asume, după ce fusese rănită în Veneţia.

— Ia uitaţi acolo!, i-a arătat şoferul.

Masa întunecată a pădurii se lumina din ce în ce mai mult. Printre copaci se distingea o reflexie argintie, ca o flacără tremurândă. Pinii cu trunchiuri răsucite gemeau în vânt. Liziera se apropia. Deodată, după un viraj, apăru marea, imensă şi cenuşie, cu undele fremătând, mângâiată de nori albi, grei.

Maşina s-a oprit.

Tristan a coborât în bătaia vântului.

Într-o oră o va revedea pe Erika.

Şi se va afla în faţa propriului destin.

Liebendorf.
Domeniul von Essling.

Trecuseră mulţi ani de când Erika nu mai intrase în dormitorul ei de adolescentă. Când s-a întors la castel pentru convalescenţă, familia preferase să o îngrijească în altă cameră decât a ei, pentru a nu-i provoca amintiri. Medicii spuneau că devenise amnezică şi că memoria trebuia să îi fie protejată. Erika a ridicat din umeri. Nişte idioţi! Îşi amintea orice, de la primul dinte căzut şi aruncat sub pernă până la ultima noapte de dragoste cu Tristan. Dar uitase complet ce se întâmplase cu adevărat la Veneţia, în timpul întâlnirii dintre Hitler şi Mussolini. Se trezise la spital, cu tâmpla dreaptă străpunsă de un glonte venit de nu se ştie unde. I s-a explicat că fusese rănită într-un schimb de focuri cu un comando englez care încercase să-l asasineze pe Führer, dar ea nu-şi mai amintea nimic. De atunci a încercat în zadar să pună cap la cap ceea ce s-a putut întâmpla. Degeaba.

A împins uşa. Storurile din cameră erau trase. Nu le-a deschis. Ştia ce se află dincolo. O alee lungă, mărginită de flori, traversând parcul până la poarta de intrare. Pe acolo avea să vină şi Tristan. Cunoştea priveliştea pe de rost şi oricum prefera penumbra. Din ziua accidentului, prea multă lumină îi provoca ameţeli.

S-a întins pe pat. I se părea că era mai moale decât înainte. Cu siguranţă că au pus mai multe pături ca să protejeze lenjeria de pat de umiditate. Pereţii erau goi, cu excepţia unuia unde se puteau vedea două fotografii în rame de sticlă. Prima, în sepia: o femeie cu fruntea strălucind sub o diademă mare de aur, în timp ce nenumărate coliere îi curgeau pe piept. Era Sophia Schliemann, soţia arheologului care a descoperit

ruinele mitice din Troia şi Micene. Îmbrăcată ca un idol, Sophia purta bijuteriile descoperite de soţ, podoabe vechi de câteva mii de ani. Femeia o fascinase pe Erika atât de mult încât şi-a ales meseria de arheolog. A doua fotografie arăta un bărbat la vreo treizeci de ani, cu o faţă măslinie, jovială, mânuind un târnăcop în faţa unui perete. Profesorul său de arheologie de la universitate, Hans. Şi, mai presus de toate, prima ei dragoste. Femeia a atins rama cu tristeţe. Ce ar fi spus dacă ar fi aflat că va deveni directoarea *Ahnenerbe*? Întotdeauna s-a întrebat cum a reuşit să ajungă şefa cea mare. Dintr-o tânără arheoloagă promiţătoare, devenise unul dintre cei mai importanţi cercetători ai Reichului. Cum ea, fată de familie bună, sfârşise prin a căuta svasticile sacre, dar incerte, la Montségur, în Creta, apoi la Veneţia? Prima dată acţionase la ordinul Reichsführer-ului, dar apoi ce a oprit-o să renunţe la tot?

Răspunsul a fost un nume: Tristan.

Pentru el a continuat. S-a ridicat din pat şi s-a sprijinit de perete. Ameţeala îi revenea. Dar unde era bărbatul când glonţul aproape că a omorât-o în Veneţia? Ce făcea? De ce nu a protejat-o? În gaura neagră a memoriei sale, o umbră continua să alunece. Era omul pe care îl iubea.

Marea Baltică

Drumul se întindea de-a lungul unei dune acoperite cu iarbă. Tristan stătea în picioare, lângă maşina staţionată. Un fir de nisip purtat de vânt l-a obligat să închidă ochii. Aici nu exista vară. S-a aplecat şi a alergat spre poteca îngustă care străpungea duna spre plajă. Nisipul era presărat cu o grămadă

de lemn cenuşiu şi scoici goale. Tristan avea impresia că traversează un inexplicabil cimitir marin. S-a simţit mai bine când a ajuns la malul apei, pe fâşia îngustă de nisip maroniu acoperită constant de spumă. Tălpile i s-au afundat în nisipul umed şi a simţit că îşi revine în sfârşit. În adâncul sufletului urâse întotdeauna marea. Acest orizont nesfârşit nu era la înălţimea standardelor omului. Limita, frontiera nu mai exista, înlocuită de dorinţa de a merge tot mai departe. Cuceritorii nestăpâniţi, dictatorii fără scrupule erau siguri de oamenii care au privit prea mult marea. Tristan credea asta cu tărie. Avea nevoie să se gândească la ceva mai sigur. Astăzi mai mult ca niciodată.

De când Erika se retrăsese pe domeniul familiei sale, el nu încetase să-i scrie – legăturile telefonice funcţionau prost – dar răspunsurile femeii erau scurte şi banale. Francezul vedea aici semne contradictorii. Amnezia i se agravase oare sau femeia doar se temea? Era atinsă mai grav decât prevăzuse sau, din contră, îşi pregătea răzbunarea? Tristan devenise bănuitor. Se uita tot timpul în urma lui, îşi scotocea permanent lucrurile şi încerca să fie cât mai discret cu putinţă. De la episodul din Veneţia, nu mai primise niciun mesaj de la Londra. Se prefăcea că a dispărut.

S-a întors spre dună. Doar un ceas până la întâlnirea cu Erika. Imediat ce va ajunge, va şti cu exactitate: fie nu-şi amintea de nimic, fie ştia cine încercase să-i trimită un glonţ între ochi.

Înseamnă că, odată ajuns acolo, nu va mai avea cale de întors.

Liebendorf
Domeniul von Essling

O scară largă ducea la castel. Faţada centrală, încadrată de două pavilioane, dădea spre parc. Peste tot în jur, pădurea stăpânea domeniul. Această fostă cabană de vânătoare a aparţinut familiei von Essling de secole. Părinţii ei au mărit-o şi au modernizat-o pentru a face din ea reşedinţa de vară a familiei. În ciuda transformărilor, castelul şi-a păstrat austeritatea ancestrală şi nici ferestrele franceze, nici acoperişurile multicolore nu reuşeau să alunge o astfel de impresie.

Coborând din maşină, Tristan nu s-a putut abţine să nu schiţeze o grimasă: castelul arăta ca un mormânt ce nu aşteaptă decât iarna ca să fie îngropat sub zăpadă. Erika a apărut pe trepte. Părul îi ajungea până la talie. Slăbise mult. Înaintând pe alee spre ea, Tristan se întreba dacă trebuia să o sărute sau nu. În multele luni de separare nu au amintit niciodată de relaţia dintre ei. Apropiindu-se, Marcas a remarcat că faţa îi devenise aproape transparentă. Doar ochii păreau că vin încă din lumea celor vii. Femeia purta o pereche de cizme uzate şi pantaloni de cavalerie prea largi pentru ea. Pieptul îi dispăruse sub un pulover de lână.

— Ţi-e rece? o întrebă Tristan punând o mână pe umărul femeii.

— Aici este întotdeauna frig, chiar şi vara, a răspuns Erika în timp ce se îndepărta.

L-a condus în sufragerie. Era o cameră de trecere, cu uşi mari în capăt, ce se deschideau spre parcul castelului. Bazine cu apă murdară, stătută, reflectau vârfurile subţiri ale copacilor înalţi. Fără să privească peisajul, Erika s-a dus să se

ghemuiască într-un fotoliu lângă şemineu. Şi-a întins mâinile spre flacără pentru a se încălzi.

— Sunt încă în convalescenţă, dar vreau să mă întorc cât mai repede la muncă. Spune-mi ce s-a mai întâmplat la *Ahnenerbe*.

Tristan a observat că tonul vocii îi era mai profund decât înainte.

— A fost numit un director temporar, Wolfram Sievers, un cercetător în preistorie. Se ocupă de chestiunile curente. În orice caz, odată cu intensificarea efortului pentru război, cea mai mare parte a programelor au fost stopate.

— Şi căutarea svasticii? A mai rămas doar una acum.

Tristan s-a apropiat de foc. Nu-i era frig, dar strălucirea flăcării, în această reşedinţă întinsă şi apăsătoare, l-a liniştit.

— După cum ştii, toate informaţiile noastre pentru a găsi svastici provin de la *Thule Borealis*. Din indicaţiile găsite acolo *Ahnenerbe* s-a dus în Tibet, la Montségur, pe urmă în Creta. Doar că nu există nimic, dar absolut nimic, legat de localizarea ultimei relicve.

— Şi, totuşi, manuscrisul spune clar că sunt patru svastici ascunse, nu?

— Da, însă textul lipseşte aici. Fie a fost tăiat, fie cel care a scris *Thule Borealis* nu l-a putut termina.

Ca şi cum căutarea o aducea înapoi la sine, Erika a reînviat brusc.

— Trebuie să decidem între aceste două ipoteze. Când ne întoarcem la Berlin, trebuie să adunăm o echipă formată în special dintr-un filolog, pentru a vedea dacă există semne lingvistice ce ne-ar putea permite să afirmăm că textul are o continuare şi un specialist în documente vechi. Dacă o pagină

sau mai multe au fost rupte, şi-ar putea da seama analizând manuscrisul la microscop.

Tristan o aprobă.

— Ai dreptate, dar ceea ce ne-ar ajuta şi mai mult este să urmărim ce s-a întâmplat cu manuscrisul *Thule* până astăzi. Ştim că a fost scris într-o abaţie, la mijlocul Evului Mediu, dar de atunci...

Francezul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre o vitrină din spatele camerei. Pe rafturi erau expuse torsuri şi fibule din bronz, obiecte de ceramică funerară şi statuia din gresie a unei figuri enigmatice mânuind un ciocan. Datorită acestor relicve Erika a devenit arheolog?

— Manuscrisul *Thule Borealis* a fost recuperat de Weistort.

Tristan s-a întors brusc. Weistort era fostul şef al *Ahnenerbe*, iar metodele lui de cercetare erau mai degrabă expeditive.

— Şi de ce nu mi-ai spus-o niciodată?

Erika a ridicat din umeri.

— Am aflat doar înainte să plecăm la Veneţia. Informaţia se afla în hârtiile neclasificate ale lui Weistort. În orice caz, el a luat *Thule Borealis* de la un librar evreu din Berlin în anul 1938.

— Mă îndoiesc că a plătit-o cum şi cât trebuie.

— Aceasta nu-i treaba noastră. Trebuie în schimb să-l găsim pe librar…

Francezul i-a retezat scurt vorba:

— Dacă tu crezi că Weistort i-a cruţat viaţa!

— Atunci îi vom găsi familia. Poate că ştie ceva mai mult.

Tristan s-a uitat la ea, uluit.

— Vrei să găseşti o familie de evrei în Germania nazistă din anul 1942? Ce vrei să fac mai întâi: turul lagărelor sau pe cel al cimitirelor? Ia spune-mi, ca să ştiu cum mă organizez.

— Ce-ar fi să-mi zici tu mai întâi de ce eşti aici?

— Himmler intenţionează să reorganizeze *Ahnenerbe* şi vrea să ştie dacă eşti capabilă să îţi reiei postul.

— Şi tu ai fost desemnat să-mi evaluezi starea de sănătate? Tristan nu răspunse. În afară de ameţelile provocate de rană, sunt bine. Dar mi-ar fi mult mai bine dacă aş şti ce s-a întâmplat în Veneţia.

— Tu chiar nu îţi aminteşti nimic? De data aceasta, Erika a fost cea care nu a răspuns. Ai fost victima unui glonţ rătăcit. Un comando a încercat să...

— Nu vreau versiunea oficială. Mi-au servit-o alţii destul. O vreau pe a ta. Unde erai când am fost împuşcată?

— În acelaşi loc cu tine, pe terasa Palatului cinematografului. Acolo a fost evacuată delegaţia germană. În faţa plajei.

— Şi n-ai văzut nimic?

— Te-am văzut prăbuşindu-te. M-am năpustit spre tine. Aveai faţa plină de sânge. Ajutoarele au sosit foarte repede.

— Asta e tot?

— De ce să-ţi imaginezi o altă versiune? strigă Tristan. Toată lumea spune acelaşi lucru. Sunt zeci de martori.

— Dar dacă eu mi-aş aduce aminte de altceva? întrebă Erika.

Tristan s-a uitat la ea. Existau doar două posibilităţi: fie femeia juca la cacealma, fie memoria i-a revenit, chiar şi parţial. În ambele cazuri, era clar că nu mai avea încredere. De acum riscul devenea prea mare.

În cazurile de amnezie, amintirile exogene pot înlocui memoria defectuoasă. Este o formă de răspuns la anxietatea găurii negre.

— Nu ştiam că ai devenit specialist în amnezii între timp... rânji von Essling. Te-ai informat după accidentul meu? Pentru ce?

Tristan s-a uitat peste umăr către alee. Nu văzuse pe nimeni când a sosit. Nici grădinar, nici menajeră. Cine mai locuia în castel împreună cu Erika?

— Nu răspunzi ? Crezi că am înnebunit? Asta o să-i spui lui Himmler?

Se uită la scara care ducea la etaj. Era din stejar. Un miros de terebentină încă plutea în aer. Tocmai fusese lustruită cu ceară. Erika s-a ridicat şi s-a sprijinit de spătarul fotoliului.

— Du-te la culcare! i-a spus Tristan. Nu eşti în cea mai bună stare. Trebuie să te odihneşti. Te conduc. Camera ta este la primul etaj?

În timp ce îşi punea mâna pe umărul ei, s-a auzit zgomotul unui motor din curtea principală. Tristan s-a întors. Doi soldaţi SS s-au repezit spre trepte. În hol răsuna ropotul cizmelor. O uşă s-a trântit.

— Domnule Marcas?

Francezul a dat din cap.

— Urmaţi-ne!

2

Anglia
Stonehenge
Iulie 1942.

Bătrânul purta o haină lungă, albă, ce-i cădea până la glezne. În ciuda vârstei înaintate, de peste optzeci de ani, stătea drept ca un stejar, copacul sacru căruia i se închinase încă de mic. Barba lui nu era neîngrijită, dimpotrivă. Tunsă cu grijă şi conică la vârf, îi dădea aerul respectabil al unui aristocrat din secolul al XIX-lea. Ţinea în mână un baston la fel de noduros ca tendoanele muşchilor lui, la fel de întunecat ca pupilele ochilor săi peste care trecuse timpul.

Marele preot al Bisericii Druide Unite din Anglia, Ţara Galilor şi Scoţia, s-a uitat cu blândeţe către ceilalţi zece oficianţi, toţi îmbrăcaţi la fel, în haine albe.

Bătrânul a lovit de trei ori piatra seculară de sub picioare, unde strămoşii săi îi invocaseră pe zeii străvechi.

— Bărbaţi şi femei libere, vă doresc numai bine şi vă mulţumesc că aţi parcurs atâtea locuri pentru a participa la acest convent[5] extraordinar. Aici, la Stonehenge, cel mai sacru pământ al poporului nostru.

---

[5] În Regatul Unit, convent desemnează o adunare de druizi sau de vrăjitoare.

Pe cer, prinsă pe cortina neagră a nopţii, luna albă lumina mlaştina cât vedeai cu ochii. Discul argintiu plutea vertical de parcă le-ar fi oferit protecţie.

— Pământurile noastre sunt din nou ameninţate de invadator. El nu vine nici din ţinuturile din nordul îndepărtat, nici din cele ale Romei, ci iese din pădurile negre din Germania. Aceşti războinici fioroşi invadează şi îşi masacrează adversarii, înrobesc femeile şi copiii. Ascultă de un lider nemilos care vrea să ne supună şi pe noi. Bărbaţi şi femei libere din Bretania, Ţara Galilor şi Scoţia, armatele au nevoie de sprijinul nostru pentru că lupta nu este doar pe uscat, ci are loc şi în lumea cealaltă.

Marele druid a închis ochii şi a întins braţele de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze cerul. Un murmur lung străbătu adunarea.

— *Ag nan Gorath, ulban neflet!*

Rostise primele cuvinte ale ritualului în limba ancestrală. Bătrânul a simţit din nou forţa vieţii curgând prin el. Fluxul s-a ridicat de pe pământ, l-a traversat şi a străpuns cosmosul.

— *Ag beran Toad!* – strigă adunarea.

Postată la intrarea cercului megalitic, Laure observa cu ajutorului binoclului impresionanta ceremonie nocturnă. A inspectat împrejurimile şi a văzut camionul armatei parcat în faţa casei gardienilor.

Operaţiunea Witchfall fusese declanşată şi nu trebuia să sufere nicio întârziere. Toate drumurile ce duceau la Stonehenge fuseseră blocate de baraje militare, iar un detaşament de treizeci de soldaţi izolase zona din jurul monumentului. În trecut, aceste vestigii au găzduit multe ceremonii druidice, dar era pentru prima dată când una dintre ele se afla sub supravegherea unor soldaţi înarmaţi. Fusese dat ordin să

nu se facă nicio fotografie şi doar o echipă de cineaşti din serviciul armatei putea să înregistreze.

Tânăra de la S.O.E. şi-a verificat ceasul, marele joc avea să înceapă în câteva clipe. Dacă druidul va respecta programul anunţat. Şi-a ciulit urechile, momentul fatidic al ritualului nu avea să întârzie prea mult.

— Bărbaţi şi femei libere, arătaţi faţa duşmanului nostru de moarte.

Un jet de lumină provenit de la un reflector a ţâşnit din pământ şi a reflectat un menhir acoperit cu o bucată de ţesătură albă, cu margini crenelate, care arăta ca o paraşută. Doi dintre druizi au tras de frânghii, lăsând să cadă pânza care masca un stâlp.

Un chip uriaş, de trei metri înălţime pe doi lăţime, se ivi în lumină.

Führer-ul îi fixa pe druizi cu privirea hipnotică şi halucinată.

Sub efectul reflectoarelor, ochii lui păreau să se mişte, de parcă ar fi fost însufleţiţi.

— Iată-l pe duşmanul nostru, Adolf Hitler! Fie ca spiritul lui rău să ardă pentru totdeauna în focul iadului. Fie ca oasele să-i putrezească, să-i sece sângele, să-i putrezească carnea. Blestemat să fie în numele zeilor Lug, Elarrl, Meldor, el şi cei dragi lui până la ultima generaţie.

Unul dintre druizi a aprins o torţă şi a mers în faţa portretului cuceritorului Europei.

— Fie ca acest foc purificator să-ţi mistuie trupul şi sufletul, pentru veşnicie!

Flăcările torţei au devorat chipul începând de sub bărbie, urcând de-a lungul obrajilor şi al mustăţii. Faţa dictatorului s-a strâns într-o grimasă hidoasă, de cenuşă.

Laure şi-a luat walkie-talkie şi a şoptit cu o voce surdă.

— Acum!

S-au scurs câteva secunde şi deodată trei coloane de lumină au ţâşnit de nicăieri.

Laure nu-şi mai revenea din frumuseţea spectacolului. Proiectoarele de la DCA formau coloane incandescente ce urcau spre abisul nopţii. Mai exact, în direcţia lunii argintii.

Vocea marelui druid răsună din nou.

— Fie ca duşmanii noştri să ştie că focurile sunt aprinse şi că îi vom vâna în adâncul întunericului.

Laure oftă. De când începuse ritualul druidic, o sâcâia o întrebare: cum puteau oare oameni sănătoşi la minte să se comporte aşa? Ştia că în acelaşi timp, în alte trei locuri sacre din Regatul Unit aveau loc ceremonii la fel de uluitoare. Pe Insula Man, vrăjitoarele Wicca au aprins ruguri unde au ars un manechin cu imaginea lui Himmler, liderul SS. În Edinburgh, frăţia societăţii secrete magice *Golden Dawn in the Outer* a atârnat de ramura unui stejar sacru un alt manechin, îmbrăcat în ţinuta mareşalului Goering. În New Forrest, un loc păgân de milenii, frăţia de adepţi ai marelui zeu Pan a lăsat să sângereze o capră pe a cărei parte laterală era fotografia doctorului Goebbels. În fiecare loc, soldaţii i-au protejat pe oficianţi de privirea curioşilor, iar un cineast era responsabil cu imortalizarea ceremoniilor.

Deodată, cele trei coloane de lumină au dispărut. Doar luna a inundat din nou cu razele ei argintii pietrele sacre şi slujitorii acestora. Laure şi-a împachetat binoclul şi s-a îndreptat spre adăpostul paznicilor şantierului. Era înfometată şi mai ales dorea să afle mai multe despre *Witchfall*. Noua operaţiune pusă la cale de superiorul său de la S.O.E..

— Comandante, îmi poţi explica despre ce este vorba în tot acest circ?

Uşa cabanei de lemn s-a deschis cu o bubuitură, lăsând-o pe Laure să intre, învăluită de un curent de aer umed.

— Ai sosit la timp, ouăle sunt gata, a răspuns şeful secţiei S.

Stătea în picioare, deasupra unei sobe improvizate unde fumega o tigaie.

Un miros delicios de slănină la grătar a umplut încăperea cu pereţii căptuşiţi cu plăci de stejar, amintind de un refugiu montan. Puţin mai retrasă, o a doua siluetă era aşezată în faţa unei mese grele. Arăta ca o bomboană înfăşurată în trei straturi de ambalaj. Ca o bomboană uriaşă. Aleister Crowley devora pe nerăsuflate un sandviş cu slănină şi ouă.

— Malorley are dreptate. Îţi va face un mare bine. Pari puţin agitată.

— Eu, agitată... Cred că glumeşti, spuse Laure, aruncându-şi mănuşile pe masă. Ce să mai spun despre grămada nebună de afară? Din ce azil îi scoţi?

Crowley a scos un oftat la fel de gros ca obrajii lui zgrunţuroşi.

— Draga mea, te înşeli. Adunarea de oameni învăţaţi pe care comandantul Malorley şi cu mine i-am strâns în patru locuri sacre ale regatului reprezintă tot ce se putea reuni mai bun, Gotha al magiei, vrăjitoriei şi druidismului. Cât priveşte numele de *Operaţiunea Witchfall*, eu am venit cu ideea. Ultima dată când s-a întâmplat asta a fost în urmă cu puţin peste un secol şi, în loc de portretele lui Hitler şi ale sufletelor lui blestemate, au fost cele ale lui Napoleon şi ale mareşalilor săi.

— Termină cu prostiile, Aleister! spuse Laure, în timp ce-şi scotea haina.

Malorley s-a aşezat la masă şi şi-a pus o farfurie cu ouă prăjite.

— Confirm, am găsit în arhivele regale o relatare a unei ceremonii foarte asemănătoare. În anul 1803, mai exact, reprezentanţii de seamă ai magicienilor şi ai druizilor din regat şi-au dat întâlnire pentru a născoci o vrajă colectivă împotriva împăratului vostru care dorea să invadeze Anglia cu o armată de o sută de mii de soldaţi masaţi la Boulogne.

— Şi a funcţionat! a adăugat Crowley. Se spune că în noaptea aceea căpcăunul corsican a fost cuprins de convulsii în patul său de campanie. Şi că dimineaţa şi-a abandonat proiectul infam.

— Ei bine, vom vedea, a răspuns Laure, aşezându-se la rândul ei. Cred că ai luat-o şi tu razna. Ca şarlatanii aceştia în haine druide şi femeile nebune din Insula Man călare pe mături.

— Nu-i dispreţui, a răspuns Crowley, înghiţind cu lăcomie un ou suculent. Sunt rebeli în felul lor, aducători de lumină,... revoluţionari!

— A, da? a zâmbit tânăra mâncând şi ea o felie de slănină la grătar. Ce ciudat, profesorii mei de istorie nu m-au învăţat niciodată că Robespierre şi Lenin sacrificau fecioare şi râdeau în timpul slujbelor de magie neagră.

— În cazul celor două personaje, ar fi mai degrabă slujbe de magie roşie, văzând câte cimitire au lăsat în urma lor, se enervă Crowley.

S-a ridicat brusc, surprinzător de agil pentru un bărbat cu talia lui corpolentă. Ochii îi străluceau de entuziasm. S-a aplecat spre Laure, cu mâinile aşezate pe masă.

— Nu înţelegi nimic, domniţă! Magia, invocarea zeităţilor antice se încadrează la subversiune. Magii, druizii, vrăjitoarele demne de acest nume sunt revoluţionari. Se luptă de secole cu tirania impusă de cel răstignit şi de câinii săi de pază. În

Evul Mediu, vrăjitoria a fermentat ca reacţie împotriva bucătăriei nefaste inventate în ceaunul malefic al Bisericii şi al aristocraţiei. Întrucât Iisus şi Fecioara Maria binecuvântează tirania papilor, regilor, preoţilor, ei bine, eu zic să scuipăm pe feţele lor preaslăvite. Să sărutăm fundul lui Satan sau al marelui Pan şi să dăm jos statuia celui mai mare dictator pe care l-a avut vreodată pământul. L-am numit pe Dumnezeu!

— Aleister face o criză de marxism acut, comentă Laure aruncând o privire ironică spre Malorley.

Magul nu a băgat în seamă înţepătura, continuându-şi diatriba.

— Tu, ca femeie, ar trebui să înţelegi toate acestea.

Laure a continuat să-şi mănânce ouăle, deloc impresionată.

— Nu văd legătura, nu am nicio atracţie pentru posteriorul lui Lucifer…

— Să continuăm atunci! Deschide-ţi puţin orificiile folosite de tine drept urechi. Femeile au profesat magia în Evul Mediu. Erau numite vrăjitoare, dar mai presus de toate erau vindecătoare şi ghicitoare. Ofereau speranţă tuturor sărmanilor, oameni asupriţi, şi au fost arse şi torturate de Biserică şi de regi. Şi nici măcar nu-ţi vorbesc despre puterea dorinţei…

— Ah… sex, înţeleg că este important pentru tine. Învăţătura ta preferată, *Sex Magik*, este să ajungi la puterea supremă prin orgasm. Am citit dosarul tău de la S.O.E.. Foarte practic pentru a-ţi satisface poftele bizare faţă de femei. Ca şi cele faţă de bărbaţi, de altfel.

Malorley observa, amuzat, schimbul de replici între cei doi agenţi ai săi. Crowley părea că s-a ambalat prea tare, nu se mai putea opri.

— Îl venerez pe Isis la fel de mult ca şi pe Osiris! Şi ce dacă? Sunt mândru de asta. Pofte bizare zici? Nu, doar neîncredere.

Neîncrederea în moralitatea care ne castrează şi ne împiedică să trăim liberi. Neîncrederea în Vatican, zidit în cetatea lui, dar lăsând Antihristul german să sacrifice vite umane. Neîncrederea într-o lume condusă de bărbaţi în ghete şi căşti care ne conduc spre Apocalipsă. Neîncrederea în această lume ce se presupune că este condusă de raţiune şi moralitate şi care-şi trimite de secole întregi copiii la abator. În sunetul goarnei, a *Te Deum*-ului, *Internationalei*, *Marseillaise* sau a *Horst-Wessel-Lied*. Nu sexul este poftă bizară, ci războiul!

— Nu te înşeli complet, a recunoscut ea, tulburată. Dar tot eşti dus complet cu pluta. Inteligent, dar pervers până în măduva oaselor.

— În sfârşit, un compliment. Mulţumesc, spuse el, aşezându-se din nou.

Tânăra s-a întors spre Malorley.

— Serios, comandante! Că prietenul tău, magul, crede în aceste prostii este ceva firesc, dar tu? Să mobilizezi un batalion de apărare civilă pentru a proteja această întâlnire, nu este puţin exagerat? Ca să nu mai vorbim de proiectoarele DCA şi de o echipă de cameramani ai armatei! Nu l-ai convins, totuşi, pe Churchill să-l vrăjească pe Hitler şi sufletul lui blestemat?

Malorley şi-a aprins o pipă, urmărindu-şi subalterna.

— Trebuie să atragem toate şansele de partea noastră. Intoxicarea şi magia, iată un cocktail savuros.

— Problema ta, comandante, este că nu ştim niciodată dacă foloseşti umorul ca o armă ori ca o cale de scăpare.

— Ambele, probabil...

Crowley îşi savura felia de bacon.

— Delicios. Ah, porcul... Unul dintre rarele animale care nu pot fi sacrificate în timpul unui ritual magic. Mielul, vita,

taurul, pisica ori cocoşul... da, însă porcul nu. Prea impur pentru Dumnezeu şi Satana. Doar cei din Insulele Antile sacrifică porcii de Crăciun.

Laure i-a aruncat lui Crowley o privire plină de milă, şi-a scos un ziar mototolit din buzunarul hainei şi l-a pus pe masă.

— Apropo de sacrificiu: ai citit ziarele în această dimineaţă?

— Nu am avut timp. De două zile ne pregătim pentru această adunare. De ce?

Tânăra agentă S.O.E. a întins tabloidul pe masă. Deasupra fotografiei unui corp acoperit cu o pătură era titrat:

Ucigaşul cu svastica loveşte din nou!

— Au găsit cadavrul unei femei pe o piatră funerară în Cimitirul *West Brompton*, a spus Laure cu o voce încordată. Avea o svastică tatuată pe frunte cu un briceag. Arată exact ca victima Moirei O'Connor. Ştiţi de ea, biata fată măcelărită şi abandonată într-un alt cimitir, *Tower Hamlets*, anul trecut. Un cadavru folosit pentru a-l şantaja pe prietenul nostru, desfrânatul de aici.

Crowley a scuipat o bucată mare de slănină în farfurie şi i-a aruncat o privire criminală.

— Să lăsăm Scotland Yard să investigheze, a răspuns Malorley, s-ar putea să fie doar un imitator.

— Sau nu. Poate că ar fi mai bine să dăm o mână de ajutor poliţiei.

— În niciun caz! Vă reamintesc că Moira O'Connor este acum o agentă *Abwehr* pe care o manipulăm fără să-şi dea seama. Aleister se întâlneşte cu ea în fiecare lună pentru a-i oferi informaţii pe care le consideră utile să i le comunice. Femeia a devenit o piesă importantă în jocul nostru de şah împotriva serviciului secret german.

— Şi dacă agenta omoară mai multe persoane? Să o lăsăm să se joace de-a emulul lui Jack Spintecătorul?

Malorley s-a ridicat şi s-a aşezat în faţa Laurei.

— Prioritatea este războiul. Şi căutarea svasticilor. În rest, să aşteptăm ca poliţia să-şi facă treaba.

— Puştoaica are dreptate, a nuanţat şi Crowley. Ar putea fi util să ştim dacă Vrăjitoarea Roşcată a scos din nou cuţitele de sacrificiu.

— De ce atâta îngrijorare? întrebă Malorley.

— Moira mă are la mână cu fotografii compromiţătoare ale primului cadavru, nu vreau să arunce vina pe mine pentru noi crime.

Comandantul a dat din cap. Argumentul era justificat.

— Ziarul dă detalii despre data morţii?

— Ce importanţă are? replică Laure. Circumstanţele sunt aceleaşi. Iar corpul a fost depus într-un cimitir.

Malorley a luat ziarul şi l-a citit pe diagonală. Faţa i s-a luminat.

— Potrivit articolului, e moartă de maximum trei zile, ceea ce o exonerează pe vrăjitoarea noastră.

— Cum poţi fi atât de sigur? replică Laure. Ai cunoscut-o recent la *Hellfire Club*, bordelul ei sado-masochist?

Crowley a surprins privirea ofensată a ofiţerului S.O.E. şi a intervenit cu un zâmbet pe buze.

— Şeful are dreptate. Moira O'Connor ia parte la ceremonia de pe Insula Man. A ajuns acolo săptămâna trecută. Alibiul său este turnat în beton mai puternic decât buncărul subteran din cabinetul de război al lui Churchill.

— Te-ai folosit de ea pentru *Witchfall*? Nu înţeleg.

— Nu numai că joacă un rol activ, dar Aleister prezent aici îi va oferi copii ale rolelor fotografiilor. Iar ea se va grăbi să le transmită la Berlin...

— Îmi poţi explica?

— Trebuie să ne ţinem departamentul ocupat în timp ce suntem în impas în căutarea celei de-a patra svastici. Este o operaţiune de intoxicare psihologică vizându-i pe liderii Reichului care cred în forţele oculte. Himmler, în primul rând. Dacă se simt sub efectul unor vrăji, îşi pot schimba comportamentul şi pot fi împinşi să ia decizii greşite. Ideea mi-a venit în urma unui interviu cu acel nebun, Rudolf Hess, când mi-a explicat că şeful SS crede în reîncarnare şi vrăji, şi că lua anumite decizii după sfaturile astrologilor.

S-a uitat la ceas.

— Deocamdată, este timpul să mă întorc la Londra şi să mă odihnesc puţin, am o întâlnire mâine seară cu prietenii noştri de la MI6 care încă nu au digerat eşecul tentativei de asasinare a lui Hitler şi Mussolini la Veneţia.

— Şi noi când ne întoarcem în capitală? întrebă Crowley. Trebuie să iau parte la un vernisaj important.

— Asigură-te că prietenii tăi, druizii revoluţionari, urcă în maşini. Am aranjat ca un şofer să te ducă acasă.

— Tot nu avem veşti de la Tristan? întrebă Laure.

Malorley nu a răspuns.

3

Pomerania
Iulie 1942

La o oră după ce a părăsit castelul, maşina în care se afla Tristan s-a oprit în faţa unei bariere duble de sârmă ghimpată protejată de militari SS în uniformă. De cealaltă parte, în spatele unui şir de copaci întrerupt de turnuri de veghe, se desluşea o poiană. În timpul deplasării, francezul nu a pus nicio întrebare escortei sale nepoftite. A stat lângă fereastră ca să observe traseul parcurs, dar foarte repede maşina a luat-o pe drumuri laterale şi pădurea a devenit din ce în ce mai deasă. Tristan s-a gândit că dacă voiau să-l execute, era probabil cel mai bun loc. Discret şi fără urme. De ce să mai aştepte? Şi apoi SS-iştii l-ar fi interogat mai întâi, era specialitatea şi plăcerea lor. Nu, era un motiv la mijloc.

Stăteau încă în faţa porţii. Paznicii se învârteau în jurul maşinii precum câinii de vânătoare. Unul dintre ei a deschis capota, altul a inspectat roţile. *Caută o bombă*, se gândi Tristan, surprins de măsurile suplimentare de control. Deodată poarta s-a deschis. Gardienii şi-au reluat serviciul şi maşina a pornit. Nu mai circulau pe o pistă plină de pietre, ci pe asfalt perfect neted. Masa compactă de copaci se rărea încetul cu încetul.

Se zăreau clădiri de formă lunguiaţă, ca nişte tuburi protejate de unităţi de apărare antiaeriană. Când drumul s-a bifurcat, o patrulă a apărut brusc din stânga şi a oprit maşina.

— Verificare aleatorie! a ordonat un subofiţer. Opriţi motorul şi nu coborâţi din maşină.

Deodată au fost înconjuraţi de mai mulţi câini. Unul dintre ei a sărit pe capotă şi a venit adulmecând, mârâind, spre parbriz. Alţii, lipiţi de ferestre, şi-au arătat dinţii ameninţători.

— Superb comitet de primire, spuse Tristan ironic. Crematoriile sunt prevăzute pentru mai târziu?

Doar lătratul a răspuns. Un fluierat scurt i-a adunat pe toţi, iar patrula s-a îndepărtat înainte de a dispărea în tufişuri.

Maşina a pornit din nou încet, apoi a virat la stânga. Marcas a descoperit uimit o pistă de aterizare pierdută în ceaţă. În depărtare, un turn de beton clipi slab. Şoferul a parcat la mijlocul drumului şi i-a făcut semn francezului să iasă.

— Dacă sunt invitat la o seară mondenă, vă anunţ că nu mi-am adus smokingul.

Maşina a pornit din nou. Tristan s-a trezit singur. Pista tocmai fusese impecabil curăţată. Mormane de ace de pin se ridicau la fiecare zece metri. Marcas şi-a pipăit buzunarele, dar nu şi-a găsit decât bricheta. Ţigările şi le uitase la Erika. Scurta lui vizită a fost un fiasco total. Nu a reuşit să afle dacă iubita lui ştia ceva şi îl ameninţa sau dacă îl ameninţa doar ca să scoată ceva de la el. În orice caz, i-a lipsit sângele rece. Prima lui reacţie a fost să rezolve problema imediat. Fără să se gândească la consecinţe. Dovadă că a trăit sub influenţa unei tensiuni care l-a împiedicat să gândească ţinând cont de toţi parametrii, începând cu propria securitate. Noroc cu soldaţii SS veniţi să-l ia. Cu coada ochiului, a continuat să-i privească pe ocupanţii maşinii. Simpli executanţi. Făcuse bine că nu a

opus rezistenţă şi nici nu a pus prea multe întrebări. Cu naziştii şi, mai ales cu SS, nu trebuia niciodată să reacţionezi ca un potenţial suspect. Era prima regulă de supravieţuire într-un regim totalitar. Cu Erika nu a avut aceeaşi luciditate. Şi trebuia să înţeleagă de ce.

Un zgomot surd l-a făcut să tresară. Tocmai se deschisese o uşă la intrarea într-o clădire în formă de tunel. Tristan a recunoscut zgomotul caracteristic elicelor lovind aerul şi a primit imediat confirmarea dintr-o cabină de pilotaj luminată şi de la două aripi negre. Avionul a ieşit din hangar şi şi-a ocupat poziţia pe pistă. Cupola carlingii s-a deschis, la mijloc, lăsând să cadă o scară metalică pliabilă. Un ofiţer SS în uniformă de gală a ieşit, a traversat asfaltul în pas sacadat şi s-a oprit în faţa lui Marcas.

— Heil Hitler! Înainte ca Tristan să îşi întindă nepăsător braţul, ordinul a şi fost dat: Reichsführer-ul vrea să te vadă.

Interiorul aeronavei, un *Focke-Wulf 200*, fusese special amenajat pentru liderul SS. Colaboratorii Reichsführer-ului erau deja la lucru. Hărţi ale activităţilor militare, rapoarte ale serviciilor de poliţie, statistici industriale... toată activitatea SS a fost concentrată în cabina avionului. Când zbura deasupra Germaniei, stăpânul putea oricând să se informeze despre imperiul său. Himmler extinsese considerabil influenţa şi puterea organizaţiei sale. De atunci SS a fost ca o caracatiţă care şi-a extins tentaculele în tot Reich-ul. Dispunea de sute de mii de luptători pe Frontul de Est, controla toate organele de securitate prin Gestapo şi folosea în fabricile sale de armament nenumăraţi prizonieri şi deportaţi. Un adevărat stat în stat. SS-ul era pe cale să devină organul vital al Germaniei naziste. În timp ce înainta spre colaboratorii Reichsführer-ului

motoarele au început să urle. Avionul decola. Ofiţerul care mergea în faţa lui s-a întors şi l-a anunţat pe un ton solemn:

— Mă duc să verific dacă vă poate primi.

Sala de şedinţe era despărţită printr-un perete de restul aparatului. Bârlogul lui Himmler trebuia să fi fost în spate. Ofiţerul a bătut la uşă, a intrat şi a ieşit imediat:

— Aşteptaţi câteva momente.

Aşezat la birou, Himmler citea cu atenţie un dosar pe a cărui copertă era marcat *confidenţial*. Era un raport care provenea din arhivele secrete ale lui Heydrich. De la moartea celui mai fidel colaborator al său, Himmler ceruse ca toate dosarele sale personale să-i fie predate. Nimeni nu trebuia să ştie despre asta, nici măcar Führer-ul. Himmler a recunoscut imediat scrisul subalternului său: o notă rezumativă despre bibliotecă pe care Reichsführer-ul voia să o construiască. Provenite din toată Europa, era cea mai mare colecţie de cărţi antice dedicate în întregime vrăjitoarelor, a căror soartă tragică a aprins imaginaţiile precum rugurile din zorii Renaşterii. Nu mai puţin de treisprezece mii de volume, tipărite sau manuscrise... Când Goering a auzit vestea, a înmulţit înţepăturile şi batjocurile împotriva bietului Heinrich şi a pasiunii pentru aceste nefericite nebune ce credeau că zboară pe o mătură. Himmler lăsase să se spună orice. Grasul de Hermann a întârziat întotdeauna cu un pas: probabil că şi l-a imaginat pe Himmler căutând reţeta unei poţiuni magice pentru SS-ul său ori un elixir al nemuririi pentru Hitler...

Himmler a zâmbit.

Adevărul era cu totul altul.

Acum, că eliminarea evreilor, de la invazia Rusiei, lua o turnură aproape industrială, se observaseră scurgeri de

informaţii. Deja anumite cancelarii ale ţărilor neutre, ca Elvetia sau Suedia, deveneau bănuitoare. Himmler fusese unul dintre primii înştiinţaţi şi mai ales primul care a înţeles că un astfel de masacru putea să-i coste scump dacă naziştii pierdeau războiul.

Prin urmare, a hotărât să aprindă un contrafoc încercând să demonstreze că Reich-ul nu făcea decât să răspundă primului genocid din istorie: cel al zecilor de mii de femei germane, acuzate de vrăjitorii şi arse de către preoţii ucigaşi, de pastori asasini, de creştini omicizi, coborâţi în linie directă din evrei... În nota sa Heydrich nu a ascuns cât de neconvingător i se părea argumentul şi risca să atragă atenţia mai degrabă decât să o distragă. Himmler a fost dezamăgit: deci viaţa unei femei germane, arsă de vie în dureri atroce, valora mai puţin decât cea a unui evreu? Führer-ul avea cu siguranţă dreptate, toate problemele proveneau de la evrei şi atâta vreme cât nu erau exterminaţi cu toţii lumea nu va trăi în pace.

A decis fără tragere de inimă că trebuia să lase în suspans povestea vrăjitoarelor.

Tristan a fost prezentat.

Sufrageria ocupată de Himmler contrasta într-un mod surprinzător de restul avionului. Aici nu era zarvă sau zgomot. Până şi vuietul motoarelor părea departe, ca şi cum lumea se oprea la uşa stăpânului SS.

Himmler stătea aşezat lângă un hublou, în faţa unei mese pe care se afla doar un caiet cu o copertă uzată. De jur-împrejur, pereţii fuseseră acoperiţi cu lemn. Nişele, protejate de pereţi de sticlă, găzduiau obiecte de colecţie. Surprins, Tristan s-a oprit în faţa unei cărţi expuse.

— *Mein Kampf*, copia cu autograful Führer-ului pentru mine, a explicat Himmler. Mă urmăreşte oriunde merg.

— Un adevărat talisman! comentă Tristan.

— Poate că îţi vine greu să crezi, dar anumite cărţi sunt precum copacii: seva lor este sângele autorului lor şi sunt sortite să înverzească timp de secole întregi.

Amin, aproape că a răspuns francezul, mereu surprins de tendinţa lui Himmler de a ţine predici neaşteptate şi nebuloase. Fostul crescător de găini avea o logică deosebită atunci când vorbea despre subiectele lui preferate ca istoria sau ezoterismul. Mulţi dintre demnitarii nazişti, ca Goering sau Goebbels, râdeau de el pe faţă, convinşi că Himmler nu era în toate minţile. Dar le pierea râsul când Reichsführer-ul le trimitea, în general la aniversări, câte un dosar considerat de ei secret, cu lucrurile scandaloase făcute. Catalogul complet al amantelor sale l-a făcut pe Goebbels să cadă în depresie timp de câteva zile. Iar Goering s-a închis în reşedinţa lui de vară *Carinhall* când a primit lista actualizată a tuturor furnizorilor de morfină, drogul care-i plăcea atât de mult. Întotdeauna trebuia să te fereşti de Reichsführer.

— Ai văzut-o pe Erika von Essling? Este gata să se întoarcă la muncă?

Vocea lui Himmler era mai nazală decât de obicei.

— În afară de amnezia după atacul de la Veneţia, este într-o formă excelentă.

În maşină, Tristan a avut timp să se gândească la ce răspuns avea să-i dea Reichsführer-ului despre Erika. Era mai bine pentru el dacă femeia îşi relua atribuţiile în fruntea *Ahnenerbe*. Dacă paranoia îi scăpa de sub control, s-ar observa repede şi Himmler însuşi i-ar pune capăt. În ochii tuturor, Hitler scăpase de moarte datorită eficienţei SS. O altă versiune a atacului de la Veneţia l-ar fi pus într-o lumină proastă pe Reichsführer.

— Misiunile *Ahnenerbe* se vor schimba. De acum înainte, minţile luminate ale ştiinţei germane trebuie să servească destinului grandios al Reichului. Trebuie să oferim Führer-ului mijloacele necesare pentru a-şi duce la îndeplinire cruciada glorioasă a regenerării rasei umane...Marcas avea impresia că ascultă un discurs la radio şi tare şi-ar fi dorit să poată schimba postul... trupele noastre au trecut la ofensivă pe direcţia Caucazului. Dacă totul va merge bine, în câteva săptămâni vom controla Marea Neagră. Avem un proiect uriaş: să ridicăm toţi oamenii acestei regiuni împotriva comunismului. Dar mai întâi suntem nevoiţi să facem o selecţie riguroasă.

— Nu prea înţeleg, Reichsführer.

— Toate populaţiile din Crimeea şi Caucaz sunt afectate, ca o cangrenă, de evrei. Avem nevoie să-i eliminăm pentru a purifica regiunea. Pentru aceasta, *Ahnenerbe* trebuie să-mi pună la dispoziţie specialişti capabili să-i detecteze pentru a-i elimina cât mai repede. Aceasta va fi misiunea prioritară a lui von Essling.

— Dar ea este arheolog, nu...

Himmler a pus mâna pe carneţelul său.

— Dumneata erai un traficant de artă când te-am luat în Spania în 1939. De altminteri, de aceea şi eşti aici. Dar mai întâi de toate, în ce stadiu vă aflaţi cu cercetările privind cea de-a patra svastică?

— După cum ştiţi, Reichsführer, toate informaţiile noastre pentru a putea găsi svasticile sacre provin din *Thule Borealis*. Numai că manuscrisul nu spune nimic despre ultima relicvă.

Spre deosebire de Hitler, gata să se inflameze la cea mai mică formă de contrazicere, Himmler îşi păstra calmul în faţa ştirilor defavorabile.

— Ai vreo pistă?

— Ştim că manuscrisul *Thule Borealis* a fost recuperat de la un librar evreu din Berlin, în 1938, de colonelul Weistort. Ar trebui să-l pot întreba despre acel episod.

— Colonelul este încă în comă după ce a fost rănit la Montségur, dar mă duc la el în mod regulat. Îl voi interoga eu însumi.

— Am mai putea obţine informaţii şi prin analizarea manuscrisului *Thule Borealis* de către specialişti. Poate că am ratat un detaliu. Cu toate acestea, manuscrisul se află la Castelul Wewelsburg sub autoritatea dumneavoastră directă...

Himmler şi-a deschis carneţelul.

— Voi da ordine, dar toate analizele vor trebui făcute acolo. Sub nicio formă manuscrisul nu părăseşte castelul.

— La ordinele dumneavoastră, Reichsführer.

S-a auzit o bătaie discretă în uşă. Himmler i-a făcut semn lui Marcas să deschidă. A apărut un ofiţer şi a lovit din călcâie.

— Vom ateriza la Frankfurt în mai puţin de trei ore.

Himmler a întins mâna, invitându-l pe Tristan să se aşeze.

— Ai studiat istoria artei în Franţa înainte de a-ţi începe afacerea. Îmi poţi spune în ce a constat această afacere?

— Făceam o simplă constatare: amatorii de artă sunt de neoprit. Operele de artă sunt drogul lor. Sunt întotdeauna necesare obiecte noi pentru a le stârni dorinţa. Treaba mea era să le ofer.

— Cum?

— Fie unul dintre clienţii mei avea o comandă anume: de exemplu, un tablou dintr-o anumită colecţie, iar eu găseam modalitatea de a-l obţine pentru el, fie vânam pentru el o piesă rară ce-i devenea indispensabilă.

Reichsführer-ul şi-a luat din nou caietul şi l-a deschis la un semn de carte din argint, acoperit cu efigia unui craniu.

— Iar în Spania, în 1939, ce făceai în mod concret?

— În contextul războiului civil, am evaluat colecţii, am reunit cele mai frumoase piese şi am găsit o modalitate de a le pune la adăpost. Cel mai adesea în străinătate.

Himmler părea nehotărât. Nu îl chemase pe Tristan doar pentru a-i vorbi de Erika sau de căutarea ultimei svastici. O discuţie scurtă la scara avionului ar fi fost de ajuns pentru aşa ceva.

— Ţi-am vorbit despre noua direcţie pe care am vrut să o dau Institutului *Ahnenerbe*, dar nu trebuie să piardă din vedere vocaţia sa primordială: să găsească şi să protejeze tot ceea ce aparţine de drept culturii germane. De îndată ce războiul s-a terminat, vom germaniza, în toată Europa, fiecare loc important care reprezintă o mărturie asupra geniului german.

Lui Tristan îi era frică să înţeleagă.

— În toată Europa, Reichsführer?

— Şi dincolo de ea! Ştim astăzi că originea tuturor raselor este ariană, adică germanică. Şi că pentru popoarele europene, degenerarea vine din amestecul cu rasele inferioare. Ceea ce înseamnă că atunci când apare o operă de artă, aceasta este inevitabil de origine germanică, pentru că numai un artist arian poate crea opere de geniu. Şi de aceea eşti aici.

Aplecându-se spre hublou, Tristan a observat că aripile lui *Focke-Wulf* nu purtau crucile mari şi negre care împodobeau de obicei avioanele oficiale ale Reichului. Stăpânul SS călătorea incognito. Se temea oare de vreun avion englez de vânătoare sau scopul deplasării era secret?

— Îl cunoşti pe doctorul Alfred Rosenberg? întrebă Himmler brusc.

Marcas a încercat să-şi amintească rapid numele principalilor demnitari nazişti. Acest Rosenberg nu făcea parte nici

din guvern, nici din cercul de apropiaţi ai lui Hitler. Numele i-a amintit doar de un chip şters, rotund ca imaginea lunii, pe care trebuie să-l fi văzut în ziare. Cât despre titlul de doctor, naziştii au avut tendinţa nefericită de a-l acorda oricui avea studii universitare vagi.

— Nu, Reichsführer.

— Alfred Rosenberg este unul dintre gânditorii esenţiali ai Reich-ului. Ideile sale despre evoluţia raselor sunt foarte sugestive. De altfel, Führer-ul îl ascultă întotdeauna cu mare interes. Din obişnuinţă, Tristan ştia să fie mereu precaut când Himmler devenea brusc prea laudativ. Complimentele precedau întotdeauna o împuşcătură la ţintă. Din păcate, Rosenberg este doar un teoretician, nu şi un om de acţiune. Şi de când Germania a intrat în război, utilitatea lui s-a redus considerabil.

Nu exista nicio îndoială că marginalizarea lui Rosenberg nu l-a bucurat foarte mult pe Reichsführer.

— Dar toată lumea ştie că Führer-ul nu-şi abandonează niciodată prietenii. Aşadar, i-a încredinţat lui Rosenberg sarcina de a recupera, în toată Europa, bibliotecile şi arhivele celor mai redutabili doi duşmani ai Reichului: evreii şi francmasonii.

Tristan nu a reacţionat.

— Numai că, întâmplarea face ca Rosenberg să fi trecut rapid de la biblioteci şi manuscrise la împrumutul de tablouri, sculpturi şi la toate obiectele de artă ale momentului, care aparţineau duşmanilor nazismului.

— Şi presupun că *noţiunea* de duşmani ai Reichului a devenit foarte elastică…

În spatele ochelarilor rotunzi, Himmler a schiţat un zâmbet.

— Atunci când se ajunge la încălcarea prerogativelor noastre. Deja a trebuit să luptăm constant împotriva lui Goering care fură tot ce poate găsi în cel mai mic muzeu...Reichsführer-ul şi-a strâns buzele cu dezgust pentru a transmite toate lucrurile bune gândite despre tendinţa acută de a colecta a şefului *Luftwaffe*...pe scurt, am decis să pun capăt acestei derive inacceptabile: doctorul Rosenberg va fi chemat curând să îndeplinească alte sarcini, dar mă îndoiesc că va renunţa la furturile lui. Cred că a prins deja prea mult gustul!

La fel cum alţii au căpătat gustul pentru sânge, se gândi Marcas.

— În consecinţă, te vei alătura echipei lui Rosenberg, în calitate de observator al *Ahnenerbe*. Îmi veţi raporta personal despre planurile oamenilor lui. Vreau să ştiu unde plănuiesc să intervină şi de ce. Vreau, de asemenea, un inventar detaliat al lucrărilor pe care vor să le acapareze. Voi decide care sunt de drept ale noastre.

— Cu tot respectul, Reichsführer, mă îndoiesc că Rosenberg şi oamenii lui se vor lăsa uşor de convins să vă cedeze o parte din bunurile luate.

Himmler şi-a luat din nou carneţelul.

— În ianuarie 1939 ai fost la Mănăstirea Montserrat din Catalonia, nu? Înţeleg că de atunci acest înalt lăcaş sfânt nu a mai pus mâna pe multe dintre comorile sale...

— Ar trebui să înţeleg, la rândul meu, că am o carte albă pentru a recupera ceea ce doriţi, Reichsführer?

Himmler s-a ridicat. Dialogul se terminase.

— Nu albă, Marcas, roşie. Roşu sângeriu.

4

Londra
Cartierul Elefantului şi al Castelului

Rosemary Benton a aruncat o privire în cuptor şi s-a minunat de o aşa privelişte încântătoare. Un miracol sub forma unui pui gras şi suculent, gătit de mai bine de o oră. Trecuseră trei luni bune de când cuptorul familiei Benton găzduise ultima oară o pasăre atât de grasă. Cele două fiice ale femeii, trimise la bunica lor din Sussex, ar fi sărit în sus de bucurie la vederea unei astfel de minunăţii.

Pielea păsării a căpătat o nuanţă aurie. Rosemary a estimat că va fi gata în jumătate de oră. Mulţumită, şi-a scos şorţul şi a intrat în sufragerie. O voce suavă şi colorată venea de la *Marconi 401* furniruit în nuc, cel mai elegant radio al generaţiei sale, un cadou la aniversare din partea soţului. Aparatul era întotdeauna conectat la BBC, patriotismul obligă.

... We'll meet again
Don't know where
Don't know when
But I know we'll meet again, some sunny day...

La fel ca milioane de englezoaice, Rosemary o adora pe tânăra cântăreaţă Vera Lynn, *mireasa forţelor armate*, cum era poreclită de soldaţii de pe front. A dat mai tare volumul şi şi-a aprins o ţigară, aşezându-se apoi în faţa oglinzii din sufragerie. Se vedea mai puţin drăguţă decât Vera Lynn, dar oglinda îi dădea reflexia unei femei cu o seducţie rămasă încă neatinsă.

... Keep smiling through
Just like you always do...

Un sunet strident a venit din direcţia uşii de la intrare, bruind cel de-al doilea cuplet al cântăreţei. Rosemary s-a uitat la orologiu. Era ora şase şi un sfert, soţul nu se întoarce înainte de ora şapte şi oricum el nu suna niciodată.

S-a rezemat de fereastra care dădea spre stradă. Un cuplu tânăr stătea la uşă. Ambii purtau haine ale *Armatei Salvării*. Rosemary şi-a stins ţigara, a dat din mâini pentru a îndepărta fumul ce plutea în jurul ei şi a deschis uşa.

— Ce doriţi?

— Bună ziua, doamnă, strângem donaţii pentru orfanii de război.

Soldatul Armatei Salvării, un băiat chipeş, blond, cu o faţă de înger, cu părul creţ. Tânăra de lângă el părea mai în vârstă, puţin sub treizeci de ani, cu tenul palid, părul purtat într-o tunsoare băieţească, alură sportivă, trăsături bine conturate şi obrajii pătaţi de câteva coşuri.

— Îmi pare rău... Doar că... soţul meu nu este aici. Şi nu am bani acasă, a minţit Rosemary.

— Nu vă cereţi scuze doamnă, nimeni nu vrea să dea ceva în ziua de azi. Nu avem noroc astăzi, asta-i tot.

— În această zonă, nu veţi găsi multe familii, am rămas singura casă locuită, a răspuns gazda. Jumătate din cartier a fost distrusă de un bombardament anul trecut.

— Miroase atât de bine la dumneavoastră, în orice caz, zise tânărul. S-a întors apoi către tovarăşa lui: Hai, să mergem, nu departe este o cârciumă. Mi-e sete şi mâine mă întorc pe front.

Un val de vinovăţie a cuprins-o pe Rosemary.

— Adică pleci la luptă?

— Da, doamnă! Batalionul 2 pleacă la Cairo. Dar am vrut să ajut *Armata Salvării* pentru ultima dată înainte de a pleca.

— Ce minunat! exclamă Rosemary. Păi... Intraţi, pot să vă ofer o bere sau un ceai, am mereu pregătite, dacă doriţi.

— Ceai fierbinte, o, Doamne! murmură fata.

— Puteţi să-mi daţi şi un pint[6]! O, da! exclamă îngerul blond. Aş putea profita de ocazie pentru a folosi toaleta dumneavoastră?

— Desigur.

I-a lăsat să intre şi i-a arătat tânărului o uşă de la capătul coridorului, în timp ce a invitat-o pe tânără să se aşeze la masa din sufragerie. I-a luat doar câteva minute să aducă o bere şi un ceainic roz, umplut cu apă fierbinte. Voluntara a observat decorul supraîncărcat al sufrageriei, iar privirea i s-a oprit asupra unei fotografii mari care îl reprezenta pe Churchill mestecându-şi trabucul.

— Aveţi gusturi grozave. Un gust rafinat, specific britanicilor. Dar, dacă-mi pot permite, prezenţa prim-ministrului este puţin şocantă. Nu se potriveşte cu restul.

---

[6] *Pint* – unitate anglo-saxonă de măsură pentru capacităţi, egală cu 0,568 l în Marea Britanie şi 1,136 l în Canada (*n. trad.*).

Rosemary a pus ceai într-o ceaşcă.

— Ai dreptate... Cum te numeşti?

— Suzan. Dumneavoastră?

— Rosemary. Fotografia cu Winston din sufragerie a fost ideea soţului meu. Eu aş fi aşezat-o mai degrabă în bucătărie... În orice caz, felicitări pentru activitatea de voluntar. Când mă gândesc la toţi aceşti copii amărâţi din ţara noastră care şi-au pierdut părinţii.

— Nu, o fac pentru orfanii de război germani, a răspuns fata, lipăindu-şi ceaiul. Delicios. *Royal Air Force* nu este deloc prea delicată când bombardează Berlinul şi Hamburgul.

Rosemary a râs uşor.

— Eşti amuzantă, ai acelaşi simţ al umorului ca şi soţul meu.

— Umor? N-aş zice... răspunse femeia pe nume Suzan cu o voce profundă. Şi ca să fiu sinceră până la capăt, aceşti orfani sunt îngrijiţi de *Hitlerjungend*, care face o treabă remarcabilă. Dar mai au nevoie de bani, totuşi. Vă recunosc că este foarte greu să-mi sensibilizez compatrioţii în legătură cu acest episod trist.

— Nu înţeleg. Tu... eşti cu adevărat englezoaică?

— O sută cincizeci la sută! Crescută pe pajiştile verzi din Yorkshire. Înainte de război, am militat într-o mare mişcare naţionalistă. Poate aţi auzit de ea: *Cămăşile negre ale lui Sir Oswald Mosley*. Nu erau alţii mai patrioţi ca noi!

Rosemary şi-a încruntat sprâncenele delicate.

— Mosley... Nu înţeleg nimic din politică, dar îmi amintesc că era prieten al naziştilor. Nu este acum la închisoare?

— Da, o adevărată ruşine. Diana, delicioasa lui soţie, de asemenea. Sir Oswald iubea Anglia la fel de mult ca Germania şi a fost sfâşiat de războiul provocat de aceşti evrei blestemaţi. Parcă i s-ar fi cerut să aleagă între tată şi mamă. Până la urmă

a luat partea ţării sale, dar era prea târziu. A fost acuzat fără dovezi. O lucrătură a lui Churchill şi a francmasonilor. În sfârşit... Pentru moment ceea ce contează este să ajut copiii...

S-a auzit zgomotul apei trase la toaletă. Rosemary şi-a şters mâinile de prosopul ei cu buline verzi. Nu-i plăceau vorbele abia auzite. Cum putea să scoată atâtea absurdităţi?

— Dar suntem în război, nu poţi strânge bani pentru inamic.

— Pentru dumneavoastră un copil este un inamic doar pentru că este neamţ? Nu aveţi deloc inimă.

Rosemary se încordă.

— Domnişoară, nu ştiu de ce *Armata Salvării* strânge bani pentru nemţi, dar treaba aceasta nu-mi place deloc. Termină-ţi ceaiul şi pleacă împreună cu prietenul tău. Măcar el îşi va îndeplini datoria.

Băiatul, întorcându-se de la toaletă, stătea rezemat de comoda din hol.

— O să vă dezamăgesc. Nu-mi place să lupt pentru regele dumneavoastră...

— Regele meu?

— Îmi pare rău, nu sunt un supus al Majestăţii Sale, a răspuns îngerul. Am minţit puţin mai devreme. Ce părere aveţi să schimbăm postul de radio?

Şi fără să mai aştepte răspunsul gazdei, s-a aplecat asupra aparatului şi a răsucit butonul de căutare a frecvenţelor.

— *BBC*, ce plictisitor... Ştiu ceva mai interesant.

Vera Lynn a trecut rapid printr-un amestec zgomotos de sunete parazite, frânturi de muzică clasică şi jazz, apoi o voce nazală a umplut camera.

– Aşa! Cel mai bun post din lume... *Radio Berlin*! Avem noroc: este exact ora când se difuzează emisiunea în limba engleză! exclamă tânărul.

...Dragii mei prieteni englezi, dacă aţi putea petrece câteva zile relaxante aici, în Germania mare! Ah, prietenii mei!... Ce bucurie să trăiesc la Berlin. Străzile sunt curate, oamenii mănâncă pe saturate. Criminalii şi paraziţii societăţii sunt reeducaţi în lagărele în care SS-iştii dau dovadă de fermitate şi de metode pedagogice adecvate. Führer-ul mi-a mărturisit deunăzi că a fost complet afectat de acest război absurd dintre cele două ţări ale noastre. Iubeşte Anglia, o naţiune ariană, contaminată din păcate de virusul democraţiei. Ştie că mulţi dintre voi simţiţi simpatie pentru idealul naţional-socialist, dar că rămâneţi loiali regelui vostru. Nu a vrut niciodată...

Rosemary a ţâşnit în picioare, cu faţa îmbujorată.

— Vă rog să puneţi din nou *BBC* şi să părăsiţi imediat casa mea. Niciodată nu va asculta nimeni aici vorbele acestui trădător nazist Lord Haw-Haw[7]!

— Calmaţi-vă, doamnă Rosemary! Încercăm doar să vă deschidem mintea, dar, evident, propaganda lui Churchill şi a clicii lui v-a afectat gândirea. Führer-ul este...

---

[7] Lordul Haw-Haw, pe numele adevărat William Joyce, era un american de origine irlandeză. Fost membru al partidului fascist britanic, nazist convins, a plecat în Germania în 1939 şi a animat o emisiune de radio de propagandă în limba engleză pentru a fi ascultată în Marea Britanie.

— Nu mai vreau să aud nimic. Hitler este un monstru. Plecaţi imediat!

Îngerul blond clătină din cap cu tristeţe.

— Este un raţionament prea primitiv... Aliaţii buni pe de o parte şi naziştii răi pe de o alta. Ţara mea, Germania, nu a căutat niciodată război. Nu vrem decât binele umanităţii.

— Fii mai precis, Conrad! a adăugat tânăra. Vrei cu siguranţă să spui de binele umanităţii ariene?

Rosemary ridică degetul arătător spre uşă.

— Plecaţi sau sun la poliţie.

— Să nu mai insistăm! a comentat fata. Conrad, vrei să cauţi din nou postul *BBC* pentru a o relaxa pe doamna Benton?

Rosemary a devenit palidă. Mâinile îi tremurau.

— De unde îmi ştiţi numele?

Cei doi intruşi au schimbat o privire complice, apoi tânăra a scos din buzunar un pistol *Browning* pe care l-a îndreptat spre gazdă. Era cinic să vezi o armă în mâna unui voluntar al *Armatei Salvării*. Ca un dansator de operă mânuind un fierăstrău cu lanţ.

— Pentru că noi te-am ales, Rosemary.

— Dacă vreţi bani, eu...

— Nu suntem hoţi. Nu vrei să vii cu noi afară pentru o scurtă plimbare?

— În niciun caz...

Sunetul cald şi languros al unui clarinet s-a răspândit în camera.

— Glenn Miller, *Moonlight Serenade*... Sunt sigur că lui Rosemary îi place mult.

Surprinsă, tânăra şi-a întors capul spre tovarăşul ei.

— Jazz, Conrad! Ce idee amuzantă, este muzică neagră. Iar tu…

Nu şi-a mai putut duce fraza până la capăt. Rosemary aruncase ceainicul spre mâna care ţinea pistolul. Fata a tras, focul a fost deviat şi glonţul a intrat în capul lui Churchill. Rosemary l-a împins pe băiatul blond şi a vrut să scape pe uşă, dar acesta din urmă a apucat-o de gleznă. Ea s-a răsturnat în faţă cu toată greutatea, dărâmând în timpul mişcării superba imitaţie a unei vaze *Ming* primită la nunta ei. S-a lovit cu fruntea de colţul unui perete al sufrageriei şi s-a prăbuşit la podea.

Întorcându-se, a zărit într-un voal roşu chipul frumos al îngerului de deasupra ei. El o mângâie pe obraz.

— Rosemary... Rosemary... Nu ne faci deloc misiunea mai uşoară.

— Ajutor! Săriţi… Dar nu ştia dacă strigătele i-au ieşit sau nu din gură.

A simţit atingerea unei pânze care-i ştergea fruntea.

— La naiba! Ţi-ai făcut o rană gravă, murmură tânăra. Nu-i bine deloc. Sper că ai rămas cu ceva piele intactă, trebuie să-ţi facem un tatuaj frumos.

— Nu-ţi face griji, îi spuse tovarăşul. Îi putem face o cicatrice care să se potrivească bine cu svastica.

Rosemary nu înţelegea nimic din discuţia lor. Durerea îi iradia în tot capul.

— Vă rog, aveţi milă!

Fata se uită la ceas.

— Pierdem vremea. Trebuie să mergem. Să o strângem de gât şi s-o ducem în dubă.

Rosemary a plecat din această lume cu două lucruri: ultimul refren vesel din *Moonlight Serenade* şi mirosul delicios de pui la cuptor.

5

Frankfurt
Iulie 1942

Pe traseul de la aeroport la Frankfurt, Tristan se mira de măsurile excepţionale de securitate. Escorta Reichsführer-ului părea să traverseze un oraş pustiu, punctat doar de blocaje rutiere şi patrule SS. Aşezat în maşina colaboratorilor apropiaţi ai lui Himmler, Tristan l-a întrebat pe vecinul său, un căpitan de stat major a cărui uniformă ajustată la milimetru părea să fi venit tocmai de la croitor.

— Unde sunt locuitorii?

— Din raţiuni de securitate, li s-a cerut să stea în case.

— Nu ştiam că Reichsführer-ul ar putea astfel goli străzile dintr-un oraş întreg.

Căpitanul şi-a atins mustaţa tunsă cu atenţie chiar deasupra buzelor.

— Circulă un zvon. Tristan s-a aplecat spre fereastră de parcă nu-l mai interesa nicio discuţie: era cel mai bun mod de a obţine informaţii. Se spune că Führer-ul este la Frankfurt.

— Păi şi nu iese în întâmpinarea populaţiei? se miră francezul, amintindu-şi imaginile de propagandă de dinainte de

război unde se vedea Hitler traversând oraşele printre mulţimile vesele.

— Este o vizită privată.

Tristan avea o altă opinie. De la retragerea trupelor naziste în faţa Moscovei, popularitatea Führer-ului cunoştea o cădere dramatică şi nimeni nu-şi mai asuma riscul de a organiza un turneu dacă publicul nu era adus cu forţa. Cum francezul nu mai scotea nicio vorbă, căpitanul a continuat cu un ton de confidenţă.

— Führer-ul vine să viziteze institutul lui Rosenberg. Ştiţi că doctorul Rosenberg este unul dintre cei mai vechi consilieri ai Führer-ului, ideologul oficial al partidului. Păcat că de fiecare dată când i s-a încredinţat o sarcină s-a sfârşit cu un fiasco.

Lui Marcas i se părea că îl aude pe Himmler.

— Mi se pare mai degrabă că este o imensă onoare pe care Führer-ul i-o face să-l viziteze... cum aţi spus? ah da... institutul lui.

Căpitanul a ridicat din umeri ca un om care cunoaşte dedesubturile lucrurilor.

— Nu înţelegeţi deloc! Este - pur şi simplu - o înmormântare de primă clasă. Führer-ul vine să inaugureze viitorul mormânt al lui Rosenberg. De acum înainte el nu mai face parte din cercul apropiat al puterii.

— Ca Rudolf Hess?

Numele aproape că l-a făcut pe căpitan să sară de pe scaun.

— Nu mai rostiţi numele ăsta. Un trădător, un nebun!

Tristan nu a mai insistat. Unul câte unul foştii tovarăşi de drum ai lui Hitler au dispărut. Hess, închis la Londra pentru că a crezut că poate negocia o pace separată cu Anglia, Rosenberg închis în colivia aurită a unui institut de

provincie... Nu au mai rămas decât Goering, Goebbels şi Himmler. Cine va fi următorul?

— Cunoaşteţi trecutul doctorului Rosenberg?

— Mult mai bine decât alţii, pentru că i-am scris personal fişa biografică la cererea personală a Reichsführer-ului.

Francezul ştia să recunoască vanitatea atunci când o întâlnea. Ca să afle mai multe, nu era niciodată zgârcit cu linguşelile.

— Atunci aş putea beneficia de vastele dumneavoastră lumini ale cunoaşterii? Sunt convins că nimic din viaţa lui Rosenberg nu vă este necunoscut.

— Îl cunosc mai bine decât se ştie el însuşi.

Căpitanul a tras aer adânc în piept, ca o cântăreaţă înainte de a ataca o arie şi a început:

— Înainte de toate, Rosenberg este de origine baltică. Ştiţi ce-i asta? Ei bine, este un rus care se pretinde neamţ când Germania este puternică şi un neamţ ce-şi spune rus dacă Rusia este la putere.

— Un fel de morişcă de vânt?

— Absolut, şi până în 1918 vântul a suflat dinspre Est pentru că tânărul Rosenberg a studiat arhitectura în Moscova. Conform celor declarate de el, Revoluţia din 1917 l-a făcut să fugă din Rusia. Dar ce am remarcat eu este că i-a trebuit mai bine de un an ca să plece din patria comunismului. A frecventat fără îndoială medii dubioase.

— Pe bolşevici?

— Mai rău de atât: nişte grupuri de oameni iluminaţi care cred despre comunism că este adevărata împărăţie a lui Hristos anunţată de Apocalipsă. Ştiţi cât de mult era înţesat anturajul ţarului, înainte de căderea lui, de profeţi şi de alte persoane mesianice.

— Grupuri influente? se miră Marcas.

— Este greu de ştiut astăzi: Stalin le-a lichidat pe toate. Dar Rosenberg a păstrat o fascinaţie suspectă pentru teoriile ezoterice. Mai mult, când îl găsim la München, este membru al Societăţii *Thulé*.

Marcas nu a comentat, dar Societatea *Thulé*, pe care Hess şi Hitler o frecventaseră, a fost fără îndoială incubatorul discret al partidului naţional-socialist.

— De altfel, această calitate de membru era de mare interes pentru Reich... La München, bazându-se pe cunoaşterea Revoluţiei ruse, Rosenberg se prezintă ca un specialist al luptei împotriva comunismului şi face multe cărţi şi conferinţe pe acest subiect.

— Dar cel mai probabil nu a fost singur, menţionă Tristan. În vremea aceea anticomunismul era sport naţional în Germania.

Căpitanul şi-a periat din nou mustaţa cu un gest studiat înainte.

— Da, dar el este diferit: are o teorie originală asupra apariţiei leprei roşii, care îl va interesa pe Adolf Hitler.

Francezul a observat cum convoiul Reichsführer-ului, după ce a depăşit centrul oraşului, trece acum pe lângă parcuri cu copaci înalţi din care, pe alocuri, ieşeau acoperişurile vopsite ale caselor înalte. Căpitanul se apropie pentru a vorbi mai încet.

— Vedeţi, pentru doctorul Rosenberg, apariţia comunismului nu este o simplă teorie născută din creierele încinse ale lui Marx şi Engels. Nu: comunismul este un drog, insidios şi mortal, creat în tihnă, în secret, de un anumit grup social.

Tristan auzise multe interpretări despre naşterea bolşevismului, dar aceasta era nouă.

— Un drog?

— Nu este un fenomen spontan, născut din tensiunile sociale – faimoasa luptă de clasă – sau de cauze economice – precum exploatarea proletariatului – nu, comunismul este ultimul venin, inventat de evrei, şerpii umanităţii, pentru a distruge civilizaţia occidentală.

Fără să vrea, francezul trebuie să fi trădat o anumită doză de uimire. Căpitanul a încercat să se exprime mai pedagogic.

— Mai exact, potrivit lui Rosenberg, comunismul este un produs evreiesc, gândit de evrei, dezvoltat de evrei şi realizat de evrei.

Tristan a rămas fără cuvinte.

— Dar mai interesante sunt consecinţele teoriei lui Rosenberg.

Maşina din capul coloanei tocmai a frânat în dreptul unei porţi sculptate, în faţa căreia soldaţi SS, în uniforme de paradă, îşi prezentau armele.

— Aceasta înseamnă că putem noi să combatem comunismul, să-l învingem cu armele, să-l luăm pe Stalin din fruntea Kremlinului, nu va fi de niciun folos dacă mai rămâne un singur evreu în viaţă. Înţelegeţi?

Tristan s-a simţit uşurat să coboare din maşină. Acest căpitan SS, cu rătăcirile lui infernale, avea să-l facă să-şi piardă calmul şi nu era momentul să rişte să se trădeze. Himmler se pregătea să traverseze portalul masiv de la intrare, urmat de colaboratori. Francezul a făcut acelaşi lucru. Căpitanul, cu mustaţa periată cu atenţie, dispăruse. Fără îndoială că se strecurase mai aproape de şeful lui, ca să fie mai bine văzut. În orice caz, portretul creionat de el pentru Rosenberg era edificator. Omul cu chipul ca al Lunii se dovedea a fi mult mai

periculos decât ai fi zis. Mai ales influenţa sa morbidă era terifiantă.

Reichsführer-ul tocmai se oprise. Un zgomot de tocuri lovite la unison a răsunat în parc. Pe trepte tocmai apăruse silueta lui Adolf Hitler. Alături de el, într-un costum închis la culoare, contrastând cu paloarea feţei, şi-a făcut apariţia şi Alfred Rosenberg. Trăsăturile dure pe alocuri, plictisitoare în altele, precum şi cearcănele adânci îl făceau să arate ca un împărat roman decadent, crud şi secretos în egală măsură.

Cu un gest mecanic, Führer-ul a răspuns numeroaselor braţe ridicate care îl salutau. În ciuda căldurii, îşi ţinea şapca bine înfiptă pe frunte, ascunzându-şi faţa din care nu ieşea decât mustaţa, ce părea mai neagră decât de obicei. Tristan se întreba dacă era chiar comandantul. Circulau zvonuri peste tot în Germania. Se spunea că, de câteva luni, o sosie îi lua locul la demonstraţiile publice şi că erau mai multe astfel de dubluri pregătite să-l înlocuiască oricând. Se vorbea pe la colţuri chiar că fiecare om puternic din Reich avea o dublură a lui, gata să fie folosite dacă adevăratul Hitler devenea brusc incapabil să guverneze. Tristan şi-l imagina pe Goebbels învăţându-şi sosia să urle discursuri în timp ce Goering o făcea pe a lui să defileze în pas de gâscan. O adevărată menajerie.

— Führer-ul meu, a anunţat Rosenberg, acum că am terminat, permiteţi-mi să vă prezint Institutul.

Prima încăpere, acoperită cu o cupolă de sticlă, forma o rotondă largă, cu pereţi tapetaţi în întregime cu tomuri. Angajaţii stăteau la o anumită distanţă regulamentară, fiecare în picioare în faţa unei mese, cu un carneţel în mână. Tristan se simţea de parcă se afla în holul unui hotel, în faţa unei armate de băieţi în livrea şi portari, gata să răspundă la cea mai mică solicitare.

— Aici se află, a explicat Rosenberg, tot ceea ce umanitatea a produs în legătură cu problema evreiască. Filosofi, teologi, medici, etnologi, antropologi, oameni de ştiinţă sau gânditori, toţi au studiat iudaismul ori poporul evreu. Este o colecţie unică în lume.

Hitler rămânea tăcut. Era clar că întreaga regie a lui Rosenberg nu-l impresiona deloc.

— Are cineva dintre voi o întrebare? Reichsführer, sunt sigur că doriţi să începeţi dumneavoastră.

Himmler sări ca un arc. Ura să i se forţeze mâna. Mai ales în faţa Führer-ului.

— Dragă Rosenberg, sunt sigur că biblioteca dumneavoastră este excepţională, dar am la *Ahnenerbe* cei mai buni specialişti şi prefer întotdeauna să mă bazez pe bărbaţi decât pe cărţi. Cel puţin sunt sigur de loialitatea lor. Mai ales că presupun că autorii de aici sunt evrei... Câţi sunt, de fapt?

— Dacă vrem să ne cunoaştem bine duşmanul, trebuie să...

— ...să adunăm tone de *Tora*, desigur, fără a mai pune la socoteală arhivele masonice pe care le-aţi luat din toată Europa. Evreii şi francmasonii, iată cei doi viruşi ai civilizaţiei europene!... Dacă nu aş fi purtat uniforma SS, aproape că mi-ar fi fost frică să nu fiu contaminat.

O cascadă de râs general a salutat umorul Reichsführerului. În confruntarea cu Rosenberg, el a marcat puncte în rafale.

— Vreau să văd picturile.

Vocea răguşită a lui Hitler i-a adus pe toţi la ordine.

— Desigur, Führer-ul meu!

Rosenberg s-a repezit. Tristan a observat că nu purta şosete. Era ceva de o uimitoare neglijenţă la acest personaj. O atitudine pe care francezul o întâlnise de mai multe ori la anumiţi

demnitari naziști. Haina de șef era prea mare pentru unii dintre ei: mulți rămăseseră niște aventurieri. Nu se putea spune același lucru despre Reichsführer, care adunase unele după altele toate costumele dăruite de alții. Fostul crescător de pui, în pragul falimentului înainte de întâlnirea cu Hitler, înflorise ca un trandafir întunecat și otrăvitor pe noroiul purulent al nazismului.

— În această cameră - a anunțat Rosenberg - sunt cele mai frumoase piese prelevate din colecțiile evreiești. Iată un Rubens excepțional...

Hitler și-a lipit nasul de pânză fără să reacționeze, apoi s-a așezat în fața a două picturi mici ce păreau să-l fi atras. Cu un gest din bărbie, îl întrebă pe Rosenberg.

— Sunt schițele lui Géricault, pentru tabloul său *Pluta Meduzei*.

Toată lumea a încercat să se apropie pentru a descoperi ce l-a fascinat pe Führer. Când a reușit să vadă picturile, Tristan s-a înfiorat. Pe o față de masă gri zăceau brațe dezmembrate a căror carne fusese tăiată ca să lase vederii mușchi deja violeți și nervi atârnați peste tot.

— Pentru a putea reda cadavrele *Meduzei* cât mai precis posibil, Géricault se ducea să picteze fragmente umane în sălile de anatomie. Se spune chiar că le-a cerut preparatorilor să păstreze unele dintre cadavre pentru a studia variațiile de culoare în timpul diferitelor etape de descompunere.

Rosenberg rostise această ultimă frază fixându-l ostentativ pe Reichsführer cu privirea. Se știa că Himmler avea o tendință enervantă de a se simți rău la vederea sângelui. Dacă ar fi leșinat, șeful Institutului s-ar fi răzbunat, dar Hitler a făcut o mutare-surpriză.

— Va trebui să munceşti mult mai mult, Rosenberg! Te anunţ că intenţionez să construiesc în Linz, oraşul meu natal, cel mai mare muzeu din lume, care trebuie să fie dovada zdrobitoare şi universală a geniului german.

Aplauzele au ţâşnit imediat. Führer-ul nu-şi pierduse cu siguranţă nici puterea de convingere, nici geniul vizionar. Avea încă acel har înnăscut şi uluitor de a ridica orice situaţie la înălţimea universalului.

— Pot să vă jur, Führer-ul meu, că în convoaie întregi, de la Atlantic până la Urali, picturile, sculpturile se vor aduna pentru a face acest muzeu, a opta minune a lumii.

Entuziast, publicul a strigat din răsputeri *Heil Hitler*! Rosenberg radia de mândrie. Hitler i-a luat mâna şi i-a strâns-o cu convingere.

— Dragul meu Rosenberg, nu am nicio îndoială că eşti încă o dată omul de care toată Germania are nevoie pentru a duce la îndeplinire acest mare proiect.

Înainte ca o nouă explozie de entuziasm să se manifeste în sală, Hitler ridică mâna.

— Şi acum continuă vizita fără mine. Trebuie să vorbesc cu Reichsführer-ul.

6

Londra
Strada Broadway
Sediul general al SIS
Iulie 1942

— Eşec pe toată linia!

Locotenent-colonelul Sir Stewart Menzies se plimba în sus şi în jos în biroul său, cu privirea aţintită în podea, sub ochiul atent al amiralului Nelson, pozat pentru eternitate într-un tablou supraîncărcat cu zorzoane aurii. Noul şef al Serviciului Secret de Informaţii, sau MI6, a dat semne de iritare evidentă.

— Am citit raportul căpitanului Fleming, de la Serviciul de Informaţii al Amiralităţii. Operaţiunea de la Veneţia a fost un adevărat dezastru.

Aşezat într-un fotoliu *Chesterfield*, Malorley îl urmărea fumând fără să spună nimic, mulţumit să tragă, la intervale regulate, câte un fum lung din pipă. Fusese invitat sau, mai bine zis, chemat de către directorul serviciilor externe de contraspionaj, să facă *bilanţul* unei operaţiuni desfăşurate în anul precedent. O modalitate de a-şi marca teritoriul.

Malorley se dusese la sediul MI6, o clădire banală de pe strada Broadway, ascunsă în spatele Parcului Saint James,

ştiind foarte bine că întâlnirea va fi una cu scântei. Dar trebuia cu orice preţ să păstreze raporturi bune cu MI6. Ordin de la superiorii săi din S.O.E.. Cele două servicii nu erau la primul lor conflict şi însuşi Churchill intervenise pentru ca cele două agenţii să înceteze cu luptele intestine.

Operaţiunea de la Veneţia fusese organizată cu ajutorul a trei servicii secrete: informaţiile navale ca deţinătoare a controlului asupra operaţiunilor din Mediterana, MI6 ce supraveghea operaţiunile externe şi dăduse undă verde pentru eliminarea lui Hitler şi Mussolini şi nu în ultimul rând S.O.E., cu un scop mult mai puţin declarat. Fiecare director de servicii secrete primise raportul lui Fleming.

— Nu doar că încercările tale de asasinat au eşuat lamentabil, a spus Menzies, dar şi reţeaua noastră din Veneţia a fost pusă în pericol. Şi am pierdut orice contact cu agentul tău 007!

— Prefer să-i spunem Marcas, răspunse Malorley. Nu este un număr. Şi, din câte ştiu eu, obiectivul operaţiunii mele iniţiale nu a fost eliminarea celor doi dictatori. A fost adăugat ulterior, după dorinţa mea de a trimite un comando în oraşul Dogilor.

— Ah, da, ştiu, acest misterios *obiect strategic* menţionat de Fleming şi pe care ai vrut să-l recuperezi de la Hitler cu orice preţ. Îmi poţi spune mai multe?

— Această informaţie este clasificată drept *confidenţială. Doar pentru domnul prim-ministru.* Nu pot zice nimic altceva.

— Ca tot ceea ce se întâmplă în departamentul vostru blestemat. Mi s-a spus despre circul tău de la Stonehenge, cu toţi nebunii ăia. Mi-a fost greu să cred ce am auzit. S.O.E. este deja un bârlog de nebuni, dar tu şi serviciul tău bateţi toate recordurile.

— Se numeşte operaţiune de intoxicare.

Malorley era tot în fotoliu şi îl urmărea pe locotenent-colonelui Menzies. Îi înţelegea scepticismul. Să-i explici că serviciul său fusese înfiinţat pentru a recupera svastici magice care se presupunea că ar putea salva lumea liberă era ca şi cum ai convinge un proxenet de beneficiile castităţii. Comandantul spera doar ca întâlnirea să nu dureze o veşnicie.

— Altceva? Nu m-aţi chemat aici ca să mă acoperiţi cu protestele voastre.

Menzies s-a aşezat lângă ofiţerul S.O.E. A folosit un ton mai conciliant.

— Tragem cu toţii la aceeaşi barcă. Îmi voi pune cărţile pe masă cu tine. Nu-mi pasă de căutarea ta de *obiecte strategice*, ceea ce mă interesează este faimosul tău agent. Marcas.

— Deci, aici voiai să ajungi!

— Avem puţini agenţi infiltraţi în Germania, spre deosebire de ruşi care întreţin reţele bune acolo, de foşti simpatizanţi comunişti. Acum, controlezi singurul om pe care Anglia l-a avut vreodată în anturajul apropiat al lui Heinrich Himmler, cel mai puternic lider din Germania după Hitler. Ai veşti de la el?

— Niciuna de când a plecat din Veneţia. Nu ştiu dacă a fost demascat sau nu. Îţi spun adevărul.

— Termină cu prostiile, comandante! Cuvântul *adevăr* este la fel de util unui agent secret ca o pereche de mănuşi pentru un pinguin. Treaba noastră este să minţim. Ne minţim duşmanii, familiile şi chiar colegii.

Malorley se ridică încet. Era timpul să încheie întâlnirea.

— Nu mai am nimic de adăugat.

— Aş putea interveni la superiorii tăi.

Menzies se uită lung la interlocutorul său.

— Şi dacă aş avea de comunicat informaţii vitale pentru tine? Ai fi dispus să accepţi ca agentul tău să lucreze şi cu noi?

— Adică?

Menzies a luat o mapă roşie din carton de pe biroul său şi a deschis-o sub nasul lui Malorley.

— Acest lucru te priveşte personal, comandante! Este vorba de aranjamente făcute pentru a te omorî.

Malorley a parcurs documentul cu antetul BGCQ[8], apoi i l-a returnat lui Menzies încercând să-şi ascundă spaima.

— Eşti sigur de autenticitatea acestor informaţii?

— O, da… După cum ştii, antena noastră de la Bletchley Park interceptează şi decodează comunicaţiile inamice. Numele tău a apărut în mesajul trimis de secretariatul lui Himmler şefului RSHA[9], Ernst Kaltenbrunner, succesorul măcelarului de Heydrich, asasinat la Praga în luna mai, anul trecut. Se pare că Reichsführer-ul îi cere informaţii suplimentare legate de tine.

— Nimic nu arată că-mi vor pielea.

— Ai observat că eşti identificat ca şef de serviciu la Departamentul S, responsabil cu cercetarea arheologică la S.O.E.

— Himmler însuşi... Este prea mare onoarea. Mulţumesc că m-ai atenţionat.

— Nu am terminat. Mesajul ar putea însemna şi că ţi-au arestat şi torturat agentul. De aici menţionarea numelui tău.

Malorley părea frământat de ceva.

---

[8] Serviciul de decodare responsabil, printre altele, de proiectul *Enigma* pentru decriptarea comunicaţiilor germane.

[9] Serviciul de Securitate al Reichului, care includea Gestapo, serviciile de spionaj şi contraspionaj ale SS.

— Dacă aşa ar fi situaţia, Marcas ar fi spus tot, iar Himmler s-ar fi grăbit să ceară informaţii de la subalternul său. În orice caz, îmi voi lua măsurile de precauţie.

— Poate... Poate... Dar să ne imaginăm că ţi se întâmplă un accident nefericit, pe care nu-l vreau, cui trebuie să mă adresez pentru a-ţi recupera agentul?

— Este o ipoteză, de fapt. Fii sigur, superiorul meu de la S.O.E. este la curent cu activităţile lui Marcas, îi voi anunţa îngrijorarea ta.

— Eşti foarte amabil. Zi frumoasă, comandante!

Când a ieşit din imobilul de piatră albă, Malorley s-a întâlnit cu Laure, aşezată pe o bancă. Îşi schimbase ţinuta. Haina militară fusese înlocuită cu un impermeabil mai şic.

— Bună, comandante! Ţi-ai putut lua comanda de extinctoare? întrebă tânăra agentă cu un aer maliţios.

— Pardon?

Tânăra a arătat spre clădirea MI6.

— Placa de la intrare indică: *Compagnia Minimax*.

— Simţul umorului britanic. Să spunem că am încercat să sting focul împreună cu prietenii noştri de la MI6, dar nu sunt sigur că am reuşit.

— Ce faţă ai!

Malorley rămăsese nemişcat, cu privirea fixată pe cerul plumburiu. Laure nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare de uimire.

— Ai putea spune că ai văzut o fantomă. Este cea a noului cadavru lăsat în urmă de Moira O'Connor?

— Cu siguranţă nu renunţi.

— La război, nu. La uciderea nenorociților de naziști, nu. Dar să fiu complice la uciderea unor oameni nevinovați, da. Nu știu cum reușești să dormi.

— Prost, dar așa dorm de mult timp. Am o veste bună pentru tine. Înainte de întâlnirea mea de acolo, am cerut o întâlnire cu Sir Purchase, medicul legist al Londrei, ca să poată examina ultimele cadavre și să ne spună o părere despre posibile asemănări cu cel al Moirei, din Cimitirul *Tower Hamlets*.

— Nu te cred.

— Răspuns greșit. Iar ca pedeapsă, vei veni cu mine.

— De aia ai fața asta prelungă?

Malorley a dat din cap.

— Nu... Șeful MI6 m-a avertizat că nemții știu despre mine și, foarte probabil, și despre serviciul nostru. Sunt în vizorul lor. La cel mai înalt nivel: cel care ține pușca este Himmler însuși.

Laure păli.

— Tristan a fost demascat!

— Nu cred. Preocuparea mea este în altă parte. Mi-am dat seama că păcătuiam din mândrie. Orgoliul de a mă crede etern. Dacă mi s-ar întâmpla ceva, nimeni nu ar ști cum m-am implicat în căutarea cărții *Thule Borealis* și a svasticilor.

A urmărit-o pe Laure cu atenție, apoi a tras aer adânc în piept.

— Ai avea încredere în mine dacă te-aș invita în această seară la mine acasă? Există secrete pe care nu le poți păstra pentru sine la infinit.

— Aaa... Depinde... Sigur nu vrei să-mi arăți niște stampe cu motive erotice sau ceva asemănător?

— Nu, fii liniștită! Nu mai am vârsta.

— Prima minciună a zilei. Bărbaţii nu depăşesc niciodată vârsta pentru astfel de lucruri.

Malorley o săgetă cu privirea.

— Am glumit, spuse Laure ridicând mâna. Am încredere. Doar că…

— Doar că… ce?

— Mi-ai semnat o permisie, începând cu această seară. Prima în trei luni.

— Sunt prea bun cu tine...

Lui Laure i-a venit greu să-şi mascheze lipsa de entuziasm faţă de invitaţia superiorului său.

— Aş vrea să mă odihnesc, trebuie să ies cu prietenii. Prima mea seară de secole întregi.

O jumătate de oră mai târziu stăteau aşezaţi în sufrageria apartamentului lui Malorley, amplasat la etajul al doilea al unei case din cărămidă roşie din Kensington. Laure nu se aştepta să o aducă în vizuina lui. Din ea emana un sentiment de singurătate. De singurătate a unui bărbat. Nicio urmă de femeie, o decorare minimalistă şi funcţională, reflectare a unei vieţi fără fantezie. Doar o pictură reprezentând piramida lui Keops agăţată pe perete, o canapea gri- şoarece, o masă şi un birou. Singurul element puţin diferit era o bibliotecă plină de cărţi aruncate de-a valma. Malorley s-a întors de la bucătărie cu o sticlă de vin desfăcută şi două pahare cu picior.

— *Saint-Emilion* 1933, şopti Laure. Nu-ţi ştiam pasiunea aceasta pentru sfânta sticlă!

Comandantul îşi strânse buzele cu un zâmbet subţire.

— Vinul poate fi doar franţuzesc, după cum bunul simţ este englezesc.

S-a dus la un tablou şi a dat rama la o parte, dând la iveală un mic seif. A răsucit cele trei butoane şi uşa de oţel s-a deschis cu un clic. Malorley a scos un dosar de carton verde, legat cu sfoară. A luat câteva coli de hârtie şi i le-a întins.

— Întâlnirea mea în biroul păpuşarului de la MI6 va avea cel puţin un punct pozitiv. Dacă dispar, cineva va şti adevărata poveste a *Thule Borealis*. Şi aceasta nu este în niciun dosar de la S.O.E. Aş vrea să citeşti ce se află aici. Sunt pagini din jurnalul unui prieten. Un francez foarte drag, pe care l-am pierdut cu mult timp în urmă.

— Cine?

— Tatăl lui Tristan. Paul Marcas.

Laure şi-a ascuns uimirea.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui? Hotărât lucru, eşti un om plin de surprize.

— S-a întâmplat cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. În timpul Primul Război Mondial.

Laure s-a aşezat confortabil pe canapea în timp ce sorbea din pahar şi a început prima pagină aşternută cu un scris de mână amplu şi îngrijit.

Jurnalul locotenentului Paul Marcas
Chemin des Dames, mai 1917

Reiau scrierea jurnalului după zece zile de întrerupere. Am ezitat multă vreme dacă să notez evenimentele pe care urmează să le relatez. De teamă că acest jurnal ar putea cădea în mâinile superiorilor mei. Aş putea fi acuzat de colaborare cu inamicul, la fel ca şi prietenul meu englez, locotenentul Malorley. Aş fi bun pentru plutonul de execuţie, la fel şi el. Toate medaliile mele câştigate la Chemin

des Dames şi la Verdun nu ar schimba nimic. Fraternizarea cu Boche se pedepseşte cu moartea.

Dar ceea ce am trăit este atât de surprinzător încât aş vrea să păstrez o urmă, dacă Dumnezeu îmi dă harul de a supravieţui acestei măcelării în aer liber. Totul a început acum nouă zile. Compania mea tocmai atacase micul sat R., din Aisne. Făcea parte din marele plan al Statului Major de a ocoli liniile inamice dinspre sud pentru a ataca linia Hindenburg. Sătenii părăsiseră de mult zona a cărui singur merit era să fie bombardată de englezi, francezi şi germani în funcţie de poziţiile pe care le aveau în teren.

Peste tot în jurul nostru totul era ruină. Tocmai recucerisem satul de la inamic după lupte grele care s-au încheiat în luptă corp la corp cu baionete. Mai am încă în faţa ochilor mormanele de cadavre ale acestor nefericiţi, ceea mă îmbolnăveşte. Erau peste tot pe uliţe. Mai ales tineri. Murind pentru a apăra satul mizerabil unde nu au pus niciodată piciorul înainte, dar desemnat drept obiectiv de interes la nivel înalt de către un general trăindu-şi veacul la căldurică!

În acea zi, eram în compania lui Malorley, un locotenent ofiţer de legătură cu Regimentul 8 de puşcaşi ai Horse Guards, *care ne sprijinea de două luni. Ne-am întâlnit la Nancy în timpul unui eveniment masonic franco-englez, într-un templu din oraş. Din nou, ar trebui să tac despre apartenenţa noastră la fraternitate, nu este bine privit în anumite cercuri ale armatei să lucrezi de la prânz până la miezul nopţii*[10]*...*

---

[10] În lojele masonice timpul sacru este cuprins între miezul zilei, când Soarele este la putere deplină şi continuă până la miezul nopţii. Al Doilea Supraveghetor stă la Sud pentru a chema fraţii la muncă, iar Primul Supraveghetor stă la Vest pentru a finaliza lucrările (*n. trad.*).

Ziua era blândă şi senină. Inamicul părea să se fi evaporat ca prin farmec. După regruparea companiilor noastre, am avut în sfârşit ocazia să ne relaxăm. Malorley a venit la mine foarte entuziasmat, unul dintre sergenţii săi descoperise prezenţa unui mic castel golit de ocupanţi. Prietenul meu era convins de existenţa unei pivniţe pline cu vinuri bune şi a vrut să arunce o privire. La fel ca mulţi englezi, el nu jura decât pe doi sfinţi, Emilion şi Estèphe şi pe un singur papă, Châteauneuf[11]*. Amuzat, am fost de acord să-l însoţesc, după ce am dat ordine ca totul să fie pus la punct în bază.*

Laure s-a oprit din citit pentru a arunca o privire către şeful ei. Îi ştia comportamentul de om serios şi de aceea nu reuşea să şi-l imagineze trăgând la măsea. A zâmbit, apoi a revenit la jurnal.

Ne-a luat cam un sfert de oră să ajungem la castelul din R. Drumul stricat care ducea acolo mai purta urme ale luptei recente. Nu erau cadavre, doar carcasa pe jumătate arsă a unui camion german căzut într-un şanţ. Un miros gros şi înţepător de anvelope arse plutea deasupra noastră. Castelul din R s-a ivit în cele din urmă după ce am ocolit o pădure fantomatică. Era un dreptunghi întunecat, masiv, flancat de un turn central. Pe măsură ce ne apropiam de cladire, un sentiment ciudat m-a cuprins. Un disconfort, mai exact. Acest lucru poate părea nepotrivit în comparaţie cu oroarea trăită în timpul luptei. Acum, când scriu rândurile de faţă, pun pe seama oboselii, dar aveam impresia că o prezenţă bântuia acele locuri.
O prezenţă ostila.

---

[11] Joc de cuvinte. Saint-Émilion, Saint Estèphe, vinuri din regiunea Bordeaux; Châteauneuf-du-Pape, denumirea unui vin roşu din sud-estul Franţei (*n. trad.*).

7

Frankfurt
Institutul Rosenberg
Iulie 1942

O cameră separată, încă neamenajată, fusese pusă la dispoziţia Führer-ului. Zeci de tablouri întoarse au fost aşezate lângă perete, aşteptând să fie agăţate. Himmler apucă unul pe care i-l prezentă lui Hitler.

— Un Cézanne din ultima perioadă, comentă Führer-ul cu o voce sacadată. Picasso s-a inspirat foarte mult din el. Toată estetica din curentul cubist vine de acolo.

Himmler a fost mereu surprins de cultura imprevizibilă a şefului său în legătură cu pictura.

— Să-i spui lui Rosenberg că nu vreau niciunul dintre aceste tablouri moderne pentru muzeul meu. Nu are decât să i le dea lui Goering, lui îi place tot ce-i putred.

Himmler a dat încet din cap în semn de aprobare, deşi pe piaţa internaţională picturile de la Renoir la Monet valorau o adevărată avere. Colecţionarii, în special americanii, erau dispuşi să facă multe pentru a-şi achiziţiona măcar unul. Aşezând delicat pictura la loc, i-a trecut prin cap o idee ce nu-i dădea pace: ce-ar fi dacă ar strânge el toate tablourile

impresioniste rechiziţionate şi le-ar schimba în Elveţia pe valute străine? De ce să nu-şi facă o pradă de război rapidă şi ferită de ochii lumii?

Lui Hitler i se adusese o ceaşcă de ceai, iar el îl amesteca mecanic, părând din ce în ce mai îmbufnat.

— Câte opere de artă a adunat până acum Rosenberg din Europa?

Reichführer-ul şi-a scos carneţelul.

— Conform rapoartelor venite din partea serviciilor mele, aproape douăzeci de mii de piese. Numai în martie anul trecut, douăzeci şi opt de vagoane au trebuit să fie rechiziţionate pentru a repatria tot ce a confiscat în Franţa.

— Colecţii private?

— Da, în cea mai mare parte aparţinând evreilor care au fugit din ţară. Rosenberg le-a suflat de sub nasul statului francez. Şi, fiindcă veni vorba, trebuie să vă informez că mareşalul Goering s-a servit şi el din grămadă. Bineînţeles, a luat cele mai frumoase piese.

Mustaţa lui Hitler se zbârli.

— Herman ar face bine să aibă grijă de *Luftwaffe*! Acum trei luni, englezii au reuşit să bombardeze în masă fabricile care lucrau pentru noi la periferiile Parisului. Niciun avion german nu a reuşit să-i oprească. Goering se pricepe doar la vânat în haită şi la furat tot ce îi este la îndemână. Un incapabil. La fel ca Rosenberg!

Cu fiecare izbucnire de furie a lui Hitler împotriva unuia dintre demnitarii regimului, Himmler folosea aceeaşi tactică. Juca sistematic avocatul diavolului, ceea ce nu făcea decât să aţâţe mânia Führer-ului.

— Rosenberg este unul dintre cei mai vechi tovarăşi de drum pentru dumneavoastră. Când aţi fost închis în 1923,

după lovitura de stat eşuată de la München, lui i-aţi încredinţat conducerea partidului nazist, amintiţi-vă.

— Una dintre cele mai grave greşeli ale mele! N-ar fi trebuit să-i încredinţez niciodată nimic acestui individ ajuns german din întâmplare. Rosenberg este un baltic, nu poţi să ai încredere în astfel de oameni, să nu uiţi niciodată!

— Aveţi dreptate, mein Führer, dar Rosenberg ştie multe secrete şi...

Văzând privirea opacă a lui Hitler, şeful SS şi-a dat seama că mersese prea departe.

— Ce secrete?

Führer-ul bănuia o aluzie la anii săi tulburi: perioada când frecventa Societatea *Thule* împreună cu Rosenberg. Un episod dispărut intenţionat din biografia sa oficială. Mai mult, majoritatea membrilor organizaţiei găsiseră refugiu în exil sau în mormânt.

— Ceea ce vreau să spun, mein Führer, este că trebuie să evităm un nou caz Hess.

La auzul numelui, mânia lui Hitler se potoli. Omul politic din el a ieşit la suprafaţă. Capturarea lui Hess de către englezi fusese o umilinţă internaţională şi în niciun caz nu putea fi tolerată o nouă dezertare din rândurile liderilor partidului nazist.

— Ce propui ?

— Voi plasa lângă el un om de încredere. Aşa că vom fi perfect informaţi despre tot ce face Rosenberg.

— Ce idee excelentă ai Heinrich! Ca întotdeauna.

Hitler s-a ridicat. Întrevederea se terminase.

La Institut oficialii se retrăgeau. Tristan rămăsese în camera rotondei. Scosese de pe rafturi câteva volume prăfuite şi le

examina ştampilele originale. Potrivit descrierilor, majoritatea cărţilor proveneau din colecţii situate în Germania, Franţa şi Belgia. Evident, Rosenberg a avut o mână lungă în aceste două ţări. Multe biblioteci private au trebuit să fie jefuite pentru a constitui astfel un fond despre cultura şi religia evreiască. Tristan îşi punea întrebarea cum procedau echipele lui Rosenberg. Aveau o reţea de informatori la faţa locului sau foloseau sursele diferitelor servicii de informaţii nemţeşti? În orice caz, va afla până la urmă, dar mai înainte avea să verifice o intuiţie. S-a întors spre unul dintre angajaţi, un tip brunet care se încăpăţâna să-şi lase bretonul să cadă pe ochi.

— Aveţi un catalog al colecţiilor folosite pentru constituirea bibliotecii Institutului?

— Desigur. Ele sunt clasificate în funcţie de originea geografică. Vă interesează o ţară în mod special?

— Germania înainte de 1940.

— Pentru această perioadă, există trei dosare diferite: bibliotecile instituţionale, precum cele ale lojelor masonice sau ale sinagogilor, colecţiile particulare şi cele ale librăriilor.

Când a auzit ultimul cuvânt, Tristan a strâns din buze.

— Aţi putea să-mi scoateţi fişierul cu volumele din librării?

Într-o clipă, bibliotecarul a adus în faţa francezului o cutie lungă din lemn deschis la culoare, scoţându-i capacul cu agilitate. În mod evident, încerca să fie zelos. Ce vârstă avea oare? Nu mai mult de treizeci de ani. În principiu, ar fi trebuit să fie cu puşca în mână, lângă Kiev, urmărind partizanii ruşi. Tristan i-a înţeles mai bine zelul.

— Fişele sunt clasificate pe oraş. Pe care vreţi să o consultaţi?

— Berlin.

Omul cu breton a scos patru fişe. Surprinzător de puţine pentru capitala Reich-ului. Este adevărat că de la preluarea puterii de către Hitler, în afară de librăriile care vindeau *Mein Kampf* la kilogram, meseria devenise extrem de riscantă.

— Aveţi datele la care au fost confiscate cărţile?

— Desigur. Totul este inventariat, datat...

— Aveţi o fişă pentru 1938?

Era anul indicat de Erika.

— Chiar două. Aşa... avem un librar, pe strada Postdam, Randolf Wolker. Specialist în *Cabala* evreiască. Aparent, şi-a abandonat librăria cu tot stocul de carte existent.

— Un om înţelept.

— Avem apoi, un specialist în cărţi preţioase, incunabule, manuscrise...

— Evreu?

— De unde ştiţi? se miră bibliotecarul.

— Să spunem că intuiţia.

— Da. Se numea Otto Neumann.

Un zgomot de paşi grăbiţi îi făcu să se întoarcă. Himmler şi escorta lui tocmai intraseră în rotondă. Bibliotecarul a sărit instinctiv în poziţie de drepţi.

— Aveţi o copie a acestor fişe? îl întrebă Marcas în timp ce un potop de uniforme negre invada sala.

— Nu. De ce?

— Pentru că pe aceasta mi-o vei da mie.

— Nu pot. Profesorul Rosenberg ar fi extrem de furios şi...

Tristan s-a apropiat.

— Intuiţia îmi spune că profesorul Rosenberg nu va rămâne foarte mult timp director al acestui institut şi că bărbatul îmbrăcat în negru din spatele meu, cu ochelari drăguţi, rotunzi, va deveni foarte repede noul şef al tuturor.

Surprins, bibliotecarul se uită fix la Heinrich Himmler.

— N-ai vrea să-l superi pe Reichsführer, totuşi...

— Uitaţi fişa.

— Mulţumesc. Şi, desigur, această conversaţie rămâne între noi. Ştii că Reichsführer-ului îi plac foarte mult meşele precum a dumitale? Sunt sigur că i-ar plăcea să o vadă fluturând pe Frontul de Est. Ce părere ai?

— Niciuna. Nu voi scoate niciun cuvânt.

Tristan şi-a strecurat fişa în jachetă. Cu siguranţă că nici el nu-i va spune lui Himmler că a dat de urma lui *Thule Borealis*.

8

Londra
Kensington
Iulie 1942

Un miros de tutun caramelizat plutea în apartamentul lui Malorley. Sprijinit de un corp al bibliotecii, comandantul îşi aprinsese pipa şi o analiza pe Laure. Aşezată confortabil în fotoliul ei, tânăra devora jurnalul de campanie al lui Paul Marcas, tatăl lui Tristan. Parcă ar fi luat un loc într-o maşină a timpului, ca în celebrul roman al lui H.G. Wells. Femeia stătea lângă aceşti doi tineri locotenenţi, care tocmai descoperiseră un castel misterios.

Castelul acesta apărut de nicăieri avea ceva fantomatic. Îngrijorător. Malorley nu părea afectat peste măsură. Ideea de a pune mâna pe o sticlă bună l-a întărâtat aşa de tare, că ar fi putut înfrunta un întreg batalion de teutoni pentru a-şi satisface pasiunea. Mi-am ascuns neliniştea şi, cum ajunsesem în faţa treptelor, am observat un blăzon curios gravat în piatră, pe grinda aflată deasupra uşii. Era o cruce groasă, cu extremităţile prelungite prin bare perpendiculare.

Simbolul acesta ciudat nu-mi era necunoscut, dar nu reuşeam deloc să-mi amintesc originea lui.

Malorley mi-a venit în ajutor. Era o svastică, văzuse una asemănătoare în timpul unui sejur în India, la Madras şi la Delhi. Susţinea că era simbolul vieţii. O amuletă norocoasă, vândută pe tarabele din piaţă. Dar crucea din faţa ochilor mei nu-mi părea să emane nimic benefic. Dimpotrivă, avea ceva nesănătos, ca o ostilitate de nedescris.

Uşa castelului era deschisă. În hol domnea miros de foc de lemne, o amintire recentă a ocupaţiei sale de către germani. M-am dus să inspectez etajele superioare în timp ce Alexander se ocupa de subsol. Nu a mai rămas nimic în camere, nici mobilier, nici pictură, nici tapet, nici obiect decorativ. Castelul fusese jefuit de sus până jos. În timp ce coboram scările spre holul central, l-am strigat pe Malorley să văd unde se afla. În cele din urmă, mi-a răspuns şi mi-a cerut să vin la el, la subsol. Englezul trebuie să fi găsit obiectul poftei sale. Am coborât treptele. Când am intrat în pivniţă, mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit...

Laure şi-a întrerupt lectura. Ultima pagină se termina cu această frază.

Ceasul suna încet în sufrageria apartamentului lui Malorley. Tocmai bătuse ora unsprezece.

— Asta-i tot? Se opreşte acolo, în pivniţa castelului? Tatăl lui Tristan leşinase.

— Continuarea jurnalului a avut de suferit din cauza noroiului din tranşee. Restul ţi-l spun eu. Am fost acolo...După cum a scris Paul, am coborât mai întâi în pivniţă. De fapt, am găsit o rezervă de vinuri grozave şi un... bărbat. Îndrepta spre mine un pistol *Luger*.

— Un neamţ?

— Da, un ofiţer ascuns în pivniţă. Am minţit spunându-i că plutonul meu aştepta în faţa castelului şi că nu avea nicio şansă de a scăpa. Pe urmă a auzit vocea lui Paul şi mi-a cerut să-l chem pentru că altfel mă omoară. Stăteam faţă în faţă fără să ne spunem nimic. Neamţul era convins că tovarăşii lui vor conduce o nouă ofensivă pentru a recuceri satul şi că nu era decât o chestiune de timp. I-am atras atenţia că oamenii noştri îşi vor face griji pentru absenţa noastră şi că ne vor veni în ajutor. O cutie de ţigări ne-a scos din impas. Şi ne-a bulversat destinele.

Malorley făcu o pauză pentru a-i mai turna un pahar.

— Carcasa cutiei de ţigări era gravată înăuntru. O busolă şi un echer, precum şi numele unei loji masonice, cea al lui Paul. *Lanţul Unirii*, la Paris. Acceptând ţigara, neamţul ne-a zâmbit pentru prima dată. Şi el era un iniţiat. Al unei loje din Heidelberg: *Cele Trei Coroane*. La lumina unei torţe făcute dintr-o bucată de lemn şi cârpă veche, am schimbat salutul frăţiei. Cum să-ţi spun... Temperatura din pivniţă s-a încălzit brusc.

Laure şi-a trecut mâna prin păr, de parcă ar fi vrut să-l îndrepte.

— Înseamnă că ce spun mişcările anti-masonice este adevărat... Legăturile fraternităţii sunt mai puternice decât ataşamentul faţă de ţară. Chiar şi în timp de război. Un pic cam ca la comunişti.

— Nici chiar aşa! Dacă Paul te-ar auzi, te-ar răstigni pe loc. Şi-ar fi dat viaţa pentru Franţa! Nu am spus niciodată că eram pe cale să facem un pact cu inamicul. Este mult mai nuanţat decât atât. Să zicem că pe câmpul de luptă, când luăm prizonier un frate din tabăra adversă, fraternitatea ne obligă

să dăm dovadă de un minimum de curtoazie. Pe scurt, s-a prezentat într-o manieră mai civilizată. Locotenentul Otto Neumann a fost, în viaţa civilă, profesor de istorie comparată la Universitatea din Heidelberg. Când l-am întrebat de ce rătăcea prin pivniţele castelului, ne-a răspuns că unitatea lui fusese însărcinată de o lună să facă lucrări de amenajare pentru un depozit de muniţie. Şi că făcuse o descoperire arheologică extraordinară. Cum satul fusese recucerit de francezi, s-a întors pe ascuns ca să recupereze un obiect preţios.

Malorley a scos patru hârtii din mapa de carton şi i le-a întins.

— Iată continuarea...

Exact când ofiţerul german părea să se mai relaxeze, o explozie uriaşă a răsunat deasupra capetelor noastre. În pivniţă au început să cadă pietre. Aveam impresia că întreg castelul se prăbuşeşte peste noi. Era clar că nemţii lansau o contraofensivă. Fratele nostru Neumann ne-a făcut semn să-l urmăm printr-un pasaj subteran cu intrarea blocată înainte de un panou de lemn. Exploziile au continuat fără întrerupere, pereţii tremurau peste tot, aveam impresia că o să ajungem ziditi în această gaură.

După un timp ce mi s-a părut interminabil, am ajuns într-o cameră de care îmi voi aminti toată viaţa. Semăna cu o capelă având altare şi strane de fiecare parte. Pe pereţi erau sculptate ferestre false în formă de ogivă, având în interior vitralii decorate cu svastica de la intrarea în castel.

În spatele templului se afla un altar de piatră. La lumina torţei, am înţeles că nu Hristos era venerat în aceste locuri. În locul crucifixului trona o piatră verticală compactă, dreptunghiulară, decorată cu svastica. De fapt, un

Hakenkreuz sau o svastică, după cum spunea Neumann. Neamţul ne-a explicat că a descoperit locul absolut întâmplător, în timp ce săpa tranşee. După părerea lui, castelul a fost construit în Evul Mediu pe un vechi sanctuar. Probabil că de nişte eretici şi de aceea nu se vedeau nicăieri simboluri creştine.

M-am apropiat de altar şi am descoperit, aşezată pe piatră, o carte foarte veche, cu coperta crăpată. Un fel de carte de magie.

Se numea Thule Borealis.

Ochii lui Neumann scânteiau de entuziasm. Eu, dintr-un motiv necunoscut, am simţit o aversiune instinctivă. Apoi s-a întâmplat ceva inexplicabil pentru mine. Temperatura a scăzut brusc cu câteva grade. În jurul nostru întunericul se îngroşa, până şi lumina torţei părea să se micşoreze ca sub influenţa unei mâini invizibile şi îngheţate. I-am întrebat pe Malorley şi pe german dacă şi ei au simţit această prezenţă malefică, dar nu simţeau nimic. Prietenul meu englez mi-a spus că probabil a fost efectul oboselii.

Neumann începuse să parcurgă Thule. *Scrisă în latină, lucrarea spunea povestea unei profeţii străvechi conform căreia patru relicve sacre, patru* Hakenkreuz, *au fost venerate încă din negura timpurilor. Au existat cu mult înainte de venirea lui Hristos pe Pământ, cu mult înaintea împăraţilor romani. Ele au avut puterea de a schimba destinul oamenilor. Neumann nu era sigur, decriptarea era dificilă după părerea lui, dar cineva hotărâse – nu se ştie cine – să le împrăştie prin lume pentru a nu cădea pe mâini greşite. Memoria îmi joacă feste, dar era vorba despre templieri, regi cu puteri supranaturale, fraţii obscure.*

Pe măsură ce vorbea, am devenit cu toţii foarte conştienţi de absurditatea situaţiei. Acolo sus, pe pământul arat cu oţel şi irigat cu sânge, bărbaţii se ucideau între ei şi noi, ofiţeri rătăciţi de la misiunea noastră din întâmplăre sau destin, ascultam, ca nişte copii, povestea unui soldat inamic care ne-ar fi străpuns pielea cu o oră mai devreme. Bubuiturile au început apoi din nou, liniştea fusese de scurtă durată. Pereţii au început să tremure din nou. O piatră a căzut pe Neumann. Sângera abundent, deşi rana mi se părea superficială. Trebuia să-l scoatem afară. Atunci mi-a venit ideea să facem un pact. Unul pecetluit de angajamentul nostru masonic. Indiferent de cine ar câştiga lupta acolo, va trebui să ne sprijinim unul pe celălalt şi să ne asigurăm că ceilalţi nu se temeau de nimic dacă erau luaţi prizonieri. Germanul a acceptat, nu era chiar în măsură să negocieze. Eu şi Malorley ne-am întors apoi pe acelaşi drum pe unde intrasem şi l-am târât până la ieşire. Norocul nostru pentru că, la doar câteva secunde mai târziu, bolta capelei s-a prăbuşit spre interior într-un potop de praf.

Neumann luase Thule Borealis.

Laure l-a întrerupt.

— Un pact cu un german, în plin război... Pare greu de crezut. Nu aţi vrut mai degrabă să-l păcăliţi?

— Nu, cuvântul schimbat între francmasoni este mai puternic decât oţelul unei săbii de Toledo. Cel puţin pentru acei fraţi care iau acest jurământ în serios...

Femeia a continuat lectura.

Când am ieşit din castel, bombardamentele reîncepuseră. Peste tot în jurul nostru nu erau decât ruine. Singura

muzică pe care am auzit-o au fost exploziile şi fluierul obuzelor. O simfonie macabră. Aerul a devenit acru, incandescent, ne ardea gâtul şi ochii. Eu şi cei doi însoţitori ai mei am înaintat cu greu spre satul R., unde ne lăsaserăm trupele. Drumul dispăruse, înlocuit fiind de cratere fumegânde. Parcă cerul şi pământul s-ar fi dezlănţuit pentru a ne împiedica să fugim din acel loc blestemat. Sau să luăm cartea aceea de magie...

Au răsunat împuşcături, apoi în faţa noastră au apărut figuri. Erau soldaţi germani alergând în toate direcţiile. Unul dintre fugari s-a ridicat în faţa noastră şi şi-a armat puşca.

Locotenentul Neumann şi-a scos pistolul şi l-a îndreptat spre noi. I-a spus soldatului să lase arma jos şi că ne-a făcut prizonieri. Era un bărbat foarte tânăr, cu o faţă palidă, abia dacă avea douăzeci de ani, care părea că pluteşte în uniforma lui largă. Ne-a explicat că este curier şi că ducea mesaje între unităţi. Trei companii germane recuceriseră satul R., dar un contraatac francez le-a forţat să se retragă. Cum te cheamă, caporal? *– l-a întrebat Neumann. Soldatul s-a bâlbâit, a rostit un prenume, Adolf, şi un nume care suna ca Hidger, Higler sau ceva asemănător. Destul de ciudat, încă îmi aminteam chipul nedumerit al acestui biet individ când am scris acest jurnal. El trebuie să fi murit până acum.*

Laure ridică privirea din ziar, cu privirea speriată.

— Incredibil, este...

— Da. Tânărul Adolf Hitler, a răspuns Malorley cu o voce pierdută.

În acelaşi timp,
La Londra

Rezemat de venerabilul zid de cărămidă neagră, agentul Brian MacMurray a scos cu delicateţe pătratul mare de ciocolată din ambalaj şi l-a devorat savurându-l. Tânărului poliţist îi făcea plăcere să-l topească încet, foarte încet, pentru a-i simţi toate aromele. Primul său moment de relaxare de la intrarea în tură. Erau deja patru ore de când cutreiera străzile din Shoreditch. S-a uitat la ceasul lui de buzunar din argint, un cadou de la Mary MacMurray, mama lui moartă cu un an în urmă din cauza bombardamentelor.

Curând va fi miezul nopţii şi îşi va termina programul de lucru. Încă un sfert de oră şi va putea ajunge acasă. Să se culce.

Poliţistul se pregătea să traverseze intersecţia străzilor Montclare şi Old Nichol când s-a auzit un zgomot la aproximativ zece metri în dreapta lui. Ca o scândură putredă care se rupe. A întors capul, dar nu a văzut nimic. Doar întuneric. Probabil o pisică fără stăpân sau şobolani.

Aroma de ciocolată încă îi gâdila papilele gustative şi a ezitat înainte de a intra pe aleea urât mirositoare, plină de coşuri de gunoi umplute cu vârf. De parcă simplul fapt de a inhala acest gunoi avea să-i strice plăcerea gustativă.

Poliţistul a oftat şi a decis să-şi continue drumul spre Tamisa. Cu puţin noroc putea chiar să-şi termine rondul mai devreme dacă ar tăia drumul spre Dudley's. Tocmai când voia să treacă pe trotuarul celălalt, în spatele lui s-a auzit un zgomot nou, ca de sticlă spartă. A întors capul şi i s-a părut că aude mici strigăte înfundate.

Nu era chiţăit de şobolan.

Sergentul de stradă şi-a scos bastonul şi lanterna.

— Este cineva acolo?

S-a apropiat de pubele când a dat deodată cu piciorul de ceva moale. Şi-a îndreptat lanterna.

Un corp într-un pardesiu bej zăcea pe pământ, pe o parte.

— *Un alt beţiv*, mormăi poliţistul. *S-au înmulţit şi ăştia pe străzi de la începutul războiului.*

— Domnule, hei domnule! Trezeşte-te! strigă MacMurray.

Şi a întors corpul.

Chipul unei femei îl privea cu ochi mari, largi, cu cercuri purpurii, cu limba atârnându-i în colţul gurii. O coroană de păr blond îi înconjura faţa umflată. Pe frunte, o cruce gamată însângerată se vedea pe carnea lividă la lumina lanternei.

Sergentul de stradă şi-a reprimat repulsia iniţială şi a dat la o parte poala pardesiului care a lăsat la vedere un corp nud. Gol şi plin de dungi de sânge uscat.

— La naiba!

Inima lui MacMurray a început brusc să bată mai tare. De parcă cineva l-ar fi lovit cu un ciocan. A vrut să-şi scoată fluierul de avertizare, dar mâinile nu l-au mai ascultat. Nu era prima dată când se afla în faţa unui cadavru, participase de prea multe ori la căutarea cadavrelor printre dărâmăturile clădirilor doborâte de *Blitz-uri*[12], dar acum era altceva. Era un... cadavru adevărat. Nu se putea gândi la un alt cuvânt.

Un sunet metalic răsună în spatele lui. A avut timp doar să se întoarcă şi să se arunce în lateral pentru a evita coşul de gunoi care s-a lovit de corpul fetei. A simţit o durere

---

[12] *Arado 234B Blitz* – avion de bombardament aflat în dotarea forţelor aeriene germane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (*n. trad.*).

usturătoare în dreptul coastelor şi şi-a dat seama că tocmai primise o lovitură de picior care îl aruncase lângă femeia moartă.

Deasupra lui au răsunat înjurături.

MacMurray s-a ridicat cu greu şi a văzut două siluete îndepărtându-se în fugă. Străinii au dat colţul şi au dispărut din câmpul lui vizual. Poliţistul şi-a ridicat fluierul şi a suflat de parcă ar fi vrut să scuipe tot aerul din plămâni.

Procedura standard. Să-şi alerteze colegii înainte de a alerga după un infractor. Simţea că dacă ar putea alerga, inima i-ar pocni sub influenţa emoţiei şi sângele i s-ar lichefia din cauza efortului. A încercat oricum, dar când a ajuns la colţul străzii, pe trei sferturi fără suflare, oamenii dispăruseră. S-a îndoit de la mijloc pentru a lua aer, apoi a fluierat din nou. Deasupra lui, cineva de la etaj a deschis obloanele.

În cadru se ivi un cap plin de bigudiuri.

— Ce-i cu gălăgia asta aici?

— Poliţia. Totul este în regulă, a răspuns bărbatul gâfâind.

— Pe naiba! Dacă totul era în regulă, nu ai fi trezit tot cartierul cu fluierul.

S-a întors spre cadavru. Zgomote de paşi s-au auzit la intrarea pe alee. Şi-a ridicat ochii şi a zărit silueta unuia dintre colegi alergând spre el.

— MacMurray, tu eşti? Totul este bine cu tine?

Tânărul poliţist a recunoscut accentul aspru al colegului care patrula în acelaşi sector, sergentul Richard Nolane. Un scoţian tare ca piatra şi incoruptibil, generos cu bastonul şi pedagogic cu delincvenţii din cartier.

— Da, spre deosebire de această sărmană femeie. Oribil!

Nolane se aplecă asupra femeii mutilate.

— Pe banii bunicii mele că este opera ucigaşului nazist. Ghinion pentru tine: dacă l-ai fi prins, ai fi devenit sergent cu o primă pe cinste garantată.

— N-am avut noroc în viaţă... În orice caz, nebunul acesta nu a acţionat singur. Am văzut doi fugind – a spus MacMurray, îndreptând lanterna spre cadavru.

Fascicolul a măturat zona din jurul coşurilor de gunoi.

— Este o informaţie bună, tinere, a comentat sergentul cercetând buzunarele pardesiului, dar am impresia că Scotland Yard va fi nevoit să facă un aviz de persoană căutată. Nu există nimic care să ne ajute la identificarea cadavrului.

MacMurray a concentrat fasciculul asupra unui obiect abia ieşit la vedere. O geantă mică din piele bej. A băgat mâna înăuntru şi a scos un abonament de raţie alimentară, împodobit cu o fotografie.

— Nu de data asta, a răspuns MacMurray. Este vorba de o anumită… Rosemary Benton.

PARTEA A DOUA

Uite! Acestea sunt mistere serioase,
pentru că este vorba şi de prietenii mei pustnici.
Acum să nu crezi că îi vei găsi în pădure
sau în munţi, ci în paturi de purpură,
mângâiaţi de femei superbe, cu membre puternice,
cu foc şi lumină în ochi, cu păr abundent
în flăcări în jurul lor.

Aleister Crowley, *Cartea Legii.*

Un singur demon este mai puternic
decât o legiune de îngeri dacă are
urechea oamenilor.

Thule Borealis Kulten.

9

Berlin
Ahnenerbe
Iulie 1942

Parcul din jurul sediului *Ahnenerbe* căpătase aspectul unei tabere de vară, departe de războiul din jurul Germaniei. Sub cerul verii, tinerii cercetători care nu erau în misiune profitau de pauză pentru a organiza prânzuri pe iarbă, unde cântecele şi râsetele ajungeau până la faţada clădirilor administrative. La primul etaj, chiar sub frontonul de la intrare, directorul *Ahnenerbe*, Wolfram Sievers, invidia nepăsarea tinerilor. Stând în picioare în faţa ferestrei ce dădea spre parc, regreta amarnic timpurile când nu se consacra decât pasiunii sale devorante: studiul preistoriei. Regreta cu atât mai mult cu cât era unul dintre puţinii cercetători complet autodidacţi care reuşiseră să se ridice la nivelul de universitar de renume. O adevărată realizare, chiar dacă sosirea naziştilor la putere a favorizat-o. Într-adevăr, de îndată ce Hitler a fost instalat cancelar în 1933, noua putere a curăţat rapid Universitatea de toţi posibilii opozanţi. Conservatorii prea timoraţi au fost pensionaţi, mulţi progresişti au fost condamnaţi la şomaj, iar puţinii evrei care mai predau au fost expulzaţi fără menajamente. Marea epurare

a eliberat o serie de posturi, iar naziştii nu fuseseră prea atenţi în privinţa diplomelor atunci când recrutau noi cadre universitare, atât timp cât erau devotaţi regimului. Astfel, mulţi intelectuali seduşi de oportunitatea unei cariere favorabile semnaseră fără ezitare un pact cu diavolul. Cât despre Sievers, a ajuns să conducă *Ahnenerbe*. O poziţie de prestigiu transformată acum într-un coşmar.

A plecat de la fereastră şi s-a întors la birou. De obicei, plină de articole şi cărţi, masa era acum goală, cu excepţia a două scrisori semnate de la Reichsführer. În prima era numit, cu aplicare imediată, director al Institutului de Cercetare Ştiinţifică Militară, o anexă nou-creată a *Ahnenerbe*. Sievers a avut mari dificultăţi în a înţelege scopul real şi funcţionarea noului institut. A înţeles în schimb foarte bine ce înseamnă în plan intern numirea lui: Erika von Essling urma să revină pe funcţia ei. A doua scrisoare, mult mai precisă, i-a ordonat imediat să formeze un grup de cercetare pentru a defini clar şi fără apel trăsăturile morfologice şi anatomice ale rasei evreieşti.

Sievers a clătinat din cap. El era cercetător în preistorie, pentru numele lui Dumnezeu, nu specialist în probleme rasiale! De ce i se cereau rezultate în domenii în care nu avea nicio experienţă? Pe urmă, poveştile despre evrei miroseau urât. Circulau zvonuri, alimentate de poveştile spuse de soldaţii întorşi de pe front. Au fost ucideri în masă de evrei, pentru că nu se ştia cum să se rezolve problema evreiască. SS-ul a eliminat populaţii întregi din toate teritoriile ocupate. Şi acum i s-a dat o responsabilitate copleşitoare: să spună cine era evreu şi cine nu. Suficient să te înnebunească. În sfârşit, poate că exista o soluţie...

— Domnule, a sosit programarea dumneavoastră.

Când a apărut Bruno Beger, Sievers, care nu-şi cunoştea toţi cercetătorii, şi-a spus că la mijloc era o greşeală. Construit ca un tăietor de lemne suedez, cu o barbă de viking şi ochii la fel de limpezi ca aurora boreală, Beger avea un loc principal pe afişele de recrutare ale SS. Cum a ajuns un astfel de model arian la *Ahnenerbe* în loc să joace în filmele de propagandă ale lui Goebbels?

— Deci dumneavoastră aţi făcut parte din celebra expediţie în Tibet din 1939?

— Da, domnule director, şi acolo am pus la punct o metodă de cercetare care ne-ar putea ajuta.

Directorul *Ahnenerbe* a început să-şi recapete încrederea. Acest Beger, cu înfăţişarea lui de tânăr conducător al Reichului, avea probabil să salveze situaţia cu Himmler.

— Şi care este abordarea dumneavoastră ştiinţifică?

— Studierea formei craniilor. Am măsurat craniile câtorva sute de tibetani. 367, mai exact. Şi pot să afirm că se poate dovedi starea de inferioritate a unei rase pornind de la craniu.

— Sunteţi sigur?

— Absolut. Toţi tibetanii care aparţineau clasei dominate aveau cranii mai mici. Prin urmare, am putea aplica cu uşurinţă această metodă la evrei.

Tocmai când directorul *Ahnenerbe* voia să pună o altă întrebare, uşa s-a deschis brusc şi a apărut o siluetă pe care chiar nu voia să o revadă.

— Doamna von Essling, bâigui Sievers. V-aţi întors?

— Reichsführer-ul mi-a cerut să mă întorc imediat la post pentru a supraveghea noile orientări ale *Ahnenerbe*.

S-a întors către Beger rămas blocat.

— V-am întrerupt. Ce vorbeaţi?

Sievers a încercat să-şi recapete controlul.

— Avem o misiune urgentă: trebuie să definim cât mai repede caracteristicile care să ne permită identificarea evreilor, fără riscul de a greşi.

Aparent fără să manifeste vreo surpriză, Erika s-a întors spre antropolog.

— Şi ce propui?

În ciuda gabaritului său, Beger a simţit că toată încrederea lui se dizolvă.

— Păi... să măsurăm... cranii.

Erika aproape că a izbucnit în râs, într-atât i se părea de prostească ideea.

— Şi unde ai de gând să măsori craniile, în lagăre? Ai de gând să ajungi la Dachau cu instrumentele tale, să aliniezi prizonierii şi să începi micile tale măsurători?

Beger a încercat să explice:

— Adică nu am lucrat încă pe... mostre vii.

— Pardon?

— M-am gândit mai întâi să construiesc o colecţie de cranii...

— O colecţie? strigă von Essling.

Sievers a încercat o ultimă manevră pentru a evita apocalipsa.

— Doctorul Beger propunea o simplă ipoteză de cercetare. În niciun caz *Ahnenerbe* pe care îl reprezint...

— Nu-l mai reprezinţi, declară Erika. Ai primit o nouă misiune, cred. Intră în vigoare imediat. Cât despre tine…Se întoarse spre Beger transformat într-un stâlp de sare…Ieşi imediat din biroul meu.

Când uşa s-a trântit, Erika a simţit că nu mai are aer. Nu mai era obişnuită cu luptele pentru putere. S-a aşezat, a întors

scaunul spre fereastră şi a privit peisajul. De la această înălţime, nu se vedea decât vârful copacilor şi cerul albastru, nu o lume în care cei vii au căutat să pună mâna pe craniile morţilor. Ideea o revolta profund. Într-o clipă, şi-a imaginat capul desprins de trunchi, epiderma dezmembrată, carnea ruptă... Dezgustată, a închis ochii şi şi-a dus instinctiv mâna la tâmplă, acolo unde glonţul o lovise în Veneţia. Deodată, a simţit arsura impactului, căldura sângelui ţâşnindu-i pe obraz, strigătele de groază în jurul ei, picioarele prăbuşindu-i-se ... amintirea i-a revenit brusc... s-a simţit alunecând pe pământ. ... Şi chiar înainte de a se prăbuşi, s-a întors să caute ajutor... a revăzut trupurile alergând, feţele care ţipau. L-a căutat din ochi pe Tristan...

El nu era acolo.

10

Londra
Kensington

Laure s-a oprit din citit, uluită. Mai puţin din cauza dezvăluirilor despre descoperirea cărţii *Thule Borealis* şi a vechii legende a celor patru svastici sacre cât a identităţii reale a tânărului caporal german întâlnit de Paul Marcas, Malorley şi Neumann.

Malorley şi-a strâns buzele subţiri. Privirea lui rătăcea dincolo de zidurile apartamentului său. Parcă s-ar fi întors în timp şi s-ar fi trezit din nou la marginea satului francez. Bătea pe o poliţă a bibliotecii, cu pumnul strâns, cu articulaţiile degetelor albite.

— Da, nenorocitul ăsta de Adolf Hitler! În cătarea pistolului meu. Dacă l-aş fi împuşcat, nu ar fi existat niciodată nici Führer, nici al Doilea Război Mondial. Un singur glonţ între ochi şi nazismul ar fi rămas un mic grup de fanatici gălăgioşi... Dar cine ar fi putut să creadă că acest soldat înspăimântat şi insistent va deveni monstrul care domneşte astăzi peste Europa.

— Coincidenţa este uluitoare - şopti Laure reluându-şi lectura.

În acel moment, Neumann a decis să se alăture liniilor germane. De îndată ce micul caporal a plecat, ne-am îmbrăţişat şi ne-am promis că ne vom revedea la sfârşitul războiului, oricine va câştiga. Neumann a luat Thule descoperit în criptă. Nu îndrăzneam să recunosc, dar m-am simţit uşurat să-l văd dispărând cu lucrarea sinistră.

Jurnalul se oprea în acel punct pentru a continua pe o ultimă foaie. Scrisul se transformase profund, literele erau dezlânate, abia formate, ca şi cum mâna scriitorului fusese atinsă de tremurături.

— Am lipit ce a mai rămas din jurnalul lui, a spus Malorley, cu vocea frântă. Două luni mai târziu, a fost gazat într-o tranşee în bătălia de pe Somme. M-am dus să-l văd la spital când am putut, dar devenise o epavă.

10 iunie

Medicii nu mi-au dat nicio speranţă. Scriu aceste câteva rânduri înainte de a mă alătura raiului sau Orientului etern[13]*. Nu am ştiut niciodată să aleg foarte bine. Las în urmă o soţie, adorata mea soţie, Émilie, şi un fiu. Un fiu de zece ani. Tristan.*

16 iunie

Nu voi vedea sfârşitul războiului blestemat, dar, slavă Domnului, se pare că germanii au probleme. Prietenul meu,

---

[13] *A trece la Orientul Etern* sau *A ajunge în Orientul Etern* sunt două expresii folosite în lojele masonice pentru a evoca moartea şi a-i desemna pe Fraţii trecuţi în lumea veşnică (*n. trad.*).

locotenentul Malorley, a promis că va avea grijă de familia mea. Sper să plec liniştit sufleteşte. Am vise ciudate. Vise care mă îngrozesc.

18 iunie

Am visat noaptea trecută. Îl văd din nou pe tânărul caporal german cu privire nebună, întâlnit în satul R. Călăreşte un dragon într-un uragan de flăcări. Sunt mii ca el, peste tot. Armata Apocalipsei… Văd dealuri, munţi de cranii. Cranii urlând! Peste tot! Dumnezeule mare, încep să-mi pierd minţile.

21 iunie

Coşmar. Castelul cărţii… Thule… Am văzut svasticile învârtindu-se în noapte… Eu… Mi-e teamă… Găseşte-l pe Neumann… Distruge crucile… Înainte ca ele să ne omoare…

Foaia se încheia cu aceste propoziţii finale. Laure i-a înapoiat-o lui Malorley.

— Paul a murit în ziua solstiţiului de vară. Crudă ironie pentru un francmason… Pentru noi este sărbătorirea de vară a Sfântului Ioan. Când soarele îşi atinge puterea maximă şi îşi începe lungul declin spre solstiţiul de iarnă, ziua renaşterii…

Laure îşi ridică ochii spre Malorley.

— Ai fost deci cel mai bun prieten al tatălui lui Tristan. Înţeleg mai bine acum… Ai devenit îngerul lui păzitor după război.

— Din păcate, nu, restul nu a mers conform planului. După înmormântarea lui Paul, am luat legătura cu văduva lui. Émilie Marcas, o femeie superbă, de o mare forţă de caracter, dar

înzestrată cu un simţ moral modelat după interesele ei personale. În timpul războiului, a avut o aventură cu un politician puternic... Când am fost să-i văd în casa lor din Vésinet, m-a primit politicos. I-am returnat puţinele lucruri personale ale lui Paul. În mod evident, nu eram binevenit acolo.

— Cum era Tristan pe atunci?

— Un băiat timid, dar presupun că a fost impresionat de uniforma mea. Mi-a pus multe întrebări despre tatăl lui. Aşa a fost prima noastră întâlnire.

— Şi cum ai ajuns să-l angajezi ca agent?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Cel puţin nu acum. Concentrează-te pe istoria *Thule Borealis*, este cel mai important lucru.

— Bine, dar nu voi renunţa. Tristan mă intrigă şi mai mult după ce mi-ai povestit. Deci *Thule*...

— În anii de după încheierea războiului, am avut alte priorităţi decât găsirea urmei unui ofiţer german pasionat de ezoterism şi a unei cărţi vechi şi prăfuite. Firea mea este mai degrabă pragmatică. Anii au trecut, povestea cu svasticile magice a fost îngropată în memoria mea, între *Alice în Ţara Minunilor* şi poveştile lui Grimm. M-am angajat în serviciile de informaţii militare şi am petrecut destul de mult timp în Orientul Mijlociu, Siria, apoi Egipt. În septembrie 1930, *Thule Borealis* a reapărut în viaţa mea. Eu...

Deodată, sufrageria s-a cufundat în întuneric, luminată doar de sclipirile venite de la stâlpii stradali de mai jos.

— Nu mişca, Laure!

Vocea lui Malorley era încordată, uscată. Laure credea că-i percepe anxietatea, ceea ce era nou la acest bărbat foarte sigur pe sine. Comandantul s-a îndreptat încet spre birou şi a scos un *Browning* de calibru mic. S-a aşezat la fereastră, a dat la o

parte perdeaua şi a cercetat strada de jos. Lumina a reapărut ca prin farmec.

— Bombele au explodat din nou, mormăi el, punând pistolul pe masă.

— Eşti sigur că totul este în regulă, comandante?

Malorley ridică din umeri.

— Sunt doar puţin obosit, să-mi termin povestea. Fusesem trimis în Ruhr, să raportez despre alegerile legislative din Reichstag. Ministerul de Externe voia informaţii precise despre starea de spirit a populaţiei. Ţara stătea pe un butoi de pulbere, criza din 1929 scosese milioane de şomeri pe străzi, marca germană nu mai valora nimic, era nevoie de un milion de mărci pentru a cumpăra o pâine şi resentimentele faţă de Aliaţi erau prezente în toţi porii. Mai ales împotriva francezilor. Partidele naţionaliste de extremă-dreapta au făcut din asta subiectul principal al discursurilor. În special, un anumit partid muncitoresc naţional-socialist care câştiga putere. Cât de mare mi-a fost surpriza când, asistând la unul dintre mitingurile lor în Cologne, am dat de liderul lor.

— Micul caporal întâlnit la castelul din R...

— Nu mi-a venit să cred. Soldatul fragil devenise un lider înalt, dominator. Şi simbolul partidului! Cu o svastică care semăna din toate punctele de vedere cu cele de la castel. O *Hakenkreuz*. De aici mi-a venit ideea să-l găsesc pe Neumann. Mi-am amintit atunci că era profesor la Universitatea din Heidelberg. Nu a fost atât de greu să-l găsesc, am fost în acest oraş fermecător. La secretariatul facultăţii mi-au dat adresa lui.

— Cum a avut loc întâlnirea, doisprezece ani mai târziu, cu acest german atât de rafinat, atât de cavaleresc?

Malorley nu a observat ironia.

— I-am bătut la uşa casei, lipită de parcul universităţii. Când mi-a deschis, nu m-a recunoscut imediat. I-am oferit apoi o ţigară *Morland* şi i-am întins cutia de ţigări masonică a lui Paul. Neumann a rămas cu gura căscată. Am căzut unul în braţele celuilalt şi m-a invitat să iau cina cu familia lui. Otto devenise titular al catedrei de istorie comparată, lucrările sale despre Evul Mediu timpuriu şi cărţile sale aveau autoritate ştiinţifică. M-am distrat copios. Şi când te gândeşti că ne-am fi putut ucide unul pe celălalt, doar din cauza diferenţei de steag dintre noi.

— Ce emoţionant! Aşa că a devenit şi el extaziat faţă de salvatorul Marelui Reich.

— Nu chiar. Otto era pe jumătate evreu, un *mischling*, cum se spunea în Germania. Mai mult decât atât, era şi francmason, un amestec suficient pentru a îngrozi orice nazist. Pentru el, Goethe, Novalis, Rilke au fost adevăraţii vestitori ai Germaniei iluministe. Credea sincer că Hitler era o anomalie în politica germană. O anomalie trecătoare.

— Cel puţin ştim că prietenul tău nu a fost un ghicitor. Ai reuşit să-mi faci portretul unui neamţ simpatic. Frumoasă ispravă!

— Ei, nici chiar aşa! La finalul cinei, discuţia a ajuns la *Thule Borealis*. I-am arătat paginile jurnalului lui Paul. Îmi voi aminti mereu expresia lui după ce le-a citit. Frică. Am văzut frică în ochii acestui om calm. Şi el şi-a amintit întâlnirea cu Hitler în timpul războiului. L-am întrebat dacă a reuşit să descifreze complet *Thule Borealis*. A devenit serios şi mi-a spus: *Cartea aceasta deschide porţile raiului sau ale iadului. Problema este că paradisul unora nu este decât iadul altora*. M-a dus în biroul lui şi a scos cartea din bibliotecă, aşezată în mijlocul sectorului de geografie şi ştiinţe naturale. *Ce hoţ ar fura o carte*

de geografie? Coperta era diferită de cea din amintirile mele, în piele, de culoare roşu aprins. Un legător de cărţi îi dăduse o a doua tinereţe.

Lumina din sufragerie s-a stins din nou. La fel şi cele de pe stradă. Laure a observat că Malorley nu şi-a lăsat arma din mână.

— Neumann mi-a explicat ce a descifrat în carte şi a făcut referinţe încrucişate cu alte surse. Pe scurt, *Thule* a dezvăluit existenţa unei civilizaţii foarte vechi, mai veche decât Egiptul şi Sumerul. O civilizaţie dispărută într-un cataclism cu mii de ani în urmă, dar ar fi lăsat vestigii cam peste tot în lume, între care faimoasele svastici. Preoţii de atunci sau inginerii ar fi stăpânit o forţă, o energie uimitoare. O energie cuprinsă în aceste relicve, având puterile a o mie de sori. Sori negri capabili să carbonizeze umanitatea.

— La fel ca radioactivitatea doamnei Curie?

— Da şi nu. Pentru Otto, interpretarea textului putea fi înţeleasă şi printr-o energie spirituală, o forţă care ar putea acţiona asupra psihicului fiinţelor umane. Lucrarea dădea indicaţii cu privire la locul unde se află cele patru relicve. Pentru a căpăta o putere fabuloasă trebuiau doar adunate. Când l-am întrebat dacă plănuia să le găsească sau dacă are de gând să lucreze la o comunicare ştiinţifică pentru universitatea unde lucra, s-a întunecat. Vremurile deveniseră prea incerte. Se temea de confruntări între extremiştii naţionalişti şi comunişti. Republica de la Weimar se clătina şi nu voia să dezvăluie existenţa cărţii. I-am subliniat că nicio mişcare politică nu va lua în serios această legendă. În acel moment m-a avertizat asupra adevăratei feţe a nazismului.

— Profesorul tău devenise deodată lucid.

— Pentru el, această mişcare a fost radical diferită de alte partide. Unii dintre liderii săi profesau un misticism, o viziune asupra lumii bazată pe credinţe rasiale extreme şi germanice. În acea seară, am fost uimit să descopăr o altă latură a sufletului german. Una întunecată. Iraţională. Devastatoare. Mi-a vorbit de o Societate secretă ezoterică, *Thulé*, acelaşi nume cu cartea, care participase la crearea partidului nazist şi mizase pe Hitler, văzând în el un nou Mesia. Doctrina lor nu lăsa nicio urmă de îndoială asupra faptului că erau la curent cu existenţa *Thule Borealis*.

— Ce s-a întâmplat mai departe ?

— M-a făcut să jur că voi păstra tăcerea despre carte, deşi am fost convins doar pe jumătate de poveste. Întotdeauna mi-au plăcut basmele, dar numai până la vârsta de doisprezece ani... Ţi-am spus, sunt un om raţional. Când ne-am despărţit, l-am invitat să vină la mine în ospeţie într-o bună zi, în Anglia. A acceptat şi mi-a cerut o mică favoare. Dacă vremurile deveneau prea tulburi în Germania, ar vrea să-mi dea cartea. Pentru a o pune la adăpost.

— Ceea ce s-a şi întâmplat în 1938, când ai vrut să-l vezi din nou în timpul *Nopţii de Cristal*.

— Da, odată cu venirea naziştilor la putere, Otto şi-a pierdut postul de profesor şi familia a plecat la Berlin. A devenit librar, specializat în cărţi rare, dar ştia că viaţa lui este ameninţată. Ofiţerii SS erau pe urmele cărţii. Am reuşit să-i duc la loc sigur soţia şi fiica din Germania, dar am ajuns prea târziu să-l salvez pe el. Câteva ore. Colonelul Weistort mi-a ucis prietenul şi a luat *Thule Borealis*.

A sunat telefonul. Malorley a răspuns, a schimbat scurt câteva cuvinte cu apelantul, apoi a închis. I-a întins apoi haina de ploaie lui Laure.

— Trebuie să plecăm. Ia-ţi lucrurile.

— Dar povestea ta... Nu ai mai continuat cu Tristan.

— Mai târziu. Ţi-am spus deja prea multe. Şi suntem aşteptaţi. În regatul morţilor.

11

Paris
Iulie 1942

Era evident că doctorului Rosenberg îi plăcea discreţia în privinţa chestiunilor considerate importante pentru el. Dacă birourile oficiale ale organizaţiei sale care se ocupa de jafurile de obiecte de artă, ERR – Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg – erau situate în cartierul Operei, ierarhul nazist şi-a făcut şi o sucursală mai discretă pe malul stâng al Senei.

După ce a rătăcit o vreme pe străduţele din jurul Panteonului, Marcas a reuşit să găsească adresa potrivită: intrarea se făcea printr-o curte ascunsă cu grijă în spatele unui rând de copaci. În interior, aleea de pietriş ce scrâşnea sub paşi ducea la o oranjerie la nivelul unui etaj. Fără îndoială că tot ce a rămas dintr-o locuinţă luxoasă privată a dispărut în timpul Revoluţiei. Aleea se strecura printre tufele de dafin înainte de a se opri în faţa unor scări unde fuma un bărbat într-un costum închis la culoare. Tristan l-a recunoscut pe Alfred Rosenberg. Chiar şi sub cerul strălucitor al Parisului, chipul lui avea aceeaşi paloare îngrijorătoare şi nesănătoasă.

— Herr Marcas, aţi găsit bârlogul nostru? Dar este adevărat că aţi studiat la Paris, Cartierul Latin nu mai are niciun secret pentru dumneavoastră.

Marcas a salutat, remarcând că tovarăşul de drum al lui Hitler se informase foarte bine despre el.

— Frumos loc aveţi aici.

— Mulţumesc.

Rosenberg i-a făcut semn să intre prin una dintre uşile mari, ce dădeau spre grădină. În secolul al XVIII-lea, deschiderile sale largi ofereau lumină şi căldură plantelor exotice în timpul iernii. O altă lume, dispărută.

— Deci aţi venit să ne ajutaţi? Poate ar trebui să-i trimit lui Himmler o piesă de artă să-i mulţumesc că aţi venit, ce părere aveţi? a continuat Rosenberg. Trebuie să-i cunoaşteţi gusturile. Este mai mult atras de pictură sau de sculptură? Mai degrabă Renaşterea italiană sau Secolul de Aur spaniol?

— Nu sunt suficient de apropiat de Reichsführer pentru a vă răspunde. Evitaţi doar să-i trimiteţi o natură moartă.

Chipul viitorului ministru s-a luminat într-un zâmbet în formă de semilună.

— Ah, umor francez subtil. Dar spuneţi-mi: sunteţi la fel de talentat în artă aşa cum spun oamenii? Mi-ar plăcea să vă supun la un test.

Arătă cu mâna spre un tablou aşezat pe perete. Tristan recunoscu un Corot.

Pe un zid ocru în partea de jos, un copil privea un peisaj rural încadrat de chiparoşi lungi. Domul roşu al unei biserici ieşea dintr-un aranjament de lumini întrepătrunse ale unor acoperişuri, fiecare lumină strălucind cu o reflexie aurie sub un soare implacabil de vară.

— Jean-Baptiste Corot. Perioada sa italiană. Fără îndoială o vedere din Florenţa dinspre grădinile Boboli.

— Acum înţeleg mai bine de ce v-a angajat Reichsführer-ul, a apreciat Rosenberg.

— Iar eu înţeleg mai bine de ce m-a trimis să stau lângă dumneavoastră.

— De data asta, umorul dumneavoastră îmi scapă, Herr Marcas.

— Originalul acestei picturi se află în Statele Unite şi, cum mă îndoiesc că v-aţi făcut cumpărăturile la *Metropolitan Museum* din New York, găsesc că este o simplă copie.

Viitorul ministru lovi de furie podeaua pavată cu marmură albă.

— Oamenii mei l-au cumpărat de la un pungaş francez. Îl avea de la o familie de evrei fugită din Paris.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră aş schimba furnizorul. Corot este pictorul cu cele mai multe falsuri vândute în lumea artei. Se estimează că mai mult de jumătate dintre operele cu semnătura sa nu au ieşit niciodată din atelierul lui.

Rosenberg se uita la tablou de parcă s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Ce s-ar fi întâmplat dacă înşelăciunea ar fi fost descoperită când tabloul era atârnat în viitorul muzeu al lui Hitler? Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la asta. Francezul tocmai îl salvase de la o catastrofă.

— Se spune că sunteţi şi un detectiv foarte bun. Se pare că în Spania aţi făcut minuni.

— Totul depinde de ceea ce trebuie să caut.

— Mi-ar plăcea să găsiţi pentru mine un colecţionar discret care s-a evaporat chiar când îi scotoceam domiciliul, pe strada Varenne, unde nu am găsit nimic, de altfel.

Tristan aproape că zâmbi. În timpul Războiului Civil Spaniol, a cunoscut adevăraţi maeştri ai săpăturilor. Bărbaţii capabili să descopere rezerve de hrană într-o fermă înfometată sau un depozit de bijuterii într-un palat devastat de hoarde de soldaţi beţi. A stat pe lângă ei, a participat şi a învăţat multe.

— Pentru că aţi căutat prost.

— Credeţi că o puteţi face mai bine decât noi? spuse Rosenberg ironic.

— Depinde în primul rând de anumiţi factori umani. Colecţionarul dumneavoastră are familie, copii de exemplu?

— Da, un fiu care se ascunde la Paris. Nu l-am scos încă din bârlog.

Tristan aruncă o privire prin grădină. Văzut printre copaci, cerul devenea din ce în ce mai albastru. Trebuia să meargă la Paris. La mai bine de trei ani de când respirase aerul capitalei.

— Atunci există şansa să găsim o pistă.

— Nu înţeleg, a răspuns Rosenberg, care tocmai îşi aprinsese din nou o ţigară.

— Imaginaţi-vă că sunteţi un colecţionar căutat intens. Instinctiv, ştiţi că dacă aţi ascunde ceva, şansele de a mai da de acel lucru sunt foarte mici. Dar aveţi un fiu. Aşa că jucaţi singura carte rămasă, cea a viitorului: îi lăsaţi lui un semn. Un semn pe care doar el îl va înţelege.

— Dar unde? În apartament?

— Da, pentru că acolo va merge prima dată fiul la întoarcere. Şi va căuta şi el, convins că tatăl său nu a dispărut fără să-i lase măcar un indiciu.

Rosenberg trase adânc din ţigară. Logica l-a fascinat mereu, chiar dacă a folosit-o într-un mod deviant în atacurile sale împotriva evreilor. Dar argumentaţia, oricât de convingătoare ar fi, nu era de ajuns.

— Mergem direct la apartament. Abia aştept să vă văd în acţiune. Dar mai întâi trebuie să dau câteva ordine.

S-a îndreptat spre o scară în spirală care ducea la etaj. Tristan a rămas singur în oranjerie. Chiar dacă vizita la Rosenberg îl deranja, se simţea mai în siguranţă lucrând alături

de el decât la sediul *Ahnenerbe* din Berlin. Dacă lui Erika i-ar reveni memoria sau dacă SS-iştii începeau să devină prea băgăcioşi, cel puţin aici, la Paris, ar avea şansa să scape.

— Domnule Marcas, ne aşteaptă o maşină.

Tristan nu a avut timp să se adâncească în alte gânduri legate de viitorul său. A traversat parcul în compania lui Rosenberg, apoi a urcat pe bancheta din spate a vehiculului. Maşina a demarat imediat. S-a surprins zâmbind de propria frică. Şi dacă, totuşi, nu găsea nimic?

Strada Varenne

Tristan nu văzuse niciodată Parisul atât de pustiu.

La colţul străzii Soufflot cu bulevardul Saint-Michel, unde traficul era de obicei intens şi tumultuos, treceau doar câteva maşini, apoi se îndepărtau cu viteză, gri şi discrete, spre destinaţii necunoscute. Marcas a coborât fereastra când au intrat pe strada Vaugirard, iar tăcerea l-a izbit: se auzeau păsările ciripind în frunzişul parcului Luxembourg, dar trotuarele erau pustii. Rarii trecători se lipeau de pereţi de parcă le-ar fi fost frică de propria umbră. Francezului nu-i venea să creadă: oraşul său, capitala lui, ocupată, umilită, desfigurată. În piaţa Saint-Sulpice, soldaţii în permisie îşi făceau fotografii în faţa fântânii. Parisul nu mai exista, scufundat într-un val gri care cangrenase totul. La intersecţia străzii Four a remarcat semnalizarea impusă de ocupant, panouri cu litere gotice ce oficializau că de acum înainte capitala-lumină devenise un oraş al umbrei, al nazismului întins în toată Europa.

— Aproape că am ajuns, spuse Rosenberg. Mi-am anunţat oamenii, ca să vină şi ei.

— Cum v-aţi recrutat echipa? întrebă Tristan. Arhivişti, universitari?

Faţa de Lună a izbucnit în râs. Tristan a observat că avea dinţi mici, abia mijiţi deasupra gingiilor.

— Nu sunt chiar nişte intelectuali. Şi vă veţi da seama curând.

Imobilul unde se afla apartamentul colecţionarului căutat de ei era în faţa intrării de la Muzeul *Rodin*. Puteai ajunge acolo traversând o curte interioară care cunoscuse şi zile mai bune. Ca şi scara, de altfel, cu treptele ei tocite. Întreaga clădire semăna cu Franţa, degradată şi prăbuşită. Până şi preşul de la uşă părea distrus definitiv din cauza tălpilor germane şterse de el. Tristan avea impresia că întregul oraş căpătase culoarea verde-gri a uniformelor ocupantului. Pe palier stătea un bărbat identificat imediat de Marcas drept colaborator francez al naziştilor.

— Vi-l prezint pe Marcel Pilorges, mai cunoscut sub numele de *Bătăuşul*, anunţă Rosenberg.

Tristan a înţeles imediat şi de ce i se spunea aşa: colaboratorul i-a strivit oasele când i-a strâns palma.

— Prietenul nostru Marcel este fost boxer. O calitate foarte utilă atunci când vrei să discuţi cu proprietarii operelor de artă. Ştiţi şi dumneavoastră cum sunt colecţionarii, mereu un pic cam secretoşi.

— Şi presupun că în compania lui Marcel, le vine subit cheful să vorbească de Rubens şi de Modigliani, nu?

— Nu vă putem ascunde nimic, dar concentraţi-vă acum asupra apartamentului.

După un scurt coridor, au intrat într-un living mare, cu ferestre înalte ce dădeau spre strada Varenne. Tristan a fost

imediat surprins de un detaliu. Pe pereţii acoperiţi cu ţesătură vişinie nu era nicio urmă de culoare mai strălucitoare. Totuşi, când picturile rămân ani de zile agăţate, peretele îşi păstrează, sub formă de pătrat sau de dreptunghi, culoarea iniţială nedecolorată de la lumină. În mod evident, pe pereţi nu fusese agăţat niciun tablou. Marcas s-a îndreptat spre şemineu. Nici partea laterală din marmură nu avea vreo urmă de socluri, de parcă nu fusese niciodată aşezată acolo vreo statuetă. Tristan a înţeles că fusese dus de nas.

— Dacă tot nu căutăm nici tablouri, nici sculpturi, îmi puteţi spune ce trebuie să găsesc?

Faţă de Lună l-a privit şocat.

— De unde ştiţi?

— Aţi spus-o singur: sunt un detectiv fin, dar dacă vreţi să continuăm împreună, va trebui să-mi răspundeţi la întrebări. În casa cui ne aflăm acum?

— De fapt, proprietarul nu este chiar un colecţionar.

Rosenberg i-a făcut semn lui Tristan să se aşeze pe canapea. Sosise ceasul confidenţelor.

— Proprietarul apartamentului se numeşte Vassili Gurdjief. Până săptămâna trecută, a predat limba rusă la liceul privat de fete de pe strada Oudinot. Ce putem spune este că nu a avut multe eleve...

De data aceasta, Tristan a fost cel care nu a înţeles. De ce au fost echipele lui Rosenberg interesate de un tip atât de şters?

— Femeia de la poartă l-a denunţat, pentru că nu înţelegea cum un simplu profesor putea să-şi plătească un astfel de apartament pe strada Varenne. Şi cum credea că el este evreu…

— Evident!

— …Doar că autorităţile franceze au deja prea multe pe cap cu evreii adevăraţi şi nu sunt preocupate de unul fals. Pe

scurt, dosarul lui a ajuns să cadă în mâinile noastre şi, la fel ca şi femeia de la pază, ne-am pus întrebarea corectă: de unde au venit banii care i-au permis acestui necunoscut banal să-şi permită un apartament în unul dintre cele mai frumoase cartiere ale capitalei?

Rosenberg i-a întins lui Tristan o fotografie. În ea se vedea un bărbat purtând o pălărie şi pantofi albi, ajutând un copil plăpând, îmbrăcat într-un costum de marinar, să se urce pe o bicicletă.

— Fotografia a fost făcută în vara anului 1914. Adultul este Vassili Gurdjief.

— Şi copilul? nu s-a putut abţine Tristan să nu întrebe.

— Vi-l prezint pe Alexei Romanov, moştenitorul coroanei ruse.

12

Londra
Morga din East Ham
Iulie 1942

Primul cadavru era întins pe masa de metal, acoperit pe trei sferturi cu o folie de plastic neagră din care apărea, în contrast, chipul sidefat al lui Rosemary Benton. Parcă întinerise cu zece ani, până şi cearcănele i se albiseră. Pe masa alăturată se odihnea o altă femeie, brunetă, mai în vârstă, la vreo şaizeci de ani, cu trupul dezvăluit în nuditatea sa deplină. Pe lângă prezenţa lor simultană în al doilea subsol al morgii East Ham, cele două cadavre mai aveau un lucru în comun. O svastică gravată pe frunte.

Laure şi Malorley îl priveau de la o distanţă respectuoasă pe medicul-şef legist aplecat asupra lui Rosemary Benton. Medicul se ridica la intervale regulate şi examina un vraf de hârtii pe care l-a pus până la urmă pe burta victimei. Părea plictisit.

— Să tragem concluziile, domnule comandant. Aşa cum mi-aţi cerut, am efectuat o examinare comparativă a acestor două cadavre, precum şi a tinerei găsite în urmă cu şase luni

în Cimitirul *Tower*. Chiar dacă pentru cea din urmă nu am putut decât să citesc raportul distinsului meu coleg.

Sir Bentley Purchase îşi scoate ochelarii subţiri şi îşi suflă zgomotos nasul în batistă.

— Să capeţi o răceală într-o morgă nu este chiar nedemn de un profesionist ca mine, nu?

Medicul-şef legist era un bărbat la vreo cincizeci de ani, rotunjor şi cu un chip pe care l-ai putea califica drept jovial, dacă nu ar fi fost privirea lui puţin cam prea serioasă.

— Ce părere aveţi? îl întrebă Malorley. Acelaşi ucigaş este responsabil de cele trei asasinate?

Sir Purchase a luat un aer plictisit.

— Da, fără ezitare, pentru cele două corpuri de aici. Pentru cel mai vechi, nu mă pot pronunţa cu certitudine. Raportul confratelui meu este prea succint, iar cadavrul defunctei a fost incinerat de multă vreme.

— Şi pe o scară a probabilităţii?

— Designul de pe frunte este acelaşi, asta este sigur. Fotografia, ataşată la dosar, a cadavrului descoperit în Cimitirul *Tower* este explicită. Dar oricine le-ar fi putut măcelări pe aceste femei în acelaşi mod. Mai ales că în presa vremii au apărut fotografii. Între noi fie vorba, să tatuezi o svastică cu un cuţit pe frunte nu este încă la fel de sofisticat ca eviscerarea unei prostituate aşa cum a făcut-o bătrânul Jack Spintecătorul. Ah, ah, ah…

Mândru de tirada lui, a izbucnit în hohote de râs. I-a răspuns tăcerea îngheţată a interlocutorilor. Medicul legist a tuşit şi a redevenit serios.

— Ei bine... Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, aş spune treizeci la sută asemănare din cauza formei tăieturilor care mi se par diferite. După părerea mea, nu este acelaşi

asasin. Le-am răspuns la fel inspectorilor de la Yard care au venit să mă consulte ieri.

S-a dus apoi la un robinet, a lăsat să curgă un jet de apă curată şi şi-a frecat mâinile cu o bucată mare de săpun maroniu.

— Îmi pare rău că nu pot să vă fiu mai de folos. Vă însoţesc.

Laure a mulţumit cerului că i-a îndeplinit dorinţele. Încă puţin dacă mai stătea la morgă ar fi ajuns la toaletă, vărsându-şi măruntaiele. Mirosul, mai presus de toate, era imposibil de suportat, un amestec de carne în putrefacţie şi dezinfectant acru. Au ieşit din sala principală şi au luat un lift pentru a ajunge la parter.

— Am impresia că domnişoara nu prea gustă ospitalitatea mea, glumi medicul legist.

— Cine ar putea să o guste…

— Aţi avut noroc, că dacă aţi fi venit după raidurile intense ale *Blitz*-ului, aţi fi dat de o mulţime de cadavre. Bărbaţi, femei, copii... Erau îngrămădiţi peste tot. Până şi camerele frigorifice din abatoare au fost rechiziţionate, iar morgile au fost folosite doar ca zone de tranzit. S-a calmat de când...

Medicul legist i-a însoţit până la ieşire, apoi şi-a luat rămas-bun cu un gest amical.

— Să-l salutaţi şi pe domnul prim-ministru dacă vă întâlniţi cu el. L-am cunoscut bine la un moment dat. Am făcut parte din acelaşi club al iubitorilor de trabucuri.

— Îi voi spune negreşit, minţi Malorley.

Comandantul a aşteptat ca bărbatul să se îndepărteze, pe urmă s-a întors către subordonata sa.

— Sir Purchase nu crede că ucigaşul este acelaşi. Eşti mai liniştită acum?

Începea să plouă mărunt. Laure şi-a ridicat capul spre cerul plumburiu şi a lăsat apa să-i curgă pe faţă. De când locuia în Londra, învăţase să iubească ploaia.

— Nu chiar, poate că i-ai cerut să facă mica regie ca să nu te mai deranjez.

— Devii paranoică.

— Şi a cui este vina? Antrenamentul de la S.O.E. m-a învăţat să nu am încredere în nimeni.

Malorley a ridicat din umeri.

— Eşti încăpăţânată… Oricum, vom şti sigur, Crowley trebuie să meargă la Moira O'Connor pentru a-i oferi filmele *Operaţiunii Witchfall*. El va profita de ocazie ca să o iscodească despre crime.

— Şi tu chiar crezi serios că îi va spune ceva?

— Prietenul nostru, magul, poate fi convingător uneori. De altfel, mi-ar plăcea să mergi cu el, să ne asigurăm că va ieşi viu de acolo.

Laure a dat din cap.

— Doar că… trebuie să mă întâlnesc cu prietenii la ora nouă. Era vorba de permisia mea… Nu ai putea trimite pe altcineva?

— Nu are încredere în multă lume. Pe tine te place mult. Toată treaba nu va dura mai mult de câteva ore. Mi-a spus că trebuie să se ducă la un vernisaj la Galeria *Leicester Square* şi pe urmă se va duce să fileze la *Hellfire*.

— Ce trebuie să fac?

— Mergi cu el la obligaţia mondenă, pe urmă însoţeşte-l la club, dar nu intra acolo. La colţul străzii care dă în *Hellfire* este o cabină telefonică. Sună-mă când îl vei vedea ieşind. Vei avea suficient timp să te întâlneşti cu prietenii după aceea.

— Pot să trec taxiul la nota de plată?

— Nu.

— Chiar că eşti un ticălos.

Cartierul Battersea

Coşurile gigantice de la *Battersea Power Station* aruncau fără încetare în aer suflul lor întunecat şi otrăvitor. În anumite zile, norii de fum erau aşa de încărcaţi de gaze toxice încât ascundeau soarele deasupra imobilelor dispuse în cerc. Locuitorii cartierului îi blestemau pe cei care au ales zona malului stâng al Tamisei pentru a construi un monstru industrial.

Stând la volanul camionetei de livrare de legume parcat la câteva case de mastodont, Conrad nu-şi ascundea admiraţia.

— Cea mai mare centrală electrică pe cărbuni din lume. Ce creaţie magnifică, i-a spus însoţitoarei sale de alături.

— Nu… Mi se pare urâtă de moarte. Un rahat din cărămidă şi fier care-şi scuipă otrava în aer. Nu vei reuşi niciodată să mă convingi.

— Iată un punct de divergenţă dintre noi. Sunt ca Führer-ul, cred că omul arian trebuie să-şi depăşească limitele. În arhitectură, în ştiinţă, în artă şi, de asemenea, la război. Omul superior, occidental, se realizează într-o tehnologie superioară. Dar tu eşti mai degrabă ca Heinrich Himmler. Apreciază progresul, dar în adâncul sufletului său ar vrea ca arienii să devină din nou fermieri şi agricultori. Să reînnoade legătura cu pământul strămoşilor şi cu ciclul de anotimpuri, departe de oraşele poluate.

Tânăra şi-a aranjat părul în oglinda retrovizoare.

— O femeie cuminte. Ar fi trebuit să vadă lumina zilei în Germania, în loc să se nască în această ţară reacţionară şi coruptă. Eu…

Se opri brusc. Tocmai observase un bărbat la vreo patruzeci de ani venind în direcţia lor. Mergea pe strada pustie, cu şapca bine fixată pe cap, cu o ţigară înfiptă în colţul buzelor. Purta un fel de geantă de piele atârnată peste umăr.

— Ce zici de candidatul acesta, Conrad?

Neamţul s-a aplecat pentru a distinge mai bine bărbatul de pe trotuar.

— Nu prea-mi vine să-l elimin. Are cap de arian. Şi pe urmă, este un muncitor, iar eu am cel mai mare respect pentru proletari. Aş prefera să mă ocup de un bancher sau de un negustor.

— Muncitorii englezi sunt nişte imbecili, răspunse Suzan cu un ton sec. Sir Mosley a încercat să-i înroleze în *Cămăşile Negre*, dar cretinii i-au ales în masă pe cei de la Partidul Muncitoresc. Pe urmă, dacă vrei un bancher, să ştii că acesta nu este chiar cartierul lor. Ei lucrează în City, în cealaltă parte a Tamisei.

— Mosley al tău este un clovn, nu a avut niciodată carisma Führer-ului sau a lui Mussolini.

— Ajunge, Conrad! Nu mai avem timp să ne certăm pe politică. Este nevoie să trecem la treabă în seara asta şi am stat destul de mult aici, într-un loc mizerabil. Treci pe poziţie.

Suzan a deschis portiera şi s-a uitat în jur, Totul era pustiu. L-a chemat pe bărbat cu un gest larg din mână.

— Ajutor! Vă rog!

Tipul a iuţit paşii pentru a ajunge la ea.

— Ce-aţi păţit? a întrebat aruncând în trecere o privire în decolteul fetei.

— Nu ştiu ce-a păţit prietenul meu. Conducea şi s-a prăbuşit pe volan. Nu ştiu ce să fac.

Conrad se întinsese pe cele două scaune şi gemea de durere de parcă trecuse un tanc peste el. Muncitorul a urcat pe scara camionului şi a aruncat un ochi înăuntru.

— Nu sunt medic, dar se pare că îi este foarte rău. Ar trebui dus la spital, eu…

Nu a reuşit să-şi ducă fraza până la capăt şi s-a prăbuşit. În spatele lui, Suzan era cu o bâtă în mână. Conrad s-a îndreptat rapid, a scos o seringă din cutia de scule şi a înfipt-o în gâtul tipului.

În mai puţin de două minute, aruncaseră în spatele scaunelor corpul muncitorului. Maşina a demarat în trombă.

— Păcat. Amărâtul ăsta părea să aibă o zestre genetică bună, şopti Conrad. Craniu dolicocefal, ochi gri… O mare pierdere.

— Ce vorbeşti, mirosea a alcool! Şi chiar dacă ar fi cum spui tu, era un tip ciudat.

Femeia s-a afundat şi mai tare în scaun, pe urmă şi-a pus picioarele pe bord. A scos un oftat prelung.

— Cât va mai dura misiunea aceasta, Conrad? Nu sunt sigură că vreau să mai continui. M-am angajat pentru un ideal. La o adică, aş înţelege să-i omor pe duşmanii Reich-ului, dar s-o fac chiar şi cu nişte oameni obişnuiţi. Nu-i prea glorios.

— Aşa-i la război, Suzan. Eşti o combatantă, iar victimele noastre sunt soldaţii inamici căzuţi pe front.

— Ştiu, mi-ai mai spus-o. Dar alaltăieri, cu Rosemary Benton, am avut ca un cuţit în inimă. Era o englezoaică de ispravă. Mi-a amintit de mătuşa mea. Febleţea ta sunt proletarii, a mea soţiile…

— Nu trebuie să cedezi, misiunea noastră trece înaintea consideraţiilor morale, spuse Conrad. Dar nu va mai dura mult, iubire. Nu va mai dura.

Ea şi-a sprijinit capul pe umărul lui şi l-a mângâiat pe antebraţ.

— Să nu-ţi uiţi promisiunea… Ah, Germania! O casă la München cu o grădină frumoasă şi un câine. Abia aştept să-ţi fac copii frumoşi, să-ţi pregătesc mâncăruri bune când te vei întoarce acasă în permisie.

— Vei fi o soţie exemplară, *mein liebling*. Te voi duce în Paradis, ţi-o promit.

13

Paris
Strada Varenne

Tristan ţinea fotografia în mâini. Copilul cu părul castaniu care încerca să meargă pe bicicletă trebuie să fi avut în jur de zece ani, dar ceea ce frapa, dincolo de înfăţişarea lui slabă, era privirea lui, extrem de îngrijorată. Aflat lângă el, adultul îl sprijinea cu grijă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se prăbuşească.

— Vassili Gurdjief a fost preceptorul ţareviciului Alexei, fiul ultimului împărat al tuturor ruşilor.

— Şi cum a ajuns în Franţa?

— În timpul preluării puterii de către comunişti, ţarul Nicolae a fost arestat împreună cu întreaga sa familie şi plasat în arest la domiciliu, supravegheat îndeaproape de poliţia secretă sovietică.

Tristan arătă cu degetul spre băiat.

— Alexei era bolnav, hemofilic. Cea mai mică rană, cea mai mică sângerare îi putea fi fatală. În ceea ce priveşte speranţa lui de viaţă, nu depăşea douăzeci de ani. De aceea comuniştii au aprobat ca preceptorul său, Vassili, să stea aproape de el. Fără îndoială că se gândeau să-l ţină în viaţă pentru a

servi drept monedă de schimb dacă lucrurile mergeau prost pentru ei.

Marcas se uită din nou la copil cu privirea lui la fel de întunecată ca o fântână. Condamnat deja la moarte de boală, devenise victima furiei oamenilor. Faptul că s-a născut moştenitor al unei coroane nu l-a ajutat, ci dimpotrivă, l-a aruncat cu totul într-o nenorocire.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— În noaptea de 17 iulie 1917 s-a dat ordinul ca familia imperială să fie ucisă. Comuniştii, conduşi de Lenin, se temeau că ţarul şi poporul său vor fi eliberaţi de susţinătorii lor. Alexei va fi împuşcat împreună cu toţi ceilalţi membri ai familiei.

— Având în vedere starea lui de sănătate, moartea lui trebuie să fi fost foarte rapidă. Măcar nu a mai avut timp să se chinuie, remarcă Tristan.

Rosenberg clătină din cap

— Dimpotrivă, a supravieţuit primei salve. Unul dintre ucigaşi a încercat să-l termine golind în el un întreg încărcător şi tot nu a murit pe loc. A trebuit să-l ucidă cu încă două gloanţe în cap.

— Iar preceptorul lui?

— Nu a făcut parte din cele unsprezece victime.

Pentru Tristan explicaţia a devenit evidentă şi a început să întrevadă ceea ce i-a interesat pe nazişti în tragedia petrecută cu mai bine de un sfert de secol în urmă.

— Ceea ce înseamnă deci că a scăpat înainte: bolşevicii nu ar fi lăsat niciodată să scape un martor al masacrului lor.

Cu un gest discret, Faţă de Lună a dat din cap înainte de a continua:

— În acel moment nu existau decât două posibilităţi: fie Gurdjief a presimţit că situaţia va deveni critică şi a fugit

pentru a-şi salva pielea. Susţinătorii ţarului se aflau la doar câţiva kilometri distanţă, ar fi putut să li se alăture...

— ...Fie a fugit la ordinul ţarului şi a luat ceva cu el. Şi aceasta este presupunerea ta, afirmă Marcas. Şi acum vreţi ca eu să găsesc acel ceva.

Marcel tocmai se întorsese în apartament. S-a apropiat de perete, între şemineu şi fereastră, apoi a început să-l ciocănească. Dar sunetele, înăbuşite şi rămase fără ecou, erau peste tot la fel. Nu era nicio ascunzătoare în perete.

— Marcel este un vechi legionar. A servit în Africa de Nord. Este obişnuit cu căutări ample şi este foarte supărat că nu a găsit nimic. O resimte ca pe o ofensă personală.

Tristan ridică din umeri. Numai naziştii ar putea spune aşa ceva. Setea lor de superioritate e aşa de mare încât nu suportă nici cel mai mic eşec.

— Adevărata întrebare este: de fapt, ce căutaţi?

Rosenberg nu a răspuns. Marcas s-a întrebat dacă nu cumva caută documente compromiţătoare care i-ar putea implica pe sovietici. Într-o perioadă când Statele Unite, intrând în război, urmau să-şi intensifice ajutorul pentru U.R.S.S., dezvăluirea unui scandal ar putea compromite livrările de arme şi echipamente. Şi se putea conta pe Goebbels pentru a declanşa o campanie media cu repercusiuni internaţionale.

Şi dacă Himmler, mai bine informat decât pretindea, ar fi căutat să obţină documentele înaintea tuturor şi l-ar fi trimis pe Marcas să le recupereze? Întrucât Rosenberg era încă tot tăcut, Tristan a decis să treacă la ofensivă.

— Orice aţi căuta, Gurdjief a vândut deja o parte din ceea ce a primit. Altfel, cum ne putem explica faptul că a reuşit să achiziţioneze un astfel de apartament?

Viitorul ministru pocni din degete. Marcel apăru cu o servietă din piele cu ştampila vulturului decorată cu o svastică.

— Am pus mâna pe asta!

În faţa ochilor uluiţi ai lui Tristan, a pus un şerveţel pe masă.

— Desfă-l!

A ieşit la iveală o perlă roz, aşezată într-o carcasă de aur. Mărimea perlei şi strălucirea culorilor erau excepţionale. Rosenberg i-a întins o lupă.

— Priveşte şi în interiorul inelului.

Francezul a recunoscut imediat caracterele chirilice.

— Este inelul de logodnă dat de împăratul Rusiei viitoarei sale soţii. Bijuteria preferată a împărătesei. Am găsit-o în rezervele unui bijutier din Piaţa Vendôme. După o scurtă întâlnire cu Marcel, bijutierul nu a avut nicio reţinere în a da în vileag numele lui Vassili. Aşa am ajuns noi aici.

— Sunteţi deci convins că a fugit din Rusia luând cu el bijuteriile familiei imperiale?

Rosenberg a reambalat cu grijă perla.

— Dacă împărăteasa a fost de acord să se despartă de inelul ei de logodnă, înseamnă că acest Vassili trebuia să ia cu el toate bijuteriile Romanovilor. O avere colosală. Iar Reichul are nevoie de bani.

Faţă de Lună s-a apropiat de interlocutor mai mult pentru a vorbi mai încet.

— Aş zice că este o unică ocazie pentru mine de a reintra în graţiile Führer-ului nostru.

Dacă nu pun eu mâna pe avere înaintea ta, gândi Tristan. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Rosenberg l-a atenţionat:

— Şi dacă v-ar trece prin cap ideea sinucigaşă de a mă fura în favoarea şefului dumneavoastră – fostul crescător de

păsări –, Marcel va fi bucuros să vă demonstreze unele dintre talentele sale...

— Dacă este la fel de înzestrat la bătaie pe cât este la creier..., ironiză Tristan.

— Umorul dumneavoastră nu mă mai distrează, Herr Marcas. Sunteţi aici ca să daţi de urma unui indiciu, deci găsiţi-l!

Tristan s-a ridicat.

— Ştiţi unde este camera copilului?

— La capătul celui de-al doilea hol.

Când s-a deschis uşa, Marcas a constatat dezastrul. Biroul fusese rupt, sertarele sparte, patul răsturnat şi salteaua tăiată dintr-o parte în alta.

— Acesta-i stilul *Marcel*, nu?

— Arătaţi-ne că al dumneavoastră este mai bun! răspunse Rosenberg.

— Majoritatea copiilor au un loc ascuns în camera lor, acolo unde-şi ţin cele mai frumoase bile, soldăţeii în miniatură. Un loc cunoscut şi respectat de toţi părinţii, desigur. Dacă Vassili a lăsat un mesaj pentru fiul său, în acel loc l-ar fi pitit.

Colaboratorul a ridicat din umeri.

— Am scotocit tot, fiecare piesă de mobilier.

— Înseamnă că ascunzătoarea este tot în cameră. Intactă.

— Am ciocănit şi pereţii, nu este nimic.

— Un copil nu-şi ascunde secretele sub podea sau în tapiţerie. Ascunzătoarea trebuie să-i fie întotdeauna la îndemână. Este deci nevoie ca ea să aibă o intrare accesibilă.

Tristan s-a aşezat în genunchi pe podea.

— Ce faceţi? l-a întrebat Rosenberg.

— Mă pun la nivelul privirii unui copil.

Marcel demontase deja pavajul hornului. Marcas a verificat rosturile dintre cărămizile căminului de ardere. O cărămidă putea fi detaşabilă. Iar rosturile puteau fi uşor de imitat cu pastă de dinţi înnegrită cu cenuşă. Dar oricât a încercat să le deplaseze, niciuna nu s-a mişcat.

— Nu mai există decât două soluţii: lambriurile din lemn care căptuşesc pereţii şi plăcile de parchet.

— Mă ocup eu de lambriuri, anunţă Marcel în timp ce îşi scoase un cuţit pentru a le desface de pe pereţi.

Marcas şi-a scos pantofii şi a palpat parchetul cu picioarele goale. Plăcile erau toate de aceeaşi dimensiune. Nimic nu părea că le deosebeşte. Dacă o placă ar fi fost mişcată, ar fi fost mai puţin praf pe spaţiile de îmbinare din jurul ei. Marcel arunca fiecare lambriu, unul câte unul, sub privirea inchizitorială a lui Rosenberg.

— Ne faceţi să ne pierdem timpul, Herr Marcas. Nu există nimic în această cameră şi nici în apartamentul întreg. O vizuină goală.

— Unde era amplasat patul?

Marcel a făcut un gest vag. Tristan s-a apropiat de locul indicat şi a văzut urma picioarelor patului. A fost ultima lui şansă. S-a pus în genunchi şi a explorat metodic parchetul. Colaboratorul aproape că terminase de smuls ultimul lambriu din lemn. Şi-a înfipt prea adânc lama şi aceasta s-a împiedicat de o umflătură din perete. Cuţitul a sărit şi a căzut lângă Tristan, care s-a îndepărtat brusc pentru a-l evita. Cotul lui a lovit câteva plăci care s-au prăbuşit într-un vârtej de praf. Faţă de Lună s-a repezit.

— La naiba, Marcas, aţi găsit-o!

Marcel şi-a băgat mâna în gaură şi a scos un obiect învelit într-o cârpă înnegrită.

— Drace, asta cântăreşte o tonă, nu alta!

O piatră scăpată din cârpă a căzut pe podea. Tristan a întors-o. Era o cărămidă calcaroasă, ca acelea folosite pentru a construi ziduri. Pe faţa mai largă a cărămizii era gravat cu litere negre:

Rosenberg s-a apropiat.

— Dacă m-aş lua după raţionamentul dumneavoastră care s-a dovedit corect până acum, atunci această inscripţie ne va conduce la Gurdjief?

— Dacă are vreo importanţă pentru băiat, însemnă că are şi pentru noi, a spus Marcas.

Marcel a luat piatra şi a învelit-o din nou în cârpă înainte de a deschide geamul pentru a-l anunţa pe şofer să pornească maşina.

— Vă las timp până mâine pentru a face piatra să vorbească, anunţă Rosenberg.

— Nici nu se pune problema. Voi face cercetări mai amănunţite şi am nevoie de mai mult timp. Doar dacă nu doriţi să-l anunţ pe Reichsführer, îi plac foarte mult misterele, codurile...

— Ajunge. Ne întoarcem la oranjerie. Marcel, rămâi aici până îţi trimit un grup care să te înlocuiască. Trebuie să

supraveghem apartamentul, Vassili sau fiul lui ar putea să se întoarcă.

Tristan a luat piatra. Era mai grea decât se aştepta. Cine a ales-o şi a scos-o din perete avea un motiv întemeiat. În timp ce ieşea pe uşă, Rosenberg s-a întors brusc. De obicei lipsiţi de expresie, ochii lui s-au însufleţit încet, ca ai unui şarpe.

— Nu am terminat cu dumneavoastră, domnule Marcas: vă voi acorda douăzeci şi patru de ore. Dar mai întâi, îmi veţi dovedi loialitatea. Vă mai amintiţi de tabloul lui Corot?

— De falsul Corot.

— Exact. Înainte de a veni aici, le-am cerut oamenilor mei să mi-l aducă pe pungaşul care mi l-a vândut. Vă aşteaptă…

— De ce pe mine?

— Pentru că îl veţi face să mărturisească tot.

14

Londra
Leicester Square

Un cerber în smoking stătea chiar în faţa intrării în galeria 12. Laure şi-a spus numele, aşa cum îi indicase Crowley la telefon. Gardianul i-a deschis uşa, oferindu-i un zâmbet cochet. În mod evident, micuţa rochie de vară, cu un decolteu subtil şi buline albe, avea efect asupra bărbaţilor. Mulţumită, Laure i-a întors zâmbetul. Nu o purta pentru vernisaj, unde avea să facă doar o scurtă apariţie, ci în aşteptarea serii organizate de prietena ei.

Se uită la ceas. A venit la timp să-l recupereze pe mag şi să-l ducă la *Hellfire*. Şi apoi se va îndrepta direct spre centrul oraşului pentru a-şi începe permisia. Avea nevoie de relaxare. Dezvăluirile tulburătoare ale lui Malorley despre descoperirea, împreună cu tatăl lui Tristan, a *Thule Borealis*, apoi vizita la morgă îi afectaseră moralul.

Galeria era plină. A încercat să-l descopere pe Crowley în mulţime, dar degeaba. Două expoziţii împărţeau spaţiile, una despre *arta patriotică britanică* şi cealaltă despre *tarot şi ezoterism*. *Ciocnirea culturilor*, se gândi Laure în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Nu era nevoie de cine ştie ce anchetă

pentru a-l găsi pe Crowley. Tânăra a trecut într-o încăpere mare, cu pereţi lăcuiţi stacojii, unde erau expuse o serie de pânze mici, dreptunghiulare, de mărimea unei cărţi de artă. Cărţi de tarot. În mijlocul peretelui principal se vedeau graffiti cu litere negre.

THOT

Oaspeţii erau strânşi în grupuri mici, compacte. L-a zărit pe Crowley făcând pe fanfaronul printre femei de o anumită vârstă şi cu o înfăţişare distinsă. Privirile lor s-au încrucişat, iar bărbatul i-a făcut semn să aştepte. Laure i-a arătat mâna, cu degetele depărtate, pentru a-i transmite că mai avea dreptul la cinci minute, apoi s-a relaxat admirând operele expuse.

Ea ştia bine să identifice numele cărţilor de tarot. *Lumea*, *Diavolul*, *Marea Preoteasă*, *Carul*, *Nebunul*... Înainte de război, o prietenă a tatălui său din Marseille îi oferise un joc de tarot pentru ghicit şi s-a distrat puţin cu el înainte de a-l uita într-un sertar. Tablourile din faţa ochilor ei se îndepărtau în mod evident de cărţile de joc originale, dar nu erau chiar dezagreabile privirii.

S-a apropiat de un tablou reprezentând o femeie lungită, cu părul lung fluturând între două vaze. Fundalul era format dintr-un glob ceresc în centru şi o stea care se învârtea în partea de sus. La picioarele ei se zăreau blocuri de cristale stivuite.

— *Steaua*... Nici nu puteaţi nimeri mai bine, domnişoară. Este una dintre cărţile cele mai benefice din tarot.

Bărbatul care tocmai îi vorbise stătea lângă ea şi urmărea la rândul său cartea. Trebuie să fi avut vreo şaizeci de ani, părul scurt şi castaniu, un nas drept ca o statuie grecească şi o gură trasată fin.

— Îmi pare rău, nu cred în divinitate, răspunse Laure. Dar găsesc remarcabilă această operă.

— Nu vorbeam de prevestiri, ci de simboluri. În tarotul tradiţional, *Steaua* reprezintă simbolul speranţei, căutarea absolută care poate fi fericirea sau cunoaşterea ultimă. Spre ea trebuie să tindă orice fiinţă umană demnă de acest nume.

S-a oprit şi s-a întors în faţa ei. Privit din faţă, chipul îi era mai puţin rece decât s-ar fi aşteptat femeia.

— Dar nu am făcut încă ce trebuia: nu m-am prezentat. Sunt lordul Basil Corduran. Dumneavoastră sunteţi domnişoara?...

— Laure. Doar atât.

— Ei bine, dragă domnişoară Laure, îmi daţi voie să continui decriptarea operei?

— Desigur. Cu plăcere.

Corduran şi-a întins degetul spre partea de sus a cărţii de tarot.

— Observaţi prezenţa a trei heptagrame sau stele cu şapte colţuri, împrăştiate pe hartă. Vrăjitoarele Wicca numesc această variantă stelară steaua zânelor sau a elfilor. Protejează împotriva vrăjilor. Se găseşte şi în anumite manuscrise alchimice, fiecare punct al stelei corespunde uneia dintre cele şapte planete astronomice. Cabaliştii vă vor spune că septagrama reprezintă zilele săptămânii şi cei şapte îngeri păzitori ai tronului lui Dumnezeu. Steaua acordă puterea nelimitată a energiei cosmice iradiind prin corpul acestei tinere femei. Ar putea fi cartea dumneavoastră de apărare.

— O să-i cer artistului un exemplar ca amuletă.

— Pe riscurile şi pericolele dumneavoastră, îi răspunse bărbatul.

Un zâmbet ironic îi încreţi gura.

— De ce?

— Diavolul se ascunde în detalii. Mai ales în acest joc expus. Vedeţi dumneavoastră, Lady Frieda Harris aparţine unei frăţii ezoterice, OTO, adică *Ordo Templis Orientis*. Fondatorul ordinului este acel pervers Crowley, care a lucrat cu ea. Pentru discipolii săi, steaua cu şapte colţuri este semnul lui Babalon, marea zeiţă roşie. Prostituata sacră ce simbolizează şi puterea de necontrolat a sexualităţii feminine. Femeia goală, cu părul lung şi albastru, pe care o vedeţi pe carte este posedată de Babalon. Sub o aparenţă angelică, cartea ne îmbie la pofte trupeşti.

— Nu este nimic ezoteric aici...

— Dimpotrivă. Ezoterismul este ceea ce se află în interior, ascuns ochilor celor mai mulţi dintre muritori. Când devii iniţiat, nu mai priveşti lumea în acelaşi mod şi...

Corduran s-a oprit când l-a văzut pe Crowley sosind. Chipul lui deveni deodată mai dur. S-a înclinat în faţa lui Laure.

— Vă las, nu sunt sigur că apreciez compania... prietenului dumneavoastră.

— Nu credeam că Aleister e atât de urât de ceilalţi.

— Este o fiinţă profund coruptă, domnişoară. Strică tot ce atinge şi încarnează toată scursura umanităţii.

Crowley a ajuns în dreptul lor şi a îmbrăţişat-o pe Laure.

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu proprietarul galeriei unde expun. Ţi-a vorbit despre ideile lui rasiale cu privire la pictură?

— Ai grijă, Aleister... mârâi Corduran.

— Desigur... Desigur... Vezi tu, Laure, prietenul nostru a avut întotdeauna o concepţie foarte limitată despre artă. Înainte de război a refuzat artişti de seamă ca Picasso, Cézanne, Dalí şi Mondrian. Sub pretextul că era, cum ai spus atunci?

ah da, artă degenerată. Pentru a cita expresia folosită atunci de Hitler şi de tovarăşii săi veseli. Ca fapt anecdotic, pictorii aceştia au fost un succes la *Leicester Gallery*, situată chiar vizavi. Spre mânia prietenului nostru Corduran, care a ratat vânzări grozave.

Proprietarul galeriei păli. Laure tuşi diplomatic.

— Mergem Aleister? Apoi s-a întors spre Corduran. Mulţumesc pentru primire. Voi ţine minte că *Steaua* este cartea mea protectoare. Cel puţin după ce uităm interpretarea… carnală.

Proprietarul galeriei a salutat-o şi s-a întors pe călcâie în faţa lui Crowley. O privi pe Laure care-l ţinea de braţ pe celălalt în timp ce se îndepărta.

— N-avem timp de scandal, şopti Laure. Nu mai pierde vremea aici.

— Mai este ceva. Corduran şi gaşca lui de prieteni antisemiţi din *Cămăşile Negre* ale lui Mosley leşinau de admiraţie în faţă lui Hitler înainte de război. El a fost mai isteţ, a întors foaia la timp, chiar înaintea declaraţiei de război. A avut o idee bună să organizeze o expoziţie despre arta patriotică...

Cei doi agenţi S.O.E. au plecat în viteză de parcă l-ar fi avut pe Necuratul pe urme.

— Ticăloşii aparţin unei specii universale, endemice în timp de război. Îi avem şi în Franţa. Ia-ţi geanta cu filmele din vestiar şi s-o ştergem spre vechiul tău bordel. Am o petrecere planificată după ce te las şi nu vreau să o ratez.

— Mmm... Cu prietene tinere de vârsta ta? Pot să vin şi eu?

— Nici măcar în vise.

— Bine, s-a plâns magul. Mă voi mulţumi să mă duc la cercurile depravate de la *Hellfire Club*…

15

Paris
Cartierul Panthéon
Iulie 1942

Întors la oranjerie, Tristan a coborât scările care duceau la pivniţă. Treptele erau curbate spre mijloc. Când a atins pământul nisipos, a înţeles că tocmai se întorsese în timp. Bolta lungă de piatră care acoperea sala subterană data din Evul Mediu. Fusese construită cu grijă – nu era umezeală sau curent de aer – cu siguranţă pentru a adăposti mărfurile rare ale vreunui negustor bogat. O coloană centrală mare susţinea ansamblul. Marcas s-a aplecat spre soclul cu unghiurile decorate cu carapace de ţestoasă sculptate în piatră. Era una dintre surprizele capitalei: de îndată ce intrai în subteran, descopereai adevăratul Paris medieval, un oraş sub oraş, disproporţionat şi, practic, necunoscut. Un strigăt de suferinţă din fundul camerei l-a trezit brusc din reverie. S-a ridicat şi a văzut un bărbat gol, legat de un cârlig, interogat de curând fără menajamente. Pe o masă stăteau două sfeşnice, de o parte şi de alta a unui lighean. Unul dintre torţionari se spăla pe mâini acolo. Apa era deja roşie de sânge. Se adresă lui Tristan fără să se întoarcă.

— L-am torturat, dar nu a spus mare lucru. De fapt, nu ştie nimic. Este doar un biet ratat care a crezut că ar putea face bani pe seama patronului.

Complicele lui a adăugat.

— Tot a ajuns să ne ciripească numele jidovului de la care a cumpărat tabloul, dar nenorocitul a dispărut din oraş. Am verificat. La ora asta ar trebui să-şi numere liniştit paralele în spatele liniei de demarcaţie.

Tristan l-a întrebat pe bărbatul care tocmai vorbise. Acesta îşi punea cu grijă cămaşa pe el, având grijă să nu-şi murdărească manşetele.

— Cum se numeşte clientul interogat de tine?

— Bertrand Tustal. Am verificat la sediul Poliţiei: nu are nici cazier, nici dosar. Un simplu portar. De fapt, un rupt-în-fund, dornic să joace în liga mare, gândindu-se că este escroc, rege al înşelătoriilor.

Marcas nu a răspuns. Înţelesese că are de-a face cu doi poliţişti care îşi mai rotunjeau veniturile lucrând pentru nemţi. Ajutori discreţi, eficienţi, fără nici cea mai mică reţinere.

— OK, noi o ştergem. Ţi-l lăsăm. Îl poţi termina singur.

Când le-a auzit paşii urcând treptele, Tristan a respirat uşurat. Îi ura pe colaboratorii mercenari vânduţi ocupantului pentru câteva bancnote. Lăsau în urmă un miros de trădare, puţind mai rău decât o fosă plină de excremente. S-a apropiat de pungaşul care, deşi bătut cu bestialitate, era conştient. Şi-a deschis larg singurul ochi rămas valid. Marcas s-a aplecat asupra lui pentru a-l examina.

— Arcadă spartă, pometele drept făcut bucăţi, o falcă ruptă... mai poţi vorbi?

— Da, se bâlbâi Tustal cu o tuse plină de sânge.

Tristan a scos o ţigară şi i-a înfipt-o între buze înainte de a o aprinde.

— Cum se numeşte vânzătorul care ţi-a dat mâzgăliturа asta?

— Samuel... Müller... Le-am spus deja.

— Şi avea alte tablouri care îi aparţineau?

— Erau multe pe toţi pereţii, dar pe acelea nu le vindea.

— Evident, rânji Tristan, şi nu te-a surprins?

Deodată şi-a dat seama cum a fost păcălit paznicul.

— Nu. De ce?

— Atunci o să-ţi explic ce s-a întâmplat. Colecţionarul tău ţi-a dat un tablou fals şi cu banii pe care i-ai dat şi-a mutat discret restul colecţiei înainte de a dispărea. Ai fost păcălit în cel mai rău hal. Pentru că, mai mult, ai transmis falsul unui prieten de-al lui Hitler căruia nu-i place să fie furat.

— M-am nenorocit!

— Cum l-ai cunoscut pe colecţionar?

— Locuieşte la primul etaj al clădirii. Eu sunt portar acolo. Îl cunosc bine. Într-o seară a venit să mă vadă spunându-mi că este evreu şi că trebuie să plece foarte repede. Că aş putea să vând tabloul nemţilor. Ei cumpărau orice. Că era o afacere de aur şi cum nu am primit niciodată nici cea mai mică moştenire...

Enervat, Tristan l-a întrerupt.

— Şi ţi-ai zis că ai putea să faci uşor bani. Am înţeles. Spune-mi, Müller al tău, eşti sigur că este evreu?

— Tocmai. Am fost puţin surprins pentru că, împreună cu soţia lui, mergea la templul protestant de pe strada unde se află Oratoriul în fiecare duminică înainte de a pleca la ţară.

— Ştii unde la ţară?

— Tatăl doamnei Müller, are o fermă în Réveillon, în Le Perche. De ce?

Marcas şi-a aprins o ţigară. Avea o relaţie ciudată cu tutunul. Putea să stea săptămâni întregi fără să fumeze, dar când era nevoie să-şi activeze neuronii, trebuia să audă sunetul ascuţit al brichetei aprinse chiar înainte de a trage voluptuos din ţigară. Tustal continua să vorbească, de parcă nu ar fi avut cum să se oprească. Teama îi punea stăpânire pe voce făcându-i-o sacadată şi aproape şoptită. Tristan nu-l mai asculta şi încerca să-şi facă un plan. Situaţia era destul de favorabilă deoarece, în afară de numele vânzătorului dispărut în neant, poliţiştii colaboratori nu obţinuseră nimic. În schimb el avea o pistă şi l-ar putea duce la o colecţie inedită de picturi. Iată o informaţie care îl va încânta pe Rosenberg. Acest Müller, dispus să sacrifice vieţile altora, credea că este în siguranţă alături de socrul său. Numai că risca să aibă o surpriză neplăcută. Atârnat de cârlig, cu gura sângerând, Tustal a început să ţipe.

— O să mor ca un câine! Familia Boche o să mă împuşte! Dar spune ceva!

Tristan nu a răspuns. Căuta doar o modalitate de a-i salva viaţa fără să şi-o rişte pe a lui.

— O să-mi trimită un glonţ în cap, aşa-i? În pivniţa asta? Tu ai de gând să o faci, nu? Răspunde-mi!

Marcas şi-a spus că, dându-i imediat lui Rosenberg pista legată de colecţie, avea şansa să-l ţină în viaţă pe acest imbecil măcar până când germanii vor găsi picturile. După aceea…

— Nu am spus totul. Am dezvăluiri de făcut. Cunosc luptători de rezistenţă, duşmani ai germanilor. Sunt gata să dau nume, adrese...

Dezgustat, Tristan l-a oprit categoric.

— Idiotule, dacă tu crezi că o să-ţi salvezi pielea denunţând oameni nevinovaţi...

— Nu sunt chiar inocenţi. Ţi-am spus de Templul Oratoriului, despre pastor. El ascunde evrei.

— Evrei ca prietenul tău Müller: genul de om cu un socru crescător de vaci în Normandia?

— Nu. Evrei adevăraţi, dar cu nume false, copii, formează un cor pentru templu. Toată lumea nu vede decât foc, dar dacă sapi puţin...

Marcas s-a oprit ca să nu-l lovească. I-a trecut deodată prin cap ideea nebunească de a termina treaba poliţiştilor.

— Nenorocitule, ţi-ai vinde şi propria mamă dacă ai putea!

— ...nu sunt doar copii, mai este şi un englez... un aviator... Soţia mea, care face curăţenie, l-a auzit vorbind... în mod sigur pastorul îl ascunde deasupra templului, în pod... avionul lui trebuie să se fi prăbuşit în timpul bombardamentului asupra Billancourtului... a fost nevoit să se paraşuteze...

Escrocul nu a mai avut timp să-şi termine fraza, căci Tristan i-a pus mâna la gură, apăsând.

— De fiecare dată când vorbeşti, trimiţi pe cineva la moarte. Acum ascultă-mă cu atenţie. Soţii Fritz ştiu deja de reţeaua Oratoriului pentru că este sub urmărire de mai multe săptămâni. Aşa că pune-ţi întrebarea corectă: dacă vorbeşti cu ei despre asta, crezi că vor fi amabili să te lase liber, astfel încât să începi tu să pălăvrăgeşti aşa cum îţi place să faci?

Marcas a slăbit strânsoarea. În câteva clipe va şti dacă a funcţionat cacealmaua sa.

— Nu voi spune nimic, jur!

— Da, dar eu sunt cel care trebuie convins.

— Spune-mi ce vrei să afli, totul!

— Numele pastorului.

— Maury. Etienne Maury. Spune, ai de gând să convingi familia Boche să mă lase să plec?

Tristan se aplecă şi apucă unul dintre cele două sfeşnice. Era din argint masiv. Fără îndoială un furt al acoliţilor lui Rosenberg, dar cel mai important lucru, era suficient de greu.

— Nu cred.

— Dar ţi-am spus totul.

— Tocmai: ai trădat o dată, o mai poţi face şi a doua oară. Nu-mi pot permite să-mi asum riscul.

— Nu mă omorî…

Tristan ridică obiectul.

— Hei, Herr Marcas, vă interesează argintăria?

Vocea ascuţită a lui Rosenberg răsună sub arcadă. Francezul a lăsat candelabrul din mână, surprins.

— Dar vă rog să continuaţi să îl examinaţi. Este o piesă remarcabilă, făcută complet din argint. Un magnific exemplu de artă renascentistă. Specialiştii noştri cred că a fost fabricat în nordul Italiei. Probabil că a venit în bagajele familiei de Medici pe vremea când fetele lor se căsătoreau cu regii Franţei.

Tristan a tras adânc aer în piept. Nu avea nicio dorinţă să-l audă pe Faţă de Lună lansându-se într-un discurs nesfârşit.

— Vom vorbi mai târziu despre istoria artei. Aveţi la dispoziţie o echipă care să poată pleca imediat?

Rosenberg a ezitat înainte de a răspunde.

— Da, pentru a merge unde?

— În Normandia de Jos, într-un cătun din mijlocul câmpiei, Réveillon. Sunaţi la jandarmeria locală. Probabil că au identificat nişte parizieni, familia Müller, mutaţi de curând într-o fermă. Un cuplu sosit la volanul unui camion încărcat bine.

Intrigat, Rosenberg a început să freamăte.

— Şi ce se află în camion?

— Câteva zeci de tablouri. Autentice, de data aceasta.

Faţă de Lună s-a întors către scări.

— Marcel!

Colaboratorul a apărut în lumină.

— Ia mai mulţi oameni, îi ordonă Rosenberg şi plecaţi imediat la Réveillon, în Normandia. Tu îi cauţi pe evrei, familia Müller, îi faci să vorbească…

— Nu sunt evrei…

— Nu are nicio importanţă. Şi îmi aduci colecţia lor. Tablourile. Dar înainte de asta, ocupă-te de jalnicul acesta care a încercat să mă escrocheze…

A arătat cu degetul prizonierul care a început să urle.

— Mai am nişte lucruri de spus…

Nu a mai apucat. Sfeşnicul ţinut încă în mână de Tristan i-a lovit cu forţă ceafa, spărgându-i osul cu un zgomot de lemn uscat. Rosenberg bâlbâi şocat:

— Niciodată… nu v-aş fi crezut… capabil să…

— Şi nu este decât prima surpriză din multe altele.

Rosenberg îşi reveni imediat din şoc.

— V-am dat douăzeci şi patru de ore pentru a decripta inscripţia găsită la Gurdjief. Vă sfătuiesc să acţionaţi rapid, mai aveţi doar douăzeci.

16

Londra
East

— Luaţi *The Guardian*! Winston Churchill ameninţat. Luaţi *The Guardian*! Moţiune de cenzură depusă împotriva Prim-Ministrului!

Crowley, care îşi unduia grăsimile lângă Laure, nu-l băga în seamă pe vânzătorul de ziare postat în faţa unei florării. Mergeau de mai bine de un sfert de oră şi erau aproape să ajungă la *Hellfire*.

— Urăsc presa şi jurnaliştii, a mormăit Aleister, în special tabloidele. Zeul informaţiei este un simbol al lăcomiei vărsându-şi în fiecare zi fierea în creierul oamenilor.

— Nu împărtăşesc punctul tău de vedere. A fi informat te face liber.

— Prostii! Informaţia este doar un nou avatar al înrobirii umanităţii. La fel ca moralitatea, autoritatea, religia. La fel şi războiul…

Laure zâmbi. În dosarul magului de la S.O.E., citise că oferise cursuri de magie practică ziarului *Times*, apoi articole educaţionale pentru a stimula sexualitatea cuplurilor, cu

desene erotice explicite. Redactorul-şef al ziarului l-a dat afară fără menajamente şi l-a raportat autorităţilor.

— Parlamentul vrea capul premierului! striga din toţii răr unchii puştiul cu şapca kaki, ţinându-şi ziarul ca Moise *Tablele Legii*.

— Şi eu care credeam că Churchill era popular, a comentat Laure. Anglia nu va înceta să mă surprindă

— În rândul oamenilor de rând, da. Restul sunt doar lucruri infame de bucătărie parlamentară. Unii îşi datorează locurile bătrânului leu.

Crowley se uită dispreţuitor la cumpărătorii ce se îmbulzeau în jurul vânzătorului de ziare. S-a oprit pe trotuar.

— Laure, observă cu atenţie ceea ce urmează să se întâmple şi măsoară puterea magiei mele. O să-l invoc pe demonul Brothel, maestrul coincidenţelor.

Spre marea uimire a tinerei, magul a închis ochii, şi-a aşezat geanta de călătorie pe pământ şi şi-a ridicat braţele spre cer.

— *Hag meriah belgo andamateh koltar. Brothel!*

În acelaşi timp, agita mâinile ca un automat, descriind în aer un simbol necunoscut.

— Un semn, doar un semn, şopti el. Ceva se va întâmpla. Ceva se va întâmpla…

Niciun efect la început, dar apoi vânzătorul de ziare a început din nou să strige:

— Ucigaşul cu svastică loveşte din nou! Cadavru nou descoperit în Shoreditch. Luaţi *The Guardian*! Londra trăieşte în teroare!

Crowley izbucni în hohote de râs şi se aplecă spre Laure.

— Semnul!

— A, da? Care semn?

— Băiatul şi-a strigat titlurile în timp ce noi trebuie să mergem acasă la Moira. Magia este mai puternică decât orice. Mai puternică decât viaţa însăşi. Apoi, adresându-se celor câţiva gură-cască de pe trotuar: Mai bine citiţi volumul meu *Cartea Legii*, în loc să vă lăsaţi prostiţi cu fiţuicile astea!

Laure nu mai ştia unde să se ascundă.

— Aleister, termină cu circul!

Spectacolul bărbatului nu a scăpat neobservat de doi soldaţi de infanterie care s-au apropiat de el.

— Ia spune, prietene, ce faci aici. Te dai cumva în stambă?

— L-am chemat pe Brothel, al cincilea paladin de la curtea lui Lucifer. Un demon minor, te asigur. Căutam un semn. Şi l-am primit. Dar cred că nici măcar nu înţelegeţi ce vă spun. Magia poate face orice. Totul!

În timp ce încerca să se îndepărteze, soldatul l-a apucat strâns de mâneca paltonului şi a schimbat o privire complice cu prietenul său.

— Serios, domnule magician? Şi ţine tot de tine să câştigăm războiul?

Crowley a ridicat din sprânceană. Soldatul era puţin supărat. Magul şi-a eliberat antebraţul.

— Desigur. Este aproape gata, nu mai rămâne decât să găsesc ultima svastică sacră împreună cu colegii mei din S.O.E. şi vă puteţi întoarce acasă. Treabă de câteva săptămâni.

— S.O.E., nu glumă! Eşti foarte amabil, domnule?...

— Nu-ţi pot da numele, lucrez pentru serviciile secrete. Spune-mi Marele Mag. Pur şi simplu.

Celălalt militar nu şi-a putut ascunde râsul, bătându-şi pe umăr prietenul.

— Pat, nu avem toată ziua, spune la revedere prietenului tău, marele ţăcănit.

Crowley a ridicat o sprânceană. Nu avea de gând să se lase insultat aşa. S-a apropiat de bărbat şi şi-a fixat privirea asupra lui.

— Uită-te la mine!

Militarul continua să râdă nervos.

— Uită-te la mine îţi spun!

Crowley s-a uitat fix la el, cu privirea sa hipnotică.

— Te doare capul, aşa-i? Foarte tare?

— Ei… Nu…

— Continuăm! Nu simţi prezenţa lui Pazuzu Etiopianul, drăguţul preferat al lui Satan. El rânjeşte în craniul tău. O văd perfect. Sapă o galerie pentru a-ţi găsi sufletul. Şi pentru a-l devora.

Soldatul se legănă şi clătină din cap. Se rezemă de colegul său.

— Mă doare...

Deodată bărbatul şi-a dus mâinile la tâmple.

— La naiba! Scoateţi-mi asta! Mă arde!

Sergentul îl apucă pe Crowley de gulerul hainei.

— Ce i-ai făcut?

— Nu-mi plac scepticii. Ne-au făcut mult rău nouă, magicienilor.

Soldatul se zvârcolea de durere.

— Spune-i să se oprească. E... oribil...

Laure a încercat să intervină.

— De-ajuns, Crowley…

Soldatul a împins-o pe tânără, apoi şi-a arătat pumnul în faţa chipului de păpuşă a lui Aleister.

— Îţi voi sparge mecla dacă nu termini cu prostiile. Nici taică-tu nu te va mai recunoaşte, spuse el apucându-l de guler.

— Tânărul meu prieten, gunoiul meu de tată este mort de ani de zile, curăţă toaletele lui Beelzebub şi curtea lui infernală. Dar, dacă insişti, nu vreau să o privez pe Majestatea Sa de unul dintre soldaţii săi.

Celălalt i-a dat drumul hainei. Aleister s-a aranjat puţin şi a apucat capul tipului care ţipa de durere.

— Pazuzu va ieşi din globul mizerabil care îţi serveşte drept creier şi se va duce să o iubească pe mama ta în iad. Acum, dacă vrei să mă scuzi, am o întâlnire importantă cu o vrăjitoare. O vrăjitoare foarte rea...

Aleister i-a lăsat pe cei doi bărbaţi pe trotuar şi a plecat împreună cu Laure.

— Eşti un adevărat psihopat, spuse tânăra, era gata-gata să compromiţi misiunea.

— Trebuia să le dau o lecţie. Nu mi-am pierdut mâna în materie de hipnotism.

Cinci minute mai târziu, au ajuns la intrarea din Strada McGoohan.

— *Hellfire* este mai departe, la numărul 6, spuse magul, ce vei face cât voi intra eu?

— Stau prin preajmă şi mă asigur că vei ieşi de acolo sănătos. Să nu întârzii!

— A, da! Este seara faimoasă cu prietenele tale. Dacă m-ai fi invitat, poate că aş fi fost motivat să nu stau o veşnicie aici.

— Nu te mai gândi la asta. Haide, pierzi timpul.

L-a urmărit cu privirea cum se îndepărtează în direcţia clubului, apoi s-a îndreptat spre un telefon public de peste drum.

Din exterior, *Hellfire Club* nu ieşea cu nimic în evidenţă. O clădire cu un aspect respectabil, în stil clasic, cu două coloane albe la intrare, cu ferestrele curbate şi uşă lăcuită în

negru. O reşedinţă şic, standard, ca multe altele văzute în oraş. Crowley o alesese intenţionat aşa când clubul a fost fondat cu ani în urmă. Pentru a nu atrage atenţia oamenilor conformişti.

A sunat la sonerie şi a zâmbit când a văzut plăcuţa dreptunghiulară de cupru de pe perete: *Pain and Sisters Insurance*[14]

După ce Crowley îi vânduse stabilimentul, Moira a păstrat jocul de cuvinte despre durere, dar înlocuise *parteners* cu *sisters*. Feminismul obligă.

Oblonul de supraveghere s-a deschis, dezvăluind doi ochi oblici, iscoditori. Au clipit câteva secunde. Uşa s-a deschis încet, lăsând să iasă un parfum dulce de tămâie şi o tânără îmbrăcată într-o tunică roşie şi neagră. Ea a lăsat uşa uşor întredeschisă.

— Domnule Crowley, este întotdeauna o plăcere să vă primesc. Aveţi o întâlnire programată cu amanta mea?

A recunoscut-o pe Lei Min, chinezoaica întâlnită înainte de a cădea în plasa întinsă de Moira.

— Nu, însă mă va primi, pot să te asigur. Am un cadou pentru ea. Un film spectaculos cu vrăjitoare şi magicieni.

---

[14] *Pain*: *durere* în engleză.

17

Paris
Biblioteca Naţională
Strada Richelieu

Peste tot în jurul lui Tristan, sunt cărţi îngrămădite ca nişte metereze. Ai putea crede că depozitarilor bibliotecii le-a făcut mare plăcere să-l îngroape în volume vechi, toate tratând un subiect pe care nu l-ar fi gândit niciodată atât de vast: epigrafia.

În mod evident, pietrele au fost primele pagini scrise ale omenirii. Încă din zorii timpurilor, de îndată ce oamenii dădeau peste o bucată de piatră, gravau pentru posteritate atât numele zeilor, cât şi propriile lor iniţiale. Cât despre epigrafişti, se ocupau de pietre cu dragă inimă, notând cea mai mică inscripţie şi lăsându-se pradă plăcerii infinite de a încerca să le interpreteze.

Marcas ridică privirea spre cupola de sticlă prin care era luminată sala de lectură. Indiferent la preocupările lui, albastrul cerului se putea desluşi între armăturile de metal. Orele treceau, iar el căuta cu nerăbdare un rezultat ce se dovedea de fiecare dată aproape fără nicio relevanţă, pierdut în labirintul ipotezelor, rătăcit în meandrele nenumăratelor sensuri. În faţa lui, sprijinită de un morman de cărţi, se afla fotografia

pietrei găsită pe strada Varenne. Tehnicienii germani au lucrat bine şi i-au pus la dispoziţie o imagine în alb şi negru unde se vedeau toate nuanţele faţetei scrise a pietrei. Se vedea până şi urma aşchiilor pe margini. Marcas a dedus că piatra fusese extrasă cu o dăltiţă de silex, fără îndoială dintr-un perete. O faptă comisă cu siguranţă de Gurdjief pentru a-i lăsa un mesaj fiului.

În acelaşi timp, Tristan s-a întrebat cum a putut rusul să scoată o piatră aşa de grea fără să fie observat. Pe de altă parte, era sigur că atât tatăl, cât şi fiul îi cunoşteau semnificaţia. Probabil că se referea la un loc vizitat împreună de cei doi. Poate un monument public? Dar Marcas nu şi-l putea imagina pe Gurdjief ridicând o astfel de piatră la Domul Invalizilor sau la Versailles: imigrantul rus, fără îndoială, nu dorea să atragă atenţia autorităţilor.

Marcas a făcut din nou fotografia. Inscripţia l-a obsedat:

^C^G^1777

În timp ce studia primele cărţi, se gândea mai întâi că este o inscripţie funerară. **C** şi **G** ar fi putut fi iniţialele defunctului, iar **1777** anul morţii. Cât despre locul la care se făcea trimitere inscripţia în acest caz concret nu putea fi decât un loc de înhumare. Cu excepţia faptului că, în Epoca Iluminismului, oamenii nu erau îngropaţi niciodată în spatele unui zid. Eşec. Lecturile ulterioare l-au dus apoi cu gândul că ar putea fi semnătura unui arhitect pe o clădire. Ghinion: obiceiul nu a apărut decât în secolul al XIX-lea. Şah-mat.

— Deci aţi găsit?

Bibliotecarul care îi adusese cărţile se oprise să discute. Trebuie spus că sala de lectură era aproape goală. Parisul ocupat căuta mâncare, nu cultură.

— Nu chiar. Toate ipotezele mele, de îndată ce le verific, cad una după alta.

Bibliotecarul a luat fotografia ca să se uite mai bine la ea.

— Îmi daţi voie? V-aţi gândit la un ex-voto?

— Un ex-ce? întrebă Tristan care, nu ştia de ce, cuvântul îi amintea un miros vag de tămâie.

— Da. Plăcile gravate aşezate în biserici pentru a-i mulţumi Cerului pentru un miracol. Când ai scăpat de la moarte, de exemplu.

Creierul lui Tristan a intrat în viteză. Dacă piatra ar fi fost luată dintr-o biserică, atunci data permitea excluderea oricăror biserici construite după 1777, ceea ce a restrâns sfera investigaţiei. A întins mâna spre teancul de cărţi. Una dintre ele se ocupa de inscripţiile găsite în bisericile pariziene, ar putea începe căutarea de acolo.

— Doar că... ceea ce caracterizează întotdeauna un ex-voto este textul de mulţumire, iar aici nu este niciunul. Dacă stau bine şi mă gândesc, mă îndoiesc că ar fi, totuşi, aşa ceva. Îmi pare rău.

Marcas a simţit cum întregul eşafodaj intelectual se prăbuşea. Aruncă o privire dezamăgită către angajatul din faţa lui.

— Eşti un mare pişicher!

— Poate că ar trebui să consultaţi un specialist?

— Şi cunoşti vreunul?

— Pe una. Epigrafista noastră. Se ocupă de transcrierea inscripţiilor antice. Şi cum îi place să lucreze în linişte, o veţi găsi în cabinetul medaliilor. Numele ei este Juliette Lalande. O veţi recunoaşte uşor: este un băieţoi.

Adică, a tradus Marcas, are părul scurt şi poate – culmea tupeului – poartă pantaloni. Porecla de băieţoi provenea din moda anilor '20, când femeile îşi tăiau părul *bob*, ca să semene cu Louise Brooks, prima femeia care a îndrăznit să poarte această coafură. Chiar dacă realitatea era mult mai pragmatică: moda coafurilor scurte se născuse în timpul războiului, în uzinele de armament unde zeci de mii de femei şi-au dat repede seama că părul lung şi fabricarea obuzelor nu făceau casă bună.

— Şi unde găsesc cabinetul medaliilor?

Angajatul i-a făcut semn să se ridice.

— Biblioteca este un adevărat labirint. Vă voi conduce.

Cabinetul medaliilor arăta exact ca o biserică. Dacă liniştea era literă de lege în sala de lectură, aici aproape că făcea parte din mobilier. Niciun zgomot, nicio urmă de viaţă între dulapurile imense ridicate până în tavan. Nici podeaua, pierdută în depărtare, nu scârţâia. Tristan a trecut pe lângă o serie de vitrine. Într-una dintre ele a văzut o medalie de dimensiuni extraordinare. Se aplecă să examineze inscripţia: *Ludovico magno*... Ludovic al XIV-lea! Ar fi trebuit să ghicească, numai *Regele Soare* putea să comande astfel de zdrăngănitoare spre propria sa glorie.

— Căutaţi pe cineva? îl întrebă o voce.

Marcas s-a întors surprins. O tânără, cu părul prins cu o bentiţă, stătea în faţa lui, cu silueta impecabil mulată într-un costum gri sidefat. Dacă ea era băieţoiul...

— Da, pe Juliette Lalande.

— În ce problemă?

Nu exista nicio ameninţare în tonul vocii lui, doar surpriză. Probabil că nu era deranjată prea des. Tristan observă, în spatele femeii, un birou unde erau îngrămădite documente.

— Am venit să-i pun o întrebare. Despre o inscripţie pe care nu reuşesc să o înţeleg.

I-a întins fotografia.

— Unde aţi găsit-o?

— Într-un apartament parizian. Sunt responsabil cu inventarul în vederea unei vânzări pentru o licitaţie.

Din precauţie Marcas îşi pregătise o justificare potrivită. În acele vremuri, apartamentele pustii erau monedă curentă. Iar vânzările de mobilier şi obiecte confiscate, una dintre resursele financiare ale ocupantului german.

— Şi chiar aveţi de gând să vindeţi piatra asta?

Tristan nu se pierdu cu firea.

— Era protejată sub un glob de sticlă. Presupunem că proprietarul îi acorda o anumită valoare.

— Nu valorează nimic.

— Pentru că ştiţi de unde provine?

Cu un gest sobru, Juliette i-a făcut semn să se aşeze.

— Da. Din subsolurile Parisului.

Tristan se uita fascinat la harta capitalei solicitată de Juliette de la departamentul de hărţi al bibliotecii. Se puteau recunoaşte dispunerea străzilor, blocurile de clădiri, monumentele, dar ceea ce Marcas nu înţelegea erau petele colorate, adesea tentaculare, întinse în cea mai mare parte a cartierelor. A arătat una cu degetul.

— Aţi putea să-mi explicaţi ce sunt acestea?

— Pentru a înţelege, trebuie să ne întoarcem în timp. Mai exact, până la 17 decembrie 1774. În acea zi, locuitorii din

strada Infernului, în cartierul Saint-Jacques, au trăit spaima vieţii. În câteva secunde, strada lor s-a prăbuşit pe o distanţă de mai bine de trei sute de metri, şi a fost înlocuită de un crater imens al cărui fund nici cei mai îndrăzneţi nu-l puteau zări. Vechile cavităţi făcute pentru construirea Parisului tocmai reapăruseră pentru a le reaminti parizienilor că există[15].

— Având în vedere numele străzii, spuse Tristan ironic, trebuie să fi crezut că diavolul era implicat.

— Au descoperit mai ales un adevăr uitat, că tot oraşul era construit pe un gol: carierele exploatate de secole – de fapt, de la romani – cu piatra cărora s-a construit orice mic edificiu al Parisului.

— Adică vreţi să spuneţi că stăm pe un caşcaval plin de găuri?

— Un caşcaval ros până la coajă. Uitaţi planul, fiecare pată corespunde unei foste cariere, fără a mai pune la socoteală miile de pasaje, mai mult sau mai puţin vaste, care le leagă între ele. Un adevărat muşuroi de furnici.

— Şi toate cartierele Parisului stau pe un astfel pe gol?

— Nu, majoritatea săpăturilor sunt situate pe malul stâng, dar le găsim şi în Montmartre sau Belleville. Uneori, la câteva zeci de metri adâncime.

Intrigat, Marcas i-a arătat o serie de reţele extinse sub cartierul Montparnasse.

— Chiar şi aici?

---

[15] Episodul relatat a existat în realitate, la data menţionată. Din cauza exploatărilor de minereuri din subsolurile Parisului, capitala se află în mare parte şi astăzi deasupra unor cavităţi care se pot prăbuşi oricând (*n. trad.*).

— Da, dar locuitorii pot dormi liniştiţi. Nu mai există risc de scufundare.

— Mi-a scăpat ceva?

— De îndată ce autorităţile şi-au dat seama de porozitatea subsolului parizian, au căutat o modalitate de a remedia situaţia. Şi cel mai simplu lucru a fost să umple cavităţile subterane.

— Numai că nu văd cum puteau reuşi să umple până la refuz scobiturile urbane.

Juliette şi-a încrucişat picioarele şi a zâmbit. Tristan a observat că ochii ei aveau aceeaşi nuanţă ca şi costumul.

— Cu un material disponibil de secole, economic şi la îndemână: morţii!

— Vă bateţi joc de mine?

— Deloc. În 1785 s-a decis golirea tuturor locurilor de înmormântare din Paris. Peste trei sute de cimitire, cele mai multe datând din Evul Mediu, au fost golite, iar scheletele au fost adunate în fostele cariere.

— Catacombele, şopti Tristan.

— Exact. Au fost astfel aruncate milioane de cadavre în subsolurile Parisului. Păşim şi trăim peste cel mai mare cimitir din lume.

În mod instinctiv, Marcas şi-a aruncat privirea către sol.

— Fiţi liniştit, nu există foste cariere sub clădirea Bibliotecii Naţionale. Niciun risc ca această venerabilă instituţie să vă înghită cu ea cu tot.

— Dar ce nu văd eu acum este legătura cu inscripţia gravată pe piatră.

Juliette şi-a netezit fusta pentru a o lăsa mai jos de genunchi.

— Vă puteţi imagina cu uşurinţă că, având în vedere numărul şi dimensiunea cavităţilor, nu cu oase, nici măcar cu milioane, s-ar fi putut umple totul. Autorităţile au decis aşadar

să creeze un serviciu specific – *Inspecţia Carierelor* – al cărui scop era monitorizarea şi protejarea subteranului parizian. Un eveniment petrecut în 1777. Nu vă aminteşte asta de nimic?

Tristan s-a uitat la fotografie. Data coincidea.

— La conducerea serviciului a fost numit un arhitect cunoscut pentru eficienţa lui, un anume Charles Guillaumot. Uitaţi-vă acum la iniţialele pietrei dumneavoastră…

^C^G^1777

Marcas nu-şi putea reveni. S-a chinuit ore întregi lucrând asupra enigmei, iar femeia aceasta pe care abia o cunoscuse a rezolvat totul ca şi cum era o joacă de copii. A decis să o provoace.

— Şi acest Charles Guillaumot se plimba prin subsolurile Parisului gravându-şi iniţialele pe pereţi?

— Nu el, ci muncitorii săi. Imediat ce securizau un pasaj sau o carieră, gravau o piatră ca dovadă că sarcina a fost îndeplinită. Un pic cam ca zidarii din Evul Mediu care îşi marcau cu un semn fiecare piatră tăiată de ei.

— Adică, piatra aceasta se referă la un loc anume?

Juliette şi-a desfăcut bentiţa care îi lega părul, lăsând firele să-i cadă pe umeri.

— Din păcate, nu! Deoarece Charles Guillaumot a preluat mandatul în aprilie 1777, înseamnă doar că piatra a fost pusă între primăvara şi iarna acelui an. Prin urmare, ar fi necesar să se stabilească unde au lucrat muncitorii săi în această perioadă.

— Aveţi idee dacă Inspecţia Carierelor ţinea un registru al intervenţiilor sale în subteran?

Juliette a zâmbit ca un copil care are răspunsul corect.

— Nu doar că există un registru unde se detaliază fiecare intervenţie, dar avem o copie a acestuia aici. Tot ce trebuie să faceţi este să cereţi să vă fie adus în sala de consultaţii.

Marcas a pus o ultimă întrebare.

— Aţi descifrat totul, cu excepţia unui detaliu. De ce iniţialele şi data sunt separate prin triunghiuri?

— Dacă doar asta este problema... răspunse Juliette punându-şi la loc bentiţa. Avem acolo un simbol al recunoaşterii iniţiatice: Guillaumot a fost francmason, mai exact în loja pariziană a celor Nouă Surori.

— Dar de unde ştiţi toate acestea?

— Nu v-am spus? a râs Juliette. Strămoşul meu a fost astronomul Lalande, o celebritate la vremea lui şi venerabilul conducător al acestei loje.

18

Londra
McGoohan Street

Lei Min s-a înclinat şi l-a introdus pe mag într-un salon cu pereţi acoperiţi cu tapet de catifea roşie.

— Aţi schimbat decorul de la ultima mea vizită, a spus bărbatul încruntându-şi sprâncenele. Unde a ajuns pictura mea cu amazoanele lesbiene luptându-se goale, cu trupurile acoperite de ulei?

O voce răsună din capul scărilor.

— La un negustor de vechituri din Kensington. Mi se părea de o vulgaritate de nedescris.

Crowley ridică privirea. Moira cobora treptele cu o încetineală studiată. Purta pantaloni negri şi jachetă dreaptă. Părul de un roşu strălucitor îi mai atenua din paloarea pielii. Şefa de la *Hellfire Club* arbora un zâmbet pe cât de încântător, pe atât de crud. Ar fi putut servi ca model pentru un tablou pre-rafaelit al lui Dante Gabriel Rossetti. Crowley se gândea la tânăra irlandeză întâlnită cu mulţi ani în urmă. Era docilă pe atunci. Femeia venită acum să-l întâmpine nu mai avea nimic în comun cu fosta lui discipolă. Elevul îşi depăşise

maestrul. Femeia şi-a meritat pe deplin porecla de Vrăjitoarea Roşcată.

— Nu se mai poartă rochiile? Câtă decadenţă… chicoti magul. Cum s-a desfăşurat *Operaţiunea Witchfall* pe Insula Man?

— Ei bine, am profitat de ocazie pentru a rosti câteva vrăji secrete împotriva anumitor duşmani, inclusiv a premierului nostru blestemat. Spune-mi, Aleister, nu-mi amintesc să te fi sunat pentru raportul tău lunar şi sunt prinsă într-o întâlnire! Ce vrei?

— Ce maniere deplorabile... Moira. Iar eu, care ţi-am adus un cadou ca semn de prietenie.

Şi-a aruncat la pământ geanta din piele maro.

— Ce este înăuntru? Un nou-născut pentru un sacrificiu? Sau, şi mai bine, capul şefului S.O.E.?

— Copii ale filmelor înregistrate în timpul *Operaţiunii Witchfall*. Mă gândeam că vei aprecia.

Chipul Vrăjitoarei Rocşcate s-a destins deodată.

— Minunat. Ca să-ţi spun adevărul, contactului meu de la *Abwehr* i-a venit greu să mă creadă când i-am povestit despre ceremonie. Dă-mi ceva să-l conving. Urăsc să fiu nevoită să-ţi mulţumesc. Dar treacă-meargă... Vrei să bei ceva la bar sau să beneficiezi de o sesiune gratuită de pedepse corporale? Am o dresoare nouă, foarte imaginativă, o finlandeză căreia îi face plăcere să pedepsească bărbaţi de o anumită vârstă.

— Nu, mulţumesc. Ai putea, în schimb, să mă luminezi, spuse el. Un al treilea cadavru, identic cu cel al *Tower Hamlets*, a fost descoperit pe străzile Londrei. Poartă aceeaşi nenorocită de svastică la fel ca tânăra pe care am ucis-o eu, chipurile.

— Nu văd…

— Nu mă lua drept tâmpit, Moira! Am dreptul să ştiu.

Femeia s-a apropiat de mag.

— De când trebuie să-ţi dau ţie raportul, Crowley? Ce importanţă au pentru tine aceşti morţi? Şi cine îţi spune că sunt responsabilă? Oraşul este plin de ticăloşi de tot felul, de ucigaşi şi depravaţi gata să-mi copieze scenariul.

— Contează pentru mine. Nu am absolut niciun chef să fiu găsit ţapul ispăşitor pentru noile crime!

Moira a plecat râzând în hohote.

— La fel ca toţi bărbaţii, şi tu te gândeşti doar la tine.

— Răspunde-mi! Moira, nu mai pot continua… aşa. Cu fiecare nouă crimă am senzaţia că poliţiştii vor năvăli peste mine în casă din moment în moment. Cei de la S.O.E. văd bine că se întâmplă ceva cu mine. La naiba... nu-ţi voi mai fi de niciun folos dacă se vor îndoi de mine. Nu ţi-am dovedit devotamentul aducându-ţi aceste filme deşi nu eram obligat să o fac?

Îl măsură din cap până în picioare cu privirea, pe urmă îl chemă cu o voce seacă.

— Vino cu mine!

Crowley mergea cu paşi mici în spatele celor două femei, ca un animal de companie. Au mers pe un coridor, trecând pe lângă camere asemănătoare celulelor.

— Aici este tot camera celor legaţi? întrebă magul care voia să-şi recapete suflul. Pot să arunc o privire?

— Dacă-ţi face plăcere…

Îşi băgă capul prin prag. În toată camera erau bărbaţi legaţi de câte ceva. Unul pe crucea Sfântului Andrei, al doilea pe un fel de cal cu mânere de la gimnastică, al treilea legat de sol, al patrulea cu braţele suspendate de un lanţ prins de tavan. O amazoană într-o rochie de catifea neagră şi roşie, cu un

corset victorian, se mişca printre ei şi arunca temeinic palme şi înjurături.

— Sunt deja clienţi la această oră?

— Nu există o anumită oră pentru o corecţie bună, şopti Moira înaintând în faţa lor pe culoar.

Când au ajuns în dreptul unei porţi întredeschise ce dădea spre bar, au dat nas în nas cu un cuplu tânăr ce tocmai ieşea. El, blond deschis, arbora o ţinută din piele neagră din cap până-n picioare. Ea, în rochie dreaptă şi sobră. S-au uitat lung la Crowley, schimbând un surâs rapid şi complice cu Moira, pe urmă s-au îndepărtat fără să scoată niciun cuvânt. Au dispărut până la urmă într-unul dintre alcovuri.

— Frumos cuplu, vin în calitate de clienţi sau ca angajaţi?

— Eşti foarte curios. Un pic din ambele, încearcă să descopere şi ei şi să se bucure de asta. Cred că vor bate un lord.

Au părăsit coridorul ca să ajungă în zonele interzise clienţilor. După ce au traversat o curte mică, pavată, au trecut pe lângă o uşă păzită de un bărbat cu umeri masivi, îmbrăcat în haine de servitor din secolul al XVIII-lea. Faţa lui groasă era prost încadrată în peruca pudrată.

Lacheul deschise uşa care dădea spre o scară în spirală.

Un miros puternic de piatră umedă i-a pătruns lui Crowley până în gât. Pe măsură ce coborau, treptele de fier mâncate de rugină deveneau din ce în ce mai nesigure. S-a întrebat îngrijorat dacă vor rezista greutăţii lui. Au ajuns în sfârşit în faţa uşii unui dulap frigorific. Lei Min a deschis-o. Un curent de aer rece l-a lovit pe Crowley în faţă.

Camera rece era cufundată în întuneric. O bucată de carne atârna de un cârlig.

— Nu înţeleg…, şopti Crowley.

— Hai, priveşte cu atenţie, răspunse Moira.

— Nici nu se pune problema să intru aici ca să mă închizi tu apoi.

— Odată cu vârsta devii fricos. Dacă aş fi vrut să mă debarasez de tine aş fi făcut-o de multă vreme.

Ea a apăsat pe un comutator. Aleister a rămas fără cuvinte.

Nu o bucată de carne era suspendată, ci o fiinţă umană. Un bărbat agăţaţ de cârlig cu un harnaşament însângerat. Magul s-a apropiat de cadavru. Fruntea bietului tip era scrijelită cu semnul svasticii.

— Este un răspuns suficient pentru tine, dragul meu Aleister? răspunse Moira dând din cap către asistenta sa.

— Dar… de ce?

— Dacă vrei să ştii mai multe, vei fi obligat să-ţi atârni portretul lângă el.

Crowley a dat din cap.

— Nu se pune problema. Ca să mai cad o dată în plasă?

— Nu, doar asigurare suplimentară pentru cazul când ai chef să spui totul poliţiei. Dă-mi poza şi vei avea răspunsul la întrebările tale. Sau du-te la uşa de ieşire şi nu vei şti niciodată de ce am decis să terorizez acest oraş de ispravă cum este Londra...

La aproximativ o sută de metri de *Hellfire Club*, Laure aştepta în cabina de telefon. Privirea îi rătăcea peste dărâmăturile din preajmă. De jur împrejurul cabinei roşii nu erau nimic altceva decât ruine, vestigii ale bombardamentelor din trecut. Era ca şi cum doar cabina întruchipa rezistenţa engleză sub jugul inamicului. Franţuzoaica îşi aprinsese o ţigară în timp ce îşi lăsase privirea să rătăcească peste mormanele de beton scorojit. Grinzi de oţel, înnegrite, ieşeau din pământ ca ghearele unei insecte gigantice care fusese îngropată.

Un decor deprimant, la fel ca şi misiunea ei.

Nu s-a angajat în S.O.E. ca s-o facă pe detectivul. Şase luni în care freca menta, după întoarcerea din Veneţia.

Laure se uită la ceas şi înjură. Avea să lipsească de la întâlnire, ca să piardă vremea în acest loc *no man's land*. Ca şi viaţa ei personală. Toate celelalte femei de vârsta ei aveau o viaţă reală, un iubit, prietene cu care să discute şi să iasă în serile depresive. Ea nu avea nimic. Şi nu putea să dezvăluie nimic colocatarei sale. Regulile stricte de securitate ale S.O.E..

Laure putea să râdă de Malorley cu apartamentul lui de holtei bătrân, dar şi ea era în aceeaşi situaţie. Din cauza blestematelor de svastici. Unde era liberul său arbitru? Se simţea ca o frunză, minusculă, fragilă, smulsă brutal într-o seară de vântul puternic din sudul Franţei.

Chiar în acel moment telefonul sună. Laure ridică receptorul cu viteza fulgerului, cu faţa înroşită de mânie.

— Tot înăuntru este? întrebă Malorley cu o voce neutră.

— De mai bine de o jumătate de oră. Este bine, şi-a respectat cuvântul. Pot să plec?

— În niciun caz, aşteaptă până iese. Nu se ştie niciodată. Această Moira O'Connor poate fi imprevizibilă.

Laure şi-a încleştat degetele pe receptor.

— Crowley este suficient de mare pentru a se apăra şi poţi trimite o echipă să preia conducerea. M-am săturat să mă joc de-a copoii... Şi sunt moartă de oboseală.

— Nu până când nu iese din clădire. Îţi amintesc că eşti într-o misiune.

— Nu. Era ca şi cum toate frustrările ei ieşeau deodată la suprafaţă. Bătea în fereastra cabinei cu degetul arătător. Nu şi nu!

— Mă fac că nu am auzit nimic.

— Ba m-ai auzit foarte bine! Sunt la capătul puterilor, înţelegi? M-am săturat de ceremoniile voastre cu vrăjitorii la ţară, de magicienii voştri obsedaţi sexual, de cadavrele voastre de la morgă. Şi nu-mi pasă de poveştile voastre cu svasticile magice. Nu am nici vreo răzbunare de îndeplinit şi nici jurământ de respectat.

— Dar Laure…

— Nu există niciun *dar*. Ţie nu-ţi pasă! Nu ai nici familie, nici prieteni. Şi nici soţie. Şi vrei să ajung şi eu la fel!

S-a lăsat un moment lung de linişte la capătul firului, apoi vocea lui Malorley răsună în receptor.

— OK, îţi trimit un agent. Aşteaptă-l.

— Şi vreau ca o maşină să mă ducă la întâlnirea cu fetele.

19

Paris
Bulevardul Port-Royal

Tristan stătea pe terasă cu faţa la intrarea în Spitalul Cochin. Sorbea o bere de mai bine de o oră, ţinând sub observaţie aleile şi mişcările du-te-vino ale trecătorilor. La ora aceasta erau puţini şi niciunul nu se oprea prin apropiere, ceea ce-l liniştea.

De când plecase de la Biblioteca Naţională, făcuse numeroase ocoluri pentru a se asigura că nu este urmărit. O maşină a trecut, a încetinit, apoi a accelerat. Tristan a urmărit-o cu privirea. Şoferul era însoţit de un adolescent. Puţin probabil să fie în plata lui Rosenberg. Chipul lui *Alfred cel Sumbru*, cum îl numea el, i-a revenit în minte. De la prima lor întâlnire, Marcas se întreba despre adevărata fire a ideologului oficial al celui de-al Treilea Reich. Chiar era un demodat ce încerca să-şi recapete stima stăpânului prin recuperarea bijuteriilor ultimului ţar al Rusiei sau urmărea un scop mai obscur? Lui Tristan nu-i plăcea când îi treceau prin minte prea multe întrebări. De fapt, ele nu erau decât simptomul unei anxietăţi mult mai profunde. În cei trei ani în care lucrase sub acoperire la nemţi, fusese de mai multe ori gata să fie descoperit şi de

fiecare dată din ce în ce mai aproape de primejdie. Avea presentimentul neplăcut că doza sa de noroc se apropie inevitabil de sfârşit. Adevărul, însă, era altul şi el o ştia. Avea un nume: Erika. Trecuse nevătămat prin toate încercările, de la Montségur la Berlin, pentru că avea certitudinea - neraţională totuşi - că, dacă pericolul va deveni prea presant, dragostea pe care ea i-o purta îl va salva. Or astăzi pericolul cel mai ameninţător pentru propria lui persoană avea şi el un nume. Acelaşi: Erika.

Ca să nu cadă pradă tensiunii, Tristan a deschis plicul destinat lui, sosit de la Berlin. Plicul era sigilat cu aţă şi ceară, ceea ce spunea multe despre încrederea serviciilor lui Himmler faţă de cele ale lui Rosenberg. Marcas a identificat imediat raportul studiului *Thule Borealis* pe care îl sugerase Reichsführer-ului să îl facă. Au fost aleşi doi cercetători – un lingvist şi un specialist în documente vechi – pentru a examina manuscrisul în detaliu. Marcas se cufundă şi el în lectură. Dacă în mod clar lingvistul nu găsise niciun element semantic indicând faptul că textul avea o continuare, în schimb expertul în hârtii vechi afirma că o pagină, la sfârşitul manuscrisului, fusese smulsă în mod intenţionat. O fotografie mărită a suprafeţei o demonstra fără niciun dubiu.

Deci cineva a pus mâna pe ultima foaie – se gândi Tristan – *cineva care studiase textul şi fusese capabil să-i înţeleagă semnificaţia şi importanţa vitală. Cineva gata să pună mâna acum pe ultima svastică înaintea lui.*

Marcas s-a ridicat să arunce plicul într-un canal de scurgere. În timp ce mergea, a trecut pe lângă intrarea în Spitalul Cochin: o poartă imensă din cărămidă şi piatră, construită chiar înainte de Revoluţie şi făcută mai mult pentru a

găzdui trăsurile decât pacienţii. *Totul constă în faţadă şi aparenţă, o greşeală foarte franţuzească*, gândi Tristan amintindu-şi de linia Maginot, acea linie de beton, întărită cu forturi şi tunuri, proiectată să protejeze Franţa de orice invazie şi pe care Hitler a trebuit doar să o ocolească prin Ardennes ca să ajungă la Paris... Marcas a încetinit pasul. Evident, nu exista un control serios al vizitatorilor. Era Franţa: porţi monumentale, dar nimeni să le păzească.

După ce a rupt şi a aruncat plicul, s-a aşezat pe o bancă. Voia să rămână acolo încă o clipă înainte de a intra. Îi venea greu să creadă că Rosenberg nu îl urmărea şi încă se aştepta mereu să vadă ivindu-se după colţ figura îndesată a lui Marcel. Pentru a se linişti, a mai făcut un tur vizual, inspectând maşinile parcate, terasa cafenelei. Totul părea normal. A pipăit buzunarul jachetei unde se afla fotografia pietrei gravate. Ea a ajuns să-şi dezvăluie toate secretele.

Mulţumită lui Juliette.

Tânăra bibliotecară reuşise să identifice cele două litere ale inscripţiei ca fiind iniţialele lui Charles Guillaumot, arhitectul responsabil de carierele subterane ale Parisului, iar succesiunea a patru numere ca acelea ale anului 1777. De atunci, sensul mesajului lăsat de Gurdjief a devenit mai clar: se referea la un loc situat în una dintre carierele întinse sub Paris, un loc unde s-a lucrat în anul de graţie 1777.

Aici se dovedise decisivă copia înregistrărilor Inspecţiei Carierelor – pagini uscate, nedeschise de nimeni timp de mai multe secole. În primăvara anului 1777, când Guillaumot preluase mandatul, prima reţea cercetată şi consolidată de muncitori – zidarii de adâncime – era cea a capucinilor.

Legat de acest nume, Juliette adusese un plan nou, mai precis, unde, în fiecare cartier, reţelele subterane apăreau

suprapuse străzilor şi imobilelor de suprafaţă. Vechile cariere erau reprezentate cu galben, iar galeriile pe care le întâlneau, cu roşu. Planul fusese întocmit de un anume Eugène Foucy, în 1855. Şi pe pagina zece apăreau, chiar sub Spitalul Cochin, carierele capucinilor.

În descriere era indicat faptul că reţeaua avea mai mult de un kilometru lungime şi particularitatea de a nu fi conectată la alte cariere subterane. Cu siguranţă că de aceea o alesese Guillaumot. Dacă tehnicile pe care urma să le implementeze ar fi eşuat, prăbuşirile nu s-ar mai fi putut propaga, evitându-se astfel daunele colaterale.

O reţea experimentală – spusese Juliette – şi acolo Gurdjief alesese să se refugieze pentru a scăpa de vânătoarea lui Rosenberg. De unde ştia el despre galerie? Era un mister, dar Parisul număra mai multe grupuri de pasionaţi să coboare în adâncimile secrete ale oraşului. Unii căutau liniştea şi

singurătatea, alţii dimpotrivă organizau acolo petreceri reputate drept scandaloase. Gurdjief ar fi putut frecventa unul sau altul dintre aceste grupuri. Doar dacă nu aparţinea micilor cercuri de iniţiaţi care coborau în subteran pentru a se dedica mai bine ceremoniilor lor secrete. Se vorbea despre practici ezoterice, ritualuri magice sau culte diabolice...

Tristan s-a ridicat şi a mers spre poarta spitalului, trecând pe lângă ea fără să-l întrebe nimeni ceva. Problema lui era acum să găsească intrarea exactă în reţeaua subterană. Pe măsură ce Spitalul Cochin se extinsese, înglobând clădiri vechi sau creând altele noi, calea de acces la carierele subterane s-a tot schimbat. Oare pe unde se putea intra acum?

O scurtă schiţă provenită de la Inspecţia Carierelor o plasa în curtea ce ducea spre pavilionul Ollier, la marginea străzii Faubourg-Saint-Jacques, dar fără a preciza locul exact. Era în faţa clădirii sau în interior? Dacă nu exista decât un simplu capac înfipt în pământ, ca cele ale canalizării oraşului?

O notă pe una dintre cele mai recente hărţi a deschis, totuşi, o pistă. Chiar înainte de declanşarea războiului, reţeaua capucinilor fusese rechiziţionată pentru a servi drept adăpost antiaerian. Situate la peste optsprezece metri adâncime, fostele carierele ale Parisului erau invulnerabile la orice bombardament, chiar şi cel mai intens, şi puteau proteja câteva sute de oameni. Tristan a tras concluzia că soldaţii trebuie să fi construit o scară de acces înainte de a o închide cu o uşă blindată.

Nu-i mai rămânea decât să o găsească.

Spitalul părea un oraş într-un oraş. Peste tot se ridicau clădiri din epoci diferite. Unele datau de dinainte de Revoluţie, uşor de recunoscut după faţadele lor ornamentate, altele mai

recente adăposteau laboratoarele şi saloanele pentru bolnavi. Tristan înainta urmărind linia de extindere a spitalului care a sfârşit prin a anexa aproape un cartier întreg al Parisului. Bărbatul continua să treacă prin curţi goale, culoare ce miroseau a amoniac, încrucişându-se când şi când cu o bluză albă sau o rochie de doliu. Viaţa şi moartea erau peste tot prezente, peste tot indisociabile. S-a dat la o parte pentru a lăsa o targă să treacă şi a realizat deodată că nu a văzut nici măcar o singură uniformă germană. L-a cuprins o bucurie instantanee şi efemeră. Nu mai suporta culoarea verde-gri a uniformelor ocupantului. A trecut de o uşă din sticlă şi a nimerit într-o curte cu pavele stricate. Dacă planul memorat era exact, intrarea în cariere se afla aici.

Curtea era goală. Tristan examină faţadele una câte una. Uşile, toate din lemn masiv, păreau să se deschidă spre servicii administrative sau săli de examinare. Niciuna nu era blindată.

Planul era fals.

— Vă credeam mai perspicace!

Tristan s-a întors. Juliette era în faţa lui. Renunţase la tocuri pentru sandale şi purta o pălărie de paie de unde atârna o panglică albastră cu alb.

— Dar ce căutaţi aici? Marcas s-a alarmat brusc. M-aţi urmărit?

— N-a fost nevoie. Eram convinsă că voi da aici de dumneavoastră. Pentru un om însărcinat doar să facă pur şi simplu un inventar, sunteţi al naibii de profesionist. Sunteţi la fel de pasionat pentru fiecare obiect pe care îl scoateţi la vânzare publică?

Tristan a înţeles că acoperirea lui s-a dus pe Apa Sâmbetei. Ştia din experienţă că nu ajuta cu nimic să adauge o minciună peste o alta.

— Ascultaţi-mă, nu pot să vă spun adevăratul motiv pentru care trebuie să ajung neapărat în cariere. Pur şi simplu, ar putea deveni periculos şi…

— …şi mă sfătuiţi să fac cale întoarsă. Prea târziu. Am prins gustul micii noastre colaborări. Şi nu prea mă văd renunţând. Aşa că vreau să ştiu şi eu ce ascunde inscripţia de pe piatră. Pe urmă, ştiţi foarte bine că fără mine nu aţi fi ajuns aici…

Tristan a încercat să apeleze la argumente raţionale.

— Domnişoara Juliette, ce am eu de făcut poate să se termine prost. Credeţi-mă, ar fi mai bine să plecaţi. Sunt lumi pe care este mai bine să nu le cunoşti decât pe hartă.

Tânăra bibliotecară şi-a scos pălăria şi l-a privit în ochi.

— Am o idee. Ce-ar fi să facem noi un pact? Mă luaţi cu dumneavoastră iar eu…

— Răspunsul este nu.

— … eu vă arăt unde este poarta de acces la reţeaua capucinilor.

Lui Tristan nu-i venea să creadă. Cea pe care o luase drept o tânără incapabilă să iasă din bibliotecă şi să-şi abandoneze teancurile de cărţi vechi îl şantaja acum.

— Şi cine îmi spune că ştiţi cu adevărat unde este intrarea?

— Dintre cele două creiere ale noastre, experienţa a demonstrat că al meu a fost fără nicio îndoială cel mai capabil să o descopere.

— Sunteţi incredibilă!

— Mă bucur că realizaţi asta!

Marcas a înţeles că nu avea de ales. Până la urmă, femeia ar putea să-l ajute.

— Bine, dar cu o condiţie. Când vă cer să nu mai staţi cu mine, vă întoarceţi.

— Deci, la fel ca Tom Degeţelul, va trebui să împrăştii pietre pentru a-mi găsi drumul.

— Este în interesul dumneavoastră dacă nu vreţi să fiţi devorată de monştrii ce roiesc cu siguranţă în adâncurile secrete ale oraşului. Până atunci, vă rog să-mi arătaţi unde se află poarta de acces.

Juliette a întins mâna spre clădirea cea mai nouă, lipită de peretele incintei. Ca o debara cu ferestre pline de praf.

— Veniţi cu mine?

Marcas a mers pe urmele ei. Au traversat curtea şi au intrat în clădirea unde erau îngrămădite obiecte abandonate. Un fost cazan din fontă înnegrită trona în mijlocul grămezii de paturi cu arcuri rupte şi dulapuri de farmacie cu sertare lipsă.

— Acolo.

În colţul din stânga peretelui care trecea de-a lungul Străzii Faubourg-Saint-Jacques se zărea un dreptunghi negru, asemănător cu o uşă etanşă de submarin. Juliette s-a apropiat şi a răsucit o bară de fier pentru a debloca sistemul interior de închidere. S-a auzit un sunet ascuţit. Uşa s-a mişcat uşor şi un curent de aer rece a venit din întuneric. Juliette a scos două lumânări din geanta ei de pânză.

— Văd că aţi prevăzut totul, a comentat Tristan întinzându-i o brichetă.

Juliette a zâmbit şi a aprins fitilul uneia dintre lumânări. O reflecţie aurie i-a luminat faţa. Arăta ca o preoteasă din Antichitate gata să celebreze mistere necunoscute. Tristan roti încet uşa de oţel pentru a preveni scârţâitul. Cu lumânarea în mână, Juliette a înaintat, dând la iveală o scară pierdută în abisuri. Femeia s-a întors, mimând o plecăciune, şi a zis:

— Bun venit în infern!

20

Londra
Hellfire Club

Mortul se balansa de la stânga la dreapta. Se auzea doar scrâşnetul cârligului de măcelar din jurul punctului de prindere. Braţele lui atârnau cu eleganţa ramurilor moarte ale unei sălcii iarna. Moira a împins din nou cadavrul cu degetul arătător, de parcă ar fi fost o jucărie.

— Tom şi-ar fi putut termina existenţa pe Pământ îngropat într-un bombardament, crăpând de frig sau de boală. O moarte anonimă, cum i-a fost şi viaţa. Şi totuşi într-o zi sau două va intra în posteritate. Milioane de englezi îi vor cunoaşte numele, viaţa mizerabilă, moartea eroică. Tom Hackney, maistru la *Battersea Power Station*, tată a doi copii.

— L-ai ales intenţionat?

— Nu analizez eu victima, alţii o fac pentru mine. Dar de data aceasta am vrut un bărbat. Un mascul. Ai observat că întotdeauna femeile sunt victimele atacurilor şi crimelor brutale? O versiune feminină a lui Jack Spintecătorul ar arăta grozav! Este bine ca frica să schimbe tabăra şi genul. Deci, ce decizie ai luat?

Aleister nu avea decât o singură dorinţă: să părăsească acest iad, să se întoarcă la suprafaţă şi să uite pentru totdeauna

de vrăjitoarea roşcată. Dar ar însemna să se recunoască înfrânt.

— Accept…

— Serios? exaltă femeia. Atunci, vino să-l îmbrăţişezi pe Tom.

Chinezoaica s-a apropiat de cadavru, pregătindu-şi aparatul foto.

— Afişează-ţi aerul cel mai arogant, cel mai pervers şi pozează lângă acest mic englez de ispravă. Este asigurarea mea personală dacă îţi va trece vreodată prin cap să ciripeşti ceva. Mai bine decât atât. Zâmbeşte şi lipeşte-te mai bine de el! Oferă-i şi lui puţină tandreţe.

Îşi puse mâna în jurul taliei mortului. Bliţul aparatului luminã camera.

— Este îngheţat, spuse bărbatul cu o grimasă demnă de milă. Voi muri de pneumonie… Bun.. Ai acum ce ţi-ai dorit. Te ascult. Pentru ce cadavrele acestea?

— Ţi-am spus. Nu eu i-am omorât. Mi-au fost trimise, eu nu sunt decât un punct de tranzit. Pe urmă, ele sunt depuse în oraş, ca să fie găsite.

— Când spui *mi-au fost trimise*, la cine te referi?

Zgomotul unor tălpi rigide şi a unor cizme răsună pe scară, amestecate cu un sunet ca de obiect târât pe jos.

— Vorbeşti de lup şi lupul… şopti Moira.

La baza scărilor a apărut un cuplu. Trăgeau de braţe corpul unui bărbat cu pantalonii lăsaţi până la glezne. Aleister a recunoscut cuplul cel tânăr întâlnit în faţa barului. Băiatul, să fi avut vreo douăzeci de ani, avea un chip aproape angelic.

— Aleister, îţi prezint asistenţii mei pentru operaţiunile legate de sfârşitul vieţii. Conrad şi Suzan, doi pasionaţi în domeniul lor.

— Cine-i tipul? întrebă fata. Nu pare prea curat.

— Aleister Crowley, fostul proprietar al locului, mag în timpul liber şi ocazional satir. În prezent unul dintre angajaţii mei. Nu-l băgaţi în seamă, continuaţi-vă treaba.

Cuplul a trecut în faţa ei şi l-a lăsat pe bărbat pe podea.

— Îl veţi omorî şi pe el?

— Oh, nu. Este unul dintre clienţii clubului, un om important. Un colonel care lucrează la centrul de coordonare a operaţiunilor speciale. A fost doar drogat.

Băiatul l-a apucat pe mortul suspendat şi l-a scos din cârlig, pe urmă l-a pus pe militarul inconştient. Mei Lin şi-a schimbat filmul în aparat.

— Înţeleg…, spuse Crowley.

Vrăjitoarea Roşcată schiţă un zâmbet viclean.

— Începi să înţelegi? Prietenii noştri nemţi au văzut că te purtai ca un căţeluş cuminte şi docil de când ţi-am întins capcana cu moarta din Cimitirul *Tower Hamlets*. M-au întrebat dacă nu am putea reîncepe acelaşi tip de operaţiuni cu clienţii mei, de preferinţă oameni influenţi pe care aş putea să-i fac să ciripească. Trebuie doar să furnizăm, de fiecare dată, cadavre noi.

— Şi ai acceptat...

— Da, am insistat doar să nu mă ocup eu de asasinate. Eu ofer porumbeii, prietenii mei se ocupă de accesorii.

— Ce ticăloasă!

— Fără lecţii de morală. Nu tu!

Luminile blitzului ţâşneau cu viteză în camera rece. Cuplul s-a apropiat de Moira.

— Câţi estimaţi că veţi atrage în plasă? întrebă magul.

— Nu atât numărul contează, cât poziţia strategică a clienţilor mei... Am în evidenţele mele un general de brigadă şi un membru influent al Camerei Comunelor. Piese valoroase.

Conrad şi-a aprins o ţigară. Îl analiza pe Crowley în tăcere, ca pe un animal la grădina zoologică. Suzan s-a apropiat şi l-a cuprins de mijloc.

— Nu-mi place tipul, şopti tânăra. Este urât.

— Din punct de vedere al studiului raselor este un specimen interesant, adăugă tovarăşul ei. În categoria sub-umană, se înţelege...

Aleister îi privea.

— Unde ai recrutat acest mic cuplu fermecător de îndrăgostiţi nazişti, Moira?

— Mi-au fost trimişi de curând. Este un cuplu mixt. El neamţ, ea englezoaică. S-au căsătorit la München în 1939, chiar înainte ca războiul să fie declanşat. O frumoasă poveste de dragoste. S-au întâlnit în timpul Jocurilor Olimpice de la Berlin. Suzan dovedise o pasiune fără limite faţă de Führer.

Crowley le aruncă o privire dispreţuitoare.

— Când mai ai vreo procesiune, să-mi dai pe vreunul dintre micuţii ăştia doi. Am nevoie de un copil degenerat ca să-l sacrific lui Satan.

— Miroşi a trădare de la o poştă, grăsunelule, replică Suzan. Apoi se întoarse către patroana de la *Hellfire*: îţi dai seama Moira, nu?

— Desigur, altfel nu ar lucra pentru noi. Bine, îmi dau seama că nu vă aveţi la inimă. Eşti liber să pleci, Aleister.

— Serios vorbind, nu mă vei omorî şi apoi suspenda în camera voastră de alimente?

— Ce idee... Îmi eşti mai util viu decât mort. Mei Lin te va însoţi.

— Cer prea mult dacă vreau să-mi comande cineva un taxi?

— Vorbeşte cu portarul. Hai, şterge-o acum, până nu mă răzgândesc.

Crowley făcu câţiva paşi înapoi şi urcă scările fără să ceară altceva. Fata a aşteptat până când a dispărut şi a întrebat-o pe Moira cu o voce îmbufnată:

— Ce facem cu colonelul?

— Duceţi-l în camera mov. Va dormi timp de cel puţin trei ore, iar când se va trezi îi voi arăta câteva fotografii artistice.

Germanul a stins ţigara pe cadavrul maistrului.

— Sunt de aceiaşi părere cu Suzan. Nu am încredere în porcul ăla gras care tocmai a plecat. Sunteţi sigură că a venit singur?

— Adică?

— În şcoala mea de spionaj *Abwehr* din Berlin, suntem învăţaţi o regulă de fier pe care trebuie să o aplicăm. Să nu ai niciodată încredere şi să faci filaj. Să te convingi că ceilalţi nu fac joc dublu.

Moira a închis uşa camerei frigorifice.

— Lui Aleister îi este prea frică pentru a mă trăda.

— Prefer să mă asigur.

Tânărul german nu a aşteptat răspunsul din partea patroanei *Hellfire* şi a urcat deja scările cu viteza fulgerului.

21

Paris
Spitalul Cochin

Contrar a ceea ce îşi imaginase Tristan, frigul nu era stăpânul absolut în subsolul parizian. Şi-a dat seama atunci când scările au cotit pentru prima dată la dreapta. Apărând în lumina tremurătoare a lumânărilor, un termometru arăta o temperatură de treisprezece grade.

— Temperatura ideală pentru păstrarea vinului, a anunţat Juliette. Mai mult, în secolul trecut, multe magazine de băuturi şi-au păstrat butoaiele în cariere.

După o coborâre mai lungă decât precedenta, au ajuns la nivelul doi. Pereţii fuseseră astupaţi cu ciment şi pe un panou din lemn, agăţate de nişte cuie, atârnau măşti de gaze.

— Nu au fost niciodată folosite, observă Tristan. Este clar că locul a fost abandonat.

— Zvonurile spun că luptătorii din rezistenţă folosesc galeriile pentru a se deplasa fără a fi detectaţi. Şi cum Gestapo-ul îi vânează, nimeni nu mai are curaj să coboare în adâncuri. Când te gândeşti că nu cu multă vreme în urmă carierele erau exploatate.

— Tot piatră se extrăgea din acest sector?

Juliette clătină din cap.

— Nu, şi încă de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea! Observatorul şi Val-de-Grâce au fost ultimele clădiri construite la Paris cu material din această reţea. În schimb, aici se cultivau ciuperci sau se făcea bere.

Scara tocmai se terminase în faţa intrării către două tuneluri. Unul mergea drept, celălalt, dimpotrivă, mergea perpendicular. Juliette a desfăcut o hartă.

— Aceasta-i cea mai recentă pe care am putut-o găsi. La dreapta tunelul duce direct la adăpostul antiaerian.

Tristan nu l-ar fi văzut pe Gurdjief ascuns într-un loc pe care cea mai mică alertă aeriană risca să-l umple, dar trebuie să fi ştiut sigur.

— Vă amintiţi promisiunea pe care mi-aţi făcut-o? Aşa că, aşteptaţi-mă aici.

— Şi dacă aveţi vreo problemă?

Tristan înaintă între doi pereţi de zidărie până la o uşă asemănătoare cu cea de la intrarea la suprafaţă. Era întredeschisă. În faţa lui se aflau alte două tuneluri care, pe hartă, se uneau mai departe. Va trebui să treacă prin ele unul după altul. Şi-a pus mâna în faţa lumânării pentru a-i limita strălucirea şi a început să avanseze. În această parte a vechilor cariere nu era nicio sală, nicio cameră, nicio conductă laterală. Nicio ascunzătoare posibilă, dar poate de aceea o alesese Gurdjief, presupunând că nimeni nu va veni să verifice.

La fiecare zece metri, Marcas se oprea să asculte întunericul, dar nu-şi auzea decât bătăile surde ale inimii. Se simţea din ce în ce mai apăsat. Tavanul era jos, iar conducta se îngusta. În cele din urmă, a ajuns în faţa unei uşi arcuite, care se deschidea spre o altă conductă. Conform planului, la capăt, o scară veche în spirală urca la suprafaţă. Trebuia să meargă

să vadă. Rusul putea să se instaleze pe ultimele trepte, ca o pasăre pe o creangă înaltă.

— Ei bine, nu va fi necesar, se gândi Tristan sprijinindu-se de primele trepte.

Ceea ce mai rămăsese din conductă se prăbuşise. Din motive de siguranţă, militarii au fost nevoiţi să închidă vechiul acces, prăbuşindu-l în mod deliberat. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă pe acelaşi drum.

— Constat că aţi capotat de data aceasta.

Fără îndoială, datorită citirii cărţilor, Juliette avea, uneori, un limbaj delicat de modă veche. Ceea ce, pe lângă cultura sa inepuizabilă, se adăuga farmecului său surprinzător.

— Să sperăm că vom putea merge în restul reţelei.

— Mă ofer ca ghid.

Femeia a avansat spre o sală mică unde, spre marea surpriză a lui Tristan, un puţ cu o lucrătură superbă se vedea într-un colţ. Trepte albe coborau până la suprafaţa unei ape albăstrii.

— Este o schimbare faţă de Sena, a spus bibliotecara ironic. La această adâncime se atinge direct pânza freatică. Când muncitorii lui Guillaumot voiau să securizeze o carieră veche, prima lor sarcină era să foreze un puţ pentru a putea face mortar ca să construiască zidurile de susţinere.

Marcas nu rezistă tentaţiei să bage mâna în apă. Mult mai rece decât mediul ambiant, apa lăsa impresia că este foarte pură. Gurdjief nu era în pericol să moară de sete. Dacă şi-ar fi adus provizii de bază, ar fi putut rezista săptămâni întregi.

— Deci unde mergem acum? întrebă Tristan, arătând spre un tub mai îngust care se pierdea în întuneric.

— Ei bine, vom urma strada Capucinilor până ajungem la cea a Burgunzilor.

Spre stupefacţia lui Marcas, Juliette spuse:

— Ca să aibă puncte de reper foarte bune, Guillaumot a hotărât să construiască un sistem de galerii de trecere care să corespundă străzilor de la suprafaţă.

— În linii mari, tot ce este aici jos are corespondent cu ceea ce se află sus.

— Exact. De exemplu aici am ajuns fix la încrucişarea străzii Capucinilor cu fostul spital de boli venerice, aşa cum indică placa.

— Nu are sens să vă explic ce fel de boli se îngrijeau în acest spaţiu, anexat apoi Spitalului Cochin, continuă ea cu un zâmbet maliţios.

Femeia a mers prima, aruncând reflexia lumânării pe pereţi. Tristan a observat că diverticuli se deschideau pe lateral sub forma unei fundături. Unul dintre ei conţinea cranii arse de timp.

— Ştiţi că trupurile majorităţii revoluţionarilor ghilotinaţi au ajuns să fie aruncate în catacombe? Şi pentru a preveni ca ei să facă obiectul unui cult, au separat cu grijă capetele de corpuri. Poate că tocmai acum admiraţi ceea ce a mai rămas din Danton sau din Robespierre.

Marcas nu a răspuns. Tocmai observase, chiar la capătul tunelului, un perete lung de pietre perfect aliniate, care părea să interzică orice înaintare. Încă o dată Juliette şi-a dezvăluit planul.

— Este zidul de întărire care delimitează fundaţiile Val-de-Grâce. Trebuie să o luăm la dreapta pentru a explora ultima parte a reţelei: o încurcătură de galerii situate de o parte şi de alta a Străzii Sănătăţii. Un adevărat labirint. De altfel, dacă ar fi să mă ascund, acolo m-aş ascunde.

— De ce spuneţi aşa? Ce vă indică faptul că eu caut pe cineva?

Juliette a adus lumânarea mai aproape de faţa ei, luminându-şi ochii de un gri deschis.

— Se pare că subsolul Parisului a fost întotdeauna ultimul refugiu al fugarilor. Când vrei să scapi de autorităţi, părăseşti lumea de la suprafaţă şi intri în regatul tenebrelor.

Tristan voi să răspundă când auzi un zgomot în spatele lor. Venea din zona reţelei de acces.

— Se plimbă şobolanii prin cariere?

— Nicidecum pentru că diferenţa faţă de canalele de scurgere este că aici nu au nimic de mâncare. Cel mai probabil, sunt nişte pietre care ajung să se prăbuşească. Pe urmă, cine credeţi că vine până aici?

— Aveţi tot timpul răspuns la orice? întrebă Marcas pentru a schimba subiectul.

— Se pare că în dialogul cu dumneavoastră, da.

Tocmai cotiseră la dreapta. Tristan îşi încordă auzul, dar nu mai auzea nimic. A dat discret cu mâna la spate ca să simtă tocul pistolului *Luger*, pe care-l luase cu el. Poate că va fi nevoie. Nu pentru propria persoană, ci pentru a o proteja pe Juliette.

— Iar acum avem de ales între două…

Juliette nu-şi termină fraza. În faţa lor, tunelul se închidea brusc.

O alunecare de teren îi împiedica să avanseze.

Cerul – aşa cum se numeşte tavanul carierelor – se prăbuşise, formând un con ce bloca accesul la ultima parte a reţelei.

— Sper că ceea ce căutaţi se află în urmă, căci dacă ar fi să ne luăm după plan, nu există altă ieşire.

Tristan s-a apropiat de zidul de piatră, apoi, cu grijă la prizele de contact cu peretele, a început să urce spre vârful conului.

— Ce faci? se alarmă Juliette. Este periculos, se poate prăbuşi în orice moment!

— Îmi asum riscul.

22

Londra
Biroul Departamentului S

— Adică Laure nu este cu tine? exclamă Malorley.

— Mă aflu în cabina telefonică de la colţul străzii cu *Hellfire*, răspunse agenta S.O.E.. Am căutat-o peste tot, domnule comandant. Nu este de găsit.

— Află numărul de telefon al colegei ei de cameră, Laure avea o întâlnire cu ea într-un restaurant. Poate că a plecat fără să te aştepte. Şi sună-mă înapoi de îndată ce ai veşti!

Malorley a închis şi a sărit deodată în picioare. O stare ciudată de anxietate surdă îl cuprindea. Ceva nu se lega, chiar Laure a cerut ca un agent să vină să o ia.

Aşezat într-un fotoliu, Crowley îl privea mergând în sus şi în jos.

— Şi-a dorit foarte mult să meargă la această petrecere, o cunoşti, este nerăbdarea întruchipată.

— Poate, dar nu-mi place. Mai ales de când mi-ai spus ce pun la cale Moira O'Connor şi echipa ei de ucigaşi.

— Crezi că au luat-o? Nu văd cum ar fi putut face legătura între noi. Nu ne-am întâlnit, ea mi-a făcut doar semn cu mâna. De la distanţă.

— Cu atât mai mult sunt îngrijorat. Închipuieşte-ţi că unul dintre zbirii Moirei te-a urmărit după ce ai plecat de la club…

— În acest caz, trimite poliţia să facă o percheziţie acolo. S.O.E. are mijloacele necesare pentru a cere o mână de ajutor de la Yard.

— Îmi vine să o fac, dar dacă apăs pe buton, s-a terminat cu manipularea Moirei O'Connor din partea noastră. Va fi anchetată de reţelele de spionaj germane. Voi pierde un bun preţios, infinit de preţios. Şi este suficient să spunem că *Operaţiunea Witchfall* nu ne va mai fi de niciun folos, nu vom mai putea transmite filmele la Berlin.

Malorley se aşează pe marginea biroului său. Ledul roşu pentru apeluri interioare de pe telefonul lui clipea. Nu a ridicat receptorul.

— Mă simt vinovat! Laure nu a vrut să vină cu tine, eu am forţat-o. Ştia că Moira este vinovată de noile crime, iar eu nu am ascultat-o.

— Aşteaptă să avem veşti. Este o chestiune de ore.

— O ştiu prea bine… Între timp, vei scrie tot ce ţi-a spus Moira. Dacă şantajează militari şi politicieni, trebuie neapărat să-i identificăm. Este o chestiune de securitate naţională. Trebuie să anunţ MI5 şi cabinetul Prim-Ministrului. Încearcă, de asemenea, să…

Cineva a bătut la uşă. Malorley strigă:

— Nu acum!

Vocea acidă a secretarei sale se prelinse pe sub uşă.

— Domnule comandant, am încercat să vă comunic la telefon. Este foarte important.

Uşa s-a deschis. Tânăra a mers cu un pas hotărât spre şeful ei care o urmărea nervos.

— Katie, eşti surdă, ţi-am spus să…

Secretara stătea în faţa lui sfidătoare.

— Mă veţi urî pentru tot restul vieţii mele dacă nu v-aş aduce acest mesaj.

Malorley aproape că i-a smuls foaia din mână.

— Sper pentru tine că…

Nu şi-a dus fraza până la capăt, hipnotizat de ceea ce citea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Crowley care se pregătea să plece.

Malorley a aşteptat câteva clipe înainte de a pune foaia pe birou.

— Un extras din interceptările înaltului comandament SS din Franţa, ce mi-a fost transmis de MI6. Himmler cere supravegherea acţiunilor şi gesturilor lui Reichsleiter Rosenberg venit în vizită expresă la Paris.

— Ah, drăguţul de Alfred, l-am cunoscut bine înainte de război. Şi el este foarte interesat de ezoterism, membru al Societăţii *Thulé*.

— Adaugă despre el că este liderul bandei naziste de jefuitori de tablouri şi de milioane de bunuri culturale.

— Şi de ce te aduce în starea aceasta?

— Nu el… Himmler anunţă prezenţa alături de Rosenberg a unuia dintre agenţii săi. Un anume… Tristan.

— Deci este viu! Acest tânăr este protejat de zei. Este o veste foarte bună…

— Crezi? Am aflat de învierea lui în ziua dispariţiei lui Laure. Cruzimea sorţii mă va uimi mereu… Seară bună!

23

Paris
Spitalul Cochin

Ajuns aproape la nivelul tavanului, Tristan a examinat cu atenţie punctul cel mai înalt al grămezii de grohotiş. Spre deosebire de baza movilei, de unde tocmai urcase, sus pietrele păreau mai bine aşezate. A scos una, apoi încă una înainte de a simţi un suflu de aer rece. Intuiţia nu-l înşelase. Gurdjief se bazase pe grohotiş pentru a descuraja urmăritorii. Urcase şi el în vârf, de acolo a săpat un loc de trecere după care l-a închis cu grijă. Tristan s-a întors spre Juliette.

— Voi căuta până la capătul coridorului. Nu voi întârzia mult.

A dispărut în gaură fără să mai aştepte răspuns. În partea cealaltă, conul avea o pantă mai puţin abruptă. Tristan a remarcat şi scobiturile făcute special pentru mâini şi picioare, amenajate între pietre. A ajuns repede la nivelul solului. Totul era acum să nu-l sperie pe rus. Dacă ar fi fost înarmat, ar fi putut avea o reacţie necontrolată.

Tristan a făcut trei paşi înainte. Conform planului desenat, erau doar câteva zeci de metri de tunel. Dar vocea lui se auzea departe sub pământ.

— Gurdjief, ştiu că eşti ascuns în galerie. Am găsit piatra gravată ascunsă în podea, sub patul fiului tău. Iniţialele şi data m-au adus până la tine.

Nicio reacţie.

— Ştiu cine eşti. Un apropiat al familiei imperiale, fugit în Franţa. Şi mai ştiu şi de ce te caută unii.

Niciun răspuns.

— Ascultă-mă, voi înainta zece metri şi îmi voi lăsa arma jos. Apoi mă voi întoarce cu spatele aceeaşi distanţă.

Marcas a înaintat, şi-a pus pistolul pe pământ, s-a întors şi a numărat zece paşi.

— Nu mişca!

Gurdjief nu-şi pierduse accentul rusesc. Tristan a ridicat mâinile.

— Mai ai o altă armă?

— Nu.

Marcas a auzit zăngănind chiulasa unui pistol *Luger* şi un glonţ alunecând pe ţeavă.

— Întoarce-te!

În faţa lui stătea fugarul, cu un felinar în mână. Cu părul alb, răvăşit şi o barbă stufoasă, nu mai arăta ca preceptorul elegant care l-a ajutat pe ţarevici să se urce pe bicicletă.

— Mă numesc Marcas.

Rusul l-a privit uluit.

— Te-a trimis Rosenberg?

Luat prin surprindere, Tristan a ezitat înainte de a răspunde:

— De unde ştii?

— Mă caută de ani de zile. Ai crede că şi-a petrecut toată cariera de nazist blestemat doar pentru a mă găsi.

— Nu înţeleg. De când îl cunoşti?

— Din 1917, de la Moscova.

Tristan şi-a amintit ce-i spusese acel căpitan în maşină, în drum spre Frankfurt. Rosenberg studiase arhitectura în capitala Rusiei exact când a început revoluţia.

— L-ai cunoscut la universitate?

Rusul a rânjit.

— Rosenberg prefera să frecventeze cercuri mai restrânse, grupuri mai influente. Iubea deja puterea.

Gurdjief şi-a armat *Luger*-ul.

— Şi acum spune-mi ce vrei de la mine.

— Faţă de Lună, pardon, Rosenberg ştie că deţii bijuteria coroanei imperiale. Vrea să ţi-o fure.

— Şi l-ai crezut?

— Ai vândut o bijuterie aparţinând familiei ţarului. Gurdjief a primit din plin lovitura. Tristan a profitat de asta: Ai arma mea, aşa că poţi fugi dacă vrei. Dar dacă ne vom mai întâlni vreodată…

— Mă ameninţi?

— Nu, dar am o propunere să-ţi fac. Viaţa şi libertatea ta pentru bijuteriile ţarului. Odată ce Rosenberg pune mâna pe ele, nu vei mai avea de ce să-ţi faci griji.

Ochii rusului au început să scapere.

— Nu înţelegi. Lui Rosenberg nu-i pasă de bijuterii…

Un strigăt le-a oprit brusc discuţia.

— Tristan, ai grijă, este înarmat!

Vocea lui Juliette.

Din vârful grămezii de grohotiş a coborât o arătare până la sol. Marcas a înaintat, dar Marcel, dând dovadă de o extraordinară supleţe, l-a oprit imediat înainte de a-şi întoarce revolverul către rus.

— Şi tu, rusule, lasă arma jos! Altfel îţi ciuruiesc fundul cu nişte bobiţe.

— Dă-i bijuteriile, urlă Tristan. Te va omorî!

Gurdjief îşi bagă mâna liberă sub vestă şi aruncă un săculeţ. Un inel căzu şi se rostogoli pe sol. Marcel s-a aruncat fascinat să-l ia.

Atunci *Luger*-ul şi-a aruncat încărcătura de moarte.

Pătat de sânge, corpul colaboratorului s-a strivit de perete, dar a avut timp să apese pe trăgaci.

Rusul s-a prăbuşit la rândul său. Marcas s-a aruncat asupra lui Marcel pentru a-i smulge revolverul, apoi a îngenuncheat lângă Gurdjief.

— Este un spital chiar deasupra. Te voi scoate la suprafaţă.

— Degeaba…

Tristan i-a smuls vesta. Glonţul intrase chiar deasupra vintrei, secţionând o arteră din care sângele ţâşnea printre degetele rusului.

— Rosenberg… la Moscova… frecventa… grupurile oculte… ei se considerau aleşi… adorau semnul sacru… steaua răsuceşte în jurul axei.

— Nu mai vorbi, te epuizezi!

— …pentru că ţarul a trimis-o în străinătate… totul s-a terminat… dacă svastica ar fi rămas la Kremlin… comuniştii nu ar fi luat niciodată puterea…

Marcas încremeni.

— Vorbeşti despre svastica sacră?

— Da… se spunea că se afla în Rusia… o legendă… nu am crezut niciodată… dar Rosenberg credea… Apoi a început Revoluţia… iar ţarul i-a vorbit despre existenţa ei, dorind să o pună la adăpost.

Tristan era înmărmurit. Faţă de Lună îl aburise, îl manipulase. Îl trimisese pe drumuri să caute crucea gamată în loc să

se ducă el. Iar acum, din cauza lui, avea două cadavre pe conştiinţă.

— Unde se află ultima svastică?

— La adăpost… în Anglia.

Cu alte cuvinte, tot să caut acul în carul cu fân, se gândi francezul. Gurdjief horcăi. Un firicel de sânge i se strecură printre buze. I-a strâns mâna lui Marcas.

— La Londra… caută-l pe James Hadler.

Când Tristan a trecut din nou peste mormanul de grohotiş, Juliette îl aştepta răsucind nervoasă marginea pălăriei sale de paie.

— Am auzit împuşcături.

— Nu veţi mai auzi.

Marcas avea o nevoie vitală de a-şi pune ordine în gânduri, dar cel mai urgent lucru era să protejeze mai întâi bibliotecara.

— Domnişoara Juliette, ştiţi să vă întoarceţi singură la suprafaţă?

— Da, însă nu vă las aici.

— Este suficient doar *da*.

Tristan urcă pe mormanul de grohotiş.

— Dincolo sunt două cadavre dintre care unul al unui colaborator al germanilor. Vreţi cu adevărat să aveţi de-a face cu aşa ceva?

Juliette a încetat să-şi mai frământe pălăria. De data aceasta, drumurile lor trebuiau să se despartă. Nu mai era cale de ales. O mângâie pe obraz.

— M-aţi ajutat mult. Fără dumneavoastră, nu aş mai fi în viaţă.

— Ei bine, acum că v-am salvat viaţa, aş putea face în plus ceva pentru dumneavoastră?

— Da, să mergeţi la templul Oratoriului, pe strada Saint-Honoré.

Juliette a avut câteva momente de surpriză.

— Vreţi să mă rog pentru dumneavoastră?

— Ar fi bine, m-aţi salva pentru a doua oară.

— Ce trebuie să fac?

— Cereţi să vorbiţi cu pastorul. Spuneţi-i că aveţi un mesaj de trimis în Anglia. El va protesta, dar nu ţineţi seama. Spuneţi-i, de asemenea, că ştiţi ceva pentru paraşutist. Asta ar trebui să-i stârnească interesul încât să vă asculte.

— Care este mesajul?

— O frază. Numai una. Pentru comandantul Malorley: *Relicva este la Londra.*

— Asta-i tot?

— Este deja prea mult, credeţi-mă!

Juliette şi-a pus din nou pălăria pe cap.

— Vă voi mai vedea?

Marcas nu a scos niciun cuvânt. Femeia a înţeles.

— Păcat. Începusem să mă obişnuiesc cu aventurile noastre… şi cu dumneavoastră.

Şi eu, aproape a şoptit Tristan. Fără niciun cuvânt în plus, ea plecă. A urmărit-o cu privirea atât timp cât lumânarea o lumină, pe urmă femeia s-a întors brusc şi a dispărut.

De data aceasta era singur.

PARTEA A TREIA

Astăzi o nouă credinţă se trezeşte, mitul sângelui (...)
Sângele nordic reprezintă acel Mysterium
care a învins şi a înlocuit vechile sacramente.

Alfred Rosenberg, *Mitul secolului al XX-lea*

Acestea sunt doar fleacuri. Iar fleacurile rămân fleacuri.
Dacă înmoi o coală de hârtie într-o pată de cerneală,
nimeni nu va crede că este un Rembrandt, *chiar şi peste*
cincizeci de ani. Rosenberg este un om periculos şi prost şi,
cu cât mai repede veţi scăpa de el, cu atât mai bine.

Despre teoriile lui Rosenberg,
Ernst Hanfstaengl, şeful departamentului
de presă străină al Cancelariei până în 1937

Cimitirele timpului sunt populate cu fantomele
unor oameni care se credeau veşnici.

Thule Borealis Kulten

24

Polonia
Bârlogul lupului

Trenul care traversa pădurea în direcţia frontierei ruse avansa cu toate farurile stinse. În principiu, regiunea aceasta îndepărtată a Poloniei era în afara razei aviaţiei engleze, dar instrucţiunile de securitate legate de protecţia Reichsführer-ului fuseseră reevaluate. De acum, toate deplasările sale erau anunţate în locuri, ore şi trasee diferite şi doar unul singur era ales în ultimul moment. De la moartea lui Heydrich, asasinat la Praga de un comando antrenat de englezi, şeful SS fusese atins de darul de a fi în mai multe locuri deodată. O secţiune specială a Gestapo fusese creată pentru a răspândi zvonuri despre prezenţa sa în diferite părţi ale ţării. S-au anunţat chiar vizite false, anulate în ultimul moment, pentru a încerca să încurce serviciile de spionaj străine. Cu excepţia lui Hitler, Reichsführer-ul devenise cel mai protejat om din Germania.

Himmler a terminat de citit raportul trimis de Marcas. Iată că dăduse şi de urma ultimei svastici. Mai mult, neutralizase ambiţiile lui Rosenberg. De acum înainte, Himmler era singurul capabil să pună mâna pe relicva supremă.

Să pună mâna şi să se folosească de ea.

Reichsführer-ul a ridicat storurile şi a privit pe fereastră. În ciuda căderii serii, se mai distingeau vârfurile copacilor ieşind în evidenţă pe un cer agitat. Adevărul este în păduri, gândea Himmler, acolo putem fi cu adevărat în contact cu forţele naturii. Odată ce propria frică este învinsă şi cucerită, ele fac din fiecare dintre noi un om superior. Iată de ce germanii trăiseră mereu în mijlocul pădurilor şi refuzaseră să construiască oraşe ca grecii. Acolo unde există civilizaţie, energia vitală dispare.

Reichsführer-ul şi-a scos carnetul. Avea o idee ce trebuia scrisă imediat. Era absolut necesar să introducă în pregătirea SS-ului o instruire obligatorie în pădure, fără apă, fără arme şi fără hrană. Noua elită care avea să domine Europa trebuia să-şi găsească rădăcinile cele mai adânci pentru a deveni ca un copac puternic şi roditor, cu ramuri ridicate până la cer.

— Reichsführer?

Un ofiţer a apărut în deschizătura uşii. Trenul încetinea.

— Tocmai am ajuns la *Bârlogul Lupilor*.

Zona de securitate 1
Buncărul lui Hitler

Decizia de a construi Wolfsschanze – *Bârlogul Lupului* – în extremitatea nord-estică a Poloniei a fost luată în toamna anului 1940 pentru a oferi un cartier general operaţional în vederea invadării U.R.S.S. În mijlocul unei păduri aparent nesfârşite, inginerii germani creaseră de la zero un oraş de beton cu pasaje subterane, o gară, un aerodrom şi chiar case din buşteni cu acoperişuri din iarbă pentru a păstra culoarea locală. Deşi majoritatea demnitarilor nazişti urau acest loc, considerat urât şi deprimant, Hitler se simţea confortabil

petrecându-şi cea mai mare parte a timpului acolo, când nu era la cancelaria din Berlin sau în cuibul lui de vultur de la Berghof. Pereţii gri şi lumina electrică oferită constant nu îl deranjau. Dimpotrivă, pe măsură ce războiul se intensifica, pe atât îi plăcea sobrietatea de aici şi a impus-o inclusiv anturajului său. Trăia în centrul zonei 1, cea mai securizată din tabără, unde se găsea întreg Statul său Major. Inclusiv Goering, care încerca să mai atenueze partea spartană a locuinţei sale improvizate acoperind podeaua de covoare persane şi pereţii cu tablouri vechi. Şi, ca să spunem adevărul, şeful *Luftwaffe* detesta la fel de mult buncărul său de beton ca sala de şedinţe unde îl aştepta Hitler.

— Mein Führer, a exclamat Goering când a intrat, cum puteţi să vă petreceţi vara în pădurea aceasta pierdută din Polonia, în mijlocul ţânţarilor? Lăsaţi-mă să vă duc la Berlin o săptămână, în inima capitalei Reich-ului şi veţi fi un cu totul alt om!

Hitler se uita la el ca la un copil de opt ani.

— Nu cred că ştii, Hermann, dar duc un război nemilos contra forţelor răului, ruşii, englezii, americanii...

— Haideţi că am zdrobit Polonia, am umilit Franţa, am măturat Balcanii, am îngenuncheat Anglia, nu ne temem noi acum de o mână de slavi degeneraţi susţinuţi de câţiva yankei întărâtaţi!

Pentru a-şi susţine raţionamentul, Goering s-a bătut cu pumnul în piept, făcând să tresară şirurile de decoraţii de pe uniforma albă imaculată. Era singurul care purta o astfel de uniformă în toată armata germană.

— Ai perfectă dreptate, Hermann, am câştigat victorii imense, şopti vocea ironică a lui Goebbels. Dar la vremea aceea puteam conta pe o aviaţie demnă de acest nume...

Iritat, Goering se întoarse. Piticania era şi ea acolo!

— Dragă Joseph, ce plăcere să te văd! Ai venit fără Magda? Când vom avea în sfârşit bucuria de a o vedea jucând în unul dintre minunatele tale filme de propagandă? Este atât de frumoasă, de blondă, de *ariană* ! Dar este adevărat că preferaţi să daţi rolurile principale unor actriţe de mâna a doua din Cehia …

Goebbels a ţâşnit de pe scaun. În timpul ascensiunii nazismului, cucerise Berlinul cu pumnul ridicat şi cu discursuri zdrobitoare, nu trebuia să fie insultat de căpcăunul acesta de Goering cu buze grase.

— Din moment ce suntem la subiectul matrimonial, ce mai face Emmy, fermecătoarea ta a doua soţie? Sper să dureze puţin mai mult mariajul decât primul! Cum se numea nefericita care nu a supravieţuit stilului tău de viaţă?

Goering a început să urle.

— Nu-ţi permit!

Hitler a rămas impasibil. Se mulţumi doar să-i întrerupă cu o voce fermă.

— Domnilor, nu v-am adus aici, la Wolfsschanze, ca să vorbim de mariajele voastre, ci de situaţia militară. Himmler va ajunge şi el într-o clipă.

— Bunul Heinrich, a râs Goering. Ce ne va mai anunţa de data asta? Că a găsit ciocanul lui Thor?

— Sau Sfântul Graal, ultima dată când a crezut că l-a descoperit era într-o mănăstire pierdută din Catalonia, adaugă Goebbels.

Când venea vorba să-l ridiculizeze pe Himmler, Căpcăunul şi Piticania făceau întotdeauna front comun.

— Măcar să nu ne propună să trimitem o nouă expediţie în Tibet ca să înveţe levitaţia!

— Sau în Insulele Canare, pentru a intra în contact telepatic cu ultimii supravieţuitori ai Atlantidei, adăugă Joseph.

Cineva a bătut încet la uşa sălii de şedinţă. Hitler a făcut semn unui soldat să deschidă uşa blindată. Himmler intră şi pocni din călcâie. Văzând feţele fericite ale lui Goering şi Goebbels, Reichsführer-ul a fost surprins că bârfele au încetat.

— Bună, Heinrich, îl salută Hitler. Aşază-te. Domnilor, vă voi prezenta situaţia pe Frontul de Est.

Führer-ul şi-a luat ochelarii, s-a îndreptat către un tablou şi a deschis cele două uşi. A apărut o hartă a U.R.S.S., împărţită în două printr-o linie neagră.

— Astăzi trupele noastre sunt dislocate pe o linie de front întinsă de la Leningrad la Sevastopol, din Golful Finlandei până la Marea Neagră.

Goering se uita la acea linie întinsă pe mii de kilometri şi mobilizând patru milioane de oameni. Slăbiciunea era evidentă. Prea lungă pentru a o apăra, prea departe pentru a o aproviziona. O eroare strategică şi un coşmar logistic. Hitler a luat o riglă cu mâna stângă şi a arătat spre sud-estul hărţii.

— De la sfârşitul lunii iunie, am lansat o nouă ofensivă către Caucaz. În faţa noastră, trupele ruse s-au prăbuşit. Acum Volga este la doar o sută de kilometri distanţă şi în câteva săptămâni vom ajunge la porţile Turciei.

Hipnotizat, Goebbels se uită la hartă. Ceea ce l-a fascinat nu a fost înaintarea victorioasă a trupelor Reich-ului, ci imensitatea nesfârşită rămasă de cucerit. Avea impresia că râul armatei germane se transforma într-o mulţime de pârâuri care, în cele din urmă, vor dispărea, absorbite, digerate, înghiţite de pământul rusesc.

— Această ofensivă are două scopuri, a continuat Hitler: să instaureze panica în rândul sovieticilor şi să-i oblige să

elibereze frontul central, adică regiunea Moscovei, unde şi-au concentrat cele mai bune trupe. Apoi să ne permită să ajungem la câmpurile de petrol din Caucaz ca să avem o sursă de aprovizionare sigură pentru blindatele noastre.

— Stalin îşi poate călca pijamalele şi îşi poate pregăti periuţa de dinţi, va gusta în curând farmecele unei celule din Germania! strigă Goebbels.

Numai Himmler nu spunea nimic. I-a ascultat pe Căpcăun şi pe Piticanie întrecându-se în linguşiri. El nu era un adulator.

— Şi tu, Heinrich, ce părere ai? întrebă Hitler.

— De anul trecut, suntem în război de la Atlantic până la Urali, din Scandinavia până în Africa. Pe lângă Anglia, luptăm împotriva celor mai mari două puteri ale lumii, S.U.A. şi U.R.S.S., ale căror rezerve de forţă de muncă, resurse şi mijloace de producţie sunt practic nelimitate.

Goebbels încercă să râdă.

— Devii foarte pesimist, dragă! Nu am fost niciodată atât de victorioşi, steagul nostru flutură de la Kiev la Tripoli...

— Este adevărat, Heinrich, continuă Goering. Vezi totul în negru.

Himmler se întoarse spre Führer, a cărui faţă devenea din ce în ce mai impenetrabilă. Dacă de câteva luni cea mai mică încercare de contrazicere îl arunca în crize de furie memorabile, avea în schimb o încredere oarbă în Himmler.

— Ceea ce văd este că, dacă vitejia soldaţilor noştri este de netăgăduit, dacă întreaga Germanie este mobilizată în efortul de război, logistica nu mai ţine pasul. Deja nu mai suntem capabili să producem avioane superioare celor ale englezilor sau americanilor, submarinele noastre suferă pierderi după pierderi deoarece tehnologia lor este învechită şi în curând va fi aceeaşi situaţie şi pentru tancurile noastre. Suntem un

tigru cu muşchii din hârtie, încă un salt pentru a prinde o pradă nouă şi ne vom prăbuşi. Cu totul.

Şeful SS-ului a pus pe masă un dosar greu.

— Mein Führer, aici sunt toate studiile şi statisticile, cele adevărate, nu cele pe care le cosmetizează alţii înainte de a vi le da. Toate ajung la aceeaşi concluzie. Victoriile noastre sunt copacul care ascunde pădurea. Dacă nu se întâmplă un miracol, nu vom mai putea rezista decât trei ani. Şi cu preţul a milioane de morţi.

— Şi ce crezi că ne trebuie ca să ieşim din acest infern? exclamă Goebbels.

— Doar un miracol.

În sala de şedinţe din buncăr nu se mai auzea decât zumzetul sâcâitor al sistemului de ventilaţie.

— Probabil că glumeşţi, Heinrich, spuse în cele din urmă Goebbels. Chiar vrei să salvezi Germania cu o relicvă, o svastică venită din zorii timpurilor şi totul din cauza unei cărţi vechi de magie?

Hitler nu spunea nimic. Îşi încrucişase braţul drept sub masă.

— Şi mai mult, vrei să o cauţi la Londra, în inima Angliei, cel mai mare duşman al nostru? adaugă Goering.

— În 1939 am recuperat prima svastică din Tibet. În 1941, următoarea în sudul Franţei. Amândouă sunt acum în siguranţă la Castelul Wewelsburg. Pe de altă parte, am pierdut-o pe cea de-a treia la Veneţia... şi, în mod curios, situaţia noastră militară a stagnat de atunci.

— Este prea mult, a exclamat şeful *Luftwaffe*, ai înnebunit complet!

Goebbels îşi încetase atacurile. Căzuse pe gânduri. Dacă altădată îşi bătea joc copios de iluziile ezoterice ale şefului SS,

ştia şi ce imperiu reuşise Himmler să construiască într-un timp atât de scurt, prin forţa voinţei şi certitudinii. Şi dacă Reichsführer-ul pusese mâna pe ceva ce îi depăşea?

— Heinrich, până acum ţi-ai condus căutarea singur. Şi, fără îndoială, ai avut dreptate, pentru că nu cred că te-ar fi crezut cineva. Aşa că, spune-ne: de ce ne vorbeşti de svastici astăzi?

— Pentru că am nevoie de colaborarea tuturor. SS nu poate trimite un agent în Anglia, să-i ofere acoperire şi să-l sprijine printr-o reţea. Un singur serviciu are toate mijloacele necesare: *Abwehr*.

La acest cuvânt, toate feţele au îngheţat. *Abwehr* era serviciul de informaţii al armatei. Iar Himmler, Goebbels şi Goering se temeau de el ca de ciumă: era singura organizaţie pe care naziştii nu au reuşit niciodată să o infiltreze cu adevărat. A-i încredinţa sarcina unui astfel de serviciu însemna a-şi asuma un risc cu consecinţe imprevizibile.

Toate privirile se întoarseră spre Führer. Doar el putea lua decizia. Cu ochii aţintiţi pe hartă, părea că ezită, apoi spuse deodată:

— Am cucerit Germania în numele svasticii. Iar acum vom cuceri lumea tot graţie ei.

Şi-a întins degetul arătător stâng spre Himmler.

— Reichsführer, îţi ordon să recuperezi svastica aflată în Anglia. Prin toate mijloacele.

25

Undeva, în Londra

Laure a deschis ochii. Totul era cufundat în linişte şi întunecat. A clipit din ochi de mai multe ori. Degeaba. Obrazul drept părea că stă pe o suprafaţă lucioasă şi îngheţată. Aparent, era de altfel şi singura senzaţie rămasă. Restul corpului nu mai exista, ca şi cum fusese redusă la un obraz, doi ochi şi o conştiinţă vaporoasă. Cum a ajuns în starea aceasta?

Creierul său începea să funcţioneze din nou.

Cabina telefonică. Imaginile curgeau şi i se zvârcoleau încet prin creier, ca nişte viermi târând-se din găurile lor.

Apelul dat de Malorley. Maşina ce trebuia să o ia. Îl văzuse pe Crowley ieşind şi i-a făcut semn cu mâna.

Şi deodată… Tânărul blond cu ochi de smarald. Zâmbetul lui radios. L-a întrebat dacă venea din partea lui Malorley. El a aprobat. Apoi… seringa. Durerea din braţul stâng.

Tipul o răpise.

S-a lăsat dusă de nas. Ca un agent debutant.

O urmă de panică i-a cuprins zona de jos a cefei. Se simţea copleşită. Ca în cele mai dure ore de antrenamente când era doborâtă cu lovituri scurte, apoi legată strâns pentru o şedinţă falsă de interogatoriu.

Laure s-a concentrat pe respiraţie, aşa cum au învăţat-o instructorii. Dacă nu o ajută să evadeze, măcar îi canalizează frica.

Acum trebuia să devină din nou stăpână pe corpul său. Cel mai probabil, răpitorul i-a injectat otravă paralizantă.

Încet, foarte încet, un miros dulceag, ciudat, i-a pătruns în nări. Un amestec de mirosuri de stătut, de câine ud şi de unt rânced. Un amestec greu de găsit devenit insistent şi dezagreabil pe măsură ce respira. În mod curios, valul mirositor nu-i era străin, dar nu reuşea să-l identifice.

Laure a încercat să se agaţe de punctele pozitive, tehnica numărul patru predată agenţilor S.O.E. căzuţi în mâinile duşmanului.

Agresorul o lăsase în viaţă. Era un lucru clar. Apoi, agentul lui Malorley care trebuia să o recupereze va semnala absenţa ei. Se va declanşa alarma.

În mod curios, o altă senzaţie, şocantă, a cuprins-o. Furia. Răpitorul o făcuse să-şi piardă seara. Era grotesc, dar furia era cât se poate de reală.

Un zgomot metalic i-a alungat gândurile. Vibraţii răsunau pe podea. Zgomote de tălpi. Un halou de lumină a ţâşnit. La kilometri distanţă de ea sau la doar câţiva centimetri. Lumina i se părea orbitoare. A simţit deodată ceva dur, îmbibat de un miros de piele veche şi urină, băgat sub obrazul ei, ca pentru a o aduce în simţire.

— Bună, sunt încântat că ţi-ai recăpătat cunoştinţa. Serios. Ţi-e frică?

Vocea masculină era tânără şi blândă. Aproape tandră, de parcă bărbatul îi făcea o declaraţie de dragoste.

— Mi-ar fi teamă dacă aş fi în locul tău. Aruncată în tenebre, într-un loc necunoscut, la cheremul unui necunoscut.

Laure a încercat să răspundă, dar niciun sunet nu-i ieşea din gură. Abia îşi putea mişca buzele, tari şi inutile ca nişte chibrituri pe jumătate arse.

— Nu poţi vorbi, spuse vocea în întuneric. Substanţa pe care ţi-am injectat-o paralizează membrele, dar la unele persoane anesteziază şi corzile vocale. Probabil că am dozat eu incorect produsul, mă scuzaţi.

Vârful cizmei sau al pantofului s-a îndepărtat, dând voie capului Laurei să cadă la pământ. Bărbatul a îngenuncheat alături. Femeia îi putea simţi parfumul scump, apoi degetele aşezate la colţul buzelor şi coborând pe bărbie, pentru a se opri apoi la baza gâtului tare de parcă ar fi fost din lemn.

— Te pişc acum cu toată puterea, dar sunt sigur că nu simţi nimic. Aş putea să-ţi bag o andrea în ochi până la creier, iar tu o vei lua ca pe o furnicătură. În ţara mea cei care folosesc această otravă o numesc atingerea şarpelui.

Femeia a simţit cum o mână îi ridică bărbia, apoi îi lasă faţa să cadă pe podea. O dată, de două ori, de trei ori. Obrazul i-a lovit gresia de fiecare dată, dar nu a simţit nicio durere. Răpitorul se juca în aşa fel cu faţa ei de parcă ar fi fost o minge lovită de pământ.

— Ce amuzant că ţi-aş putea sparge partea dreaptă a feţei sau te-aş desfigura pe viaţă şi nu ai simţi nimic.

Capul lui Laure a lovit podeaua pentru ultima dată, bărbatul se ridicase.

— Trebuie să aşteptăm ca sedativul să-şi piardă efectul înainte, ca să poţi vorbi din nou. Ce pierdere de timp!

Paşii s-au stins. O siluetă în mişcare se decupa în faţa luminii difuze.

— Vrei poate să vezi un pic mai bine? Se cuvine să-mi fac treaba.

Un trosnet s-a auzit departe, deasupra Laurei. O lumină albă, orbitoare se răspândea în jurul ei. A închis pleoapele pentru a se feri de muşcătura incandescentă.

— Nu ezita să-ţi cunoşti tovarăşul de celulă. Dar te previn că nu este un interlocutor prea rafinat.

Laure a aşteptat câteva secunde înainte de a deschide ochii. A fost nevoie de câteva bătăi din pleoape pentru ca pupilele să se adapteze la lumina puternică.

Un bărbat se uita la ea fix. Cu ochii larg deschişi. Stătea întins pe podea, la fel ca Laure, cu faţa la câţiva centimetri de a ei. Aproape că ar fi putut să-l sărute. Buzele lui erau violete, pielea albă, umflată. Fruntea îi prezenta un desen curios. O svastică.

Laure a recunoscut într-o clipă mirosul de mai devreme. Era cel pe care-l simţise la morgă.

I-a venit să vomite.

Vocea răpitorului izbucni din nou. Era prea departe pentru ca ea să-l vadă.

— Mă numesc Conrad, mă voi întoarce în câteva ore cu soţia mea, Suzan. Sunt sigur că vă veţi înţelege bine.

26

Paris
Cartierul Panthéon

Tristan se afla în biroul lui Rosenberg. Prietenul Führer-ului examina bijuteriile aduse înapoi de Marcas din expediţia sa în reţeaua capucinilor. Cu meticulozitate, despărţise inelele de coliere şi examina o diademă ce scânteia în lumină.

— Din păcate, vor trebui tăiate. Scoate pietrele din monturi şi topeşte metalul preţios. Aceste bijuterii sunt prea cunoscute pentru a fi vândute aşa cum sunt.

Marcas nu a reacţionat, dar şi-a spus că este cu siguranţă cea mai bună modalitate de a strânge o mică avere personală, uşor de transportat, uşor de exportat. A bătut cu degetul pe masă, făcând să sară o pereche de cercei şi a spus:

— Am cerut oamenilor tăi să securizeze perimetrul Spitalului Cochin şi să coboare în reţeaua Capucinilor. Oficial pentru a căuta luptători de rezistenţă, neoficial pentru a recupera corpurile lui Marcel şi al lui Gurdjief.

— Îl voi regreta pe Marcel, era inegalabil în a-i face să vorbească pe colecţionarii încăpăţânaţi.

A fost singura cuvântare despre boxerul colaborator.

— Veţi face un raport pentru Reichsführer? întrebă Rosenberg.

Raportul plecase deja, iar Himmler l-a citit cu siguranţă. Dar lui Tristan nu i se părea necesar să precizeze acest lucru.

— Ca de fiecare dată.

— V-aş rămâne îndatorat dacă nu aţi spune nimic despre descoperirea bijuteriilor familiei imperiale. Ţin să-i ofer eu însumi Führer-ului comoara.

Marcas a dat din cap. Ştia deja că Hitler nu va vedea niciodată niciuna dintre bijuterii. Cât despre Himmler, acum avea o armă mortală îndreptată spre capul lui Rosenberg.

— Înţeleg foarte bine. Veţi profita fără îndoială de călătoria dumneavoastră viitoare la Berlin pentru a prezenta comoara, chiar înainte de a vă prelua atribuţiile de ministru în teritoriile din Est?

— Exact. Iar dumneavoastră...Rosenberg i-a întins o telegramă. Aveţi o întâlnire într-o oră la Hotelul *Lutetia*. Ordinul vine direct de la cartierul general al Reichsführer-ului.

Tristan s-a ridicat. Ardea de nerăbdare să se elibereze de prezenţa dăunătoare şi coruptă a lui Rosenberg.

— Înainte de a pleca, l-a oprit Faţă de Lună. Gurdjief... nu a vorbit cu dumneavoastră?

Marcas era deja lângă uşă.

— Nu a mai avut timp.

Hotel Lutetia
Bulevardul Raspail

În ciuda orei târzii, holul Hotelului *Lutetia* era plin de ofiţeri nazişti. Ofiţerii de rang înalt ai *Wehrmacht*-ului se loveau de membrii *Luftwaffe*, erau umăr la umăr cu membrii de rang

înalt ai *Kriegsmarine*. Parcă întreg personalul Statului Major al armatei germane şi-a dat întâlnire la hotelul de lux. Seniorii războiului nu se amestecau cu membrii armatei regulate. În schimb, spionii trebuie să fi mişunat peste tot. Strecurându-se între un colonel cu monoclu şi un general în cizme de cavalerie, francezul a ajuns în sfârşit la recepţie.

— Tristan Marcas, am o întâlnire programată.

Portarul l-a privit cu reproş, apoi şi-a consultat registrul. Fără îndoială, îl considera un colaborator.

— Sunteţi aşteptat, camera 66, etajul al doilea. Scările sunt pe partea dreaptă a dumneavoastră.

Din nou, Tristan s-a topit în marea de uniforme şi a ajuns la scări într-un final. A urcat treptele fără să se grăbească. Şi dacă avea impresia că are maximum de aşi în mânecă după ce a reuşit să-l înşele pe Rosenberg şi să-l prevină pe Malorley, se întreba în schimb cum vor evolua lucrurile. Marcas se temea, din experienţă, de angajatorii săi. Un spion, mai ales un agent dublu, este primul sacrificat în războiul din umbră. De aceea Tristan practica reţinerea selectivă a informaţiilor. Iată de ce nu transmisese numele contactului – James Hadler – încredinţat de Gurdjief. Era micul lui secret. S-ar putea să-i salveze viaţa.

Un grup de ofiţeri, însoţiţi de o femeie machiată strident, au coborât scările râzând. Tristan a trebuit să se lipească de balustradă pentru a-i lăsa să treacă. Această umilinţă, deşi minimă, l-a secat la inimă. De când s-a întors la Paris, prezenţa inamicului devenise un calvar pentru el. Abia aştepta să iasă din această capitală ocupată şi murdară.

Uşa camerei 66 era întredeschisă. Tristan a bătut, apoi a intrat în apartament. Rămăşiţele unui prânz tronau pe o masă de marmură roz. Marcas a observat că nu era decât un singur

tacâm. A înaintat până la dormitor. Patul nu era făcut. Era deschisă o singură valiză. Tristan s-a aplecat...

— Te uiţi la hainele mele?

Erika tocmai ieşea din baie pieptănându-se. Cu picioarele goale, cu părul ud, nu mai părea deloc femeia slăbită şi ameţită întâlnită în urmă cu doar câteva zile. Pe nesimţite, Marcas a simţit şfichiuirea dorinţei.

— Întoarce-te, trebuie să mă îmbrac.

Tristan s-a conformat. Se afla cu faţa la un şemineu care trebuia să provină din secolul anterior, cu marginea de piatră sculptată în întregime cu o scenă biblică. Pilda semănătorului. Ar fi preferat o oglindă.

— Am ajuns azi dimineaţă, direct de la Berlin. Trebuie să fac nişte cercetări în Franţa. Ştii că misiunile *Ahnenerbe* s-au schimbat.

— Cred că înţeleg.

— Reichsführer-ul face o prioritate absolută din identificarea evreilor.

— Mai degrabă o obsesie, nu?

Erika a evitat întrebarea.

— Unii cercetători *Ahnenerbe* văd această misiune ca pe o oportunitate în carieră. Îţi aminteşti de Bruno Beger?

— Uriaşul blond extaziat care a plecat în Tibet?

— Exact. Doar că am aflat că în Lhasa a efectuat măsurători antropologice pe care vrea să le aplice şi în cazul evreilor. Şi are nevoie de cobai. Vrea să măsoare cranii. Şi chiar oase.

Dezgustat, Tristan era gata să se întoarcă.

— Nu te duci să-l ajuţi?

— Nu. Vreau să câştig timp dându-i o misiune aici, în Franţa. Un studiu pregătitor. Pentru că ideea lui de a măsura

craniile pentru a defini criteriile rasiale nu el a avut-o primul, ci unul dintre compatrioţii tăi. Un francez.

De data aceasta Tristan s-a întors. Erika termina de încheiat nasturii unei cămăşi ce cădea dreaptă peste o fustă gri.

— Glumeşti?

— Deloc. Ai auzit vreodată de Vacher de Lapouge? Un academician strălucit şi activist din secolul trecut. Ateu, anticlerical şi socialist până în măduva oaselor, era convins că fericirea oamenilor trece printr-o riguroasă selecţie darwiniană. Şi pentru a determina ce era demn să creeze viitoarea rasă umană s-a ocupat cu pasiune de măsurarea craniilor.

— Şi nu-mi spui ce rezultate a avut?

— Mai mult decât atât, a descoperit o lege care pentru el este universală: există o diferenţă sistematică de mărime între cutia craniană a intelectualilor şi cea a celorlalte persoane. Pot chiar să-ţi dau cifrele: şapte centimetri pentru lungime şi patru pentru lăţime.

Marcas şi-a dus mâna la cap, şocat, ca pentru a verifica.

— Şi încă nu-i totul: această diferenţă este ereditară. Potrivit lui Vacher de Lapouge, o găsim de la vârsta de un an între copiii muncitorilor şi cei ai intelectualilor.

Erika şi-a pus o jachetă neagră cu nasturi sidef.

— Prin urmare, îi voi propune lui Beger să preia teoriile lui Lapouge pentru a le studia şi a le verifica. Ar trebui să-l ţină ocupat un timp şi să-l împiedice să caute cobai vii.

— Te-ai schimbat, remarcă Tristan.

— Nu, nu eu, ci lumea din jurul nostru. A devenit foarte periculoasă. S-ar putea să ai chiar şi un iubit care vrea să te omoare.

— Nu o să începi din nou acum!... exclamă Tristan.

Erika s-a privit în oglindă, lăsând să cadă o buclă de păr blond pe umărul drept.

— Îmi amintesc de tot. De absolut tot. Aşa că acum ai de ales: fie te denunţ lui Himmler, fie lucrezi pentru mine.

Tristan a aruncat o privire către uşa de la intrare, ca şi cum ar fi vrut să fugă.

— Ai fost pe plaja Lido. Tu m-ai împuşcat. Nu te mai chinui să mă minţi. Şi nici nu te gândi că o cădere prin fereastră de la etajul al doilea ţi-ar rezolva problema. Îţi poţi imagina că mi-am luat toate măsurile de precauţie.

— Ce doreşti?

Erika s-a aplecat spre Tristan, atingându-i buzele.

— Vei afla foarte repede, iubitul meu. Până atunci, ai o întâlnire programată în salonul hotelului.

— Cum aşa? Cu cine? bâigui Tristan, în stare de şoc.

— Cu Reinhard Gehlen. Vei vedea că este un bărbat şarmant.

Lutetia dispunea de saloane mici, folosite înainte de război de îndrăgostiţii de pe malul stâng, iar acum ascundeau oficiali germani preocupaţi să pună la cale operaţiuni secrete. Când a trecut pragul, Tristan a fost surprins să observe un bărbat îmbrăcat într-un costum şifonat şi prost croit, trădând un militar în civil. Avea cearcăne, era chel şi părea fragil.

— Reinhard Gehlen, de la *Abwehr*.

Marcas nu se prezentă. Interlocutorul trebuia să-i fi ştiut deja biografia până la ultimele detalii.

— Reichsführer-ul ne-a cerut să vă trimitem în Anglia. Ceea ce înseamnă să vă oferim o acoperire imbatabilă şi să vă punem în contact cu reţeaua noastră din Marea Britanie. Tristan şi-a reţinut un zâmbet de satisfacţie. Va putea, în

sfârşit, pune o distanţă între el şi Erika. Precizez că nu ştim nimic din misiunea dumneavoastră. A noastră este să vă asigurăm partea logistică.

— Cu alte cuvinte, viaţa mea este în mâinile dumneavoastră.

— Şi a mea în cea a Reichsführer-ului dacă daţi greş.

Dacă toate căutările ultimei svastici devenea prioritatea Reichului înseamnă că presiunea lui Himmler trebuia să fie efectiv foarte intensă.

— Aţi spus ceva de o acoperire?

— Pe scurt, pentru fiecare ţară adversă dispunem de mai multe acoperiri pe care le pregătim, evaluăm, păstrăm, câteodată timp de ani întregi. Veţi beneficia bineînţeles de cea mai bună.

Marcas se lăsă pe spate în fotoliu.

— Povestiţi-mi ceva despre noua mea viaţă.

— În luna mai, anul trecut, Alvin Peperbrock a murit la Londra. Un englez necunoscut şi, mai ales, fără urmaşi. În cartierul Bloomsbury avea un mic imobil cu două etaje unde trăia singur.

— Cum l-aţi găsit?

— Peperbrock era un amator de artă. În special al tablourilor expresioniştilor germani. Avea obiceiul de a-şi cumpăra pânzele de la un negustor de artă olandez care a fugit din ţara lui din cauza invaziei naziste.

— Un negustor de artă care lucrează pentru voi?

— Un negustor de artă care şi-a lăsat mama la Rotterdam. O femeie în vârstă suferindă de diabet, dependentă de insulină. El ne-a atras atenţia asupra clientului său. Tristan a preferat să nu comenteze. Gehlen a continuat: Când Peperbrock a murit, notarul său a pornit să-i caute moştenitorii naturali.

I-a găsit în Canada. Alvin avea o soră, Clara, stabilită în Ottawa şi a avut un fiu, pe nume Adam.

— Un fiu unic, bănuiesc.

— Înţelegeţi repede. În martie 1940, Clara şi soţul ei au murit într-un accident de maşină lângă Sherbrooke. În provincia Quebec.

— Deci, la moartea unchiului său, Adam s-a trezit singurul moştenitor?

— Exact. Adam are douăzeci şi şase de ani. Brunet ca tine, cam de aceeaşi înălţime. Şi, mai ales, cum tatăl lui este canadian din Quebec, vorbeşte mult mai bine limba franceză decât engleza. Începând cu luna mai, este fericitul proprietar al unei clădiri la Bloomsbury.

— Unde este Adam acum?

— Pe un vapor, în drum spre Londra. În sfârşit, pentru a fi mai exacţi, cineva care poartă numele lui Adam, circulă cu toate actele lui de identitate, acte de familie, corespondenţa cu notarul, ca şi toate atestările şi ştampilele vamale necesare.

— Dar adevăratul Adam?

— Mort şi îngropat într-un parc magnific, aproape de Ottawa. Dumnezeu să-l odihnească!

27

Londra
Palatul Buckingham

Churchill nu venise niciodată la Bucking în miezul nopţii. Doar pentru dineurile oficiale, terminate rareori după unsprezece seara.

S-ar fi descurcat bine cu această întrevedere bruscă – o convocare ar fi un termen mai exact - cu regele. Cu o oră mai devreme, tocmai se confruntase cu o moţiune de cenzură în Camera Comunelor. O coaliţie de deputaţi invidioşi îi voiau demisia[16] din cauza înfrângerilor catastrofale din Africa de Nord împotriva germanilor. El, cel mai popular prim-ministru din istoria Regatului Unit! Un atac politic venit în cel mai prost moment. Trebuia să-şi pregătească călătoria la Moscova pentru a încheia cu Stalin o alianţă istorică.

Necazurile sunt ca bombardamentele Luftwaffe, vin mereu în grupuri. Citise asta undeva. Cu siguranţă un mare gânditor.

El şi regele mergeau pe una dintre potecile grădinii imense ale palatului. Churchill ar fi apreciat vizita, dar pica de oboseală.

---

[16] Fapt autentic.

— Aţi făcut cu bine faţă opoziţiei în Camera Comunelor? întrebă regale cu voce blândă.

— Îi invidiez pe Hitler, Mussolini şi Stalin. Avantajul de a fi dictator este că nimeni nu-şi permite să te critice, nici măcar pentru culoarea şosetelor purtate. Altfel riscă pedeapsa cu moartea... Dar să nu ne mai gândim la opoziţie, este problema mea. Moţiunea de cenzură a avut măcar meritul că i-a scos din bârlog pe duşmanii mei. Fără să mă răzbun, sunt un excelent trăgător, îi voi vâna unul câte unul.

— Sunteţi un om abil, domnule Winston. Şi curajos. Uneori, simt că aţi devenit adevăratul conducător al acestui regat. Şi că lucrez în umbra dumneavoastră.

— Majestate! Dumneavoastră şi familia regală sunteţi întruchiparea vie a unităţii ţării şi a coloniilor ei. Nu îndrăznesc să-mi imaginez că dacă Edward al VIII-lea ar fi rămas pe tron, am fi devenit aliaţii lui Hitler în opera lui de distrugere a umanităţii[17]. Bine... V-am pregătit lista de discuţii cu Stalin. Unchiul Joe[18] vrea ca noi să deschidem un al doilea front spre vest, pentru ca Hitler să-şi retragă trupele de pe frontul rusesc. Statul Major, la fel ca şi mine, dar de asemenea şi americanii, ne-am opus categoric. Aş vrea...

Regele a dat din cap.

— O să-mi povesteşti mai târziu, am toată încrederea în tine că vei negocia bine cu ursul rus. Spune-mi mai degrabă despre căutările celei de-a patra svastici.

---

[17] Eduard al VIII-lea a abdicat la un an de la venirea pe tron în favoarea fratelui său, devenit ulterior George al VI-lea. Motivul oficial a fost pentru a putea să ia în căsătorie o americancă divorţată, Wallis Simpson. Neoficial, simpatiile sale pronaziste declarate nelinişteau mediile politice şi economice.

[18] Poreclă folosită de Churchill pentru a-l desemna pe Stalin.

Winston îi aruncă suveranului o privire surprinsă şi îşi frecă faţa cu mâinile.

— Majestate, cu tot respectul datorat, apreciez că sunt alte priorităţi şi mai am puţin timp la dispoziţie. Şedinţa de la Cameră a fost epuizantă, aş merge cât mai repede să mă odihnesc.

— Înţeleg, domnule Winston, înţeleg... Dar, vedeţi dumneavoastră, am motive întemeiate să cred că şi căutarea ultimei relicve este la fel de importantă pentru ieşirea din război.

— Ce motive, Majestate?

— Ei bine, nu pot să-ţi spun nimic, poate când va veni timpul.

— Nu aveţi încredere în mine.

— Nu se pune problema. Să spunem că anumite secrete trebuie bine păstrate. Ele deschid uşa către tărâmuri întunecate unde raţiunea se clatină. Şi nu vreau să vă tulbur.

Churchill s-a ridicat lent, cu faţa palidă de oboseală sau de mânie, nu ştia încă.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, m-am săturat peste măsură de toate aceste mistere ridicole. Conduc un război unde sunt implicate vieţile a milioane de concetăţeni, conduc un imperiu întins pe cinci continente. Sunt pe cale să întâlnesc un al doilea cel mai mare monstru din istoria omenirii după Hitler. Şi dumneavoastră îmi vorbiţi despre superstiţie? Despre farmece magice? Maiestate, ceea ce deputaţii nu au reuşit cu moţiunea lor de cenzură, veţi desăvârşi dumneavoastră. Îmi depun demisia în această seară. Mergeţi şi găsiţi un alt prim-ministru în care să puteţi avea încredere. Vă doresc o seară bună!

George al VI-lea păli. Nu-şi văzuse niciodată prim-ministrul într-o astfel de stare.

Toate frustrările, întreaga furie au explodat ca o bombă de zece tone.

— Aşteptaţi, domnule Winston. Nu puteţi abandona lupta chiar acum.

— Alţi bărbaţi, la fel de competenţi ca mine, vor prelua atribuţiile.

— Demisia dumneavoastră ar fi o catastrofă pentru lumea liberă. Nimeni nu ar înţelege-o după victoria pe care aţi avut-o în Parlament. Şi nu vreau să se întâmple din cauza mea.

Churchill a rămas ferm. O tăcere îndelungată s-a instalat între cei doi. Pentru unii, ezitarea este o armă, pentru alţii este mortală. Trebuia tranşată problema. Acum. George al VI-lea s-a ridicat la rândul său şi şi-a pus mâna pe umărul lui Churchill.

— Juraţi-mi pe ce aveţi mai scump în lume că nu veţi spune nimănui ce am să vă dezvălui. Nici soţiei şi nici copiilor măcar.

— Jur.

— Chiar dacă într-o zi vă veţi scrie memoriile?

— Îmi păstrez cuvântul dat.

— În acest caz, veniţi după mine.

Zece minute mai târziu, cei doi bărbaţi stăteau în biblioteca privată a regelui. Churchill era aşezat într-un fotoliu confortabil şi fuma un trabuc gros ca un cârnat. Regele era ocupat în faţa unui seif încastrat într-un perete, deasupra unui mic birou. Întorcea cadranele cu dexteritate.

— Dacă aş fi un spărgător, Majestate, mi-aş face treaba foarte repede cu seiful dumneavoastră. Mi se pare foarte modest.

— Domnule Winston, la noi hoţii sunt monarhişti.

Suveranul a scos din seif un plic gri, l-a deschis, a dat la iveală o scrisoare îngălbenită de timp şi i-a întins-o lui Churchill.

— Aruncaţi-vă o privire, spuse regele întinzându-i o lupă cu mâner de fildeş, asupra scrisorii datată *19 februarie 1918*.

Winston se aplecă asupra documentului, ridicând o sprânceană iscoditoare.

— Să vedem... Stema reprezintă un grifon roşu înarmat cu scut şi sabie. Este cea a Romanovilor. Misiva este semnată de Nicolae şi este adresată vărului său drag. Nu-i nevoie să fii Sherlock Holmes ca să-ţi dai seama că avem de-a face cu o scrisoare trimisă de ultimul ţar al Rusiei răposatului dumneavoastră tată, regele George al V-lea.

— La vremea aceea, fostul ţar abdicase de aproape un an, iar el şi familia lui erau deţinuţi în Tobolsk, în Siberia. Citiţi conţinutul.

Churchill era intrigat, a parcurs rapid documentul.

— Mmm... Nicolae îşi imploră vărul să-i acorde azil, căci se teme pentru viaţa lui şi a familiei sale. Sunt la curent, spuse prim-ministrul aşezând scrisoarea pe un piedestal. O tragedie. Tatăl dumneavoastră ar fi trebuit să accepte, ţarul ar fi putut organiza de la Londra rezistenţa în Rusia.

— La fel ca De Gaulle al dumneavoastră cu francezii?

— Exact. De altfel, acest general blestemat se vede mai mult ca un rege decât ca un preşedinte.

— Tata ştia că Nicolas era prea nepopular în ţara lui. Ar fi întârziat doar câţiva ani agonia susţinătorilor săi. În plus, îi era teamă de comunişti, că îşi vor întinde revoluţia pe insula noastră ca răzbunare. Aşa că a refuzat. Dar când a aflat în iulie acel an că familia imperială a fost masacrată la Ekaterinburg, a fost devastat. Drama l-a mistuit până la moarte.

— Maiestate, scrisoarea este o mărturie istorică emoţionantă, dar nu prea văd legătura cu legenda relicvelor.

— Aţi citit prea repede. Întoarceţi pagina.

Churchill a luat înapoi documentul şi a reluat lectura. Pe verso era scris un alt text, cu litere mult mai mici. Spre uimirea lui, Churchill a descoperit că la sfârşitul mesajului era desenată o svastică.

— Sunteţi sigur că ceea ce am în faţa ochilor mei este scris de ţar? Îmi vine greu să cred.

28

Londra
Palatul Buckingham

— Da. Aţi citit bine. Nicolae al II-lea propune drept plată în schimbul azilului o parte din aurul guvernului rus, trei tone rămase în mâinile unei garnizoane fidele din Vladivostok şi, mai ales, o relicvă sacră care ar putea schimba *cursul istoriei.*

— Presupun că tatăl dumneavoastră era mai interesat de aur decât de relicvă.

— Să nu credeţi aceasta! Era de mai mulţi ani la curent cu existenţa obiectului.

George al VI-lea s-a ridicat şi a deschis o vitrină din lemn preţios unde erau expuse tot felul de obiecte. Pumnale cu mânere încrustate în pietre strălucitoare, potire fin dăltuite cu aur de calitate, cruci de argint, măşti japoneze şi africane...

— Micul meu muzeu personal, spuse regele, scoţând din vitrină un ou mare de aur striat, cu zăbrele de email albăstriu. Nu vă voi insulta întrebându-vă ce este.

A aşezat cu delicateţe oul în faţa lui Winston, care şi-a scos ochelarii şi a inspectat piesa cu admiraţie.

— Un ou *Fabergé*[19]... Magnific... Nu am ţinut niciodată în mâini aşa ceva.

— I-a fost oferit tatălui meu de către Nicolae în 1913. S-a întâmplat chiar în timpul uneia dintre întâlnirile lor din acest palat, după un dineu, când Nicolae a evocat relicva. Erau retraşi în camera unde vă găsiţi acum. Eram ascuns după paravan şi le-am auzit discuţia.

— Şi prinţii sunt la fel ca orice copil.

— Nicolae i-a arătat oul *Fabergé* spunând că obiectul nu înseamnă nimic în comparaţie cu un talisman extraordinar deţinut de trei secole de familia lui. O relicvă mai preţioasă decât întreaga sa colecţie de ouă, mai puternică decât cel mai bun dintre cuirasatele englezeşti aflat în serviciu. După părerea lui, talismanul era chiar sursa puterii Romanovilor. Şi proteja Rusia şi aliaţii ei.

— Vorbim chiar despre una dintre cele patru svastici?

— Da. Îmi amintesc de râsul tunător al tatei. Era un spirit puternic, foarte pragmatic. Cam ca dumneavoastră.

— O iau drept un compliment, spuse Churchill trimiţând un rotocol de fum gri spre plafon.

George al VI-lea a pus delicat oul la locul lui, pe urmă şi-a continuat povestea.

— Nicolae nu s-a dat bătut şi i-a spus apoi originea ciudată a neamului său. La începutul secolului al XVII-lea, Rusia trecea prin vremuri cumplite: sărăcia, foametea şi haosul domneau în toată ţara. Polonezii, estonienii şi triburile estice efectuau raiduri şi jafuri urmate de crime. Nu mai exista ţar, imperiul era condus când mai bine, când mai rău, de o adunare

---

[19] Serie de cincizeci şi patru de piese unice create de bijutierul Karl Fabergé pentru ţarii Alexandru al III-lea şi Nicolae al II-lea.

de nobili şi oameni ai Bisericii. Aveau nevoie de o figură emblematică care să poate readuce speranţa şi să reunifice ţara.

— Istoria se repetă fără încetare. În timpuri dificile oamenii imploră mereu un salvator, la fel cum nou-născutul cere sânul matern. Indiferent dacă este rege, Führer sau un tată pentru popoare.

— Sau un prim-ministru… zâmbi regele. Pe scurt, a apărut un bărbat. Un adolescent ce trăia ascuns împreună cu mama lui într-o mănăstire situată în Kostroma, pe malul Volgăi. Era un nobil cu origini în fosta dinastie domnitoare. Mai erau şi alţi pretendenţi în epocă, dar degetul lui Dumnezeu s-a îndreptat spre acest tânăr. Se numea Mihail Romanov şi a fost încoronat ţar în 1613. A fost primul din dinastie.

— Majestate, nu vreau să vă ofensez, dar cunosc puţin istoria Rusiei.

— Sunteţi puţin cam nerăbdător, domnule Winston. Ceea ce vă voi dezvălui acum nu este scris în manualele de istorie. Nicolae a povestit tatălui meu că exista o istorie secretă printre Romanovi, transmisă din generaţie în generaţie. Înainte de a deveni ţar, tânărul Mihail a participat la lucrările de întreţinere a mănăstirii. Părintele stareţ îl pusese să lucreze în criptă pentru a muta defuncţii pentru că încurcau noua amenajare a locului. La deschiderea unuia dintre morminte, a descoperit un pasaj secret ducând la o cameră mult mai veche, care data cel mai probabil din timpurile păgâne.

Winston şi-a pus trabucul jos şi s-a frecat pe faţă. Spera din toată inima ca regele să-şi termine povestea cât mai repede. A exclamat cu o voce puţin ridicată:

— Ai zice că suntem într-o carte de Rider Haggard[20]!

— Într-adevăr. Mihail a descoperit pe un altar o cruce ciudată, numită de noi acum svastică. A urcat la părintele stareţ, care i-a dat voie să păstreze relicva cu el. Chiar în ziua descoperirii, la trei sute de kilometri, la Moscova, adunarea de boieri a ales numele tânărului pentru a fi ţar.

— O coincidenţă. Viaţa este plină de coincidenţe.

— Nu mi-am terminat povestea. Ca urmare, Mihail a ajutat mănăstirea. El şi succesorii lui au făcut din ea unul dintre cele mai mari centre spirituale ale Rusiei. A lăsat svastica în mănăstire şi a cerut succesorilor săi să nu o scoată de acolo niciodată. Atâta vreme cât relicva era în siguranţă, dinastia Romanovilor va domni în Rusia. Cine nu respecta regula urma să fie blestemat. Toţi ţarii au respectat interdicţia. Toţi, cu excepţia unuia...

— Ultimul din dinastie, Nicolae?

— Da. În timpul Primului Război Mondial, Rusia nu era pregătită din punct de vedere militar. Revolte instigate de revoluţionari au izbucnit în toată ţara. Nicolae s-a speriat şi a scos relicva din mănăstire. O lună mai târziu a fost obligat să abdice. Blestemul mănăstirii Kostroma lovise. Înţelegeţi atunci de ce tatăl meu, când a primit scrisoarea disperată a lui Nicolae, ştia exact la ce se referea ţarul cu privire la relicvă.

— Majestate, înţeleg că povestea vă fascinează, dar de aici şi până a o lua în serios...

— V-am spus că tatăl meu era un om raţional. Dar asasinarea vărului său de către Roşii l-a bulversat în aşa măsură cum nu v-aţi putea imagina. Şi-a schimbat opinia. A vrut să

---

[20] Autor englez de romane populare, între care aventurile eroului Allan Quatermain.

se revanşeze scoţând-o din Rusia pe mama lui Nicolae, dar răul fusese făcut. În 1936, tatăl meu, pe patul de moarte, ne-a făcut pe noi, fiii săi, să promitem că vom găsi relicva prin orice mijloace posibile pentru a restabili echilibrul lumii. Ne-a făcut să jurăm pe Biblie! Fratele meu, Eduard, a considerat că erau doar divagaţiile unui muribund, dar eu nu. Acest jurământ mă bântuie. Ulterior, am început cercetări discrete despre legendele din jurul relicvelor. Nu cu multă vreme în urmă am aflat că mai există şi altele. Amintiţi-vă că unii dintre ofiţerii dumneavoastră de la S.O.E. a ţinut o conferinţă în faţa Cercului Gordon[21] pentru a evoca natura pervertită a nazismului. A evocat şi el legenda svasticilor. Am fost imediat anunţat despre acest lucru.

Winston a dat din cap.

— Înţeleg mai bine acum de ce aţi insistat să autorizez operaţiunea de comando în Franţa, la Montségur…

— Să aflu că existau alte relicve a fost pentru mine un şoc. Iar când omul dumneavoastră a adus-o în Anglia, am preferat să o trimit prietenilor noştri americani. Nu voiam să cadă în mâinile naziştilor, dacă ar fi reuşit să ne invadeze. Ştiţi unde se găseşte mai precis?

— După ultimele informaţii, spuse Churchill cu chipul extenuat, este studiată într-un laborator de lângă Boston. Prietenii noştri americani sunt mult mai pragmatici. Dacă acest… lucru are puterile pe care le pretindeţi, poate vor găsi ei cum să le folosească cu tot avansul lor ştiinţific.

— Nu mă îndoiesc, dar riscă şi să le dea puteri prea mari. Ca Germania cu svastica din Tibet. Iată de ce trebuie să

---

[21] Vezi *Triumful întunericului* (Editura NICULESCU, 2023).

recuperăm neapărat ultimul talisman. Pentru ca Regatul Unit să-şi păstreze locul şi după terminarea războiului.

— Majestate, nu vă împărtăşesc convingerile. Chiar şi dacă informaţiile s-ar dovedi a fi corecte, pentru mine relicvele sunt blestemate. Nu au adus în lume decât nefericire, suferinţe şi haos.

— Relicvele haosului… şopti George al VI-lea.

Ceasul a sunat o singură dată. Regele s-a ridicat brusc.

— Dar am abuzat deja de timpul dumneavoastră şi sunteţi obosit. Nu vă mai reţin, domnule Winston. Dacă nu am reuşit să vă conving de puterea relicvelor, sper măcar că v-am răspuns întrebărilor.

— Cinste că respectaţi jurământul făcut tatălui dumneavoastră. Dumnezeu a cântărit bine alegându-vă în locul fratelui. De îndată ce comandantul Malorley va avea noutăţi, vă voi informa.

Regele l-a însoţit până în pragul bibliotecii şi i-a strâns mâna îndelung. Faţa îi era gravă. Churchill şi-a înclinat capul şi s-a întors pe călcâie. Când a trecut dincolo de uşă s-a auzit vocea suveranului.

— Încă ceva despre blestemul Romanovilor.

Churchill s-a întors.

— Şi pentru că ştiţi istoria Rusiei, continuă regele, vă amintiţi locul unde a fost masacrat ţarul Nicolae şi întreaga lui familie?

— În oraşul Ekaterinburg, răspunse prim-ministrul. În casa unui notabil al urbei, transformată în puşcărie. Casa *Ipatiev*. Toate ziarele au scris despre episod la momentul respectiv.

Regele a aşteptat câteva secunde, pe urmă a articulat cu o voce pierdută:

— Da, *Ipatiev*. Ştiaţi că mănăstirea Kostroma, locul unde s-a născut dinastia Romanovilor, se mai numea şi... Ipatiev?

Churchill nu a ştiut ce să mai răspundă. Suveranul a închis uşor uşile bibliotecii.

— Coincidenţele sunt adesea indicii ale marii hărţi a destinului. A le înţelege înseamnă a merge în direcţia dorită de Dumnezeu. Trebuie să găsiţi ultima relicvă indiferent ce s-ar întâmpla. Înainte de nazişti. Cu orice preţ! De asta depinde viitorul lumii.

— Şi dacă dau greş? Nu am nicio veste de la S.O.E.. Nicio pistă.

— Atunci, Dumnezeu să aibă milă de sufletele noastre.

29

Paris
Hotel Lutetia

Tristan rămăsese la *Lutetia* pentru a-şi pune la punct detaliile acoperirii sale, sub îndrumarea lui Gehlen. Instalat într-o cameră discretă, departe de fluxul neîncetat de ofiţeri şi oficiali germani care au invadat hotelul, Marcas avea impresia că s-a întors la universitate. Doar că nu mai era un profesor doct, ci un maestru spion.

În ajunul plecării în Anglia, nu trebuia să facă niciun pas greşit. După ani în serviciul lui Himmler, avea o şansă unică de a se întoarce în lumea liberă. Chiar dacă pentru moment se găsea închis alături de Gehlen, pentru care bănuială era o profesie. Ce ştia, de fapt, despre el? Şi dacă nu era acolo decât pentru a dezvălui anii de manipulare şi de joc dublu? Marcas nu avea nicio intenţie să servească drept trofeu de vânătoare. De aceea adoptase poziţia şoricelului gri, cu o culoare atât de apropiată de cea a peretelui încât nu-l vezi niciodată.

Tristan nu avea încredere în Gehlen cu atât mai mult cu cât, spre deosebire de majoritatea ofiţerilor germani, caracterizaţi prin rigiditate şi aroganţă, el demonstrase o capacitate uluitoare de adaptare. Era unul dintre bărbaţii cu empatie

aparentă, capabil să inspire încredere, dar în realitate se purta ca un câine care îşi întinde laba înainte de a muşca.

Pentru a-l pregăti cel mai bine pe francez pentru operaţiunea sa de la Londra, Gehlen alesese să se concentreze pe o singură lecţie: să-l înveţe să supravieţuiască într-un mediu ostil. Spre surprinderea lui Tristan, instructorul nu i-a recomandat să-şi ţină mereu mintea în alertă, în căutarea celui mai mic pericol, ci dimpotrivă să fie cât mai transparent. Ascultându-l, Tristan se întreba dacă Gehlen îl învaţă propria sa tehnică de supravieţuire. De la primele eşecuri pe Frontul de Est, serviciile de informaţii au fost scoase ţapul ispăşitor, naziştii acuzându-le că au subestimat capacitatea de rezistenţă a ruşilor. Unii, precum Goebbels, le acuzau chiar de trădare. O epurare probabil nu va întârzia să apară. Tristan era hotărât să nu se atingă de Gehlen. Devenise prea deştept ca să cadă cu ceilalţi.

În schimb, francezul a fost surprins de cât de uşor ofiţerul *Abwehr* i-a descris sistemul de spionaj german din Anglia. În faţa lui Marcas, el a schiţat o organizare elaborată despre care britanicii, în mod evident, nu aveau nicio idee.

La un moment dat, Tristan s-a ridicat de parcă l-ar fi lovit cuvintele lui Gehlen. De fapt, Gehlen nu făcea decât să sugereze informaţii, nu-i spunea nimic din ce ar putea vinde englezilor. Acum că urma să plece la Londra pentru a căuta ultima svastică, îşi punea multe întrebări legate de atitudinea englezilor în cazul când el ar fi găsit-o. Avea încredere în Malorley, dar nu şi în superiorii lui de la S.O.E.. Nu ar fi în interesul lor să îngroape afacerea fierbinte şi pe Tristan împreună cu ea? Atâta vreme cât mai rămânea o relicvă de aflat francezul le era util, dar pe urmă? Măcar de-ar avea ceva să le vândă…

Marcas s-a întors către Gehlen.

— Aţi putea să-mi spuneţi mai multe despre reţelele din lumea afacerilor şi a politicii?

Spionul se uită la ceas.

— Cu dragă inimă, dar am promis să nu vă reţin prea mult. Cred că aveţi o întâlnire cu directoarea *Ahnenerbe*. Şi nu vreau să las să aştepte una dintre favoritele Reichsführer-ului.

În timp ce parcurgea culoarul, Tristan se întreba despre motivul alegerii cuvântului *favorită* pentru a vorbi despre Erika. Gehlen făcea aluzie la o legătură cu Himmler? La Berlin nu se bârfea doar despre aventurile extraconjugale ale lui Goebbels, se spunea, de asemenea, şi despre Himmler că întreţinea o relaţie specială cu secretara sa, Hedwig. Unii şopteau chiar că femeia născuse în luna februarie un copil cu un tată necunoscut… Să fi devenit Reichsführer-ul un seducător? Erika făcea parte dintre cuceririle lui? În ajunul plecării sale în Anglia, Tristan nu trebuia să se lase perturbat de astfel de întrebări şi cu toate acestea nu se putea abţine să nu simtă pumnalul înroşit al geloziei înfipt în inimă. A grăbit pasul.

Camera era una dintre cele mai luxoase din *Lutetia*. Din camera de zi, cu ferestre spre două străzi, se vedea bine atât clopotniţa din Saint-Germain, cât şi frontonul Bon Marché. Tristan a fost surprins. Erikăi, cea cunoscută de el în Franţa şi Creta, nu-i păsa de confort şi dispreţuia în mod deschis cultul luxului. Evident, nu mai era cazul. Cu un pat imens şi oglinzi în cascadă, camera arăta ca un apartament de actriţă la modă. Erika a ieşit din baie învăluită într-o aură de aer fierbinte şi s-a aşezat pe pat, aprinzându-şi o ţigară. Era magnifică şi o ştia. Poate avea prea multă influenţă asupra lui.

— Cum a decurs întâlnirea ta cu Gehlen?

— Nu ştiam că fumezi.

— Acum, că ştiu că-mi pot pierde viaţa în orice clipă, nu-mi mai refuz anumite plăceri. Vorbeşte-mi mai degrabă de Gehlen.

— Te interesează?

— *Abwehr* mă interesează. *Ahnenerbe* va merge din ce în ce mai mult în direcţia studiilor ştiinţifice, deci trebuie să ştiu la ce nivel se află cercetarea în celelalte ţări. I-am sugerat lui Gehlen să creeze în interiorul *Abwehr* un grup care să se ocupe doar de spionaj ştiinţific.

— Crezi cu adevărat că alte ţări îşi pierd timpul măsurând cranii pentru a şti cine este evreu?

Erika suflă cu voluptate fumul ţigării sale spre plafon.

— La cererea lui Himmler, ne ocupăm de asemenea cercetări medicale.

— Vrei să te joci de-a Frankenstein, a spus Tristan ironic. Să construieşti cu propriile tale mâini supraomul nazist?

— Mai bine povesteşte-mi despre căutările tale. Unde ai ajuns?

— Plec la Londra, acolo duce pista pe care am descoperit-o, pentru că…

Erika l-a întrerupt:

— Ştiu, relicva aflată în posesia ţarilor ar fi părăsit Rusia chiar înainte ca bolşevicii să preia puterea, spre Anglia. Corect?

— Văd că ai citit cu atenţie raportul trimis de mine lui Himmler.

— Într-adevăr. De asemenea, îţi reamintesc că încă faci parte din *Ahnenerbe* şi, prin urmare, eşti deocamdată la ordinele mele.

Erika şi-a tras deoparte halatul de baie, dezvăluindu-şi picioarele de parcă ar fi vrut să-şi găsească puţină prospeţime. Tristan se întrebă dacă amnezia ei nu-i schimbase şi firea.

— Înainte să mă întâlnesc cu Gehlen, m-ai acuzat că am încercat să te ucid. Ai ameninţat că mă raportezi lui Himmler... Ce încerci să faci?

— Îţi dai seama că nici măcar nu te aperi? Mai mult, nici măcar nu protestezi pentru nevinovăţia ta?

— Ce vrei să fac împotriva viziunilor tale? Dacă tu crezi aşa ceva, du-te repede la Reichsführer şi denunţă-mă!

Erika şi-a aprins o altă ţigară.

— Ştii că înainte de a muri, creierul înregistrează cu un grad mare de percepţie tot ce se află în jurul lui?

— Doar că tu nu ai murit...

— Dar îmi amintesc foarte bine persoanele din jurul tău, pe plaja *Lido*, astfel încât le-aş putea descrie în cele mai mici detalii, le-aş putea face portretele-robot la fel de precise ca o fotografie de pe documentul de identitate şi le-am putea compara cu fişierul spionilor Majestăţii Sale Divine, de exemplu...

— Te afli în plin delir.

— Şi dacă aş vorbi cu Gehlen despre asta, crezi că te-ar mai lăsa să pleci în Anglia? Tristan a avansat deodată cu un pas. Nu te sfătuiesc! Nu suntem aici într-un castel izolat din Pomerania, hotelul este înţesat de germani. Iar dacă strig, Gestapo va avea grijă de tine. Asta vrei?

— Ajunge!

Erika s-a întins pe pat ca o pisică sub o rază de soare.

— Crezi că nu am ghicit că dacă vei găsi ultima relicvă, o vei da prietenilor tăi englezi? Dar uiţi un detaliu. De îndată ce o au, vei deveni martorul jenant al unei căutări ce trebuie să rămână secretă. Martorul în plus.

Tristan a izbucnit în râs, dar raţionamentul Erikăi coincidea perfect cu îndoielile sale. Deocamdată, nu trebuia să lase să se vadă.

— În opinia ta, unde am mai multe şanse să sfârşesc cu un glonţ în cap: în Anglia lui Churchill sau în ţara ta frumoasă?

— Dacă mă întrebi pe mine, în ambele.

Francezul s-a dus la fereastră. Era convins că Erika blufa încă o dată, ca întotdeauna. Şi, totuşi, avea în atitudinea ei culpabilizatoare ceva ce nu reuşea să-şi dea seama.

— Chiar dacă îi spui lui Gehlen despre fantasmele tale, tot nu mă vei împiedica să plec. Himmler vrea relicva. Cu orice preţ.

Îl neliniştea un lucru. Erika îl cita mereu pe ofiţerul *Abwehr*. Oare a stat deja de vorbă cu el?

— Din acest punct de vedere, ai dreptate. Îmi va lua timp să-l conving pe Himmler. Pentru englezi, în schimb, va fi mult mai uşor. Ştiu atât de multe despre tine, iubirea mea... şi pot să le comunic direct.

— Graţie noului tău prieten Gehlen? Dar nu ai ce să le dai, pentru că inventezi tot ce crezi că ştii.

— Dar cine a spus că le voi spune adevărul? Mă iei drept o novice? Nu, o să le spun adevărul meu: că împuşcăturile tale de la Veneţia nu au fost decât pentru a speria comandoul englez, că a fost ceva premeditat între tine şi mine... Şi cea mai bună dovadă este că sunt în viaţă.

Tristan se uita la ea fără să răspundă. Femeia parcă juca un rol. Unul prost. Erika a lui nu se putea comporta aşa. Atitudinea ei cinică suna fals, dar cuvintele îi erau adevărate.

Erika i-a suflat în faţă fumul de ţigară.

— Şi mai ales voi afirma că tu nu ai aruncat niciodată relicva. *Abwehr* poate inventa orice dovadă, iar Gehlen o va

difuza în mediile britanice favorabile care o vor autentifica. Imediat ce vei ajunge în Anglia vei fi un mort condamnat.

Erika şi-a desfăcut cureaua din jurul halatului de baie.

— Odată ce relicva este în posesia ta, te sfătuiesc să te întorci în Germania. Tăcerea mea te va proteja. În caz contrar…L-a tras spre ea … În caz contrar va fi ultima oară când vei face dragoste.

30

Londra

Laure a ieşit din somnul artificial într-o lumină orbitoare. A clipit din ochi recăpătându-şi cunoştinţa mai repede faţă de data trecută. Nu mai era în poziţie culcată, ci aşezată pe un scaun sudat de podea, cu mâinile legate de mânerele scaunului, cu picioarele puse pe un trepied înclinat spre înainte. Era prizoniera unui fotoliu de tortură.

A încercat să se elibereze, dar o durere vie a cuprins-o la încheieturile vinete ale mâinilor. Era legată cu sârmă la nivelul centurii, gambelor şi mâinilor. Nu a mai insistat şi s-a uitat în jur. Răpitorul îi schimbase închisoarea. Camera, fără fereastră, semăna cu o pivniţă cu pereţi gri, acoperiţi de mucegai, plini de umezeală asemănătoare celei din castelul copilăriei sale. De plafon era suspendat un bec cu luminozitate radiantă. Femeia a întors capul de la stânga la dreapta. De data aceasta nu mai era niciun cadavru depus lângă ea. Singurele elemente de mobilier erau reduse la masa din faţă şi câteva lăzi rupte, îngrămădite într-un colţ.

O senzaţie de sete a cuprins-o. Şi-a umezit buzele cu limba, dar gâtul şi gura îi erau uscate, ca şi cum fuseseră răzuite cu glaspapir.

Laure nu avea nicio idee despre timpul scurs de la răpire. Drogul putea să o fi adormit ore sau zile. În mod curios, simţea mai puţină frică decât la prima trezire. De altfel, avea un motiv de speranţă: dacă mai era în viaţă, înseamnă că răpitorul voia ceva. În caz contrar, ar fi omorât-o. Continua să se relaxeze agăţându-se de ideea că Malorley, anunţat de Crowley, a declanşat cu siguranţă alarma.

Un zgomot surd s-a auzit de cealaltă parte a uşii. A ciulit urechea. Şuşoteli. Mânerul uşii s-a răsucit în jurul axului. Laure şi-a îndreptat poziţia dintr-un reflex instinctiv. Foarfecile de oţel ale legăturilor care o strângeau aproape că i-au tăiat răsuflarea.

Frica a ieşit din nou la suprafaţă. Antrenamentul pentru a calma anxietatea înainte de un interogatoriu nu avea efectiv nicio eficienţă.

Un cuplu şi-a făcut apariţia în prag. Erau tineri, cam de vârsta ei. Bărbatul avea o faţă fină, aproape delicată. Era o prostie, dar ea se gândea că arăta ca un muzician, un violonist sau un pianist. Însoţitoarea lui părea mai sportivă, chipul îi părea mai masculin decât al însoţitorului.

În timp ce se apropia de ea, Conrad afişa un zâmbet jucăuş.

— Ce mai face micuţa noastră spioană? Sper să apreciezi noul tău cuib.

— Dezleagă-mă imediat!

Englezoaica se aşezase pe marginea mesei şi o privea cu dezgust.

— Ţi-am spus, Conrad, franţuzoaicele sunt nişte enervante de primă clasă.

— Deloc. Înainte de război am cunoscut o fată din Lyon absolut delicioasă. Îmi place mult Franţa.

— Aşa de mult că ai invadat-o, aruncă Laure.

Neamţul se prefăcu a nu observa înţepătura şi o mângâie pe păr.

— Ce făceai în cabina telefonică?

— Plantam anghinare... Ce crezi că se poate face într-o cabină? Se sună, nu?

Cuplul a schimbat o privire rapidă.

— Serios acum, comentă Suzan, eşti prea drăguţ cu fata asta.

Neamţul luă un aer contrariat.

— Anghinare… Îmi pare sincer rău, dar câteodată nu reuşesc să-mi dau seama de glume într-o limbă străină. Iar Dumnezeu ştie că îmi place să râd.

— Ca toţi nemţii, toată lumea ştie. De aceea, Führer-ul tău şi-a lăsat aceeaşi mustaţă ca a lui Charlot. Umor curat, nu alta.

Faţa neamţului s-a luminat.

— Aha, acum am înţeles... Ah, francezii ăştia, ce popor spiritual! Îmi plac limba şi expresiile voastre colorate. În schimb, am observat că nu eraţi foarte curaţi.

Laure şi-a înghiţit saliva. Voia s-o provoace, o tactică demnă de nişte debutanţi. Bărbatul i-a luat mâna şi a inspectat-o. Degetele tipului erau aspre. Nu erau mâinile unui muzician.

— Ia să vedem ce avem noi aici, spuse el, aplecându-se. Hmmm... Aşa cum mi-am imaginat, este murdărie sub unghii. Ştiai că acestea sunt adevărate cuiburi pentru bacterii? Unul dintre profesorii mei m-a învăţat că poţi deosebi o rasă inferioară după curăţenia unghiilor sale.

— Eşti vreun specialist nazist în manichiură? replică Laure.

— Foarte drăguţ, răspunse Conrad fără să schiţeze un zâmbet. Suzan, iubita, nu vrei să o curăţăm pe prietena noastră?

Englezoaica a dat din cap şi s-a aşezat lângă Laure. Avea un miros ciudat, ca un parfum puternic de flori. Tânăra şi-a aşezat o trusă mică din piele, de culoare roz, brodată delicat cu ornamente florale aurii şi a scos o pilă de unghii argintată.

Neamţul a lipit mâna Laurei pe mânerul scaunului şi i-a îndepărtat auricularul în timp ce tovarăşa lui sufla asupra pilei ca pentru a alunga praful imaginar de pe ea. Laure a simţit cum bătăile inimii se accelerează.

— Stai liniştită, chiar am fost manichiuristă.

Cu un gest delicat, englezoaica a început să pilească atent unghia degetului mic. Cu respiraţia oprită, Laure nu îndrăznea să spună nimic, ca hipnotizată de mişcările precise ale răpitoarei. Satisfăcută, Suzan suflă din nou, de această dată pe marginea unghiei, şi se uită fix în ochii lui Laure.

— Ai mâini frumoase, spuse tânăra, ar fi păcat…

— Ah, da? Păcat să ce?

— Să le strici.

În timp ce o privea cu un zâmbet blând, Suzan a împins vârful lamei sub unghia îngrijită. Laure se încordă pe scaun, urlând de durere. Germanul o apăsa pe scaun în timp ce tovarăşa lui continua să introducă pila. Sângele curgea din degetul traumatizat şi cădea în picături dese pe podea.

— Fie-vă milă! Nu am făcut nimic! urlă Laure.

— Nu am nicio îndoială, a răspuns Conrad. Vreau doar să ştiu ce făceai în faţa Clubului *Hellfire*. Nu este un loc potrivit pentru o franţuzoaică fermecătoare.

Suzan a scos lama şi a introdus-o în unghia degetului mijlociu în timp ce Laure ţipa. Conrad i-a făcut un semn

complicei. Înaintarea pilei s-a oprit la jumătatea drumului până la rădăcină.

— Printre expresiile pe care le apreciez în limba franceză, există una care mă amuză foarte mult. *Mi-a spus degetul mic*[22].

Şi-a dus auricularul la ureche şi a clătinat din cap, ca şi cum vorbea la telefon,

— Ah... Da... Înţeleg... Degetul mic îmi spune că ascunzi ceva, tânără franţuzoaică. Iar degetul meu mic se înşală rareori. Te ascultăm. De ce ne spionai? Ce i-ai povestit grasului de Crowley în stradă?

Creierul Laurei funcţiona la maximum. Ştia că nu va rezista mult timp la tortură. Instructorii de la S.O.E. o preveniseră: puteai întârzia ultimul moment al confesiunii, dar nu era decât o chestiune de ore, chiar de minute pentru unii. Rezistenţa la durere depinde de mulţi parametri, iar curajul, cât de mare ar fi, nu are niciun efect asupra inervării zonelor corpului. Agenţi de un curaj remarcabil se topiseră în mâinile Gestapo-ului în timp ce alţii, mai şterşi, rezistaseră până la capăt.

— Eu... sunam un prieten care...

Pila s-a înfipt din nou şi a pătruns şi mai adânc în piele.

— Dacă tot suntem aici, vom curăţa şi degetul mare. Mi se pare, într-adevăr, foarte murdar.

Manichiurista a continuat să zâmbească în timp ce-şi tortura victima.

— Ani de zile am lucrat la unghiile clienţilor care mă tratau ca pe un rahat. De câte ori am visat să-mi afund instrumentele în carnea lor putrezită!

---

[22] Expresie care introduce o afirmaţie a cărei sursă nu se vrea divulgată. Corespondentul în limba română ar fi: *Se spune că...*, *Mi-a şoptit o păsărică...*, etc (*n. trad.*).

Laure ţipă, dar ţipătul ei ricoşă de pereţii pivniţei. Conrad se aplecă şi îi şopti la ureche, mângâindu-i părul:

— Crezi că noi, naţional-socialiştii, suntem nişte monştri, nişte sadici? Nu-i aşa. Să ştii că nu îmi face nicio plăcere să te văd suferind. Nu sunt un SS-ist. Am o misiune de îndeplinit şi sunt obligat să folosesc toate mijloacele aflate la dispoziţia mea. Vorbeşte şi te vom lăsa în viaţă.

Suzan a dat din cap.

— Îţi pierzi timpul. Vezi bine că este încăpăţânată.

Laure tremura din toate încheieturile, ştia că nu va mai rezista mult timp. Nu îndrăznea să-şi privească degetele maltratate.

— Vom trece la un alt instrument, a continuat torţionara. În meseria mea trebuie să ai mereu cele mai bune echipamente. Acest mic instrument a tăiat mii de unghii şi este tot intact. Fabricaţie englezească.

A trecut forfecuţa pe obrazul Laurei şi a dus vârfurile larg deschise până la marginea pleoapei inferioare.

— Cunoşti *Suflete în ceaţă*? întrebă englezoaica apăsând cu unul dintre vârfurile de oţel pe pielea translucidă. Este un film francez de dinainte de război cu Jean Gabin şi Michèle Morgan, doi actori de o frumuseţe ariană remarcabilă. L-ai văzut?

Laure şi-a înghiţit lacrimile. Simţea contactul rece al foarfecilor pe piele.

— Da… Şi cei doi arieni au plecat în Statele Unite ca să nu colaboreze cu germanii. Spre deosebite de tine.

— Nu contează… La un moment dat, Gabin i-a spus lui Michèle: *Ai ochi frumoşi, ştii?* şi a strâns-o în braţe. M-a făcut să freamăt. Vezi tu… Dacă îţi sparg ochiul acum, niciun bărbat nu va mai vrea să te iubească. Dacă ţi-l străpung pe al doilea, îţi vei petrece tot restul vieţii în întuneric.

Femeia învârti foarfecile prin faţa prizonierei.

— Pot şi să-ţi tai nasul drăguţ sau să-ţi măresc gura...

Laure a simţit cum inima îi era gata să explodeze. Frica îi afecta cea mai mică celulă a corpului.

Deodată uşa pivniţei s-a deschis larg. Un bărbat chel şi cu alură masivă a intrat în cameră. I-a aruncat lui Laure o privire inexpresivă şi a pus mâna pe umărul lui Conrad.

— Am nevoie de voi, este ceva urgent.

— Eram pe punctul de a o face să vorbească, mormăi neamţul.

— Poate aştepta. Ţi s-a încredinţat o misiune mai importantă.

Suzan părea dezamăgită, dar şi-a aranjat uneltele în cutie.

— Este doar o amânare, ne vom relua curând conversaţia.

31

Londra
Cartierul Bloomsbury

Departe de propaganda lui Hitler care prezenta capitala Angliei drept un oraş distrus unde, în mijlocul dărâmăturilor, locuitorii flămânzi se luptau pentru mâncare cu şobolanii, Londra părea acum să-şi fi revenit. Peste tot, soldaţi în uniformă, civili grăbiţi, fete muncitoare umpleau trotuarele într-o frenezie de activitate ce contrasta cu Parisul ocupat pe care tocmai îl părăsise Tristan. Mergând mai încet decât trecătorii, Marcas ocolea un parc mărginit de copaci al căror frunziş arunca o linie de umbră pe stradă. În ciuda căldurii, şi-a păstrat vesta şi pălăria, ceea ce îi dădea aerul, oarecum ceremonios, al unui provincial în vizită.

În parc, cupluri tinere invadaseră peluzele în timp ce copiii se jucau în iarbă sub privirea indiferentă a unui poliţist de serviciu. Tristan a simţit o durere în inimă. Cât timp trecuse de când a pus piciorul pe pământul unui oraş unde oamenii erau fericiţi să trăiască? De la Barcelona devastată la Berlinul nazificat, trecând prin Parisul ocupat, sfârşise prin a uita ce înseamnă viaţa într-o democraţie. Şi, totuşi, o privire rapidă prin ziare îl informase rapid asupra dificultăţilor în ultimul

bastion de libertate în Europa. Dincolo de aparenţe, Londra era în fierbere permanentă, între criză politică şi revendicări sociale. Ca să nu mai punem la socoteală crimele în care corpurile victimelor au fost găsite cu svastici incizate pe frunte. Asta nu avea cum să-l ajute în ceea ce avea de făcut. Autorităţile urmau să vadă nazişti infiltraţi peste tot. La colţul Russell Square a virat la stânga, spre Bedford Way. Clădiri universitare din cărămidă formau un bloc compact cu notă discordantă faţă de culorile estivale ale parcului. Era unul dintre reperele lui Tristan pentru a ajunge la Gordon Square, unde îl aştepta noua sa viaţă.

La Paris, sub îndrumarea specialiştilor de la *Abwehr*, lucrase la memorarea unei hărţi a centrului Londrei, vizualizând fotografii de dinainte de război. Ştia că la capătul străzii va trebui să facă stânga, apoi prima la dreapta până la numărul 26 unde se afla casa unchiului său. Gehlen a fost numit responsabil pentru acest proces prin care Tristan a intrat în pielea lui Adam. Tristan descoperise viaţa tânărului din Québec mort pentru a-şi putea îndeplini misiunea. Întreruptă la douăzeci şi şase de ani, biografia lui era subţire ca foiţa de ţigară. Odată integrate etapele parcursului şcolar, studiile artistice vagi, pasiunea pentru canotaj şi gustul pronunţat pentru whisky-ul canadian, Gehlen şi Tristan au trebuit să creeze un personaj din toate piesele. O identitate credibilă capabilă să reziste unui interogatoriu.

Marcas a văzut Gordon Square, un parc mic mărginit de copaci, vizavi de care urma să locuiască. Şi-a scos pălăria şi vesta şi a zărit faţada studiată în fotografii. Era o clădire cu trei etaje. În faţa parterului, un grilaj. La fiecare etaj, trei ferestre se deschideau spre un zid de cărămidă gri, în timp ce intrarea era văruită în alb.

— Domnule Adam?

În faţa porţii stătea un necunoscut, parcă ieşit dintr-un roman de Dickens, cu o jachetă în carouri şi o faţă pe cât de rotundă, pe atât de roşie.

— Sunt notarul Boswell, bine aţi venit la Bloomsbury!

Tristan l-a salutat la rândul lui.

— Ei bine, putem spune că aţi avut o călătorie destul de lungă! V-aţi cunoscut unchiul?

— Nu l-am întâlnit niciodată, răspunse Marcas. Iar mama îmi vorbea foarte puţin despre el.

— Da, şi-au scris la început. Apoi, cu timpul, legăturile s-au rărit. În fine, legea este clară: sunteţi singurul moştenitor. Şi cum bătrânul era econom din fire, v-a lăsat în cont o sumă frumuşică. Ceea ce va permite să plătiţi cheltuielile privitoare la succesiune şi ce-ar mai veni. Aveţi de gând să vă mutaţi în Anglia?

— Probabil. Dacă vorbea puţin despre fratele ei, mama era de neoprit când povestea despre ţara de origine. Vreau să-mi descopăr rădăcinile.

— O intenţie lăudabilă, aprecie notarul. Până atunci, vă voi însoţi în vizita casei.

Notarul a trecut pe lângă bucătăria din partea stângă pentru a intra în livingul cu două ferestre care dădea spre stradă. Lui Tristan i se păreau prea permisive. Va trebui să le acopere de privirile din stradă. Din fericire, o uşă largă dădea spre o grădină şi permitea camerei să fie luminată.

— După cum puteţi vedea, a explicat Boswell, arătând spre un fotoliu adânc din piele şi spre un set pentru ceai din porţelan, nu a fost nimeni mai englez decât unchiul dumneavoastră. Mai puţin, desigur, când vine vorba de pictură.

Tristan a ridicat privirea spre peretele din faţa lui. Era acoperit cu tablouri care aparţineau toate genului expresionist, în stilul lui Klimt şi Schiele.

— Nu văd deloc ce putea să găsească în mâzgăliturile acestea.

Marcas nu i-a putut răspunde că întreaga colecţie va însemna o mică avere peste câţiva ani: era o informaţie pe care Adam nu avea de unde să o cunoască.

Au urcat la etaj. Tristan evită să întrebe unde murise unchiul lui. Ultimul nivel îi rezervă o surpriză minunată: era amenajată o întreagă bibliotecă pe tot etajul. Marcas nu va mai trebui să acopere ferestrele din living, se va instala aici ca să-şi ţese pânza. În timp ce urmărea rândurile de cărţi, Tristan a avut o altă surpriză.

— Majoritatea cărţilor sunt despre aristocraţia engleză.

Notarul a ridicat din umeri.

— Era o altă idee fixă a unchiului dumneavoastră. Făcând arborele genealogic al familiei, a sfârşit, tot adăugând ramuri, prin a găsi un strămoş baron, supus al primului rege, George. De atunci, a devenit pasionat de nobilimea britanică. O pasiune devenită rapid nebunie. La sfârşitul vieţii nu mai vorbea decât despre acest lucru.

Marcas asculta cu atenţie. Ar trebui adăugat acest element la biografia fictivă. O lecţie învăţată de la Gehlen: să dispui întotdeauna de o poveste prolifică de familie. Îţi permite să câştigi timp şi să deviezi subiectul întrebărilor în timpul unui interogatoriu.

— Vă conduc spre ieşire, anunţă Tristan.

— Cu plăcere. V-am lăsat cheile pe masa din living. Când vă mai obişnuiţi cu locul, treceţi pe la birou vă rog, aveţi câteva documente de semnat.

În timp ce mergea de-a lungul bucătăriei, Marcas a observat în colţul ferestrei o placă de lemn închis la culoare bătută în cuie pe podea.

— Unchiul avea lucrări în casă?

Boswell zâmbi.

— Da, a schimbat trapa care coboară la subsol. Ura curenţii de aer şi susţinea că pivniţa răceşte bucătăria, aşa că a bătut în cuie intrarea. Bătrânii singuri au, uneori, obsesii...

Tristan şi-a spus că o va deschide rapid. O pivniţă, mai ales dacă este adâncă şi tăcută, ar putea fi un aliat foarte eficient.

După ce i-a mulţumit notarului, Marcas a urcat la ultimul etaj. A pornit aragazul pe ulei, a turnat puţină apă într-o cratiţă şi a aruncat câteva frunze cenuşii şi sfărâmate ca să-şi facă un ceai. Apoi a făcut un tur al bibliotecii, a scos ici-colo câteva cărţi, făcând un teanc gata să se prăbuşească, lăsat apoi pe masa de lucru. Apa a început să fiarbă, a vărsat-o într-o ceaşcă şi a deschis prima carte.

Acum trebuie să-l găsim pe James Hadler.

Tristan s-a întrebat multă vreme despre acest nume. Cum să facă oare legătura dintre o relicvă deţinută de ţar şi un nume simplu din Anglia? Să fi fost numele bărbatului care a organizat transferul svasticii la Londra sau tutorele acesteia? Ce legătură era între el şi familia imperială? Marcas a concluzionat rapid că James Hadler nu putea fi un anonim. Într-un fel sau altul a avut o legătură cu Nicolae al II-lea. Cu toate acestea, ultimul ţar menţinuse mereu legături cu aristocraţia britanică: nu era soţia sa nepoata reginei Victoria? Prin urmare, era un pariu sigur că James Hadler făcea parte din înalta societate.

Tristan a încercat degeaba să parcurgă toate cărţile specializate ale unchiului: nu a găsit nicio urmă. James Hadler nu era nici baron, nici membru al Camerei Lorzilor, nici măcar un simplu nobil de provincie. În mediul aristocratic nu exista. Tristan a căzut pe gânduri. Mai rămăsese *establishment*-ul, clasa socială tipic britanică formată din înalţi funcţionari publici, diplomaţi şi industriaşi. Şi pentru a explora toate pistele nu-i mai rămăsese decât o singură carte, biblia lumii mondene, a snobilor şi a tuturor celor care visau să intre acolo: *Who's Who*.

De la prima sa apariţie, în anul 1840, acest repertoriu a fost un bestseller recurent, aşteptat cu nerăbdare de toţi doritorii bucuroşi să-şi citească biografia şi de cei care sperau să o descopere pe a lor. Biblioteca unchiului avea mai multe ediţii. Tristan a ales-o pe cea din 1920, cea mai apropiată de Revoluţia Rusă.

Cercetarea nu i-a fost prea lungă. Hadler James a existat cu adevărat, iar biografia lui era edificatoare. După studii la Oxford, Hadler intrase în Ministerul Afacerilor Externe, unde lucrase în mai multe servicii înainte de a obţine primul post în ambasadă. Mai întâi Madrid, Roma, apoi Viena. Tristan a observat imediat că diplomatul, deşi novice, ocupase doar funcţii în capitale prestigioase şi că transferurile sale succesive l-au apropiat din ce în ce mai mult de epicentrul din care avea să izbucnească Primul Război Mondial. Ce aptitudini sau talente avea, aşadar, James Hadler pentru a fi mereu cel mai aproape de istoria în derulare? Dar penultimul rând al biografiei l-a frapat cel mai mult pe Tristan: 1917, la post în Moscova.

Marcas a simţit cum creşte în el acelaşi entuziasm ca atunci când descoperea un tablou nou. Ştia că va fi din nou la vânătoare. Încă o dată, căutarea l-a chemat. Ultimul rând a dat adresa lui Hadler: Holland Road, nr. 15, Kensington.

S-a repezit în jos pe scări, a luat *in extremis* cheia, a memorat planul Londrei şi a şters-o înspre est.

Ajuns în faţa casei Hadler, Tristan ştia deja că acoperirea lui nu i-ar fi de niciun folos. Dacă Hadler a fost, într-adevăr, implicat în recuperarea şi protejarea svasticii, trebuia să fie precaut, iar Marcas nu dorea în niciun caz să atragă atenţia. În faţa casei se afla un portic cu două coloane albe, ceea ce trăda poziţia socială înaltă a proprietarului. Cele două ferestre cu vedere la stradă aveau jaluzelele trase. La fel şi la etaj. Marcas se întreba dacă locuitorii casei nu plecaseră cumva în vacanţă pentru a fugi de căldura înăbuşitoare a capitalei. S-a apropiat de grilajul de înălţime mică ce închidea pasajul îngust cu proprietatea vecină. De parcă şi-ar fi pierdut cheile, s-a căţărat peste el şi s-a strecurat între cei doi pereţi. La capăt era o grădină englezească, umbrită de un gard viu înalt. Tristan s-a lipit de frunziş şi a analizat ferestrele faţadei din spate. Şi acolo jaluzelele erau trase. Una dintre ferestrele de la parter era la nivelul unui om, chiar deasupra unui arbust decorativ sprijinit încă de o tijă. Tristan a apucat cilindrul subţire de metal şi l-a strecurat între fereastră şi toc, dând la o parte zăvorul din interior. A împins delicat fereastra şi, trecând peste cadru, a intrat în bucătărie.

Marcas a înţeles imediat că locatarii erau plecaţi de ceva vreme. Un strat subţire de praf se aşezase pe mobilier. A trecut în sufragerie şi s-a apropiat de un perete decorat cu fotografii. L-a văzut pe un James Hadler la diferite vârste ale vieţii. Tristan a recunoscut o fotografie din Madrid, luată în grădina *Retiro*, o alta dintr-o faimoasă braserie vieneză. Peste tot James Hadler părea că se simte ca acasă, perfect integrat, indiferent de locul unde se afla. Poate că acesta era talentul lui secret, să fie peste tot în mediul lui. Nu existau, în schimb, amintiri

despre Rusia. Tristan a scos două fotografii şi le-a schimbat locurile. Dacă Hadler era suspicios, ar observa imediat acest lucru la întoarcere, ceea ce ar declanşa fără îndoială o reacţie. Exact ce-şi dorea şi Marcas, să-şi pună prada în mişcare pentru a o putea urmări mai uşor şi a o înţelege mai bine.

Camerele de la primul etaj nu aveau nicio particularitate, cu excepţia faptului că nu existau în garderobă haine pentru femei. În mod evident, Hadler fie nu se căsătorise, fie era divorţat. Tristan a intrat în birou. Sertarele biroului nu erau închise. Cele mai multe nu conţineau decât dosare administrative, facturi şi pachete de scrisori atent clasificate după corespondent. Tristan notă fiecare dintre nume. De îndată ce va ajunge acasă, îi va verifica unul câte unul în *Who's Who*-ul unchiului. Aşa ar putea să-şi facă o idee clară despre mediul de viaţă al lui James Hadler.

Din fiecare pachet a ales câteva scrisori şi a început să le citească. A înţeles foarte repede că nu va afla nimic: în cea mai mare parte, nu erau decât corespondenţe banale cu rudele. Pe măsură ce parcurgea scrisorile, o suspiciune creştea în el: şi dacă Gurdjief, înainte de a muri în catacombe, ar fi căutat doar să-l inducă în eroare dându-i la întâmplare un nume din memorie?

Tristan nu a mai avut timp să gândească mai mult. O uşă s-a deschis la parter, iar vocile au ajuns până la etaj. Francezul s-a strecurat pe culoar. Vorbea o femeie. A coborât pe tăcute câteva trepte pentru a se apropia şi a înţelege mai bine ce vorbesc între ei. Erau, în mod clar, mai multe persoane, dar femeia conducea conversaţia.

— Aşa cum v-am spus, bucătăria dă într-o grădină. Este foarte luminoasă. Voi ridica jaluzelele.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă o voce masculină.

— Da, nu au mai fost deschise de multă vreme. De la moartea proprietarului, mai exact.

Tristan a înţeles imediat. Stratul de praf de pe mobile, paturile impecabil făcute în camere. James Hadler părăsise locurile pentru a nu se mai întoarce niciodată. Singura sa pistă s-a făcut scrum. A urcat în birou, a deschis fereastra. Era la prea mare distanţă ca să poată sări. Singura sa şansă de a ieşi era să aştepte ca vizitatorii să intre în camere, să coboare în linişte scara şi să o şteargă pe uşa de la intrare. Femeia continua vizita la parter.

— Va trebui aerisit în sufragerie, desigur.

Ca să fie sigur că nu a uitat nimic, francezul s-a mai uitat pentru ultima dată pe birou. În bibliotecă a mai analizat câteva cărţi despre Rusia, nu aveau nicio notă pe margini, nici vreo hârtie îndoită băgată între pagini. Restul nu erau decât eseuri economice şi reviste dedicate echitaţiei. Mai rămânea vitrina. Tristan o remarcase când a intrat. Nu avea decât trei etajere. Pe prima se găseau figurine reprezentând personaje din *Don Quichotte*, pe a doua o colecţie de pipe din faianţă, aduse fără îndoială din Austria. Pe ultima etajeră erau câteva păpuşi ruseşti în culori ţipătoare. Le-a desfăcut, una câte una. Nimic.

Ceva nu se potrivea. Cum a putut un om care a trecut pe la Oxford, un diplomat internaţional, să expună o colecţie de aşa prost gust în biroul său?

O voce se auzea urcând scara.

— Acum vom vizita camerele.

Marcas a întors în grabă fiecare pipă. Nimic. Nu mai avea timp. Trebuia să o şteargă. Mai rămâneau figurinele.

— Aici este prima camera, nu băgaţi în seamă tapetul.

Don Quichotte, eternul căutător al idealului. Cine ştie? Tristan a răsturnat statueta. În spate se găsea un obiect, nu

mai mare decât un pachet de ţigări, un dreptunghi din piatră pe care se afla un con. Fără a mai sta pe gânduri, Marcas l-a băgat în buzunar.

— Şi acum cea de-a doua cameră. Veţi vedea, baia este superbă!

Francezul a coborât scara călcând ca pe ace, s-a dus către uşă, apoi a ieşit în stradă. Soarele l-a făcut să clipească din ochi. Mai întâi la stânga, pe urmă la dreapta… Harta Londrei i se desfăşura în minte. Va ajunge imediat acasă.

Tristan a simţit o adevărată uşurare ajungând în cartierul Bloomsbury. Misiunea aceasta îl ţinea într-o neobişnuită stare de tensiune. Se afla în bătaia a două puşti: abia scăpase de un denunţ al Erikăi, ca să fie acum la mâna lui Malorley. Şi pentru a fi sincer, se îndoia şi de unul, şi de celălalt. Iată de ce nu-l anunţase pe şeful S.O.E. decât de venirea lui la Londra, fără să dea prea multe detalii. Pentru nemţi, Tristan putea să devină în orice moment un trădător, pentru englezi un om care ştia prea mult. Era acum vorba să supravieţuiască între două rele, una mai mare ca alta.

A ajuns în Gordon Square. Faţada liniştitoare de la numărul 26 nu mai era departe. Va fi curând la adăpost. În timp ce se apropia de grilaj, s-a auzit zgomotul unei portiere de maşină trântindu-se.

— Hello, francezule!

În faţa lui Tristan stătea un cuplu tânăr.

— Venim din partea lui Gehlen. I-a fost teamă să nu-l uiţi.

— Cine sunteţi?

Tânăra s-a apropiat.

— Noi? Îngerii tăi păzitori.

32

Londra
Kensington
Sediul departamentului S

Sirena unei maşini de pompieri, pierdută într-un concert de claxoane, se auzea pe bulevardul aglomerat. Malorley, care petrecuse o noapte albă la birou, s-a aplecat pe fereastră să vadă dacă în apropiere izbucnise un incendiu, dar nu se vedeau flăcări. De la începutul războiului, şi-a făcut o plăcere discretă să asculte simfonia discordantă a traficului londonez. Era sigur că viaţa continuă cu micile sau marile griji cotidiene.

Crowley, venit să afle informaţii, îl observa pe Malorley cum se întoarce şi se aşază la birou. Nu se lăsa păcălit de calmul aparent al şefului departamentului S. Trecuse o noapte de când Laure dispăruse şi nimeni nu auzise de ea.

— Ştiu că este încă în viaţă, spuse Crowley. Am tras cărţile de tarot. Arcana şaptesprezece a apărut de trei ori în jocul meu în cruce. Este *Steaua*, cartea atribuită lui Laure, asociată cu cele ale *Turnului Distrugerii* şi ale *Carului*: Laure este în mare pericol.

— Lasă glumele. Dacă nu abuzez de talentele tale, ai putea să ceri cărţilor tale să ne spună unde este?

Malorley a luat un ton glacial. Privirea îi rămânea fixă, lipsită de orice emoţie aparentă.

— Sunteţi constipat. Este foarte rău pentru sănătate.

— Ce observaţie curioasă, doctore Crowley. Din ce ştiu, nu am nicio problemă legată de digestie.

— Vorbeam despre constipaţie mentală. Vă ascundeţi anxietatea adânc în interior, crezând că vă va întări judecata, dar este o greşeală. Se înglobează în conştiinţa dumneavoastră ca un vierme care roade carnea unei piersici aparent frumoase şi suculente.

— Eşti şi psiholog? replică Malorley enervat.

— Să spunem că am învăţat multe la Viena de la profesorul Freud despre refularea emoţiilor. Şi el, de asemenea, mi-a citit cărţile. Îl bănuiesc chiar că mi-a furat teoriile despre importanţa sexualităţii. Dar aceasta-i o altă poveste. Ce voiam să vă spun este că vă faceţi sânge rău pentru Laure.

— Ca pentru oricare agent aflat sub responsabilitatea mea.

— Nu chiar. Ţineţi mult la această franţuzoaică drăguţă.

Aceasta a fost propoziţia care a umplut paharul pentru Malorley. Nu-l mai putea suporta pe magul burtos, făcând pe atotştiutorul, un pervers notoriu.

— Degeneratule! Nu-ţi permit. Eşti doar un obsedat bătrân!

Chiar atacat personal, Crowley nu a răspuns. Ştia să fie laş la nevoie. Era secretul supravieţuirii lui.

— M-am făcut înţeles prost. Ea este ca o fiică vitregă pentru dumneavoastră. În plus, i-aţi cerut să mă urmeze în *Hellfire*. Prin urmare, vinovăţia a devenit de zece ori mai mare.

— Nu-mi pasă de diagnosticele tale mediocre şi laşe. Cu atât mai mult cu cât nu ne ajută cu nimic.

— Trimiteţi o echipă la *Hellfire Club*. Cunosc locurile ca pe propriile mele buzunare. Pot să…

— Nu! Dacă intru la Moira anulez toată operaţiunea construită împotriva ei. Va ajunge la urechile germanilor şi va fi anihilată. Superiorii mei nu vor înţelege de ce sacrific operaţiunea de intoxicare a inamicului pentru a salva viaţa unui simplu agent.

— Atunci o condamnaţi pe Laure.

Un moment lung de pauză s-a instalat între cei doi.

— Ar putea exista o altă posibilitate, a murmurat şeful Departamentului S. Să o atragi pe blestemata aia de vrăjitoare, sub un pretext oarecare, într-un loc din afara clubului şi să-i forţezi mâna. Să o aducă înapoi fără ca germanii să observe.

— Nu va accepta niciodată, spuse Crowley dând din cap. Diavoliţa urăşte Anglia. Moira ar prefera mai degrabă să-şi vândă sufleul demonului – ceea ce a şi făcut – decât să pactizeze cu dumneavoastră.

— Pentru a o salva pe Laure sunt în stare şi de lucruri mai rele.

Butonul roşu al telefonului de pe birou a clipit. Comandantul a ridicat receptorul şi a pus apelul pe difuzor. Vocea subţire a secretarei s-a auzit în cameră.

— Domnule comandant, aveţi un apel urgent de la cartierul general S.O.E.

— Au găsit-o pe Laure? Trăieşte? exclamă el speriat.

— Nu, este vorba de un alt agent al dumneavoastră.

— Fă-mi legătura!

Difuzorul a trosnit câteva secunde. Se auzeau zgomotele obişnuite ale centralei telefonice situată la Walthamstow care gestiona liniile de comunicaţii între agenţiile de informaţii.

— Domnule comandant Malorley, aici comandantul Draymore, de la Departamentul F. Am primit un mesaj de la unul dintre oamenii dumneavoastră. Numărul de cod este: 007.

Malorley a ţâşnit în picioare.

— Ce? Puteţi repeta numărul?

— 007. Mesajul a venit prin contactul nostru de la Paris. Agentul dumneavoastră anunţă că ajunge la Londra sub acoperire pentru a-şi continua căutarea. Fără nicio altă precizare.

— Nimic altceva?

— Nu. Trebuie să vă las, sunt în cursul unui briefing.

Malorley a închis, sub ochii îngroziţi ai lui Crowley.

— Tristan Marcas aici… La Londra. Pentru a căuta cea de-a patra relicvă. Trebuie neapărat să o găsească. Indiferent cât ar costa.

În timp ce Malorley dădea ordine, Crowley îşi încrucişa degetele sub bărbia lui dolofană.

— Pisica… Pisica cea mare, vicleană, ascunsă şi crudă care îşi bate joc de şoriceii săi înainte de a-i devora.

— Pardon?

— Am considerat întotdeauna că destinul îşi bate joc de oameni aşa cum pisica o face cu şoarecele. Când o pierdeţi pe Laure, îl recuperaţi pe Tristan.

Londra

Şobolanul gri şi dolofan rămase nemişcat. Ai fi putut crede că este mort dacă nu i-ai fi văzut coada încordată ce ondula pe masă. Minusculele pastile negre ale ochilor săi o fixau pe Laure fără să clipească. Tânăra nu se uitase niciodată la un şobolan atât de atent. Putea discerne diferitele nuanţe ale

blănii animalului, de la gâtul lui umflat până la picioarele grase pătate de umezeală. Evident, la fel ca milioane de semeni ai săi care roiseră în subsolurile Londrei de la începutul războiului, rozătoarea nu suferea de malnutriţia legată de raţionalizare.

Animalul se urcase pe masă datorită picioarelor din plasă ale mobilierului şi stătea în faţa ei. De parcă ar fi primit misiunea să-i înlocuiască pe torţionarii săi şi să continue interogatoriul. Când a apărut prin uşa întredeschisă, Laure s-a crispat instinctiv. Rozătoarea căutase cu atenţie în toate colţurile pivniţei înainte de a-şi da seama de prezenţa femeii. Pe urmă, pas cu pas, s-a apropiat de ea. Ţipetele ei îl ţinuseră o vreme la distanţă, dar, în final, a căpătat atât curaj încât s-a căţărat pe masă.

După ce a trecut momentul de repulsie, Laure s-a obişnuit cu creatura ce-i ţinea loc de tovarăş în momentele grele. Îl privea mereu şi a mulţumit cerului că torţionarii lăsaseră lumina aprinsă când au plecat. Dar becul atârnat de plafon pocnea îngrijorător, părând că este gata să-şi dea sufletul dintr-o clipă în alta.

— Nu mă vei răni Tommy, nu? spuse Laure, uitându-se la rozătoare. Amândoi facem o pereche bună. Aş putea să te antrenez, să te învăţ nişte numere de circ, doar pentru a convinge acest mic cuplu de nenorociţi.

Aproape că i-ar fi venit să râdă, dacă mâna nu ar fi durut-o îngrozitor. Vârfurile a trei dintre degete erau deja pline de puroi şi sânge coagulat. Nu îndrăznea nici să le mişte de teamă să nu reînvie durerea arzătoare.

Şobolanul s-a apropiat de ea câţiva centimetri, pe urmă şi-a întins botul delicat, de parcă ar fi înţeles ce spune.

— Între noi fie vorba, Tommy, nu sunt sigură că voi mai rezista mult timp…

Nu-şi mai făcea iluzii cu privire la ceea ce o aştepta la următoarea vizită a torţionarilor. Ideea ca Suzan să o taie din nou cu foarfecile a îngrozit-o.

— Amândoi ştim cum se va termina asta.

Zarurile fuseseră aruncate şi nu cu cifrele câştigătoare. Călăii nu încercaseră să-şi ascundă feţele. Nu o vor lăsa niciodată să plece vie. Făcând-o să aştepte până la următoarea sesiune era cu siguranţă o parte din metoda lor de interogatoriu. Laure cercetă cu atenţie şobolanul, ca pentru a uita de propria suferinţă.

— Crezi că există un Dumnezeu acolo sus care mă răsplăteşte pentru devotamentul meu faţă de o cauză bună? Să găseşti blestematele de svastici nu înseamnă chiar nimic.

Şobolanul lăsă capul în jos. Nu părea prea convins.

— Ai dreptate. Lui Dumnezeu nu-i pasă de căutarea noastră chiar de la început. Eu chiar cred că îl ajută pe Hitler pe dedesubt. Poate că a schimbat poporul ales şi îi găseşte acum pe naziştii formidabili cu magnificul lor Reich de o mie de ani. Un paradis destinat doar acelor abjecţi de arieni. Un paradis…

S-a gândit din nou la tatăl ei care împărtăşea credinţele catare. Poate că avea dreptate. Adepţii acestei religii, consideraţi eretici, erau siguri că lumea vizibilă era guvernată de un zeu vicios, crud şi sadic, căruia îi făcea plăcere să-şi chinuie turma timp de milenii cu războaie, boli, foamete, violuri şi o grămadă de torturi barbare la fel de îngrozitoare pe cât de eficiente. Adevăratul Dumnezeu îi întâmpina pe cei perfecţi într-o lume mai bună odată ce ciclul lor de viaţă a fost încheiat.

Dar Laure nu era o catară şi cu atât mai puţin o credincioasă a lui Hristos. Pentru ea nu exista nici rai, nici iad. Numai uitarea în neantul etern.

— Vezi tu, Tommy, nu mi-am imaginat niciodată că îmi voi încheia socotelile cu viaţa vorbind cu un şobolan. Nici să mor aici. Singură, fără ca nimeni să mă plângă. La douăzeci şi cinci de ani.

Gânduri amare i se învârteau în cap. Nu va întâlni niciodată un bărbat care să o iubească, nu va avea niciodată copii. Singura îmbrăţişare pregătită pentru ea era a suferinţei şi a morţii. Laure simţea cum ochii i se umplu de lacrimi.

Şi-a băgat limba sub molarul stâng superior. Umflătura era tot acolo. Doar două minute, atât era timpul necesar pentru a părăsi lumea celor vii odată ce capsula de cianură va fi spartă. Aşa au învăţat-o instructorii la S.O.E.. Crusta nu se spărgea de prima dată, din motive de securitate, pentru a evita o spargere accidentală în timpul unei mese. Era nevoie de mai multe presiuni puternice. Foarte puternice. Cianura se scurgea apoi în corp pentru a-şi desăvârşi opera.

Deodată becul s-a stins. Întunericul a invadat pivniţa. Mai rămăsese doar un firicel de lumină strecurat pe sub uşă.

— Tommy, te avertizez să nu îndrăzneşti să te urci pe mine când este întuneric.

A inspirat adânc, a luat deja decizia potrivită.

Când răpitorii se vor întoarce, îi va aştepta în picioare şi îi va sfida. Nu le va oferi nicio informaţie: doar moartea sa.

33

Londra
Cartierul Bloomsbury

Cuplul s-a autoinvitat în bârlogul lui Tristan. Acesta din urmă s-a întrebat cum au putut fi recrutaţi de către *Abwehr* astfel de tineri aroganţi şi provocatori. Un cuplu anglo-german. Chiar era nevoie de orice pentru a crea o... lume ariană.

— Se pare că trebuie să te ajutăm în misiunea ta, a spus tânăra căreia părul tuns prea scurt îi dezvăluia chipul plin de pistrui.

— Cum vă cheamă?

— Eu sunt Suzan, iar băiatul ăla mare care răstoarnă totul în bucătărie în căutarea unui pahar este Conrad.

— Ce ştii despre misiunea mea?

Suzan şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea.

— Că eşti în căutarea unui obiect de interes pentru sferele înalte de la Berlin. Şi că suntem aici ca să nu faci nimic prostesc.

Tristan se întreba dacă nu cumva erau drogaţi. Circula un zvon în Germania: aviatorilor în misiune şi soldaţilor de elită de pe front li se dădeau anumite cocktailuri făcute din ierburi. *Ahnenerbe* chiar şi-a oferit sprijinul cu unele cercetări:

ierburile diavolului folosite de vrăjitoarele medievale i-au fascinat pe mulţi cercetători.

— Nu înţeleg.

— Este simplu, totuşi, suspină Conrad aşezându-se. Tu îţi duci misiunea la capăt, noi te supraveghem. Gehlen nu are deloc încredere în tine. Pe bună dreptate: eşti francez, deci un *Untermensch*.

— Un om inferior, a tradus Suzan.

— Am înţeles sensul, replică Tristan. Dar, văzându-vă, mă gândesc că termenul vi se aplică mai degrabă vouă.

Conrad s-a ridicat violent.

— Nu încerca să o faci pe deşteptul cu noi. Un singur cuvânt, un gest, o îndoială şi…

— Şi tu vei muri primul, a conchis Marcas.

Suzan a intervenit:

— Gata Conrad, ajunge! Misiunea înainte de orice. Cât despre tine, francezule, chiar dacă nu ne vezi, o să te urmărim mai rău decât umbra ta.

S-au îndreptat spre uşă. Trecând pe lângă masa unde Tristan îşi golise buzunarele, Conrad se opri brusc:

— Pe lângă faptul că eşti francez, eşti şi hoţ?

Tânărul neamţ îi arătă obiectul adus de Tristan de la Hadler.

— Ai un *Schlüssel der Engel*?

— O cheie a îngerilor, a tradus Suzan. Este o chestie religioasă. Poţi avea încredere în Conrad, a vrut să devină seminarist înainte de a mă întâlni.

— Ce este mai exact? întrebă Tristan.

— O cheie pentru deschiderea unei racle: mormintele de sticlă unde sunt expuse moaştele sfinţilor. Uneori, simple oase, alteori, corpuri întregi.

Conrad arătă o parte a dreptunghiului de piatră, străbătut de mici alveole.

— Nu sunt puse la întâmplare. Fiecare acţionează asupra unei denivelări dintr-o încuietoare specială. Când toate sunt în contact, este suficient să o întorci şi mormântul se deschide. Unde ai găsit-o?

— În legătura de chei a casei.

Tânărul neamţ a ridicat din umeri. Trecuse deja la altceva. I-a făcut semn tovarăşei sale să se ridice.

— Trebuie să plecăm. Suzan are de terminat o şedinţă de manichiură.

Când cuplul a trecut dincolo de pragul uşii, Suzan s-a întors pentru a-l preveni:

— Şi nu uita. Suntem ca ochiul lui Cain asupra ta.

În mod curios, nu ameninţarea reprezentată de Suzan şi Conrad îl preocupa pe Tristan, ci sentimentul lor că nu pot fi pedepsiţi. S-au comportat ca nişte câini turbaţi şi exista un mare risc ca serviciile britanice să-i fi pus deja sub supraveghere pentru a demonta reţeaua clandestină *Abwehr*. Dacă aşa s-a întâmplat, Tristan, alias Adam, risca să fie descoperit mai devreme decât şi-ar fi dorit. Nu putea să mai stea mult timp în bârlogul lui din Gordon Square, trebuia să-şi găsească o altă ascunzătoare. Dar, mai întâi, trebuia să clarifice misterul cheii îngerilor. Era posibil ca Hadler să fi ascuns ultima svastică într-o raclă? Marcas şi-a amintit că a văzut o reproducere a unei racle în timpul studiilor sale de artă la universitate. Un fel de casă în miniatură, bogat decorată cu aur şi pietre preţioase unde, printr-o fereastră de pe faţadă, se vedeau fragmente de oase. În epoca medievală, aceste relicve deţinute de biserici sau mănăstiri atrăgeau pelerini din toată Europa.

Mai ales dacă aveau racle-morminte, aşa cum sugerase Conrad, un fel de sicrie lungi de sticlă, conţinând trupurile sfinţilor veneraţi de mulţimile extaziate.

În bibliotecă, Tristan a scos mai multe cărţi de artă, dar nu a găsit niciun altar sau raclă enumerate în vreo biserică din Regatul Unit. A înţeles brusc şi de ce: englezii se convertiseră la protestantism, o religie care refuză violent cultul sfinţilor. Rezultatul? Raclele au fost sparte, iar relicvele îngropate. Încă o dată, pista urmărită de Marcas se terminase rapid.

Uneori, nu mai ştia nici pentru cine şi nici pentru ce anume lucra. Nici pe cine iubea, de altminteri. Erika îl debusola complet. Parcă în interiorul ei ar fi fost două femei. Una care i-a ajuns la inimă, cealaltă purtându-se dur, devotată fiind ţării sale, misiunii primite. Cine să fie adevărata Erika?

Crezuse că poate trece peste evenimente jucându-se cu sentimentele altora şi uitându-le pe ale lui. Căutarea, devenită a lui, nu admitea niciun rival. Uneori, se simţea ca unul dintre cavalerii medievali care cutreierau regatul lui Arthur în căutarea unui Graal la fel de îndepărtat ca orizontul. Dar nu avea puritatea inimii unui om curajos. Iar superiorii săi nu erau de acelaşi calibru moral cu evlaviosul Rege Arthur. Poate Malorley, dar cu siguranţă nu cei de mai sus. Ce ar face ei dacă el ar găsi ultima relicvă? Ce ar alege şefii cei mari: să-l folosească pe francez pentru a pune mâna pe svastică, anihilându-l definitiv pe Himmler sau dimpotrivă să-l folosească din nou trimiţându-l înapoi în Germania? Ce era mai important: o relicvă cu posibile puteri ezoterice sau un spion în vârful SS-ului?

În toate cazurile Tristan pierdea. Dacă ar descoperi ultima svastică pentru englezi, el nu ar mai fi avut nicio valoare. Dacă s-ar întoarce în Germania, paranoia crescândă a naziştilor l-ar

fi copleşit şi pe el. Altfel spus, nu mai avea decât o singură soluţie, radicală: să pună mână singur pe svastică şi să dispară. Războiul nu va dura pentru totdeauna şi, odată revenită pacea, putea negocia o nouă existenţă, de data aceasta anonimă şi fericită.

A plecat să-şi ia un atlas. Unde s-ar muta? Şi-a imaginat un orăşel, adăpostit de metereze vechi de secole, cu viaţa în ritmul clopotniţelor, unde soarele se adăposteşte sub arcade. Îşi imagina viaţa alături de Erika… O Erika transformată.

Imaginile evocau amintiri vagi, cele ale unui alt oraş. Dar nu mai era sigur.

Deodată, memoria i-a revenit.

Cunoscuse deja oraşul, trăise deja această viaţă. Era în toamna anului 1940, după căderea Barcelonei, când se refugiase în câmpia catalană, la Castelló d'Empúries. Preluase identitatea unui decedat, Juan Labio, şi se transformase în paznicul muzeului local. Acolo a cunoscut-o pe Lucia.

A fost de-ajuns un singur cuvânt pentru a-l trezi brusc: *muzeu*. A devenit deodată conştient că toată visarea lui nu făcea decât să-l conducă la acest cuvânt. Când căutase o raclă nu se gândise decât la două locuri – o biserică sau o mănăstire – în timp ce, dacă un astfel de obiect ar fi supravieţuit vicisitudinilor istoriei, ar fi inevitabil într-un muzeu.

Norocul tocmai îi zâmbise, doar dacă nu era cumva mâna destinului.

Prima raclă descoperită de Tristan, grăbindu-se să cerceteze în bibliotecă, era cea a lui Thomas Becket. Un arhiepiscop din Evul Mediu asasinat în mijlocul liturghiei din ordinul regelui Angliei. Roma îl făcuse sfânt. Racla se afla acum la Muzeul *Victoria şi Albert* din Kensington. Marcas remarcă imediat cât de aproape se afla instituţia de adresa lui Hadler.

Dacă svastica era ascunsă în această raclă, ultimul său portar o avea la îndemână. Tristan a refuzat, totuşi, să cedeze tentaţiei evidenţei. Îi lipsea răspunsul la o întrebare esenţială: cum a putut Hadler să ascundă svastica într-un obiect preţios atât de protejat şi de păzit?

Mai rămăsese a doua raclă. Se găsea la *British Museum*. Adăpostea unul dintre spinii coroanei lui Hristos, pentru care Sfântul Ludovic construise Saint-Chapelle la Paris. De-a lungul secolelor, regele Franţei a oferit fragmente din această coroană unor persoane remarcabile. Un dar diplomatic, menit cel mai adesea să întărească legăturile politice. Relicvarul deţinut de Muzeul Britanic fusese creat în 1390 pentru un mare nobil al regatului Franţei: Jean, Duce de Berry, unul dintre cei mai puternici oameni ai timpului său. Apoi a trecut în mâinile lui Carol al V-lea, înainte de a ajunge în vistieria împăraţilor Austriei pentru a dispărea în anul 1860, victima unei escrocherii incredibile: bijutierul însărcinat cu restaurarea coroanei a realizat şi înapoiat, pur şi simplu, o copie înainte de a vinde originalul… familiei Rothschild. Urmaşii familiei l-au restituit către *British Museum* în 1899. Pe Tristan l-a luat ameţeala. Racla a traversat secole, a fost dorită şi posedată de cele mai cunoscute familii din Europa.

Ascunzătoare perfectă pentru svastică. Doar că nu exista nicio legătură cu Hadler. Cu siguranţă, fusese diplomat la Viena, unde avusese loc furtul şi înlocuirea raclei, dar datele nu coincideau. De data aceasta, nu descurajarea îl copleşea pe Tristan, ci sentimentul frustrant că se învârtea în jurul soluţiei care-i scăpa de fiecare dată. S-a întors la bibliotecă şi a consultat etajera cărţilor unde găsise volumul despre *British Museum*. În plus, faţă de lucrări de referinţă, unchiul lui Adam adunase numeroase cataloage de expoziţie. Unul dintre ele,

despre arta medievală, dedica două pagini raclei Sfântului Spin. Tristan a citit-o cu atenţie şi a descoperit că racla fusese restaurată în 1919. O restaurare costisitoare, pentru că mulţi mecena au fost chemaţi să contribuie. Pentru a le mulţumi, o notă a amintit numele donatorilor generoşi. Ajungând la litera H, Marcas nu şi-a putut abţine un strigăt: tocmai găsise numele lui James Hadler.

Brusc, a simţit că vede din nou. Totul se lega: cheia îngerilor ducea la raclă, racla se afla la *British Museum*, restaurarea i-a permis lui mecena Hadler să aibă acces direct la ea.

De data aceasta, Tristan nu mai avea nicio îndoială. Tocmai găsise ieşirea din labirint. Acum era sigur: ştia unde se afla ultima svastică.

Căutarea care îl purtase prin toată Europa aflată în război ajunsese la final.

Relicva era acolo, aproape la îndemână.

Mai era un singur lucru de făcut: să dea o spargere la *British Museum*.

34

Moscova
Kremlin

Zgomotul ritmic al cizmelor răsuna în holul care servea drept anticamera biroului micului părinte al neamurilor. Cele două plantoane, un căpitan al Armatei Roşii şi un sergent, îl priveau cu ochi reci pe ofiţerul NKVD[23] care înainta în direcţia lor. Încăperea vastă era încărcată de marmură şi obiecte aurite, dar trecuse mult timp de când Evgheni Berin nu mai acorda atenţie splendorilor Kremlinului. Mergea pe acelaşi drum de ani întregi, o dată pe săptămână. De la sediul NKVD din Lubyanka până la fostul palat al ţarilor nu erau decât aproximativ zece minute de mers cu maşina şi câteva sute de paşi.

Căpitanul înţepeni într-o impecabilă poziţie de drepţi şi salută.

— Să trăiţi! Domnule colonel Berin, vă anunţ imediat.

În timp ce căpitanul a dispărut în spatele uşii grele de stejar, poliţistul a rămas tăcut şi şi-a aşezat geanta pe o canapea din

---

[23] Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne, din care a apărut poliţia politică însărcinată să combată crimele şi să menţină ordinea publică.

piele maro. Prefera să rămână în picioare pentru a contempla pânza imensă, plină de culori stridente, agăţată de perete. Nu fusese acolo la ultima lui vizită. Reprezenta un cavaler în armură, călărind un armăsar de luptă de culoarea abanosului, ţinând în mână o sabie cu aureolă de lumină. Sub copitele armăsarului, bărbaţi îmbrăcaţi în pelerine albe, flancaţi de cruci negre şi pătaţi cu sânge strălucitor, implorau iertarea învingătorului.

Evgheni nu avea nevoie de explicaţii. Toţi ruşii ştiau despre gestul eroic al lui Alexandr Nevski, cneazul Novgorodului, care i-a învins pe cavalerii teutoni germani când invadaseră Rusia în secolul al XIII-lea. Înainte de război, Stalin comandase un film cu acelaşi nume pentru a celebra faptele de vitejie ale eroului legendar, cu scopul de a-şi însuşi aura războinicului sfânt. Evgheni s-a apropiat de pânză şi a zâmbit în faţa chipului cneazului.

— Nu-i adevărat... Au îndrăznit, linguşitorii nenorociţi, rânji ofiţerul NKVD.

Fiorosul cneaz rus avea o asemănare uimitoare cu Stalin. Părul des, cărunt, rotunjit şi adus pe spate, fruntea înaltă şi pătrată, ochii îngustaţi, pe cât de răutăcioşi, pe atât de cruzi... Asemănarea era izbitoare. Artistul nu împinsese însă servilismul atât de departe încât să-l împodobească pe cavaler, în mod anacronic, cu mustaţa stăpânului de la Kremlin.

Evgheni şi-a aprins o ţigară şi a rămas dus pe gânduri cu privire la alegerea acestei pânze pompoase, realizată într-un mod grosier, probabil de unul dintre pictorii propagandişti care roiau în jurul şefilor din Biroul Politic. Numărul trei din NKVD ştia că şeful lui nu fusese înşelat de cultul personalităţii pe care îl întreţinea. Înzestrat cu una dintre cele mai calculate şi cinice minţi întâlnită vreodată de Evgheni, Stalin se putea

dovedi, totuşi, mai superstiţios decât un ţăran din Georgia. Voia poate să invoce sufletul gloriosului sfânt al Bisericii Ortodoxe pentru a alunga soarta nefastă ce se abătea asupra patriei-mamă.

Poliţistul a suflat un rotocol lung de fum în faţa prinţului Alexandru. Treizeci şi cinci de ani de revoluţie pentru a ajunge la o concluzie: poporul îi venera pe tirani şi pe autocraţi. Indiferent dacă au sânge albastru sau roşu. Un ţar îl înlocuise pe altul pe tronul Rusiei. Stalin stârnea teamă, dar era în egală măsură adorat de milioane de ruşi care au văzut în el întruchiparea curajului în faţa invadatorilor.

Koba[24] o ştia şi juca abil. La cea de-a douăzecea aniversare a Revoluţiei din Octombrie, el, comunistul din oţel călit, a adus un vibrant omagiu foştilor ţari.

Evgheni se strâmbă în faţa pânzei. Ar fi nevoie de altceva decât un tablou pentru a învinge hoardele teutone. Ultimul raport primit despre situaţia de pe front era mai mult decât îngrijorător.

Dacă Moscova scăpase de ghearele lui Hitler, situaţia rămânea critică. Oraşul cheie Rostov-pe-Don tocmai căzuse. Când a fost anunţată căderea, panica s-a întins în toată Uniunea Sovietică. Ca o cicatrice gigantică, o linie de front stria chipul frământat al patriei, de la nord la sud. O cicatrice de patru mii de kilometri, întreruptă de ofensive şi de contraofensive din ce în ce mai sângeroase. În nord, Leningradul era asediat de aproape un an, locuitorii încă neevacuaţi mureau în egală măsură de foame şi din cauza obuzelor din oţel, de opt sute de kilograme, aruncate peste ei. Fostul Sankt-Petersburg, oraşul

---

[24] Porecla din tinereţe a lui Stalin, după un erou popular din literatura georgiană.

ţarilor devenit cel al marelui far al Revoluţiei rezista încă asalturilor panzerelor, dar nimeni nu ştia pentru cât timp. În centru, naziştii şi-au menţinut poziţiile ca nişte păsări agăţate de pradă. Mai jos, spre sud, se afla Stalingradul cuibărit pe o scobitură din Volga, noul obiectiv al invadatorilor. Dacă oraşul ar cădea, nemţii s-ar năpusti spre Caucaz şi ar pune mâna pe imensele câmpuri petroliere din Marea Caspică. Ar fi fost sfârşitul Uniunii Sovietice, chiar dacă nu era ocupată Moscova.

Uşa s-a deschis fără niciun zgomot.

— Sunteţi aşteptat, anunţă căpitanul.

— Unul dintre cunoscuţii mei ar trebui să sosească în câteva minute. Îi spui tu să aştepte?

— Este pe lista de protocol? întrebă ofiţerul suspicios.

— Nu, dar sunt sigur că tovarăşul Stalin va dori să-l primească.

Evgheni şi-a strivit ţigara într-o vază, şi-a luat geanta şi a intrat în sanctuarul Ţarului Roşu. O lumină limpede şi generoasă inunda încăperea vastă cu pereţi din lambriuri sculptate în acelaşi stejar strălucitor ca uşa. Sala imensă era împărţită în două: într-o parte un birou mare unde era aşezată masca mortuară a lui Lenin, acoperită cu un clopot de sticlă, în cealaltă o masă lungă, dreptunghiulară, folosită pentru şedinţe. Pe pereţi, patru tablouri. Inevitabilii Marx şi Lenin, dar şi mareşalii imperiali Kutuzov şi Sokolov care se remarcaseră în războiul împotriva lui Napoleon.

Părintele popoarelor stătea în faţa ferestrei mari, larg deschise, care oferea o vedere panoramică asupra Moscovei.

— Ah, Evgheni, ai sosit exact la timp pentru spectacol! exclamă dictatorul fără să se întoarcă. Vino lângă mine.

Stalin contempla cerul aprins cu un aer exaltat.

— Ascultă cântecul *Vrăjitoarelor Nopţii*!

Evgheni s-a apropiat şi a auzit un mormăit surd venind din nord. Deodată, un stol de păsări mari de argint a alunecat în faţa lor, trimiţând înapoi sclipiri de aur. Carlingele celor douăzeci de bimotoare *Polikarpov PO-2* sclipeau în soare şi se înşirau la mică înălţime. Zburau atât de aproape încât Evgheni distingea siluetele piloţilor. Aripile oscilau pe axul central, ca şi cum maşinăriile erau pilotate de somnambuli.

Bombardierele au executat figuri elegante pe cerul Moscovei, apoi au dispărut spre apus.

— Ce piloţi iscusiţi, Iosif, de ce le spui *vrăjitoare*?

— Sunt femei la manşă, bunul meu Evgheni, răspunse Stalin închizând ferestrele. Luptă în Regimentul 588 şi au vrut să îmi aducă un omagiu. Sunt atât de eficiente în timpul raidurilor aeriene încât duşmanii noştri le-au poreclit *Vrăjitoarele Nopţii*. Lovesc când soarele dispare. Iată o probă o dată în plus al avangardismului dovedit de socialism. Nu prietenii noştri englezi şi americani îşi încredinţează avioanele femeilor…

Cineva a bătut la uşă. Stalin a lătrat scurt şi un căpitan a intrat în cameră cu o mapă de documente în mână, punând-o apoi pe birou. Faţa stăpânului Uniunii Sovietice s-a întunecat.

— Iar semnături… Îmi petrec viaţa în hârţogărie.

Evgheni a aruncat un ochi: nu era decât un document de parafat. Stalin a citit rapid textul, apoi a luat pixul înmânat de ofiţer şi şi-a mâzgălit numele în partea de jos a foii.

— Ordinul 270. Niciun pas înapoi!

— Cum adică? întrebă ofiţerul NKVD în timp ce ofiţerul se îndepărta închizând uşa în urma lui.

— Am vrut să iau o decizie importantă după căderea Rostovului. Disciplina se relaxează în Armata Roşie. Am adoptat o serie de măsuri pentru a întări trupele noastre. Este vorba de plutoane de soldaţi aflaţi în spatele trupelor cu

misiunea de a-şi mitralia camarazii care se retrag fără să fi primit ordin. Germanii au inventat această metodă pedagogică şi a dat rezultate remarcabile.

Evgheni îl urmărea pe şeful său, întrebându-se cât de departe putea merge. Chiar dacă au fost dezertări, soldaţii ruşi au luptat ca nişte lei împotriva naziştilor. Dar să ajungi să-ţi împuşti proprii compatrioţi. Ce idee demonică.

Stalin l-a luat pe poliţist de umăr.

— Deci, Evgheni, ai vreo veste bună pentru mine înainte de sosirea acestui fiu de căţea capitalistă de Churchill?

— Da, am venit să-ţi aduc raportul întocmit de analiştii mei. Prim-ministrul englez soseşte foarte bine dispus. Pare impresionat de curajul Armatei Roşii în faţa adversarilor noştri.

— Şi în legătură cu mine este la fel de entuziast?

— Te respectă, tovarăşe! Reprezinţi un aliat de nădejde. Nu va ezita să-ţi aducă unele elogii.

Stalin a izbucnit în râs.

— Minţi, Evgheni! Minţi ca cel mai josnic negustor de ţesături din piaţa oraşului Tbilisi! Churchill m-a luat întotdeauna drept un tiran şi un măcelar. În panteonul lui personal, trebuie să mă plasez între diavol şi Hitler. Dar istoria s-a întors în aşa fel încât astăzi am devenit aliatul său cel mai bun. Gangsterul acesta va fi obligat să-mi strângă mâna şi să ciocnească un pahar în onoarea patriei socialismului internaţional.

A făcut o pauză pentru a-şi netezi mustaţa, ca şi cum s-ar bucura în avans de scenă, apoi a continuat cu o voce înăbuşită:

— Hai, gata cu glumele. Ce spun agenţii tăi de la Londra şi de la Washington? Vreau să ştiu un singur lucru: va deschide în sfârşit, aşa cum a promis, un al doilea front, cu aliaţii săi americani, împotriva Germaniei?

Evgheni a tuşit înainte de a răspunde.

— Da. Ei pregătesc o aterizare pe scară largă. Avem chiar şi numele: *Operaţiunea Torţa*. Şefii de Stat Major din cele două ţări s-au întâlnit, iar unul dintre informatorii noştri, responsabil de sindicat pe şantierul naval din New Jersey, a înregistrat o concentrare masivă de ambarcaţiuni pentru debarcare.

Faţa lui Stalin radia de fericire.

— În sfârşit! Vor debarca, deci pe coastele franceze. Ştii dacă va fi în Normandia sau în altă parte?

Evgheni amânase pe cât posibil momentul când trebuia să-şi termine raportul, dar ajunsese la momentul adevărului. Trebuia să transmită informaţia crucială, cu riscul de a declanşa o criză devastatoare de mânie.

— Nu. Alegerea a căzut asupra Africii de Nord. Maroc, apoi Algeria şi Tunisia pentru a-l prinde ca într-un cleşte pe Rommel şi *Afrikakorps*.

Zâmbetul lui Stalin dispăru brusc. Evgheni a rămas nemişcat, în aşteptarea exploziei, fără ca ea să mai vină. Stalin îşi mijea ochii şi îşi mângâia mustaţa.

— Imbecilii, murmură el cu voce surdă, laşii... Trebuie să rezolvăm situaţia.

Evgheni a oftat în adâncul sufletului. Chiar şi în momentele complicate, Stalin a ştiut să fie pragmatic.

— Potrivit surselor mele, răspunse ofiţerul NKVD, americanii erau în favoarea unei debarcări în Normandia, dar Churchill a torpilat proiectul, estimând că nu sunt pregătiţi.

Stalin a lovit cu pumnul în birou. Lenin se clătină înăuntrul globului său de sticlă.

— Bătrân ticălos englez! Încă îmi mai poartă pică pentru pactul meu cu Hitler din 1939. De parcă aş fi avut de ales. Ce părere ai, prietene?

— Ai dreptate, tovarăşe, nu poate digera o alianţă a noastră cu naziştii. Nu-l putem învinovăţi, s-a trezit foarte singur când germanii au câştigat bătălia Franţei. În plus, armata sa nu este încă suficient de pregătită pentru a lua în considerare o debarcare în Normandia. Pe termen mediu, un eşec în Franţa ar fi şi mai catastrofală pentru noi.

Stalin mergea înainte şi înapoi în faţa ferestrei, cu pumnii strânşi la spate.

— Nu pot să mă mulţumesc cu *Operaţiunea Torţa*. Trebuie să cer compensaţii.

Evgheni a prezentat un nou document.

— Ai perfectă dreptate, mi-am luat libertatea de a-ţi oferi o listă de cereri care ar putea fi prezentată lui Churchill.

Stalin luă biletul şi îl citi cu viteza fulgerului.

— Tunuri, camioane, muniţie, avioane, mâncare. După părerea ta, cum ar trebui să reacţionez când bătrâna vulpe va vrea să negocieze? La urma urmei, nu ar trebui să ştiu despre această debarcare.

A venit rândul lui Evgheni să tacă. Ultima dată când Stalin a cerut sfatul despre ce să facă unui general, acesta din urmă s-a trezit peste două zile în faţa unui pluton de execuţie. Ca toţi paranoicii, stăpânul de la Kremlin se temea de toţi şi încă şi mai mult de cei pe care-i credea capabili să fie în locul lui.

— Nimeni nu poate fi Stalin în locul lui Stalin, răspunse Evgheni cu prudenţă. Vei şti să adopţi atitudinea potrivită.

Stalin arătă un zâmbet.

— Chiar dacă nu este sincer, răspunsul tău îţi dovedeşte înţelepciunea. Ceea ce explică longevitatea ta prodigioasă alături de mine. De cât timp lucrezi pentru mine?

Evgheni simţi un fior neplăcut curgându-i pe şira spinării. A supravieţuit tuturor epurărilor regimului, chiar şi celei care

decimase NKVD-ul în 1938. Paisprezece mii de agenţi ai poliţiei politice fuseseră executaţi, la fel ca şi liderul lor suprem, înlocuit de un alt măcelar de cea mai joasă speţă, iar el, Evgheni, a scăpat. Dar ştia că vântul se poate întoarce la fel de repede ca o recoltă de grâu stricată de o furtună de vară.

— Douăzeci de ani la anul…

— La fel de loial şi credincios ca întotdeauna. Nu mă aştept la mai puţin de la cel care a asistat la execuţia ţarului Nicolae Însângeratul. Mi-ar fi plăcut aşa de mult să fiu acolo pentru a asista la acest mare moment al Revoluţiei.

Evgheni şi-a păstrat expresia din aceeaşi marmură ca podeaua anticamerei.

— Ştii sentimentele mele despre acest subiect, Koba.

Stalin a izbucnit în râs, apoi şi-a pus braţul pe umărul poliţistului.

— Da… Da… Masacrul copiilor, al soţiei şi al servitorilor… Ah, Evgheni! Eşti un sentimental inconştient. Dacă nu aş şti despre realizările tale în NKVD, te-aş transfera la Bolşoi pentru a avea grijă de dansatoare.

Berin a pus un alt document pe masă.

— Apropo de Nicolae al II-lea, mai este ceva ce i-ai putea cere lui Churchill. Citeşte această notă.

Stalin s-a uitat prin document, apoi l-a înmânat poliţistului. Părea cu adevărat surprins.

— Englezii sunt pe urmele relicvei ţarului. De unde ai informaţia?

— Ştii că reţeaua noastră de informatori din Germania este încă activă. Mai am un agent sub acoperire în aparatul SS şi mi-a raportat.

Stalin a privit soarele dispărând la apus.

— Relicva Romanovilor în Anglia? După toţi anii de căutări inutile. Nu renunţi niciodată.

— Ştii cât de mult îmi place povestea asta, Iosif. Ne-ar putea fi de un mare folos. Ai putea să vorbeşti cu Prim-ministrul englez?

Stalin şi-a arcuit sprânceana dreaptă, semn de nedumerire.

— Nu cred că este o idee bună, Evgheni. De ce ar trebui să luăm în serios această poveste a relicvei?

— Pot să-ţi prezint pe cineva care să te lumineze asupra puterii ei. Aşteaptă în anticameră.

Stalin nu a avut timp să răspundă. Un ofiţer a intrat, a pocnit călcâiele înainte de a vorbi.

— Raportul operaţiunilor militare pe ziua de astăzi, tovarăşe. Veştile sunt proaste.

35

Londra
Strada Greet Russell
British Museum

Tristan plănuise totul, cu excepţia unui detaliu: bomba căzută la 10 mai 1941 asupra British Museum, pulverizând o aripă întreagă şi incendiind o bună parte a clădirii muzeului rămasă în picioare. Un panou indica vizitatorilor în faţa intrării că muzeul, foarte afectat, era închis publicului. În jurul clădirilor, voluntarii de la apărarea civilă stăteau de pază în faţa craterelor formate, în timp ce alţi voluntari cărau moloz, într-un şir neîntrerupt. Marcas a fost surprins că, la peste un an de la eveniment, lucrările de curăţire erau încă în curs. Dar uitase că niciun cartier al Londrei nu a fost scutit de bombardamentele forţelor aeriene germane şi că şantierele de construcţii roiau în tot oraşul. Într-o clipă, toate certitudinile lui Tristan au fost zdruncinate. Dacă racla Sfântului Spin ar fi fost deteriorată sau chiar distrusă? Atunci şi ultima svastică ar fi fost pierdută pentru totdeauna.

Era furios. Avea impresia că viaţa lui tocmai se risipea în fum. Ani de căutare doar pentru a eşua atât de aproape de final. Uimit, stătea acolo în faţa panoului ca şi cum şi-ar fi citit

anunţul propriului deces. Un voluntar, trecând prin preajmă, l-a abordat.

— Hei, domnule! Dacă aţi venit pentru redeschidere, va trebui să aşteptaţi până la sfârşitul războiului.

— Sunt multe pagube?

— Clădirile au fost lovite în şase locuri diferite, fără a mai pune la socoteală incendiile, vă daţi seama! Din fericire, conservatorii făcuseră evacuarea muzeului înainte ca Adolf să ne arunce cartofii lui explozivi.

— Dacă au fost evacuate, înseamnă că au mutat operele de artă?

— Tot ce s-a putut. Dar hei, sunt şapte milioane de obiecte acolo, aşa că nu vă pot spune ce au scos şi ce nu.

Deodată, moralul lui Marcas şi-a revenit. Primul lucru a fost să ştie dacă racla mai era acolo. În mână ţinea o hartă a muzeului destinată turiştilor. Camera rezervată lucrărilor medievale era la parter. Tristan verifică numele sălii. Era *Galeria Regele Edward al VII-lea*, situată în partea de sud-vest. Marcas s-a orientat în funcţie de intrare. În câţiva paşi, a ajuns lângă clădirea pe care o căuta. În mod vizibil, bombele o cruţaseră. În schimb, partea care o lega de holul gigantic de la intrare fusese grav avariată. Pe măsură ce se apropia, membrii apărării civile de serviciu l-au făcut să se retragă. Erau mulţi în această zonă şi destul de nervoşi. Conducerea muzeului trebuie să se fi temut de furturi. Tristan s-a îndepărtat şi a stat în faţa unuia dintre pereţii evisceraţi de unde ieşeau voluntari purtând găleţi cu moloz pe care le aruncau în bena unui camion.

A sosit un responsabil de şantier, a fluierat de două ori şi voluntarii au plecat de pe şantier aprinzându-şi ţigările. Era nevoie ca echipele să lucreze prin rotaţie. Marcas a urmărit

unul dintre grupurile care se îndreptau spre un bar. A aruncat o privire discretă spre fereastră şi a zâmbit: nu era nevoie să pui multe întrebări, doar trebuia să asculţi. Pentru a găsi o informaţie valoroasă, era suficient să o cauţi acolo unde circula şi era schimbată cu o alta. Vanitatea omenească face restul. Tactica era întotdeauna aceeaşi: să identifici bărbatul sau femeia cu o nevoie irezistibilă de a fi ascultat/ă. Iar alegerea dădea rareori greş. Instalat într-un bar, Tristan s-a apropiat de o masă unde unul dintre voluntari, cu o cană în mână, le împărtăşea tuturor părerea lui.

— Vă zic eu: nu vom termina prea curând treaba pe-aici. Muncim de săptămâni la debarasat moloz şi pentru ce.

Marcas l-a identificat imediat pe pesimist, cel care vede sistematic totul în negru şi caută mereu să-şi convingă ascultătorii, declanşând adesea reacţii aprinse.

— Aţi văzut câte cărţi carbonizate am adunat, câte vitrine sunt doar resturi înnegrite? Şi că zi de zi ni se spune că au evacuat muzeul, că au adăpostit obiectele cele mai preţioase? Indiferent din ce motiv, funcţionarii au ascuns lucruri şi nu au făcut nimic!

— Exagerezi ca întotdeauna! Ştii foarte bine că în afară de bibliotecă şi clădirea unde erau adăpostite monedele şi medaliile, restul muzeului este aproape intact!

Faptul că a fost contrazis l-a făcut pe pesimist să sară. Văzându-i faţa roşie, Tristan şi-a zis că bărbatul ar trebui să-şi vindece gândurile negre cu bere la prima oră a dimineţii.

— Da? Atunci de ce există aripi ale clădirii unde nu poţi intra? De ce atât de mulţi tipi de la apărarea civilă interzic intrarea? Vă spun eu, ni se ascunde ceva.

Francezul auzise destule. În muzeu mai erau obiecte preţioase şi, pentru a afla dacă racla se mai afla acolo trebuia

să intre cu orice preţ în sălile păzite. Tristan a ieşit din bar, şi-a cumpărat un cornet de *fish and chips* şi s-a aşezat pe o bancă în faţa muzeului. Dacă muzeul era bine protejat, în schimb echipele de voluntari care intrau şi ieşeau nu erau verificate în niciun fel. Şefii lor se mulţumeau să asigure doar rotaţia echipelor de lucru, fără să verifice numărul persoanelor. Tristan a observat că aproape toţi voluntarii purtau salopete albastre murdărite imediat de praful care îi albea din cap până în picioare. S-a ridicat. Nu ar dura mult timp să găsească un magazin de haine purtate şi o livră de făină: amestecată cu puţin pământ, ar fi camuflajul perfect.

După-amiaza se apropia de sfârşit. Şiruri de secretare au început să iasă din birouri, urmate de grupuri de soldaţi veniţi din lumea întreagă. Indieni cu turbane, australieni, voluntari canadieni cu umeri largi, de tăietori de lemne: întreg Imperiul Britanic se găsea între Time Square şi Westminster. Tristan avea impresia că merge în inima Turnului Babel cu toate limbile necunoscute auzite în jur. Diversitatea îi convenea: nimeni nu-i acorda vreo atenţie şi nici hainelor sale de lucru acoperite de praf.

Ajuns înapoi lângă muzeu, se uită la ceas. Următoarea tură avea să înceapă în trei minute. S-a plimbat pe lângă cârciumă. Ieşea o echipă. În grup, a observat un bărbat, ceva mai în vârstă, îmbrăcat într-o jachetă militară murdară, împodobită cu steagul polonez. Probabil un refugiat. Părea epuizat. Marcas s-a aşezat lângă el. O scară lungă ducea la intrarea în muzeu. Polonezul va avea, fără îndoială, dificultăţi să o urce. Tristan îl va ajuta. Un pretext numai bun în caz de verificare.

Cu toate acestea, nimeni nu l-a întrebat nimic. A intrat în holul muzeului fără nicio problemă. Lipsa controalelor l-a bulversat: fie exista o breşă de securitate de care nimeni nu-şi

dădea seama fie, cel mai probabil, în locurile unde lucrau voluntarii nu exista nicio piesă de valoare. În schimb, partea de sud-vest păzită de apărarea civilă, trebuia să mai păstreze opere de artă şi acolo se afla, în principiu, racla Sfântului Spin.

Sub imensa cupolă de sticlă, distrusă parţial de explozii, echipele au fost distribuite în funcţie de sarcini precise. Dacă până atunci Marcas nu văzuse decât grupurile responsabile cu îndepărtarea molozului, în interior se lucra la restaurarea clădirii. Muncitorii se agitau deja să reconstruiască pereţii deterioraţi, iar sudorii urcau pe schele până în vârful cupolei pentru a reface piesele metalice.

— Tu de colo, du-te la etaj!, ordonă un responsabil. Trebuie să terminăm de curăţat galeria etnografică. Acoperişul va fi refăcut săptămâna viitoare.

Echipa lui Tristan a pornit spre scări. Un miros nedefinit, care îţi afecta gâtul, persista încă în aer. Văzându-l pe Marcas tuşind, tovarăşul de alături i-a explicat:

— Sala domului a adăpostit biblioteca. Când bombele au lovit-o, două sute cincizeci de mii de volume s-au prefăcut în scrum. Ca urmare, pereţii sunt acoperiţi cu particule de cenuşă şi aerul este infestat.

Uimit, francezul a arătat spre intrările în sălile baricadate cu scânduri.

— Asta pentru a evita intruziunile. În spate totul este prăbuşit. Nu se mai poate intra în galeria medievală. Este prea periculos.

Tristan a preluat informaţia de parcă ar fi fost una banală. Tocmai ajunseseră la primul etaj şi mergeau prin sălile goale. Geamuri sparte erau împrăştiate pe jos. Evacuarea se făcuse aparent în mare grabă. Îndepărtându-se de grupul său, rătăcea prin încăperile părăsite. Deasupra unei uşi, o pictură

reprezentând-o pe Isis îi indica faptul că se afla în sălile care, înainte de evacuare, adăposteau colecţiile egiptene. Dar din mumiile înfăşurate în benzi de pânză de in sau înconjurate de scribi din teracotă nu mai rămăsese nimic.

— Hei, tu! Nu ai ce face aici! Du-te la echipa ta.

Tristan era gata să iasă pe coridor când a văzut la capătul ultimei încăperi un obiect total neobişnuit: o cadă abandonată. S-a alăturat echipei pentru o clipă, apoi a luat-o din nou într-o altă direcţie. A înţeles unde a greşit. În mijlocul încăperii stătea o cuvă înaltă, cenuşie, cu pereţi acoperiţi cu hieroglife. Un sarcofag. Un mormânt de piatră folosit pentru a proteja sicriele de lemn pictate cu imaginea defunctului. S-a apropiat. Greutatea trebuie să fi împiedicat orice încercare de evacuare. Placa folosită pe post de capac era întredeschisă. A împins-o puţin. A strecurat întâi o mână, apoi pe a doua. Fundul de piatră era rece ca moartea.

Tremura, dar de bucurie.

Acum ştia cum să dispară.

36

Moscova
Kremlin

Două ore! Două ore de şedinţă în timpul cărora Stalin şi Evgheni au aflat noutăţile, din ce în ce mai grave de pe front, ceea ce l-a făcut pe Ţarul Roşu să fie extrem de agresiv. Noaptea se lăsase de mult. Aşezat în faţa stăpânului Kremlinului, Evgheni nu reuşea să înţeleagă expresia de pe faţa lui Stalin. Ţarul era în faţa biroului. Un moment lung de tăcere se instalase între cei doi, ofiţerul NKVD neîndrăznind să ia cuvântul. Ştia că stăpânul său îi ura de moarte pe vizitatorii de ultim moment. Obsedat de comploturi, cele mai multe dintre ele imaginare, Stalin şi-a cultivat paranoia la fel ca un grădinar cu trandafirii săi de primăvară: cu mare grijă la detalii.

— Evgheni, mârâi stăpânul Kremlinului, nu cred că am văzut un nou invitat pe ordinea de zi pentru această seară.

— Mi-am luat libertatea de a-l chema ca să îţi ofer lămuriri suplimentare despre natura relicvelor.

Stalin şi-a pocnit încheieturile degetelor.

— Ţi-am citit raportul de luna trecută despre faptul că Hitler şi Churchill au trimis comandouri pentru a încerca să le recupereze. Şi despre eşecul operaţiunii de la Veneţia.

— De unde ai informaţiile?

— Ţi-am spus, de la unul dintre simpatizanţii noştri[25], intrat la ordinul meu în SS şi ajuns până la unul dintre cercurile lui Himmler.

— Ah, Evgheni... Relicva... Obsesia ta! Mi-ai vorbit despre ea de mai bine de douăzeci de ani, din acea noapte glorioasă în casa *Ipatiev*, când a murit despotul Nicolae. Reţine că nu m-am opus niciodată căutării tale în toţi aceşti ani lungi, atât timp cât ţi-ai îndeplinit corect misiunea în cadrul NKVD.

— Şi nu am eşuat niciodată.

— Ştiu. Altfel, nu ai fi aici în faţa mea, ci în cimitirul familiei tale din Novosibirsk. Ca rezident permanent.

— Koba, am supravieţuit tuturor epurărilor tale timp de două decenii. Am ajuns să cred că ai un anumit sentiment de prietenie faţă de mine.

— Curios lucru, spuse dictatorul ridicându-se. Eşti dintre puţinii care parcă nu se tem de mine, superiorul tău. Beria se lichefiază ca un preot în faţa fundului unei fermiere de îndată ce ridic o sprânceană. Tu rămâi surprinzător de calm.

— Pentru că am o loialitate neclintită faţă de tine. Am încredere în judecata ta.

— Eşti isteţ, Evgheni, dar nu mă lua de prost cu linguşirile tale. Ca să revin la povestea ta despre relicve, ştii că urăsc obscurantismul. Perioada mea de seminar m-a vindecat de toate credinţele stupide. Nu cred decât în Sfântul Marx, în zâna electricitate şi în tancul T-34[26]. Asta-i sfânta mea treime.

---

[25] Ruşii întreţineau o reţea redutabilă de informatori, ex-comunişti, din diferite cercuri ale armatei şi din sfera administraţiei publice. Gestapo-ul a denumit-o *Orchestra roşie*.

[26] Tanc de luptă al cărui echilibru între puterea focului, protecţie şi mobilitate a fost unul dintre atuurile majore ale Uniunii Sovietice în faţa invaziei germane (*n. trad.*).

Evgheni nu a răspuns. Stăpânul lui minţea. Ştia de multă vreme că Stalin folosea serviciile unei clarvăzătoare profesioniste şi unui medium. De la invazia germană, în perioadele de îndoială sau de întristare, ceea ce i se întâmpla din ce în ce mai des, îi invita în vila sa de la Kuntsevo, la marginea Moscovei, înainte de a lua decizii importante. După fiecare întâlnire, medium-ul alerga să-i dea personal raportul lui Evgheni, într-un loc secret, departe de birourile NKVD.

Ultima întâlnire s-a dovedit foarte instructivă. Stalin îl chemase pe spiritist să-l întrebe despre povestea relicvei ţarului defunct şi oportunitatea de o găsi. Medium-ul a intrat într-o transă profundă şi halucinantă pentru a ieşi din ea pe cât de bulversat, pe atât de convingător. Evgheni îl învăţase foarte bine ce trebuia să facă.

În biroul de la Kremlin, Stalin şi-a aprins o pipă. Întotdeauna un model *Dunhill*. Singura lui concesie la tentaţiile capitalismului.

— Doar pentru că Himmler şi Churchill cred în relicve nu înseamnă că ar trebui să înghit şi eu pe nemestecate astfel de poveşti pentru copii.

— Dacă ar fi fost aşa, mi-ai fi aruncat raportul direct la gunoi, zâmbi Evgheni. Spiritul tău este cunoscut pentru curiozitatea nesăţioasă. Te cunosc, îţi spui că poate este ceva adevărat în această poveste şi că ar fi păcat să nu încerci. De aceea trebuie să-l asculţi pe omul care aşteaptă în anticameră. Se numeşte Dimitri Radenko. Profesorul Radenko. Numele lui nu-ţi spune nimic?

Stalin nu răspunse, lăsându-şi privirea să rătăcească peste masca mortuară a lui Lenin, de parcă l-ar fi interogat în tăcere.

Evgheni ştia că firea interlocutorului său se schimba imediat şi că va găsi răspunsul. Ţarul Roşu avea o memorie de elefant: cu o săptămână în urmă îl umilise pe judecătorul tribunalului revoluţionar recitându-i lista ultimilor patruzeci de condamnaţi executaţi pentru acte contrarevoluţionare în timpul epurărilor din 1937.

— Mmm..., murmură dictatorul. Nu are o soţie magnifică? O actriţă blondă şi apetisantă care a jucat în filmul *Alexandru Nevski*...

Evgheni zâmbi, lăsându-şi interlocutorul să-şi dezlege şirul de gânduri.

— Dar presupun că nu a venit aici cu soţia lui fermecătoare, a continuat dictatorul. Radenko lucrează pentru tine la NKVD, conduce unitatea specializată în otrăvuri, nu?

— Prefer să-i spun Departamentul 31. Profesorul dezvoltă un arsenal chimic şi bacteriologic modern pentru a ne înzestra armatele. Pe parcurs, a găsit şi medicamente foarte utile pentru a scăpa de anumiţi indivizi dintre duşmanii noştri.

— Beria mi-a spus că se ocupa şi de anumite cercetări despre transmiterea gândurilor şi multe alte lucruri neortodoxe. Din punct de vedere marxist, vreau să spun.

— Ba chiar dimpotrivă, Iosif! Este vorba de ştiinţă, mai exact de percepţia extrasenzorială, iar rezultatele sunt mai mult decât promiţătoare. Profesorul Radenko este un materialist convins, crede pe bună dreptate că magia şi supranaturalul sunt fenomene pe care ştiinţa trebuie să le studieze pentru a le demistifica.

Stalin şi-a încrucişat braţele, pe urmă s-a sprijinit de peretele de lângă fereastră.

— În urmă cu doi ani, tovarăşul Beria mi-a sugerat să folosesc telepatia pentru a sonda creierul lui Hitler. Am râs bine

la acea vreme. În ce măsură este Radenko legat de relicvele tale?

— Prefer să-ţi vorbească el direct despre asta, dacă eşti de acord.

Stalin a dat din cap. Evgheni a deschis uşa de acces către anticameră şi a făcut semn unui bărbat scund, cu trăsături la fel de şifonate precum costumul său uzat, care aştepta pe canapea.

Brunet, cu faţa închisă şi ciupită de cicatrici, cu privirea fixată sub ochelarii cu ramă de lemn, profesorul Radenko a înaintat în cameră cu mersul ezitant al unui broaşte ţestoase. Evgheni se întrebase mereu cum a reuşit acest individ hidos să cucerească o femeie aşa de frumoasă ca soţia lui.

Omul de ştiinţă s-a înclinat respectuos în faţa lui Stalin, primind la schimb un zâmbet glacial.

— Specialistul-şef în otrăvuri al NKVD! Ce onoare, spuse dictatorul. Sunt numai ochi şi urechi. Ai 10 minute la dispoziţie.

— Mi-ar trebui cel puţin o oră pentru a vă putea explica totul. Eu…

— Ajunge, îl întrerupse Stalin, turnând vodcă într-un pahar mic de culoarea chihlimbarului. Tocmai ai pierdut secunde preţioase. Ca să te motivez, ia puţin din delicioasa mea *Zbyrova*. Dintr-o singură înghiţitură, tovarăşe.

Evgheni i-a trimis profesorului o privire liniştitoare. Piticul a înghiţit lichidul din pahar şi s-a îndreptat de spate.

— Totul a început în luna mai 1923. NKVD-ul trimisese o misiune de explorare în Tibet pentru a încheia o alianţă cu autorităţile locale. Ideea a fost de a stabili un cap de pod pentru a ne propaga ideile revoluţionare în Imperiul Britanic al Indiilor. Am fost chemat pentru că făcusem deja o expediţie

cu un prieten pictor-explorator cu un an mai devreme. Dar misiunea a fost un eşec: călugării budişti ne-au aruncat în închisoare. Pentru ei, noi eram diavolul, în fine unul dintre diavoli, panteonul lor fiind plin de demoni de tot felul.

— Îmi amintesc povestea, a răspuns Stalin. Cel care a pus la cale acest plan vag a fost executat pentru incompetenţă.

— Detenţia mea a durat aproape un an, a răspuns Radenko fără să observe remarca. Am fost tratat destul de bine şi, deoarece au văzut că nu sunt o ameninţare, m-au lăsat foarte repede să merg prin închisoare unde poftesc. Curând am avut acces la bibliotecile lor. Luni de zile, un călugăr traducător m-a ajutat să le înţeleg civilizaţia, obiceiurile, în special prin cărţile lor sacre.

Stalin oftă zgomotos.

— Povestea ta mă plictiseşte, tovarăşe. Aş prefera să o ascult pe soţia ta recitându-mi poeme de Maiakovski.

— Puţină răbdare, Koba, lasă-l să termine, a spus Evgheni.

Profesorul a scos un sul de hârtie de pergament şi l-a desfăşurat pe masă. Un text cu caractere fine şi strânse era răspândit în coloane separate prin ilustraţii reprezentând dragoni şi monştri.

— Iată un manuscris adus de mine în ţară. El povesteşte existenţa unui oraş mitic, construit cu mii de ani în urmă la poalele Munţilor Himalaya. Se numea Shambhala sau Agartha. Constructorii săi aparţineau unei civilizaţii ce supravieţuise unui cataclism universal. Un potop cauzat de folosirea iraţională a unei forţe misterioase şi terifiante: Kundali.

— Minunat, rânji Stalin. Aş avea nevoie de o astfel de armă pentru a-l distruge pe Hitler. Ai reuşit să aduci un pic de Kundali cu tine, tovarăşe?

— Nu... este doar..., murmură speriat savantul.

— Continuă, Radenko, spuse Evgheni. Liderul nostru suprem este foarte spiritual.

— Conform tradiţiei, Kundali este o energie ieşită din comun, prezentă în tot ce este în această lume, mineral, vegetal şi animal. Kundali este fântâna originală a Kundalini, energia care, potrivit pasionaţilor de yoga, trece prin măduva spinării noastre. Este sursa vieţii şi a distrugerii. Şi, conform manuscrisului, supravieţuitorii din Shambhala au bătut la forjă patru relicve în formă de svastici pentru a cuprinde fiecare o parte din această forţă universală.

Stalin s-a aplecat peste text şi a pus un deget pe desenul unui uriaş cu trup de smarald. Avea patru feţe şi patru braţe. Ochii lui purtau o nuanţă de rubin. Extremitatea de la încheietura mâinilor în schimb era secţionată. În locul ei era o svastică în flăcări.

— Ce este asta ? bombăni Stalin. Un nazist nenorocit din Antichitate?

— Figura îl reprezintă pe zeul rege Kundali, cel care împarte forţa cosmică, puterea şi nemurirea. Remarcaţi cele patru svastici desprinse din braţele divinităţii, pentru a simboliza împărţirea relicvelor. Traducătorul meu mi-a explicat că, potrivit legendei, una dintre ele a fost ascunsă într-o peşteră din Tibet, dar celelalte trei au fost trimise în locuri necunoscute. Am fost eliberat un an mai târziu, între timp fusesem instruit în arta otrăvurilor şi remediilor tibetane pe care le-am pus în slujba Revoluţiei datorită tovarăşului Evgheni.

— Cum v-aţi cunoscut?

Evgheni interveni.

— L-am întâlnit pe profesorul Radenko la Moscova, în timpul uneia dintre conferinţele sale despre Tibet. Când a dezvăluit legenda relicvelor, am făcut imediat legătura cu cea

a ţarului Nicolae. L-am angajat pe profesorul Radenko ca director al programelor chimice şi bacteriologice. În timpul liber, adună toate informaţiile posibile despre existenţa relicvelor.

Privirea lui Stalin s-a făcut mai dură deodată.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic despre această cercetare, Evgheni... Ei bine... Dar Hitler şi Churchill, cum au aflat?

— Nu ştim, a răspuns Evgheni. Pe de altă parte, expediţia din Tibet pusă la cale de SS în 1938 a mers bine şi s-a soldat cu recuperarea faimoaselor relicve. Mai ştim că şi englezii au trimis comandouri în sudul Franţei şi la Veneţia pentru a le recupera.

Stalin se uită din nou la masca palidă a lui Lenin, apoi se întoarse către profesor.

— Interesant, dar încă nu mi-ai dat nicio explicaţie convingătoare despre puterea acestor bibelouri. Deocamdată nu îmi dai discursul unui om de ştiinţă, ci pe cel al unei bunicuţe care a citit prea multe basme orientale.

Radenko s-a înroşit la faţă, s-a ridicat şi a pus mâinile pe masă.

— Relicvele nu au nimic magic, a răspuns el. Sunt profund convins – şi nu sunt singurul – că a existat în antichitate o civilizaţie extrem de dezvoltată. O civilizaţie care a stăpânit tehnologii foarte avansate, nu prin vrăjitorie sau magie, ci prin ştiinţă de nivel înalt. Această civilizaţie nu cunoştea nicio distincţie de clase sociale, banii nu existau şi toată lumea lucra pentru binele comunităţii. Nu au fost războaie, nici crime, nici furturi. Un maestru suprem, cu autoritatea acceptată de toţi, veghea asupra destinului şi fericirii poporului său.

Faţa lui Stalin s-a luminat.

— Pe cuvântul meu, îmi descrii frumoasa noastră societate comunistă. Şi aş fi reuşit să o pun în aplicare dacă războiul nu mi-ar fi zădărnicit planurile.

Evgheni îşi fixă stăpânul, şocat. Minciuna era uriaşă. Totuşi, în astfel de ocazii, Koba era convingător.

Profesorul şi-a bombat pieptul.

— Da, tovarăşe, o societate marxist-leninistă veche de zeci de mii de ani. Înainte de Roma, înainte de Egipt, înainte de Sumer! De aceea a fost important să găsim vestigii ale acesteia pentru a arăta lumii că socialismul revoluţionar este în ordinea firească a mersului istoriei. Dar dacă, dincolo de toate, am putea pune mâna pe una dintre relicvele oraşului Agartha şi am putea studia tehnologia ei, atunci am fi înaintea tuturor celorlalte naţiuni ale lumii. Spre marea bucurie a clasei muncitoare şi a tovarăşului ei suprem.

Stalin şi-a lăsat pipa jos şi a bătut din palme încet, înainte de a se uita fix în ochii profesorului.

— Îţi sorb cuvintele, Radenko. Dar mi-ar plăcea să fiu sigur de sinceritatea ta. Vezi tu, votca pe care ţi-am turnat-o conţine una dintre otrăvurile tale, furnizată de tovarăşul Beria. Am antidotul la îndemână. Mi-ai spus tot adevărul?

Profesorul păli uitându-se la pahar. Evgheni a vrut să intervină, dar Stalin l-a oprit cu un gest.

— Ar trebui să te consideri norocos, Evgheni, că nu ţi-am servit şi ţie aceeaşi poţiune. Nu-mi place când îmi ascunzi unele dintre activităţile tale.

— Ştiam că vei fi sceptic, nu am vrut să-ţi răpesc din timp.

— Eu sunt singurul în măsură să judec. Deci, domnule profesor?

— Jur că este purul adevăr! Pe capul soţiei mele şi al celor doi fii ai noştri.

Stalin l-a privit pe Radenko lichefiindu-se pe loc timp de câteva minute care nu se mai terminau.

— Milă…

— Koba! A fost mereu loial!

Ţarul Roşu şi-a mutat în sfârşit privirea de la profesor.

— Intensifică-ţi cercetările despre svastica ţarului. Voi lucra si eu la asta...

A luat apoi sticla de votcă şi a tras o înghiţitură zdravănă.

— Ce nectar!

A izbucnit în hohote de râs văzând expresia descumpănită şi uşurată a profesorului.

— Mă întreb dacă nu am să-i fac acelaşi lucru şi lui Churchill.

37

Londra
Strada Great Russell
British Museum

Întunericul căzuse. Întins pe fundul sarcofagului, Tristan asculta zgomotele din jur. Un muzeu, mai ales noaptea, are propria lui viaţă. Este populat de fantomele create de imaginaţie. Tristan nu s-a putut abţine să nu se întrebe cine fusese depus, cu mii de ani în urmă, în mormântul ocupat de el acum. Îşi imagina gesturile răbdătoare ale meşterului ce gravase hieroglifele pe pereţi, îmbălsămătorii care pregătiseră trupul înainte de a-l aşeza în sicriul său de piatră pentru veşnicie. Întrucât sarcofagul era îngust, francezul îşi încrucişase braţele pe piept. Ca o mumie egipteană antică. Ce s-ar întâmpla dacă un gardian zelos s-ar uita brusc în mormânt? Fără nicio îndoială, va cădea pe spate sau va fugi ţipând.

De altfel, ceea ce-l mira pe Tristan, în timp ce aştepta de ore întregi în sicriul lui de piatră, era că nimeni nu-şi făcea rondul. Muzeul părea pustiu. Fără îndoială, niciun gardian nu crezuse că se poate cineva închide în *British* sau poate că o persoană chiar izbucnise în râs într-un birou când a fost emisă o astfel de ipoteză. Adesea, indiciul care permite rezolvarea

unei probleme se găseşte în elementele evidente ale alteia. Şi, totuşi, chiar dacă Marcas reuşise să intre în muzeu, abia acum începea greul. Partea din muzeu unde dorea să meargă – galeria medievală – părea inaccesibilă: clădirea de legătură se prăbuşise şi, chiar dacă ar reuşi să intre, ar trebui să se deplaseze pe sub o şarpantă ce ameninţa să-l înghită, în mijlocul multor grămezi de moloz. Nici măcar nu ştia dacă podeaua va rezista. Din câte se spunea, întreaga clădire fusese avariată, de sus şi până în pivniţe. Încă o dată, a scăzut ritmul respiraţiei ca să audă mai bine. Conta pe scândurile vechi să scârţâie când se apropia un gardian. Se concentra, dar nu se auzea niciun sunet.

Întrebarea era când avea să iasă din ascunzătoarea lui de piatră. Îşi lăsase suficient timp pentru a-şi da seama dacă se face rondul? Dacă patrularea începea mai târziu? Şi dacă gardianul era prezent, dar nu se mişca? Şi dacă… Tristan era obişnuit cu acest dans al întrebărilor fără răspuns: era limbajul fricii. Aflat poate la doar câţiva metri de ultima svastică, trebuia să facă faţă creşterii rapide a tensiunii şi să evite să comită greşeli fatale.

Nu mai putea rămâne în această poziţie. S-a strecurat încet afară, pe sub capacul de piatră. S-a ridicat, s-a întins şi s-a îndreptat fără zgomot spre şirul de ferestre care dădeau spre stradă. A aruncat o privire pe furiş. Gardienii erau acolo, dar nu-i vor face probleme. Nu erau interesaţi de ceea ce se întâmplă în interiorul muzeului. Unii jucau cărţi, alţii dormeau deja. Tristan avea sentimentul nostim că este un adolescent abia scăpat din atenţia adulţilor. Senzaţia i-a redat vigoarea şi supleţea sufletească pierdute de la întoarcerea din Veneţia. Era singur şi liber în inima unuia dintre cele mai mari muzee

din lume. Aproape că-i venea să danseze. Toate îndoielile lui dispăruseră ca prin farmec. Marele joc putea să înceapă.

A urcat în una dintre sălile egiptene până a ajuns la scară. Lemnul uzat al parchetului părea că-i absoarbe paşii. Tot nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia vântului de afară care făcea să se mişte lămpile provizorii plasate de-a lungul faţadelor muzeului. Iluminarea improvizată i-a permis lui Tristan să se mişte cu toată discreţia. Tocmai ajunsese pe palier. În faţa lui, scara cobora până în holul mare. Dacă ar fi fost un singur portar în toată clădirea, acolo ar fi stat. Marcas s-a ghemuit pe balustradă, apoi a coborât încet, treaptă cu treaptă. Sala s-a ivit încet privirii. Tristan s-a oprit. În stânga lui, centrul scării era acoperit cu un covor roşu, ţinut la baza fiecărei trepte de o tijă lungă, aurită. Marcas s-a deplasat uşor şi a deşurubat una dintre piuliţele de la capătul unei tije. Sala, unde înainte de incendii era găzduită biblioteca, devenise un adevărat şantier: piese metalice îngrămădite, saci de ciment, roabe pline cu nisip. Francezul a ţintit o cutie de vopsea. Piuliţa a ricoşat din peretele de metal înainte de a lovi o schelă şi de a lovi de mai multe ori podeaua. Pândind în umbră, Marcas aştepta.

Când zgomotul s-a stins, nu a apărut nimeni. Era singur. Tristan a sărit în sală, a apucat un levier, apoi un baros şi s-a repezit spre uşile baricadate ce opreau accesul către galeria medievală. Scândurile fuseseră bătute în grabă în cuie şi nu au rezistat multă vreme atacului pârghiei. O ultimă lovitură de baros le-a rupt în cele din urmă. S-a trezit apoi în faţa unui haos de nedescris, unde pericolul putea veni de oriunde: grinzi prăbuşite ca nişte găuri deschise în podea. Francezul a înţeles imediat de ce acest sector nu fusese monitorizat: era impracticabil. Chiar dacă s-ar fi strecurat printre grămezile de moloz,

avea să cadă şi el fie sub un perete de dărâmături nesigure, fie prin scufundarea podelei. Ai fi spus că nu avea de ales decât între a dispărea înghiţit de întuneric sau a muri strivit pe veci.

Cu toate acestea, galeria medievală era la doar câteva zeci de metri distanţă. În ciuda întunericului, încă se putea vedea intrarea, dar se deschidea direct într-o groapă săpată de căderea unei bombe. Pe măsură ce vederea i se adapta la întuneric, Tristan distingea mai bine detaliile. Grinzile prăbuşite se adunau precum catargele încâlcite ale unui vas distrus de vânt. Privind mai atent, a observat că majoritatea bucăţilor de lemn erau în contact, dar numai în partea de sus. Dacă ar avea cum să urce în vârful uneia dintre grinzi, atunci ar putea să sară de la una la alta ca din vârful unui copac la altul.

Marcas s-a întors în sala mare. A căutat în zadar nişte crampoane din metal, dar a recuperat până la urmă câteva corzi şi, după ce a răsturnat o cutie de scule, două topoare.

Trebuia să se descurce cu mijloacele aflate la dispoziţie.

Pe când se întorcea spre galeria medievală, un fulger de lumină pe pământ l-a făcut să se ascundă lângă o schelă. A strâns mai bine un topor în mâini şi a aşteptat. Sursa de lumină venea de la intrarea în muzeu. Sursa de lumină pâlpâia regulat pe podea. Tristan a înţeles că cineva mergea cu un felinar în mână. Cu toate acestea, nu auzea niciun pas. Deodată reflexia a dispărut de pe podea. Marcas a riscat să scoată capul ca să vadă spre intrare. Uşa grea de sticlă care ducea afară era încă închisă. Când s-a întors, reflexia luminoasă a reapărut la câţiva metri mai departe, dar de data aceasta mai filtrată, de parcă ar fi trecut prin faţa unei pânze. Tristan s-a ascuns imediat în spatele tuburilor metalice ale schelei. Dacă cineva trecea prin sală, avea o şansă de a nu fi văzut.

O fereastră s-a deschis deodată spre stânga.

Singura neprotejată de jaluzele.

Marcas era furios: nu o observase! Pe cealaltă parte trebuie să fi fost o patrulă care inspecta interiorul muzeului. Iată de ce nu era nevoie de ronduri la interior. Lumina a dispărut şi reflexia a reapărut pe pământ, punctând trecerea gărzilor prin faţa fiecărei ferestre. Tristan a luat frânghii şi cele două topoare, a traversat vechea bibliotecă şi s-a trezit în faţa zonei prăbuşite pe care trebuia să o traverseze. O grindă se ridica spre tavan şi cum atingea şi pe altele, francezul a încercat să se agaţe de ea cu o frânghie, dar nu avea nimic de ce să se prindă. Nu aruncând cu lasoul va putea trece bariera de resturi ce-i închidea trecerea. Întunericul îi îngreuna sarcina, dar în cele din urmă a zărit o grindă mai groasă decât celelalte, blocată pe un morman de moloz. S-a apropiat de baza acesteia: era suficient de lată pentru a fi urcată punând un picior în faţa celuilalt. Nu avea în schimb nicio priză de care să se ţină. Tristan a apucat primul topor, l-a înfipt cât mai sus, s-a sprijinit de mâner, apoi l-a înfipt pe al doilea şi mai sus pentru a-şi continua ascensiunea. În câteva minute, a ajuns în vârf şi a sărit pe grămada de moloz. Avea impresia că se află pe o insulă în mijlocul unei mări unde rămăşiţele de ziduri pluteau în formă de ciot. Din fericire, faţada care dădea spre stradă era încă în picioare şi îl proteja de privirile indiscrete.

Intrarea în galerie se afla la doar câţiva metri deasupra lui Tristan. Uşa suflată de explozie atârna în gol. Era încă atârnată de perete de o balama. Dacă voia să intre în galerie, Marcas nu mai avea de ales: trebuia să o folosească drept trambulină. A abandonat dând drumul la frânghie şi la topoare, apoi şi-a făcut elan. Când a lovit-o cu picioarele, uşa s-a prăbuşit imediat. Tristan s-a lipit de perete, ţinându-se de partea de jos a uşii, sprijinindu-se în coate ca să nu cadă. În ciuda mâinilor

zdrobite de dărâmături, a reuşit să ajungă cu partea de sus a corpului. Numai picioarele îi atârnau în aer. Avea respiraţia întreruptă, braţele tăiate până la umeri, dar era în viaţă. S-a târât printre dărâmături şi s-a ridicat.

Galeria medievală era intactă. Niciuna dintre vitrine nu fusese golită. A scos cheia îngerilor din buzunar şi s-a îndreptat spre stânga, către sala *Waddesdon*.

Racla era acolo.

Până atunci, Tristan nu văzuse decât o reproducere alb-negru. A fost uimit de frumuseţea lucrării. De jur-împrejurul nişei ce adăpostea ghimpele coroanei lui Hristos, o abundenţă de figuri, îmbrăcate în aur şi pietre preţioase, se zbăteau în chinurile sfârşitului lumii şi ale Judecăţii de Apoi. Tristan tremura. Trebuia să găsească încuietoarea pentru a băga cheia lui James Hadler. A examinat cu atenţie fiecare scenă înainte de a descoperi, în spate, două uşi sculptate ce păreau să închidă o altă nişă. O fantă s-a deschis în stânga: Marcas a introdus cheia îngerilor. Nu se întorcea. Trebuia să găsească partea corectă, cea în care semnele, gravate pe cheie, să se încadreze în mecanismul de deschidere. Un zgomot de alunecare l-a făcut să înţeleagă că tocmai reuşise. Ezita să se aplece înspre nişă. Deodată, tot jocul de semne şi dezvăluiri care l-au condus dintr-un apartament de pe rue de Varenne la o casă din Gordon Square, vechile cariere ale Parisului şi până la *British Museum*, i-au apărut ca o nebunie născută din imaginaţia lui. Şi dacă se înşelase încă de la început, dacă totul ce fusese recreat nu erau decât fantasme?

Avea doar o modalitate de a afla.

Să-şi bage mâna în nişă.

Nu a mai ezitat.

Pipăind, a recunoscut forma atât de specială a svasticii.

A scos-o cu grijă. Era mai mică decât cele din Tibet şi Montségur, dar Tristan ştia că puterea sa nu era proporţională cu volumul. A strecurat-o sub cămaşă.

Se simţi ameţit pentru o clipă. Câte popoare o adoraseră? Câţi bărbaţi o doriseră înaintea lui? Iar ea era acolo, lipită de pielea lui, ultima, cea care putea să schimbe totul.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Ameţelile se agravau. Totul s-a întunecat în jurul lui. Un val de căldură intensă i-a izbucnit din piept, locul aflat în contact cu svastica, pentru a se răspândi prin tot corpul. Asemenea rădăcinilor unei plante care se întindeau cu viteză maximă în sol fertil şi umed. Energia, pentru că era una, iradia prin sângele şi muşchii lui. S-a clătinat şi s-a agăţat de raclă pentru a nu se prăbuşi. Vederea i s-a înceţoşat. Creierul i s-a lichefiat, iar sclipiri de lumină îi făceau conştiinţa bucăţi. A simţit că leşină. Trupul nu i-a mai aparţinut. S-a clătinat, incapabil să suporte o asemenea durere.

— Nu... Nu acum...

Picioarele i-au cedat şi a alunecat la pământ. Nu mai era în muzeu. Prin faţa ochilor îi treceau zeci de imagini.

O stâncă bătută de vânt. O linie neagră a orizontului, decupată într-un cer albastru deschis. Mormăitul surd al unui val întors în mare din nou, după ce a lovit ţărmul. Totul părea atât de real. A întors capul. Peste tot în jurul lui se înălţau pietre lovite, răsucite, ascuţite şi ostile, ca o armată de barbari din piatră. Înainta ca un somnambul pe această câmpie întinsă de pe ţărmurile Atlanticului, abandonată.

Visa.

Deodată, o statuie înaltă şi întunecată i-a invadat câmpul vizual.

O femeie. O femeie de piatră. Cu braţele întinse în faţa ei, ţinea o cutie deschisă.

S-a apropiat de ea să-i examineze chipul care i se părea cunoscut. Inima i-a tresărit. Erika. Îl implora cu o expresie de teroare mută.

Braţele statuii s-au rupt, cutia a căzut la pământ şi a scos la iveală svastica. Vântul a devenit apoi rafală. Tristan stătea cu greu în picioare. Idolul de piatră se clătina. Voia să o ajungă din urmă, dar totul a devenit negru în jurul lui. Tristan şi-a pierdut cunoştinţa când Erika a căzut de pe vârful stâncii.

38

Londra
Paradise's Garden

Moira îi ura pe englezi, dar aprecia, totuşi, câteva dintre beneficiile civilizaţiei lor. În primul rând erau *scones*-urile[27] acoperite cu smântână maturată, groasă, din Cornwall dacă se poate. Pe lângă ceaiul negru din Assam, cu amărăciunea lui pronunţată, provenit din nord-estul Indiei. Când Crowley o sunase pentru a-i face o programare de urgenţă la *Paradise's Garden*, un mic salon de ceai deschis noaptea târziu şi situat la două străzi de casa ei, Vrăjitoarea Roşcată nu ezitase. Magul trebuia să deţină noi documente, dar voia să evite cu orice preţ întoarcerea la bordel, fiind urmărit, după cum spunea el, de serviciile de informaţii.

Când Moira a intrat în *Paradise's Garden*, l-a zărit imediat pe Crowley stând la o masă din fundul sălii, lângă casa de marcat. Interiorul era decorat sobru: pereţi daţi cu vopsea violet uşor decolorată, tablouri reprezentând flori stilizate de ceai şi inevitabila fotografie a regelui George al VI-lea. Lângă

---

[27] Desert uşor îndulcit, copt, făcut din făină de grâu sau din fulgi de ovăz cu praf de copt. (*n. trad.*)

casa de marcat, o vitrină mică oferea clienţilor produsele de patiserie ale zilei. Moira a remarcat cu satisfacţie prezenţa unui teanc de *scones* gata de degustare. Paradisul era aproape pustiu, doar un cuplu înveselea locul şi discuta cu voce joasă, ochi în ochi. Moira a făcut comanda băiatului de la tejghea şi s-a aşezat apoi în faţa lui Crowley.

— Aleister, sper pentru tine că ai documente noi care să merite osteneala să mă fi deplasat până aici.

— Oh, da... Notează şi că am ales acest loc ţinând cont de gusturile tale. Treacă de la mine! Ştii că am detestat întotdeauna decoctul acesta oriental groaznic care îngălbeneşte dinţii şi pătează tenul.

Moira a zâmbit şi a inspectat meniul cu atenţie.

— Am puţin timp să-ţi dedic. Îmi spuneai că te gândeai să nu fi fost urmărit când ai venit la mine?

— Da, la ieşire m-am întâlnit cu una dintre colegele mele din S.O.E., şopti Crowley. Sunt sigur că nu era acolo din întâmplare.

Moira a dat meniul la o parte şi a făcut cu mâna chelneriţei de la tejghea.

— Da, ştiu. Am reperat-o şi noi. Acum este în mâinile prietenilor noştri nemţi.

Crowley nu a tresărit când chelneriţa a adus un ceainic din porţelan roz. A aşteptat ca ea să plece, apoi s-a aplecat spre Moira.

— Ar fi tare aiurea dacă i s-ar întâmpla ceva rău, anunţă el.

— De ce anume? Ai devenit sentimental, Aleister?

Moira a luat ceainicul, apoi şi-a turnat băutura de chihlimbar.

— Nu, dar S.O.E. nu ar fi deloc încântat dacă unuia dintre agenţii săi i s-ar întâmpla ceva. Oamenii aceştia au spirit de echipă.

Moira îşi sorbea ceaiul cu încântare, plonjând cu privirea în cea a magului.

— Mmm... delicios... Deşi pot desluşi o altă varietate de flori de Assam, cu gust mai puternic. Ascultă, Aleister, ceea ce mă interesează este să nu atrag atenţia asupra mea. Ce i-ai spus superiorului tău, acest Malorley?

— Că m-am dus la fostul meu bordel să-mi iau ultima tranşă de bani pentru cedarea acţiunilor mele.

— Te-a crezut?

Moira a simţit o toropeală dulce invadând-o. A pus ceaşca de ceai pe farfurie şi s-a masat la tâmple.

— Ce-ai păţit, Moira? Nu te simţi prea bine?

— Este cald aici, spuse femeia desfăcându-şi primul nasture al corsajului, am...

A simţit două mâini pe umerii săi. A întors capul şi a văzut un străin aplecat asupra ei. A vrut să se ridice, dar puterile o părăsiseră brusc. Încerca să se întoarcă spre Crowley. În zadar. Muşchii gâtului păreau băgaţi instantaneu în beton.

— Ticălosule... M-ai... drogat...

— Doar o revanşă politicoasă după ce mi-ai făcut anul trecut la *Hellfire* ca să mă prinzi în capcană. Nu-ţi face griji, cei din S.O.E. mi-au spus că, în timp ce medicamentul paralizează muşchii, lasă, totuşi, conştiinţa intactă. Perfect pentru mica noastră plimbare romantică.

— Plim... bare...

— Comandantul Malorley arde de nerăbdare să te întâlnească.

Moira a simţit cum gura i-a devenit tare ca piatra. Aproape că nu se mai putea mişca deloc. Când doi bărbaţi au luat-o în braţe ca să o ducă la o maşină aflată în curtea din spate a salonului, a avut senzaţia îngrozitoare că zace într-un sicriu.

Un sicriu de carne. Carnea ei. Au aşezat-o pe bancheta din spate a vehiculului, apoi *Fordul* a demarat şi s-a strecurat în trafic. Aleister stătea lângă ea.

— Ştiu că mă poţi auzi, draga mea. Cum te simţi când pierzi controlul asupra corpului tău? Neplăcut, nu? Aş putea folosi situaţia cum vreau. Vezi, chiar acum, mâna mea îţi mângâie coapsa şi nu simţi absolut nimic. Aş putea să urc mai sus fără ca măcar să-ţi dai seama. Eşti acum ca persoanele paralizate: legume vii, uitate în adâncurile spitalelor.

Moira conştientiza doar zgomotele traficului şi cerul reflectat într-o bucată de sticlă în spatele faţadelor clădirilor. Apoi, pe măsură ce înaintau, au apărut copacii. Ea a invocat în tăcere zeii, dar în zadar. Era singură în corpul ei de ţărână lipsit de orice formă, iar magia nu-i mai era de niciun folos.

Când maşina s-a oprit în faţa cabanei de vânătoare înconjurată de păduri dese, trecuse aproape o oră. Moira începea să-şi recapete contactul cu corpul ei, amorţeala părea să dispară. Doi bărbaţi au descărcat-o direct pe pământ, ca pe un balot de rufe murdare. Cotul a lovit pietrişul de pe alee, o durere aprinsă i-a urcat pe braţ.

— Aţi putea fi... mai atenţi... nenorociţilor...

A fost surprinsă că poate vorbi din nou cu gura ei de carton presat. Fără să se sinchisească să-i răspundă, răpitorii au apucat-o de picioare şi de umeri şi au dus-o până în casă. Crowley mergea lângă ea şi îi arunca din când în când o privire respingătoare.

A fost dusă la primul etaj, iar bărbaţii au aşezat-o într-o cameră cu lemn înnegrit şi pereţi căptuşiţi în întregime cu trofee de vânătoare. Capete de cerbi, mistreţi, căprioare, potârnichi împăiate... Erau sute. Se părea că toţi vânătorii din

Marea Britanie s-au adunat pentru a-şi atârna acolo animalele măcelărite. A fost pusă să stea pe un scaun, cu mâinile şi picioarele legate cu cătuşe.

În faţa ei stătea un bărbat legat de un calorifer. Capul îi atârna jalnic în faţă. Pe cămaşa murdară se vedeau urme de sânge.

— Ah... vrăjitoarea noastră preferată, spuse o voce. Ai ajuns devreme, nu terminasem interogatoriul, dar hai, fie... Doamnele întâi. Lasă-mă să mă prezint, comandantul Malorley. Sper că efectul drogurilor a trecut. Poţi vorbi?

— Da. Nu aveţi niciun motiv, niciun drept să mă răpiţi.

— Într-o democraţie, în vreme de război, serviciile de securitate ca al meu au toate drepturile. Vrei să îţi arunci o privire spre peretele din stânga ta?

Moira a întors capul şi a văzut fotografii mărite reprezentând corpul mutilat al unei tinere întinse pe o piatră de mormânt.

— O recunoşti? întrebă Malorley. Ai ucis-o anul trecut ca să-l înfunzi pe Aleister. Este gata să depună mărturie împotriva ta. Iar când vom oferi presei identitatea ta, ziarele îţi vor dedica prima pagină. Matroana clubului *Hellfire* se crede Jack Spintecătorul...

Moira nu părea tulburată, îşi recăpătase încrederea. A scuipat pe podea pentru a-şi scoate din gură aroma de pastă, dar şi pentru a-şi arăta dispreţul.

— Nu voi fi singura cu poza în ziare. Aş putea şi eu face scăpate numele clienţilor frecvenţi ai stabilimentului meu. Personalităţi bine plasate. Parlamentari, ofiţeri de poliţie, medici, diplomaţi, oameni ai bisericii, jurnalişti... Şi poate chiar membri ai familiei regale. În fiecare lună, notez într-un carneţel lista clienţilor mei şi... practicile lor. Şi, cum sunt

precaută, le fac fotografii în timpul întâlnirilor. Sistematic. Este asigurarea mea de viaţă.

— Eşti o femeie înţeleaptă...

— Rudele mele ştiu că, dacă dispar, trebuie să trimită aceste fotografii presei. Chiar şi sub ameninţarea cenzurii, ziarele îşi vor face plăcerea răutăcioasă de a le publica. Înălţimea nivelului de murdărie scos la suprafaţă de acest scandal îl va depăşi pe cel al Tamisei în perioada de inundaţii.

— Nu-mi pasă de şantajul tău: nu mă priveşte. Ceea ce vreau este să ştiu ce ai făcut cu agentul nostru aflat în serviciu în faţa bordelului tău în timpul ultimei vizite a lui Aleister. Ori îmi spui, ori te fac să dispari în următorul minut.

Moira a ridicat din umeri.

— N-ai îndrăzni, eşti un domn englez prea bine crescut. Şi apoi gândeşte-te la fotografiile clienţilor mei, eu...

Palma a venit cu viteza fulgerului. Capul Moirei a zburat într-o parte.

— Îţi pun din nou întrebarea. Unde este agenta mea, doamnă O'Connor? Nu-mi pasă de scandalul tău, nu mă număr printre clienţii tăi.

— Nenorocit de englez! Joci la cacealma!

Malorley s-a apropiat de bărbatul aşezat pe scaun şi i-a ridicat capul. Jumătatea stângă a feţei lui era violacee. Sângele uscat a format un firicel în partea de jos a buzelor. Malorley a trecut în spatele lui şi i-a pus mâinile pe umeri.

— Ţi-l prezint pe Graham Slenders, patronul *Ports Slenders*, o companie mică înfiinţată în Devonshire din 1935. Luna trecută, o furtună puternică a devastat zona şi unul dintre camioanele familiei Slenders a ajuns într-un iaz. Când salvatorii au recuperat camionul, au descoperit trei cutii cu dinamită în mijlocul unei încărcături de cod. Prietenii noştri de la

MI6 au fost anunţaţi. Vă voi scuti de detaliile anchetei care au dus până la prietenul nostru Graham, în a cărui casă am găsit un magnific aparat de radio de producţie germană.

Malorley a tras spre spate capul tipului.

— După un interogatoriu amical, prietenul nostru prezent aici a mărturisit că lucrează pentru *Abwehr*. Îi ştii: agenţii germani cărora le transmiţi şi tu informaţii.

Crowley aruncă o privire către Moira, rămasă impasibilă, parcă nepreocupată de ceea ce vedea.

Malorley s-a aplecat spre faţa prizonierului.

— Graham şi-a trădat ţara, la fel ca şi tine.

— Singura mea ţară este Irlanda. Ţară pe care o ocupaţi şi o martirizaţi.

Malorley a făcut un semn unuia dintre oamenii săi, care s-a aşezat în spatele omului legat.

— Să terminăm cu asta, Tom.

Agentul S.O.E. a scos agale din buzunar o sfoară şi a pus-o în jurul gâtului spionului. Acesta arunca priviri îngrozite şi bâiguia:

— Vă rog, nu, v-am spus tot…

Nu şi-a putut termina propoziţia.

Faţa i s-a îmbujorat, ochii i s-au mărit şi limba i-a ieşit afară din gură. A tresărit pentru ultima dată, apoi trupul i-a căzut la pământ. Ajutoarele lui Malorley au eliberat cadavrul de sforile care îl ţineau şi l-au târât de picioare spre uşa din faţă. Comandantul a aşteptat până când subalternii săi au ieşit din cameră, apoi s-a întors către irlandeză, devenită palidă.

— Dacă eram un domn, nu aş fi fost niciodată numit în funcţia pe care o ocup la S.O.E.. Aşa că, dacă nu îmi răspunzi la întrebări, vei primi acelaşi tratament ca şi regretatul domn Slenders, serviciile intermediare fiind incluse. Iar în zilele

următoare vor găsi cadavrul tău umflat în Tamisa şi voi citi cu încântare articolele despre escapadele dragilor tăi clienţi în timp ce beau un coniac vechi pentru a sărbători.

Crowley s-a aplecat asupra ei.

— Acceptă să lucrezi cu el, Moira. O să te omoare şi va fi rău de tot.

Irlandeza îşi pierduse asigurarea. Îi aruncă lui Malorley o privire hăituită.

— Şi îmi dai drumul dacă spun unde se află şi totul se va opri aici?

— Nici nu se pune problema. De acum înainte vei lucra pentru noi ca agent dublu şi te vom folosi pentru a comunica cu prietenii tăi dragi din *Abwehr*.

Vrăjitoarea Roşcată părea să ezite. Mintea-i bătea în retragere, în căutarea unei soluţii. Trebuia să câştige timp. Până la urmă a acceptat din cap.

— Fata nu este la *Hellfire*, a fost dusă la Southgate, chiar în faţă la Salvation Road, în depozitul unui angrosist de carne. Este tot ce ştiu.

Malorley a făcut un semn unuia dintre agenţi.

— Mergem imediat, nu-ţi lua ochii de la ea.

— Pot bea un pahar de apă? întrebă Moira.

— Desigur, nu suntem la Gestapo aici.

Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

— Nenorocit de englez ipocrit. Foloseşti aceleaşi metode. Dacă vei vrea vreodată să îţi schimbi tabăra, îţi voi scrie o scrisoare de recomandare pentru SS!

Malorley nu a răspuns şi a ieşit furtunos din cameră, împreună cu Crowley. Au trecut printr-un hol ce ducea la extremitatea opusă a vilei.

— Nu greşeşte chiar complet, spuse magul. Nu m-am gândit niciodată că poţi elimina un bărbat cu sânge rece.

Agentul de serviciu le-a deschis o uşă care se deschidea într-o cameră mai mare, unde trei bărbaţi erau adunaţi în jurul unei mese, jucând cărţi.

Crowley încremeni. Unul dintre tipi nu era altcineva decât spionul sugrumat cu doar câteva clipe mai înainte. Călăul stătea chiar în faţa lui şi părea îmbufnat.

— Careu de aşi! Hai, puneţi banii, ceru înviatul din morţi adunând mormanul de şilingi îngrămădiţi în faţa lui.

Bărbaţii s-au ridicat văzându-l pe Malorley apropiindu-se.

— Staţi jos, băieţi. Cum s-a petrecut învierea ta, Malcolm?

Bărbatul îşi masă gâtul.

— Bine, domnule comandant, doar că urâtul ăsta de Fitzpatrick mi-a forţat prea mult gâtul. Am crezut serios că mi s-a terminat filmul.

— Aşa ar fi trebuit ! Pe Sfântul George! Aşa ar fi trebuit! Nu aş mai fi pierdut la poker. Dar îmi revin eu.

Malorley îl bătu pe umăr.

— Nu mai e timp, vii cu noi la Southgate. Trebuie să acţionăm repede.

În momentul când se pregăteau să iasă, sună telefonul. Comandantul a recunoscut vocea secretarei sale.

— Chiar nu am timp, aruncă el pe ton nervos.

— Tocmai l-au localizat pe Tristan. Este în centrul Londrei.

— Unde? Pentru numele lui Dumnezeu...

Secretara a făcut un moment de pauză: era şocată ea însăşi de ceea ce urma să anunţe.

— La *British Museum*.

Stupefiat, Malorley privi prin fereastră pentru a se convinge că era noapte de multă vreme.

— Dar *British* este închis la ora asta... şi apoi, nu are nicio importanţă, este închis cu totul din cauza bombardamentelor. Este o greşeală. Las-o baltă.

Secretara insistă.

— Echipa de supraveghere este convinsă: l-a văzut pe Tristan intrând în muzeu în această după-amiază, împreună cu voluntarii însărcinaţi cu debarasarea molozului şi nimeni nu l-a văzut ieşind.

— Cum l-au identificat?

— Nu ştiu. Care sunt ordinele dumneavoastră, domnule comandant?

Malorley a astupat receptorul cu palma şi s-a întors spre mag.

— Crowley te duci la Southgate fără mine. Încearcă să mi-o aduci vie pe Laure.

În timp ce magul a ieşit rapid din camera, Malorley a luat din nou receptorul.

— Intensificaţi supravegherea în jurul muzeului. Vin şi eu.

39

Londra
Strada Great Russell
British Museum

Tristan s-a trezit dintr-un somn adânc. Şi-a atins cămaşa. Relicva era încă la locul ei. S-a ridicat încet, fericit că s-a eliberat din coşmarul terifiant. Cât timp să fi rămas inconştient? Nu avea nicio idee. Nu mai trăise o asemenea experienţă cu celelalte două relicve. Poate că fiecare avea puteri diferite? A băgat-o în buzunarul pantalonilor şi s-a îndreptat înapoi spre sarcofag. Relicva era talismanul lui, cheia lui magică către o lume mai bună în care nici Himmler, nici Malorley nu existau. Marcas s-a simţit cuprins de o stare de euforie ca un vertij, de parcă puterea relicvei acţiona în interiorul lui. Trebuia neapărat să se liniştească înainte ca primele echipe de muncitori să intre în muzeu. Şi mai ales să nu comită vreo greşeală. S-a sprijinit de capacul sarcofagului şi l-a readus în poziţia iniţială, uşor întredeschisă. Exista un risc minim ca cineva să observe un astfel de detaliu, dar Marcas avea absolut nevoie să ţină totul sub control.

A ieşit, a coborât scările şi a inspectat şantierul, schelele, materialele, uneltele, căutând un indiciu, o urmă care ar putea

să-l dea de gol. Simţea un sentiment ciudat că e deopotrivă pradă şi vânător. S-a trezit în faţa uşii ce ducea la galeria medievală. A bătut la loc în cuie scândurile. Nici nu ai fi ghicit că au fost mişcate. După moartea lui James Hadler, nimeni nu bănuia că *British Museum* a adăpostit ultima relicvă şi nici nu va şti vreodată că Tristan a pus mâna pe ea.

Acum trebuia să mai stabilească pe unde ar trebui să iasă: fie să se alăture pe nesimţite unei echipe de curăţare a molozului şi la prima pauză să dispară în peisaj, fie să profite de iureşul creat pentru a dispărea imediat.

Nu mai avea timp să se decidă. Uşa de intrare a scârţâit greu din balamale: ziua de muncă începuse.

Strada Muzeului

Malorley aştepta de ore întregi. Se instalase la etajul al doilea al unei case a cărei fereastră dădea spre intrarea în muzeu. Proprietara, o bătrână cu accent galez, trăsese o spaimă soră cu moartea când i-a văzut pe bărbaţii S.O.E. sosind în toiul nopţii. Înfricoşată, le-a lăsat sufrageria la dispoziţie, fără să încerce să înţeleagă. De acolo, comandantul şi oamenii săi scrutau uşile muzeului.

— Deocamdată, nu iese nimeni.

Malorley nu a răspuns. Încerca să conecteze puţinele informaţii pe care le avea. Totul a început când un vânzător de haine uzate, plin de viaţă, a spus în magazinul lui că un bărbat cu accent francez îşi lăsase hainele sale noi în schimbul unei salopete de lucru. Informaţia ar fi trecut total neobservată – Londra era plină de refugiaţi francezi – dacă un poliţist în exerciţiul funcţiunii nu şi-ar fi amintit de anunţul de căutare lăsat de oamenii lui Malorley la toate comisariatele londoneze.

Agenţii de la S.O.E. au făcut imediat legătura cu şantierul de restaurare de la *British* şi au început să facă filajul. Intuiţia lor a dat roade: l-au identificat până la urmă pe Tristan în mijlocul unui grup de voluntari care fumau în faţa intrării în muzeu. Dar la sfârşitul zilei de lucru nimeni nu l-a văzut ieşind pe francez.

— Sunteţi sigur că este tot în muzeu? întrebă pentru a zecea oară Malorley.

Unul dintre agenţi şi-a luat inima în dinţi şi a răspuns:

— Categoric. Şi nici nu a putut ieşi prin alt loc, întreg perimetrul este înconjurat de apărarea civilă.

Malorley a clătinat din cap. De fapt, refuza ceea ce era evident, pentru că era atât de incredibil: dacă Tristan ar fi rămas în muzeu, a făcut-o pentru că găsise acolo urme ale ultimei svastici şi era pe cale să pună mâna pe ea. O lovitură de maestru. Numai că Marcas nu a anunţat nicio clipă S.O.E.. Fără îndoială că era sub supravegherea unor spioni în solda nemţilor şi trebuia să acţioneze singur... sau de data aceasta se hotărâse să lucreze pe cont propriu

— Domnule comandant, ce facem dacă suspectul iese?

— Îl interceptaţi.

— Cu blândeţe sau…

Privirea lui Malorley se întunecă.

— Viu. Îl vreau în viaţă.

British Museum

În timp ce echipa însărcinată cu degajarea molozului trecea pe lângă camerele egiptene, Tristan i s-a alăturat. Nimeni nu l-a remarcat. Când au ajuns în zona de intervenţie, a primit o roabă şi o lopată, apoi a început să adune resturile carbonizate

ale cărţilor. O scară de serviciu fusese acoperită de scânduri nesigure ca să coboare roabele până la parter. Nimeni nu voia să meargă prin zona nesigură. Avuseseră deja loc accidente. Tristan s-a oferit. De îndată ce a avut prima roabă în mână, a numărat timpul călătoriei. Trei minute pentru a ajunge în hol, două pentru a-l traversa, încă două pentru a merge la bena situată la intrare. În total, şapte minute, la care trebuia adăugat timpul mai lung de întoarcere la etajul superior. Pe scurt, avea vreo cincisprezece minute înainte ca absenţa sa să fie observată. Mai mult decât suficient pentru a dispărea. Acum trebuia să aleagă cel mai bun moment pentru ieşire. Dar mai întâi, a trebuit să treacă printr-o metamorfoză finală. În faţa lui, un polonez îmbrăcat în zdrenţe dădea cu lopata grămezi de cenuşă. Ca mulţi alţii, s-a oferit voluntar doar pentru cele trei mese anemice oferite pe zi. Tristan i-a cerut o ţigară. Polonezul a ridicat din umeri. Marcas s-a oferit apoi să-şi schimbe hainele cu patru ţigări. Polonezul nu a stat mult pe gânduri. Şi când Tristan a dus o a doua încărcătură, îmbrăcat ca un cerşetor, era de nerecunoscut.

Strada Muzeului

Nimeni nu ieşise din muzeu. Malorley se uită la ceas. O oră de când intraseră echipele. Dacă Tristan recuperase svastica, ar fi trebuit să-i fi ars călcâiele să iasă. De ce nu o făcea? Doar dacă nu a fost prins, dar în acest caz ar fi intervenit poliţia. Malorley s-a întors către unul dintre agenţii săi, Mike.

— Când îşi iau muncitorii pauza?

— Din două în două ore. Oamenii ies ca să fumeze sau să-şi astâmpere setea.

— Câţi ies de fiecare dată?

— Cam patruzeci.

Comandantul a făcut o grimasă. Imposibil să-i supraveghezi pe toţi. Trebuia să fie inventiv.

— Mike, ia nişte puşti care vând ziare. Le dai câte o bancnotă şi le arăţi fotografia lui Marcas. De îndată ce iese un grup de voluntari din muzeu, copiii se duc lângă ei şi nu le dau pace.

— Şi când un puşti îl recunoaşte pe francez?

— Se preface că a alunecat şi s-a lovit la picioare urlând. Vom avea astfel timp să intervenim.

Mike a plecat să strângă mai multe ajutoare.

British Museum

Mormanul de nisip se diminua rapid. Doi muncitori îl introduceau cu lopata în betoniera rotativă. Încă vreo câteva încărcături şi gata. Un salahor a adăugat o găleată cu apă pentru a facilita amestecarea. Făcând câţiva paşi înapoi, s-a izbit de un muncitor zdrenţuit care se chinuia cu o roabă plină de cenuşă.

— Hei, polonezule, poţi să fii mai atent! urlă salahorul de parcă ar fi vorbit unui nimeni.

Ceilalţi zidari au izbucnit în râs.

— I-ai văzut hainele? Arată ca un cerşetor!

— Dacă se luptă aşa cum se îmbracă, nu mă surprinde că Hitler i-a tras o mamă de chelfăneală.

Tristan a plecat capul. Acestor ignoranţi ar fi trebuit să le fie ruşine, polonezii luptaseră ca nişte lei împotriva germanilor. Degeaba. Şi au format unul dintre cele mai puternice contingente de luptători de rezistenţă. Dar el avea un zâmbet

pe buze: acoperirea i-a funcţionat. S-a apropiat de intrare. Uşa cea mare era deschisă.

Marcas şi-a lăsat roaba jos şi s-a uitat la piaţa muzeului. Cu excepţia unui membru al apărării civile care fuma o ţigară, totul era pustiu. În trei paşi era la uşă, în cinci paşi era afară, iar în şapte era liber. Tentaţia a fost puternică. S-a repezit înainte.

Strada Muzeului

— Gata, Mike a găsit vânzătorii de ziare.

Malorley a pus mâna pe binoclu, dar ce a văzut nu era un grup de copii fluturând *Times*.

— Cineva tocmai a ieşit din muzeu.

Toţi agenţii s-au repezit la fereastră. Unul dintre ei a izbucnit imediat în râs.

— Ce-i cu sperietoarea asta?

— Ai văzut ce zdrenţe are?

— Ceea ce văd eu, a strigat Malorley, este că o şterge de sub nasul nostru.

Oamenii de la S.O.E. au ţâşnit imediat din apartament şi s-au năpustit ca un stol de corbi în stradă. Malorley şi-a îndreptat din nou binoclul spre intrarea în muzeu. Fugarul coborâse deja scările şi se îndrepta la stânga, spre Bloomsbury. Comandantul a pus un rămăşag: agenţii lui aveau să se împrăştie şi îl vor pierde. Malorley a ieşit din apartament, ca să meargă la vânătoare. Dacă tipul era într-adevăr Tristan, atunci se va îndrepta rapid pe străzile laterale şi va dispărea. Zona dintre Great Russell Street şi Bloomsbury Way era un labirint de curţi şi alei, ca să nu mai vorbim de clădiri în ruine de la bombardament. Tot ce trebuia să facă Tristan era să se

adăpostească într-o pivniţă abandonată şi să aştepte. Nimeni nu-l va scoate din bârlog. Malorley a ieşit în stradă şi a început să fugă în direcţia opusă muzeului. Dacă intuiţia lui era corectă, avea şansa să dea peste el.

Strada Streatham

Marcas a încetinit pasul. Nu trebuia să fie observat. Va merge în linişte până la casa lui James Hadler, apoi va sta prin apropiere să supravegheze intrarea. Trotuarele erau pline de cerşetori de toate naţionalităţile cărora nimeni nu le dădea nici o atenţie. Dacă imobilul nu era supravegheat se va întoarce, dar numai pentru a pune mâna pe obiectele de valoare. Le va vinde pe piaţa neagră. Iar cu banii, va…

— Tristan!

Marcas a încremenit. Un singur om îi ştia prenumele în Londra. S-a întors. Respirând greu, Malorley s-a sprijinit de marginea ferestrei.

— Tristan... ştiu că ai svastica... nu strica totul... spune-mi ce vrei? Marcas nu s-a mişcat. Nu scotea niciun cuvânt. Crede-mă… ai cuvântul meu… aceasta este ultima ta misiune... dă-mi relicva... apoi poţi face ce vrei...

Tristan se gândea la ceea ce-i spusese Erika. Dacă ea uneltise, împreună cu Gehlen, să-l trădeze? Dacă cei doi susţineau că el nu aruncase svastica în laguna Veneţiei şi că o dăduse naziştilor? Din clipa aceea, nici Malorley, nici nimeni altcineva nu-l va mai putea salva.

— Te-am susţinut întotdeauna, Tristan, a insistat comandantul. Gândeşte-te la tatăl tău...

Nu a mai avut timp să continue. Un camion de livrare a apărut de nicăieri şi a frânat, blocându-i calea. Conrad a ieşit primul, urmat de alţi doi agenţi ai *Abwehr* şi de Suzan.

Germanul a scos un *Browning* şi l-a ţintit pe Malorley aflat la vreo zece metri distanţă. Primul glonţ l-a aruncat pe comandant de perete, al doilea l-a făcut să se rostogolească la pământ.

— Tristan, pe aici! strigă Conrad.

Îngrozit, Marcas a rămas neclintit în faţa corpului lui Malorley, care se zvârcolea la pământ. Nu putea să-l lase să moară ca un câine. Nu l-a ascultat pe neamţ şi a îngenuncheat lângă comandant.

— Tristan, ce faci?

Deodată, agenţii S.O.E. au ţâşnit din celălalt capăt al străzii, cu armele în mâini, trăgând spre camion. Conrad sări într-o parte pentru a riposta şi strigă:

— Suzan! Recuperează relicva, te acopăr eu.

Tânăra s-a aplecat ca să se ferească de gloanţe şi a fugit în direcţia lui Tristan, care-l ţinea de mână pe Malorley. Comandantul era scăldat într-o baie de sânge.

— Lasă svastica în ţară… Te implor.

— Promit. Vă scot eu de aici.

— Nu… S-a terminat… Mă duc să mă întâlnesc cu tatăl tău. Sunt bucuros că te-am văzut… Ai făcut o treabă bună…

Căscă ochii largi.

— Atenţie… În spatele tău…

Tristan a întors capul şi a văzut-o pe Suzan în picioare deasupra lui, cu ţeava armei îndreptată spre el.

— Deci vă cunoaşteţi…, spuse femeia lipindu-i pistoletul de tâmplă. Eşti un nenorocit de trădător. Iar eu pe trădători îi…

Nu şi-a mai dus gândul la capăt. Zgomotul surd al unei rafale trase de unul dintre agenţii S.O.E. a făcut-o să sară ca o dansatoare beată, înainte de a se prăbuşi la pământ, în faţa lui Tristan.

Conrad s-a întors şi a urlat:

— Suzan, nu!

Unul dintre germani a aruncat o grenadă înspre agenţii S.O.E. Aceştia au văzut prea târziu şi au fost aruncaţi în aer.

Conrad a profitat de ocazie pentru a se repezi la soţia sa care îşi pierduse cunoştinţa. Tristan a vrut să recupereze pistoletul scăpat de spioană, dar un neamţ îl luase deja, în timp ce altul l-a ajutat pe francez să se ridice. Tristan nu putea face nimic. Era prins în capcană.

— Am plecat de aici, strigă Conrad. Vor apărea şi alţi englezi.

O strângea pe Suzan lângă pieptul lui.

— Rezistă, iubirea mea. Te voi salva!

Motorul *Fordului* a fost ambalat pe strada pustie. În câteva secunde, camionul a dispărut din Bloomsbury cu Tristan şi ultima relicvă la bord. Lăsând trupul lui Malorley pe trotuar.

40

Londra

Pivniţa era învăluită în întuneric, doar un fir subţire de lumină se strecura pe sub uşă. Profitând de întuneric, şobolanul îşi găsise refugiu pe coapsa dreaptă a lui Laure. Căldura de la burta micului rozător era perceptibilă prin ţesătura pantalonilor. Contactul a fost dezgustător, dar prezenţa şobolanului îi aducea, totuşi, mângâiere.

S-a auzit zgomot de paşi. Laure s-a ridicat brusc. Bătăile inimii i s-au accelerat: răpitorii se întorseseră. Şi-a dus limba la molar. Era timpul să încheie.

— La revedere, Tommy, o să te las singur. Să ai grijă de tine!

Laure a tras adânc aer în piept. Ultima ei gură de oxigen. Îi spuseseră că cianura, odată absorbită, blochează inima cu viteza fulgerului. Totul se va termina foarte repede.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit.

Laure nu voia să se uite pentru ultima oară la călăii ei. Şi-a strâns maxilarul cu toată puterea şi a ţipat:

— Duceţi-vă dracului!

Oricât de tare şi-a zdrobit molarii, capsula nu s-a spart.

A încercat încă o dată, în timp ce siluetele au apărut în faţă. Orbită de lumina lanternei îndreptate spre ea, Laure nu reuşea să-şi distingă torţionarii.

— Laure, totul este bine! Suntem aici.

A recunoscut vocea, dar se întreba dacă nu este cumva un vis. A clipit din ochi şi a încercat să recunoască faţa.

— Tu…

— Eşti salvată!

— Aleister… Ce…

Intensitatea luminii a scăzut. Faţa de bebeluş a magului a apărut deasupra ei. A simţit nişte mâini trăgând de legăturile care o strângeau. Şobolanul a dispărut cât ai clipi.

— Malorley a fost foarte convingător cu Moira. Ne-a povestit până la urmă de micul tău cuib confortabil.

Alţi doi agenţi o dezlegau. Crowley a văzut mâna maltratată a tinerei.

— Bietul meu copil… Rana trebuie îngrijită cât mai repede, înainte să se infecteze. Te ducem la spital.

— Este aici şi un… cuplu, bâigui Laure. Un neamţ şi o englezoaică. Ei m-au interogat. I-aţi prins?

— Nu erau decât doi tipi în depozit, ne-am ocupat de ei. Eşti în viaţă, asta este tot ce contează.

Lui Laure îi venea să-l ia în braţe şi să-l sărute.

— N-am… nu am fost niciodată atât de fericită să te văd, Aleister.

— Îmi voi aminti asta în ziua în care îţi voi cere să te culci cu mine.

Femeia a avut puterea să zâmbească în timp ce agenţii o ajutau să se ridice în picioare.

— Domnul comandant?

— S-a dus să-l caute pe Tristan. Prietenul tău este la Londra.

Laure s-a îndreptat deodată.

— Mi-ar plăcea atât de mult… să-l revăd. Şi să-i spun că am vrut să folosesc capsula de cianură.

Crowley deveni profetic:

— Nu ţi-a sosit ceasul. Ştiu asta. Steaua din tarot te protejează.

— Să spunem mai degrabă că otrăvurile Majestăţii Sale nu sunt de cea mai bună calitate...

În momentul când ea a vrut să înainteze spre uşă, a simţit pe limbă contactul cu micile granule. Pe urmă, imperceptibil, un gust dulceag de migdale i-a inundat gura.

Un sentiment de panică a cuprins-o.

— Doamne, nu!

— Ce?

Femeia sughiţa, cu privirea îngrozită.

— Capsula… s-a spart… Eu…

— Scuipă imediat! urlă magul aplecând capul Laurei.

Laure îşi simţea mintea confuză. Totul era neclar în jurul ei.

— Rezistă! Trebuie să vomiţi. Lasă-mă pe mine să o fac.

Îşi lipi buzele de ale ei, ca şi cum ar fi vrut să facă o resuscitare gură la gură, dar în schimb a scuipat un flux mare de salivă. Unul dintre agenţi îi aruncă lui Crowley o privire dezgustată.

— Scârbos…

— Ai o idee mai bună? Dacă nu vomită imediat, moare.

Laure şi-a simţit stomacul eliberându-se, a făcut ochii mari şi a scos un jet maro.

— Nu este suficient, a ţipat Crowley, introducându-şi mâna în gura Laurei. Trebuie să găsesc glota.

Şi-a introdus degetul cât mai adânc posibil. Laure vărsa cu jeturi sacadate, stropind podeaua. Totul se învârtea deasupra ei, ca şi cum corpul i se lichefia din interior şi i se scurgea prin gură.

— Laure, în niciun caz nu trebuie să adormi.

Tânăra s-a prăbuşit în timp ce încerca să se ţină de Crowley.

— Capsula... de bună calitate...

Privirea i s-a întunecat. Mâinile i-au lăsat mâneca magului şi s-a prăbuşit la pământ.

Departamentul S
Infirmerie

Încă o dată, doctorul s-a aplecat pentru a examina corpul gol, întins pe un pat de campanie. Şi-a pus urechea pe piept şi şi-a oprit respiraţia pentru a asculta mai bine. Alături de el, o asistentă a umezit buzele lui Laure. Doctorul s-a ridicat.

— Inima ei este încă puternică, dar ritmul foarte slab.

Crowley mormăi nemulţumit:

— Ai spus acelaşi lucru acum zece minute!

— Nu ne putem aştepta la o îmbunătăţire spontană. Totul depinde de rezistenţa organismului la doza de otravă ingerată.

— Pe scurt, nu ştii nimic!

Medicul a făcut un gest de oboseală.

— Consideră-te norocos că este încă în viaţă! Între timp, mă duc să pregătesc un antidot şi i-l voi da repede să-l înghită. După aceea, ori scapă, ori s-a sfârşit.

— Dacă tu crezi că voi fi mulţumit cu asta! Începând din clipa asta, mă ocup eu de ea.

— Şi ce ai de gând să faci?

Crowley îi apucă pe asistentă şi pe doctor, pe fiecare de un braţ, pentru a-i scoate afară.

— Nimic mai simplu: o voi resuscita.

Aleister a rămas singur. A dat la o parte cearşaful care acoperea trupul gol al fetei şi l-a împăturit astfel încât să formeze un triunghi. A aşezat unul dintre capete pe sexul tinerei franţuzoaice, apoi şi-a scos jacheta, şi-a tras braţele cămăşii, apoi şi-a pus mâinile pe tâmplele Laurei.

— O, tu, zeu al lumii de jos, te implor să nu te ospătezi cu sufletul acestei muritoare. O, tu, divinitate infernală, nu atrage în întuneric viaţa acestei nefericite! O, tu, stăpân al abisului, nu-i dărui îngrozitorul har de a te cunoaşte!

Sub degetele sale Crowley a simţit o venă pulsând.

— O, tu, Belial, nu-ţi înfige gheara lacomă în această carne lipsită de apărare. O, tu, Zebub, nu o supune posesiunii tale demonice. O, tu, Samaël, nu o face să cadă în noaptea Răului.

Uşa s-a deschis. Doctorul, cu o fiolă în mână, încremeni în prag.

— Ce faci? Invoci demoni?

Crowley îl privi cu dispreţ.

— Să chem demoni, slujitori de duzină, drept cine mă iei? Să ştii, laş nenorocit, că atunci când mă adresez Diavolului, îi vorbesc faţă în faţă!

Fără să răspundă, doctorul s-a apropiat de Laure, a desfăcut o fiolă şi i-a vărsat conţinutul între buze.

— Întotdeauna va avea mai mult efect decât şarlatanii-ile tale!

— Sărman idiot, dacă se trezeşte, este pentru că am puterea de a mă face auzit de Lumea de Dincolo!

— Eşti nebun! Voi face un raport. Oameni ca tine nu au ce căuta aici. Locul tău este în azilul de nebuni.

La ultimul cuvânt, Crowley sări înapoi de parcă tocmai ar fi fost stropit cu apă sfinţită. Nu putea suporta să fie confundat cu un nebun. A îndoit trei degete de la mâna stângă şi a întins degetul arătător şi pe cel mic spre medic.

— Prin acest semn, Satan să-ţi usuce corpul, să-ţi putrezească sufletul…

O criză de tuse violentă l-a făcut să se oprească brusc. Laure tocmai deschisese ochii. Se uita surprinsă la Crowley.

— Ce faci… Aleister?

— Nimic. Absolut nimic. Cum te simţi?

— Am senzaţia că nu mai am corp, că a devenit lichid.

Femeia a strâns mâna magului.

— Unde este Malorley?

Din rânjetul pe care Crowley l-a scos, a înţeles că a pus întrebarea greşită.

— Îmi pare rău, Laure. Participă la operaţiunea de recuperare a lui Marcas şi ceva a mers prost. A fost împuşcat de mai multe ori. Nu ştiu mai multe.

— Şi Tristan?

— L-au răpit nemţii. A dispărut.

PARTEA A PATRA

Ieşiţi din întuneric, zeii antici îşi recăpătaseră locul
între oameni: divinităţi uitate încă de la Hiperboree,
de la Mu şi Poseidon, înzestrate cu alte nume,
dar cu aceleaşi atribute. Demonii antici,
de asemenea întorşi, au aţâţat cu putere
jarul sacrificiilor malefice
şi au favorizat încă o dată magia primordială.

Zothique, Clark Ashton Smith,
scriitor american de science-fiction

Oamenii cred în destin, zeii cred în ei înşişi.

Thule Borealis Kulten

41

Aerodrumul din Gouvieux
Postul de comandă al Luftwaffe pentru Franţa

Vântul de vară, aprig şi capricios, zdruncina din toate părţile avionul *Focke-Wulf Fw 58*, dar pilotul a reuşit să menţină cursul către marcajele luminoase de pe pistă, aflate la câteva sute de metri mai jos.

— Ţineţi-vă bine, ne va scutura rău de tot! anunţă pilotul către unul dintre cei doi pasageri.

Tristan apucă unul dintre mânerele din piele ce atârnau de tavan, în timp ce Conrad se ţinea de cotierele scaunului său. Deasupra capetelor lor pâlpâia un bec, dând interiorului o nuanţă roşu închis.

Tristan încerca să vadă prin hublou unde vor ateriza, dar în zadar. În afară de luminile pistei, aprinse la apropierea lor, pământul era în întuneric.

La fel ca mintea lui.

Eşuase pe toată linia. Constatarea era fără drept de apel.

Şi în câteva minute avea să se alăture din nou taberei malefice. Depunându-şi prada preţioasă la picioarele învingătorilor.

Totul se jucase în muzeu. Ar fi putut să scape de germani şi să păstreze ultima relicvă. Să-şi termine cariera cu o

victorie răsunătoare şi să-şi recâştige libertatea. Dar soarta hotărâse altfel. Ca la Veneţia. Doar că de data aceasta naziştii câştigaseră partida. Mai rău, Malorley fusese împuşcat mortal în faţa ochilor lui.

Malorley. Prietenul tatălui său. Protectorul lui. Omul care îl lansase în căutarea infernală a relicvelor.

Scena tragică din faţa muzeului îi revenea obsesiv în minte. Nu reuşise nici măcar să schimbe câteva cuvinte cu mentorul său. Dar cel mai rău moment pentru Tristan avusese loc în maşina care-l scotea din Londra, împreună cu un comando al *Abwehr*. Înainte de a reuşi să o lase pe Suzan la un medic complice, Conrad, înnebunit de starea soţiei sale, răspândise vestea despre răpirea şi şedinţa de tortură a unei agente franceze de la S.O.E.. După descriere, Tristan şi-a dat seama că este vorba de Laure.

Căzuse şi ea pe câmpul groazei.

De-a lungul călătoriei în Anglia, care i-a condus pe pista de aterizare din Kent unde îi aştepta avionul, Tristan pândise un moment de neatenţie ca să fugă. Degeaba.

Acum avionul începea coborârea. De când ajunsese în cabină, Tristan se rugase ca avionul să se prăbuşească, iar relicva blestemată să dispară în explozie. Sau ca toţi să fie doborâţi de avioanele *RAF* în largul Canalului Mânecii. Dar soarta hotărâse odată pentru totdeauna să favorizeze planurile naziştilor. Tristan s-a scufundat într-o tristeţe mută. Nici măcar furtuna apărută din senin nu putea să doboare avionul *Focke-Wulf*.

— Nu face faţa asta, a ţipat Conrad, aşezat vizavi de el. *Fw* 58 poate rezista furtunilor. Calitate germană!

— Să te audă Dumnezeu! minţi Tristan, simţindu-şi stomacul gol contractat din cauza turbulenţelor.

Aparatul a atins în cele din urmă solul. Cu greu. A sărit de trei ori şi în cele din urmă s-a oprit la capătul pistei pentru a se întoarce spre o serie de hangare unde tocmai se aprinseseră mai multe lumini.

Tristan s-a uitat pe fereastră şi a fost uimit de ceea ce a văzut. Nu aterizaseră pe un simplu aerodrom. Peste tot în jurul lor, sute de avioane de luptă erau aliniate ca la paradă. Bombardiere *Heinkel 177* cu bot dolofan, avioane de vânătoare *Messerschmitt Me 410* de ultimă generaţie, avioane de marfă *Junkers Ju 390* de mare tonaj, era o adevărată flotă desfăşurată sub ochii lui Tristan. Aproape că îi venea să se întrebe dacă germanii nu plănuiau cumva o nouă ofensivă împotriva Angliei.

— Unde suntem? întrebă el, intrigat.

— La postul de comandă operaţional *Luftwaffe*, a răspuns pilotul cu vocea suficient de tare pentru a acoperi zgomotul asurzitor al motoarelor. Şi aveţi dreptul la un comitet onorific.

Avionul s-a oprit în faţa unei clădiri din beton gri, cu trei etaje, o antenă radar pe acoperiş şi drapele nemţeşti fâlfâind în vânt. Tristan a văzut un detaşament de soldaţi înarmaţi în faţa unei baterii antiaeriene. Doi ofiţeri în uniformă de paradă erau plantaţi ca nişte posturi de pază în faţa unei maşini *Citroën* cu tracţiune faţă, strălucitoare, neagră, ca un gândac mare de metal.

— Încântător comitet de primire, murmură Tristan.

Şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a luat servieta ce conţinea relicva. Motoarele se opriseră, se auzea doar zgomotul vântului lovind părţile laterale ale aeronavei.

— Aş dori să ştiu de ce acest obiect arheologic prezintă o importanţă atât de mare pentru liderii noştri, întrebă Conrad. De ce s-a îndrăgostit Suzan de el.

Tristan s-a ridicat de pe scaun.

— Poate că Führer-ul tău se gândeşte că arta poate schimba lumea. Mai mult decât tunurile.

— Nu mă simt în stare să suport umor francez!

— Îmi pare rău, dar asta e tot ce mi-a mai rămas.

Portiera de la *Focke-Wulf* s-a deschis iar Tristan a sărit pe asfalt, urmat îndeaproape de Conrad. Unul dintre ofiţeri a venit în întâmpinarea lui, în timp ce un altul, rămas în urmă, stătea lângă uşă. Tristan se întrebă dacă erau trimişi ai lui Himmler, Rosenberg sau ai spionilor *Abwehr*. Începea să se piardă cu toate aceste facţiuni.

Uniforma de comandant SS i-a oferit răspunsul.

— Mă bucur să vă urez bun venit, Herr Tristan. Aveţi pachetul?

— Da. Cui ar trebui să i-l dau?

Ofiţerul a întins mâna.

— De aici încolo mă ocup eu. Mă aşteaptă un avion la capătul pistei pentru a zbura la Berlin.

— Şi cu mine cum rămâne? spuse Tristan, ţinând bine servieta.

— Misiunea dumneavoastră se termină aici. Reichsführer-ul este mulţumit de misiunea executată. Drept recompensă, s-a gândit că puţină odihnă la Paris v-ar face un mare bine.

Marcas nu avea niciun chef să ajungă încă o dată în *Lutetia*, prins în capcană între Gehlen şi Erika.

— Domnule comandant, mi-am asumat cele mai mari riscuri pentru a îndeplini această misiune. Prin urmare, doresc să predau personal descoperirea mea Reichsführer-ului.

Ofiţerul şi-a păstrat zâmbetul, dar privirea i-a devenit mai dură. Şi-a pus mâna înmănuşată pe cea a lui Tristan.

— Herr Marcas, dacă doriţi să faceţi o carieră la noi, abţineţi-vă să discutaţi ordinele. Servieta, vă rog.

Tristan se conformă cu părere de rău. Dacă până atunci avusese o mică speranţă că situaţia se va schimba, totul se năruise. Ofiţerul a inspectat conţinutul servietei din piele şi a închis-o satisfăcut.

— Exact la timp. Subordonatul meu vă va însoţi în noile dumneavoastră cartiere. Şi el este tot francez. Distraţi-vă, o meritaţi.

— N-am timp să mă distrez, trebuie să mă întorc imediat la Londra, declară Conrad.

SS-istul se uită la spion cu o privire dispreţuitoare, ca şi cum abia îi descoperise prezenţa.

— Discută asta cu superiorii tăi de la *Abwehr*, nu cu mine.

Comandantul s-a îndepărtat cu pas rapid pentru a dispărea în spatele unui hangar.

— Nenorociţi de SS-işti, mormăi Conrad. Lor li se cuvin doar avantajele şi viaţa frumoasă. Nu ştiu ce mă opreşte să-i sparg faţa, la fel ca şi ţie.

Tristan a făcut un pas înapoi abţinându-se să nu-l atace el primul.

— Insultarea sau lovirea unui ofiţer superior SS este pasibilă de pedeapsa cu moartea.

— Dar…

— Aşa că, du-te înapoi şi torturează sărmanele fete fără apărare, am lucruri mai bune de făcut.

Zece minute mai târziu, Tristan era aşezat confortabil pe bancheta din spate a puternicului *Citroën* ce gonea în noapte. Aşezat lângă el, francezul în uniformă SS mesteca o gumă. Nu prea semăna cu idealul arian. Scund, cu tenul închis şi părul

negru, felul lui de a se exprima semăna mai mult cu cel al unei haimanale decât cu al unui ofiţer.

— Numele meu este Jean Vinas. Dar tu cum te numeşti? Se pare că eşti protejatul lui Himmler însuşi.

— Tristan, pur şi simplu.

— Atunci cum se face că te întorci de la Londra... Adică, vreau să spun ... Se pare că este un oraş frumos. Vrei să bei ceva? Am coniac, şi nu din cel mai prost, dimpotrivă, anunţă Vinas, luând o sticlă din buzunar. Ce ai făcut la Londra? Ai învăţat engleza? Nenorociţi de gaulişti.

— Nu, mulţumesc. Am vizitat *British Museum* şi am recuperat o... anumită operă de artă.

— Dar ce eşti? Pictor?

— Să spunem mai degrabă un expert în picturi şi sculpturi.

— Exact ceea ce ne lipsea! Cu tot ce furăm de la evrei, avem mare nevoie de specialişti ca tine. Şi apoi există posibilitatea de a pune mâna pe *caşcaval*. Eşti isteţ, se vede din prima. Ce amuzant: eu, un gangster, şi tu, un tocilar, lucrăm amândoi pentru Hitler.

Tristan nu a arătat-o, dar a fost intrigat de tip.

— Şi ce faci pentru Führer? Porţi uniformă, ceea ce este mai degrabă rar, nu?

— Ei bine, asta este salopeta mea! Ca să-l însoţesc pe comandant la aerodrom. Dar fac parte din Gestapo-ul francez. Suntem cu toţii o bandă de camarazi angajaţi de Fritz ca să restabilim ordinea în frumoasa noastră ţară. În felul nostru. N-ai auzit de Henri Lafont şi de inspectorul Bonny?

— Gestapo-ul francez? Nu ştiam. În ultimii ani am petrecut mult timp în străinătate.

— O să pricepi repede. Înainte de război, domnul Henri dormea mai des sub bucăţi de tablă decât în palate. Ca şi mine.

Soţii Boche au sosit şi i-au propus să formeze o echipă pentru a învinge luptătorii de rezistenţă şi evreii. Adică îşi murdăresc mâinile împotriva celor care sunt contra Franţei, dar fără ca serviciile oficiale să fie implicate. Mă urmăreşti?

— Aşa cred.

— Drept urmare, domnul Henri a recrutat la scară largă. Şi pentru început, un poliţist, Pierre Bonny, un nenorocit al naibii, mai rău decât unii dintre noi. Cât despre mine, Lafont m-a scos din închisoarea Cherche-Midi. De atunci îmi aduc serviciile…

Lui Tristan nu-i venea să creadă. Vinas a scos din buzunarul de sus al jachetei un mic cartonaş verde, cu fotografia lui, marcat cu două litere runice.

— Vezi asta, este legitimaţia magică. *The Soldbuch*, eliberată de SD de pe strada Foch[28]. Cu ea eşti regele lumii, ţi se deschid toate porţile. Este de ajuns să o scot şi toată lumea tremură.

— Serios?

— Începând cu caraliii. Anul trecut am jefuit banca *Crédit Commercial et Industriel*, pe strada Victoriei. Trei milioane de parai! Primul jaf din timpul Ocupaţiei. Da, domnule! Şi ştii ce? Când sticleţii ne-au dibuit, le-am agitat *Soldbuch*-urile noastre pe la bot şi au şters-o ca iepurii.

— Felicitări!

Maşina a ieşit din pădure pentru a traversa o succesiune de sate pustii. Zorii începeau să se stingă, cerneala de pe cer

---

[28] În timpul ocupaţiei germane (14 iunie 1940 – 24 august 1944), sediul Gestapo-ului (SD) pentru Franţa se afla pe Bulevardul Foch, la numărul 72. (*n. trad.*)

să se şteargă. Micul gestapovist a mai luat o înghiţitură de coniac şi a băgat sticla în buzunar.

— Mai avem o oră bună de mers. Ne-am instalat în casele unor barosani, în arondismentul XVI. Acolo o să-ţi poţi odihni fundul. Serviciul are în jur de zece apartamente frumoase furate de la evrei. Te las acolo şi-ţi dau cheile. Un şofer va veni să te ia diseară. Ai şi tu dreptul la o frumoasă aventură pariziană.

— Mor de oboseală... Nu prea vreau să petrec.

— Nu vorbi prostii! Vei avea toată ziua ca să te odihneşti, tocilare! Nu vei regreta! Vom merge la Carlingue.

— Unde?

— Da, am uitat că ai venit de pe... lună. Aceasta este porecla dată reşedinţei domnului Henri. Hotelul *Lauriston*, sediul Gestapo-ului francez! O seară pe lună primeşte lume bună. Eşti un tip norocos, te-am trecut pe lista de invitaţi.

Vinas l-a bătut pe coapsă.

— Nu-i aşa că viaţa-i frumoasă?

— Nici că aş putea duce-o mai bine, murmură Tristan cu o voce obosită.

42

Londra

Venerabila librărie *Hildebrand Rarity* era amplasată pe Morpeth Terrace, o stradă mică întinsă de-a lungul catedralei catolice *Westminster*. Laure nu pusese niciodată piciorul în acest cartier bogat de lângă gara Victoria, dar i-a luat doar zece minute ca să înceapă să se descurce.

Apropiindu-se de librărie, privirea i-a fost atrasă de monumentala clădire religioasă în stil neobizantin, toată din cărămidă roşie şi piatră albă. Se simţea că episcopia îi dăduse arhitectului-şef sfaturi să se distanţeze de mănăstirea anglicană cu acelaşi nume, perfect gotică, ridicată la câteva străzi distanţă. Dacă ar fi avut timp, ar fi intrat în catedrală să aprindă o lumânare pentru Malorley, aflat între viaţă şi moarte într-un salon din Spitalul Militar din Chelsea. La rândul ei, se considera norocoasă că a scăpat de moarte prin otrăvire şi că a avut doar trei degete maltratate.

A aşteptat ca un camion să treacă în viteză pe lângă ea, apoi a traversat strada spre librărie. Faţada părea la fel de prăfuită ca obiectele de colecţie ticsite în spatele vitrinei.

A recitit încă o dată bileţelul trimis de secretara lui Malorley. Hildebrand Rarity, Terasa Morpeth nr. 7.

Adresa se potrivea. Ciudat loc pentru o convocare a S.O.E..

Când Laure a împins uşa s-a auzit un clopoţel sunând. Locul părea pustiu.

— Bună ziua, este cineva acolo? a strigat ea tare.

S-a auzit un zgomot în spatele unui raft şi un bărbat într-o haină cenuşie, cu umerii laţi, ca ai unui jucător de rugby, a apărut dintre două rânduri de rafturi aproape prăbuşite sub greutatea sutelor de cărţi. Cu faţa plată, cu osatura masivă, părea să fi fost sculptat din granit. Îşi încrucişă braţele peste pieptul lui musculos de parcă ar fi vrut să o facă să înţeleagă că nu se pune problema ca ea să mai înainteze un pas.

— Librăria este închisă pentru inventar, mormăi bărbatul. Reveniţi luna viitoare.

— Păcat. Mi-a spus un prieten că vindeţi o ediţie originală *Risico* de Kristatos.

— Versiunea ilustrată?

— Da, cea a lui Yaroslav Horak.

Învăţase parola pe de rost, dar habar nu avea despre ce era vorba. Dacă opera şi autorul existau cu adevărat. Librarul se dădu deoparte ca prin farmec.

— Luaţi-o pe culoarul de lângă casa de marcat şi mergeţi să vă întâlniţi cu tovarăşii mei în rezervă. Vă vor spune ei mai multe.

Laure a trecut pe sub privirea lui iscoditoare şi a ajuns în faţa unui fel de anticameră păzită de doi bărbaţi aşezaţi pe scaune. Cei doi librari aveau pistoale - mitralieră atârnate de umeri. Şi-a scos legitimaţia de S.O.E. şi le-a arătat-o cerberilor.

— Mi s-a spus să mă prezint aici la ora nouă.

— Trebuie să vă caut, a spus unul, în timp ce al doilea îi verifica numele pe o listă scrisă de mână.

— Vă rog…

Mulţumit, gardianul a catadicsit să-i arate un zâmbet abia schiţat.

— Urmaţi-mă.

Agentul a deschis uşa din fier şi a pornit pe un nou coridor iluminat incandescent.

— Unde suntem? întrebă Laure.

— Nu sunt autorizat să vă comunic această informaţie, a răspuns el cu o voce plată.

Laure făcu o pauză. Au ieşit apoi în faţa unei încăperi mari. În interiorul borcanului, în jur de douăzeci de bărbaţi şi femei, în uniformă, se duceau şi veneau. Pereţii de cărămidă erau încărcaţi cu hărţi, iar telefoane viu colorate se înghesuiau pe mese. Ai fi zis că este sediul unui Stat-Major. Laure îl urmă pe paznic de-a lungul peretelui, când deodată a văzut fum alb răspândindu-se în cameră. Laure încremeni. Bărbaţii şi femeile s-au repezit la dulapuri, apoi şi-au pus măşti într-un calm surprinzător. Pe urmă s-au aliniat încet unul în spatele celuilalt şi au plecat sub privirea uluită a Laurei. În mai puţin de un minut, coloana a dispărut pe un coridor.

— Ce se întâmplă?

— Exerciţiu de atac cu gaze. Această cameră serveşte drept centru de instruire pentru echipele care lucrează în sediul central.

Paznicul a dus-o într-o încăpere minusculă, fără ferestre, având ca singure piese de mobilier o masă de metal şi două scaune faţă în faţă. Un bărbat de vreo patruzeci de ani era aşezat pe unul dintre ele, cu capul aplecat spre un dosar pus pe genunchi. O pălărie înclinată în lateral îi ascundea partea dreaptă a feţei.

— Bună, Laure, te rog, ia loc, îi spuse fără să se uite la ea.

Tânăra agentă se aşează pe scaunul de fier. Nu-l văzuse niciodată pe tipul acesta pe holurile S.O.E.. Dar erau atât de mulţi angajaţi în serviciu.

— Unde suntem? întrebă ea cu o voce îngrijorată.

— În centrul *Orhideea*, a răspuns bărbatul care continua să studieze dosarul. Duşmanul cunoaşte adresa cartierului nostru general din Strada Baker, aşa că preferăm să dăm dovadă de mai multă discreţie.

— Cine sunteţi?

— Nu am nume. Spune-mi *domnule maior*, este de ajuns.

Ridică apoi ochii spre ea, dezvăluind o privire tristă. Erau lipsiţi de expresie şi înfundaţi în orbitele prea adânci. Bărbatul stătea întors pe trei sferturi. Laure şi-a dat seama că partea dreaptă a feţei lui părea să fie scobită. A înţeles atunci rolul pălăriei: de a încerca să ascundă infirmitatea.

— Am studiat cu atenţie dosarul tău, a spus bărbatul fără nume. Avem un punct comun.

— Anume?

Bărbatul s-a întors cu faţa spre lumină şi şi-a atins cu degetul arătător obrazul torturat.

— Am muşcat amândoi din mărul otrăvit.

— Nu înţeleg.

— Capsula cu cianură. Am folosit-o şi eu când am fost arestat de Gestapo la Reims. Nemţii m-au făcut să vomit, dar otrava a avut timp să-mi atace mucoasele şi muşchii obrazului. Nu mă plâng, am avut noroc, luptătorii din Rezistenţa Franceză au reuşit să mă ajute să evadez.

Laure nu a ştiut ce să răspundă. Nu se putea abţine să nu fixeze chipul pe jumătate mutilat.

— Soarta ţi-a zâmbit mai mult decât mie, a continuat bărbatul, aşezând dosarul pe masă. Ai scăpat de răpitorii tăi şi

otrava nu a avut timp să acţioneze. Norocul este un factor esenţial în meseria noastră de spion. Şi îmi place să mă înconjor de agenţi norocoşi.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar nu înţeleg prea bine ce fac eu aici. Lucrez la departamentul S, coordonat de domnul comandant Malorley.

Bărbatul a dat din cap.

— După fiasco-ul de la *British Museum*, Departamentul S a fost suspendat. Acum eşti încorporată în rândurile Secţiunii F a S.O.E., însărcinată cu operaţiunile din ţara ta. Sunt aici să te evaluez. Ne lipsesc enorm agenţii de sex feminin pe care să-i trimitem pe teren.

— Aş putea să-l văd pe domnul comandant?

— Nu.

— Dar pe colegul meu, Aleister Crowley?

— Ah... magul, spuse el, schiţând un zâmbet. L-am trimis să se odihnească undeva la ţară, într-o unitate specializată. Psihologii se vor ocupa de el. Mă întreb ce-o fi fost în mintea lui Malorley când l-a ales. Acest expert în ştiinţe oculte pare că prezintă grave tulburări de personalitate. Poate că după câteva şedinţe de electroşocuri îl vor aduce la realitate.

— Omul m-a readus la viaţă. Aţi putea da dovadă de umanitate.

— Umanitatea este un lux prea scump în profesia noastră.

— Înţeleg, spuse ea, agitându-şi mâna bandajată. De altfel, nu mi-aţi cerut mie părerea despre propunerea dumneavoastră. Dar nu v-a trecut prin cap că ultima mea şedinţă de manichiură m-a lecuit să mă mai joc de-a spionul?

Bărbatul fără nume aruncă o privire spre mână de parcă s-ar fi uitat la o insectă.

— Raportul medical indică faptul că îţi vei folosi degetele la capacitate deplină în trei luni.

— Vorbeam despre mintea mea. Am crezut că voi muri în pivniţa aia! Nu vreau să trec din nou prin astfel de experienţe.

— Să-ţi salvezi ţara, asta nu te mai interesează? Totuşi, a fost motivaţia ta principală atunci când ţi-ai depus dosarul să te angajezi la noi. Ai fost trimisă la Veneţia şi…

— Ce glumă bună! îl întrerupse. Mi-am pierdut timpul alergând după himere.

Maiorul dădu din cap şi se ridică, luând dosarul sub braţ.

— Mai gândeşte-te. Între timp, vei fi repartizată la departamentul administrativ de pe Baker Street. Una dintre angajate este însărcinată, o vei înlocui cu uşurinţă.

Laure rânji, fluturând din nou mâna.

— Uau... O treabă de dactilograf. Halal promovare! O să fac scântei la o maşină de scris.

— Nu va trebui să tastezi nimic. Este serviciul logistic al operaţiunilor din Europa. Vei participa la planificarea misiunilor. Poate te vei răzgândi după un timp.

— Am mari dubii.

— Atunci vom câştiga războiul fără tine.

43

Paris
Hotelul particular Lauriston
Strada Lauriston, nr. 93

Chelnerii în livrea se învârteau ca într-un balet printre oaspeţii de prestigiu împrăştiaţi prin sufrageria încărcată peste măsură cu ornamente aurii. Smoching pentru francezi, ţinută militară de paradă pentru germani şi rochii de seară pentru femei. Ca de obicei, domnul Henri chemase toată lumea bună a Parisului pentru o colaborare pe toate planurile. Un amestec inteligent de înalţi funcţionari ambiţioşi, jurnalişti germanofili, oameni de afaceri îmbogăţiţi pe piaţa neagră, ofiţeri superiori ai *Wehrmacht*-ului şi SS, actriţe aspirante, prostituate de lux şi femei în căutarea unor protectori.

O seară magnifică cu *şampanie şi cârnaţi*, pentru a folosi expresia comună printre parizienii reticenţi la înţelegerea franco-germană.

Cocoţată pe o platformă decorată cu buchete uriaşe de trandafiri stacojii şi crini albi imaculaţi, o orchestră de zece muzicieni revărsa melodiile la modă difuzate pe undele postului Radio Paris.

Tristan a luat un pahar de şampanie în timp ce observa cu repulsie toată lumea aceasta bună. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că se poate face o astfel de ceremonie luxoasă, în timp ce francezii suportă în continuare raţionalizarea generalizată.

Două femei superbe, îmbrăcate în rochii argintii, se ondulau în faţa lui. Una dintre ele, o brunetă cu o gură nostimă, i-a aruncat o privire fermecătoare. A şoptit câteva cuvinte la urechea prietenei, apoi s-a întors pentru a intra pe ringul de dans.

Tristan şi-a luat ochii de la femeie pentru a se apropia de bufetul somptuos unde tronau farfurii cu fructe de mare şi platouri lungi din argint încărcate cu munţi de bucăţi groase de fripturi şi de vânat. O ospătăriţă i-a întins zâmbind o farfurie plină.

Tristan nu s-a lăsat rugat, pentru că era lihnit. După ce gangsterul îl instalase în apartamentul luxos de pe Avenue Mozart, se prăbuşise în pat şi se trezise abia spre seară. A avut timp să facă un duş şi să se gândească la situaţia lui. Părea că este neîngrădit în mişcări, nimeni nu stătea la uşa clădirii pentru a-l spiona. La începutul serii, un şofer a sunat la uşă pentru a-i lăsa un smoching care i se potrivea, înainte de a-l duce la petrecerea de la Hotelul *Lauriston*. Tristan acceptase după o oarecare ezitare. Ideea de a pune piciorul în sediul Gestapo-ului îi era extrem de neplăcută, dar poate că era un alt test al SS pentru a-i aprecia loialitatea. Orice ar fi făcut, era blocat în aşteptarea unui semn de la stăpânii săi din Berlin. Nu mai aveau nevoie de serviciile lui, căutarea se terminase. Putea în orice clipă să fie eliminat cu un glonţ în cap.

Chipul Erikăi îi apăru în minte. Prin Gehlen, probabil că ştia deja unde se afla, dar nu-l contactase încă. Acum că el căzuse din nou în mâinile SS-ului, femeia a devenit iarăşi cel

mai mare risc al său. Oricând putea să-l denunţe, din interes sau din gelozie. Dar o altă voce în interiorul lui îi şoptea că ea încă îl mai iubea.

Încă o dată creierul o lua razna.

Se gândi o clipă să reia contactul cu reţeaua de la oratoriul Louvre pentru a trimite un mesaj la Londra. Dar ce să le spună? Că relicva fusese expediată la Berlin, că eşuase definitiv?

Devenise la fel de util ca o maşină de cusut unui măcelar.

Orchestra a început fără vlagă o melodie care nu se potrivea deloc în decorul strălucitor, cu candelabre supraîncărcate şi pereţi ornamentaţi. Lui Tristan îi era indiferent programul muzical, fiind ocupat să devoreze o felie de friptură suculentă de viţel.

— Ce face favoritul lui Himmler? Nu trebuie să stai singur, prietene!

Tristan s-a întors. Jean Vinas stătea în faţa lui, însoţit de o tânără blondă mai înaltă decât el cu cel puţin un cap.

— Puiuţ, lasă-mă să ţi-l prezint pe prietenul meu, Tristan. Nu pare, dar este un as în picturi şi statui vechi.

— Este drăguţ prietenul tău, se linguşi fata. Aş putea să-i prezint nişte prietene necăsătorite.

— În plus, are *intrări* la Berlin. Direct la marele stăpân al SS, Himmler.

— Ei, să nu exagerăm…

Deodată muzica s-a oprit. Un bărbat corpolent urcase pe scenă pentru a-şi lipi faţa grasă şi transpirată de microfonul argintiu. Toate privirile auditoriului s-au întors spre el.

— Este domnul Henri, şopti Vinas. Un tip cu adevărat uriaş! Uită-te la toţi aceşti rataţi, îi mănâncă din palmă, dar

acum doi ani, Lafont bătea cu bolul în gratiile celulei sale din Cherche-Midi.

Şeful Gestapo-ului francez şi-a ridicat braţele, afişând un zâmbet larg.

— Puţină atenţie, prieteni, vă rog. Aş dori să mulţumesc în primul rând Ambasadorului Reichului, Excelenţei Sale Otto Abetz, care ne face onoarea de a ni se alătura.

Un bărbat blond cu faţa dreptunghiulară se înclină sub un ropot de aplauze.

— Am vrut, de asemenea, să-mi împărtăşesc bucuria, a continuat Lafont, de a vedea Franţa urmând cu paşi mari politica rasială a Germaniei. După cum ştiţi, din luna iunie mareşalul Pétain a promulgat o lege care îi obligă pe toţi evreii, tineri şi bătrâni, să-şi etaleze simbolul detestabil, steaua galbenă. În sfârşit! Nu este prea devreme. Dacă vreunul dintre voi doreşte să le poarte pe reverul smochingului, le pot oferi la preţ redus. Am luat acţiuni la compania care le produce. Vă vom oferi mostre la ieşire.

S-a oprit câteva secunde pentru a măsura audienţa, apoi a chicotit, părând mulţumit de el însuşi.

— Nu… glumesc doar.

Din toate părţile izbucniră râsete pentru a saluta umorul gazdei.

— De asemenea, am vrut să sărbătoresc o dată magică pentru noi toţi de aici, a continuat bărbatul, şi anume 16 iulie, în care a avut loc razia de la Vélodromul de iarnă[29]. Să îl salutăm pe secretarul general al Poliţiei, prezent printre noi,

---

[29] Cea mai mare razie, urmată de arestarea în masă a evreilor din Franţa în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, la 16 iulie 1942 (*n. trad.*).

domnul René Bousquet! Poate că nu ştiţi, dar el a organizat această operaţiune impecabilă de reunificare a familiei israeliene în urmă cu două săptămâni.

Toate privirile au căzut asupra unui bărbat slab, cu părul negru, îmbrăcat la patru ace, care a ridicat cupa în faţa maestrului de ceremonii.

— Lăudăm adesea organizarea germană şi pe bună dreptate, a continuat Henri Lafont, dar de data aceasta putem fi mândri de ce ştim noi să facem în Franţa. Domnul Bousquet mi-a dezvăluit că peste treisprezece mii de evrei, bărbaţi, femei şi copii, au fost adunaţi în două zile. În acest ritm, pericolul evreiesc din Franţa va fi rezolvat la sfârşitul anului. Şi toate mulţumită celor cinci sute de poliţişti şi jandarmi francezi. Să salutăm sacrificiul şi curajul lor!

— Şi evreii tăi! Unde au plecat? strigă un bătrân cu mustaţa căzută. Nu i-aţi trimis înapoi la Ierusalim, totuşi?

— Toţi au fost trimişi cu trenul în lagărele de concentrare din Polonia unde vor descoperi gustul muncii şi al aerului bun. Veţi avea grijă de aceasta, nu, colonele Knochen?

Un SS-ist cu faţa de bebeluş, şeful departamentului de poliţie germană din Paris, zâmbi larg.

— Vă promit. Şi-au găsit deja congenerii alungaţi din Olanda şi din Belgia. Şi, contrar a ceea ce aţi putea crede, noi, naţional-socialiştii, ştim să dăm dovadă de delicateţe şi poezie. Am numit această operaţiune *Vânt de primăvară*. Să sperăm că vântul va sufla din nou şi că îi va mătura pentru totdeauna pe duşmanii Marelui Reich.

Aplauze puternice au salutat tirada SS-ului. Tristan a simţit fiori reci pe şira spinării. De multe ori la Berlin şi la Castelul Wewelsburg auzise aluzii la lagărele de concentrare din Est.

Soarta evreilor nu a fost un mister pentru nimeni dintre cadrele SS.

Tristan se simţea dezgustat să mai stea acolo, ascultând astfel de mârşăvii. Era timpul să părăsească adunarea. Să respire acelaşi aer cu ei devenea o tortură.

În timp ce domnul Henri s-a întors pentru a se amesteca în mulţime, orchestra s-a lansat într-o interpretare languroasă a piesei *Lili Marlene*. Cuplurile s-au format şi s-au încins pe ringul de dans.

Tristan s-a îndreptat spre ieşire, croindu-şi drum printre oaspeţi. A trecut pe lângă secretarul general al poliţiei, responsabil de razie, antrenat într-o discuţie cu un bărbat îndesat, cu o faţă severă şi o mustaţă agresivă.

— Dragul meu Darnand[30], insist. Cheia de boltă a catedralei naziste este SS. Fără Himmler şi trupele sale, clădirea s-ar prăbuşi, iar Hitler ar cădea de pe tron. Reichsführer-ul controlează toate serviciile de poliţie şi de informaţii, conduce un imperiu, domneşte peste o parte a armatei cu diviziile sale *Waffen*. SS este un stat în cadrul unui stat şi vârful de lance al politicii rasiale a regimului. Himmler este mai mult decât un lider. Este un mistic, dublat de un tehnocrat. Un profil unic. Gestionarea industrială a problemei evreieşti este o dovadă elocventă în acest sens. Totul vine de la el. Lagărele, deportările, legile rasiale în ţările ocupate...

— Uiţi de carisma Führer-ului. El îşi conduce poporul.

— Da, dar dacă Himmler nu ar pune ordine, ar fi haos. Am de-a face cu SS aproape în fiecare zi, pot să vă spun că ei se consideră adevăraţii stăpâni ai Germaniei.

---

[30] Joseph Darnand, viitorul şef al Poliţiei.

— Poate. Dar nu sunt invincibili. Ai văzut ce s-a întâmplat cu asasinarea lui Heydrich la Praga. Germanii aproape că au pierdut controlul. Aceasta este limita eficacităţii lor. Dacă şi lui Himmler i s-ar întâmpla acelaşi lucru, nu sunt sigur că SS-ul şi-ar reveni, generalii *Wehrmacht*-ului i-ar mânca de vii.

— Este sigur că moartea lui ar putea afecta serios operaţiunea *Vânt de primăvară*.

— Să-i urăm atunci multă sănătate, mi-aş dori ca Franţa să scape odată pentru totdeauna de rasa talmudică.

Tristan auzise destule; expresia *gestionarea industrială a problemei evreieşti* îl dezgustase. Ciuma antisemită i-a înnebunit pe cei contaminaţi.

Cheia de boltă a catedralei naziste.

Expresia lui Bousquet era pertinentă. Tristan fusese suficient în preajma Reichsführer-ului pentru a înţelege dimensiunea puterii SS.

Fraza continua să i se învârtă prin cap.

Când a ajuns la ieşire, a dat peste Vinas.

— Ţi-a plăcut discursul şefului?

— Nu sunt sigur că deportaţii se bucură de aer liber în Polonia. Zvonurile vorbesc despre asasinarea în masă a evreilor în lagărele din est.

Vinas a ridicat din umeri.

— Este adevărat că se merge cam departe, mai ales cu femeile şi copiii, dar hai, nici noi, în meseria noastră, n-o să devenim sentimentali! Haide, tocilare, bucură-te de seară. Uite, se pare că i-ai atras atenţia prinţesei Euphrosyne.

De cealaltă parte a bufetului, atrăgătoarea brunetă în rochie argintie îl fixa pe Tristan cu o privire languroasă.

— Este o aristocrată adevărată sau o poreclă?

— Sânge albastru pur pentru unii, sânge roşu obişnuit pentru alţii. Am angajat un mic club elegant de marchize, prinţese şi baronese fără bani. Ele ne deschid uşile clasei de sus şi îşi suflecă juponul în slujba Marelui Reich. Sunt numite *Contesele Gestapo*-ului. Să ţi le prezint?

— Nu, mulţumesc. Mă duc să mă odihnesc, prefer să fiu în formă dacă Himmler mă cheamă înapoi în Germania mâine.

— Ce nesuferit este prietenul ăsta al tău. Vii să dansezi? spuse blonda trăgându-l pe Vinas de mânecă.

Tristan nu a mai ascultat-o pe fată. A auzit ceva ca nişte gemete înfundate venind dinspre horn.

— Este ciudat, se aud ţipete în perete.

Vinas oftă, apoi şi-a împins partenera.

— Mimi, invită-l la dans pe homarul de la bufet, trebuie să reglez ceva.

S-a dus la Henri Lafont şi i-a şoptit ceva la ureche. Cel din urmă s-a arătat supărat şi a făcut un semn către dirijor. Suava piesă *Lili Marlene* s-a transformat într-un vals vienez zgomotos.

Vinas s-a întors spre Tristan şi l-a scos afară din salon.

— Înainte de a pleca, trebuie să vezi reversul medaliei. Ţi-am deschis uşile paradisului, îţi voi deschide uşile iadului.

44

Londra
Lewisham
Strada Whitburn

Conrad a urcat strada cu paşi lenţi, cu privirea fixată în pământ, întorcându-se în loc, de parcă ar fi căutat o cheie sau un document pierdut, pe urmă s-a oprit, s-a aplecat pe trotuar şi a adunat ceva cu mâna. Doar că palma îi era goală. În ciuda întunericului, tot acest joc nu avea drept scop decât să se asigure că nu este urmărit. În final, s-a lipit cu spatele de un perete, şi-a aprins o ţigară şi a inspectat fiecare fereastră. Oamenii lui Malorley puteau să se ascundă în spatele lor şi să se arunce asupra lui ca un stol de vulturi. Convingându-se că nu este niciun pericol, a sunat la uşa casei de la numărul 62 unde era scris numele unui medic. Un bărbat în vârstă, cu părul rar şi privirea temătoare a deschis încet uşa, apoi i-a dat voie să intre.

— Bună, Conrad. Soţia ta se odihneşte la etaj. Sunt bucuros că ai venit, te aşteaptă cu nerăbdare să te întorci.

Cei doi bărbaţi au urcat pe o scară şubredă. Nu era pentru prima dată când Conrad se afla în vizită aici. Doctorul, un

simpatizant nazist de multă vreme, făcea parte din reţeaua *Abwehr*, iar cabinetul său servea drept ascunzătoare pentru agenţii în tranzit. De data aceasta doctorul s-a implicat pentru a încerca să o salveze pe Suzan.

— Ce face? întrebă tânărul.

— Mi-e teamă că nu-i bine deloc. Am băgat în ea multă morfină pentru că suferă mult. Leziunile sunt numeroase şi profunde. Cu toate acestea, am reuşit să scot trei gloanţe, dar unul este prea aproape de inimă. Ar trebui să fie tratată într-un bloc operator, în spital. Dar…Făcu o pauză pentru a-şi pune mâna pe umărul lui. Ştiţi procedura în astfel de cazuri.

— Nu e nevoie să-mi amintiţi că avem interdicţia ca agenţii noştri să fie trataţi de inamic. Am ţinut deja cont de ea în trecut. Nu există altă opţiune? Aş putea să o repatriez în Franţa cu acelaşi avion care m-a adus şi pe mine?

Doctorul a clătinat din cap.

— Nu ar supravieţui transportului. Îmi pare rău, ştiu ce legături vă unesc...

— Nu atât de mult ca mine, doctore...

Conrad a deschis uşa dormitorului de la mansardă. Un miros ameţitor de dezinfectant plutea în camera întunecată. La piciorul patului, într-o găleată, se afla o grămadă de comprese murdare. Cu inima bătându-i cu putere, Conrad s-a aşezat lângă patul soţiei.

Suzan părea deshidratată. Chipul îi era palid, supt. Avea ochii pe jumătate închişi. Conrad a luat-o de mână. Era îngheţată.

Pentru prima dată după mulţi ani, agentul *Abwehr* aproape că s-a prăbuşit.

El, care nu avusese niciun regret când era vorba de uciderea duşmanilor Reichului, era copleşit de tristeţe când roata destinului s-a întors împotriva lui şi când moartea nemiloasă stătea pregătită să taie firul vieţii soţiei lui. Aproape că a ţipat de furie şi de neputinţă. Era nervos mai ales pe această relicvă a răului care tocmai le zdrobise vieţile.

Mâna lui Suzan a strâns-o pe a lui.

— Conrad... Dragostea mea... tu eşti?

— Vă las, spuse doctorul rămas în prag. Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva

Agentul şi-a pus mâna pe fruntea fierbinte a lui Suzan.

— Voi fi lângă tine de acum înainte. Totul va fi bine. Misiunea noastră a reuşit datorită ţie.

Suzan a devenit brusc agitată, de parcă tocmai auzise veşti proaste. Şi-a ridicat privirea, cu ochii mari. Şi-a prins soţul de încheietura mâinii.

— Nu... Am fost... trădaţi.

— De cine?

Nu mai putea respira, făcea un efort supraomenesc pentru a putea vorbi.

— De Tristan... În stradă... englezul... l-a cunoscut... se cunoşteau.

Conrad era uimit. Fuseseră păcăliţi şi Suzan urma să moară.

— Anunţă Berlinul... repede... Este un trădător.

45

Paris
Cartierul general al Gestapo-ului francez
Strada Lauriston, nr. 93

Tristan şi Vinas au mers pe un coridor şi s-au oprit în faţa uşii întredeschise a unei camere.

— Camera albastră. Paradisul, murmură colaboratorul. Aruncă-ţi un ochi, prietene.

Tristan şi-a băgat capul şi a descoperit, uluit, un grup de bărbaţi şi femei complet goi, mişcându-se în toate poziţiile pe un pat cu baldachin. Pe podea, pe un covor persan, o femeie cu sânii generoşi flutura o caschetă de SS-ist şi stropea cu şampanie doi bărbaţi întinşi sub ea. Fata a surprins privirea lui Tristan şi i-a făcut semn să li se alăture. Tristan a bătut în retragere.

— Dacă vrei, o poţi lua pe contesă la bord pentru a se alătura grupului. Îi place la nebunie.

— Este clar… înţeleg acum mai bine de unde veneau ţipetele.

Vinas clătină din cap.

— Te înşeli complet. Vino după mine.

Au luat-o pe o scară care ducea la subsol şi au ajuns în faţa unei uşi din fier, larg deschise.

— Iar a uitat Mamutul să o închidă, mormăi Vinas, Totuşi, este poarta iadului.

S-a auzit un urlet. Vinas l-a invitat pe Tristan într-o pivniţă lungă cu pereţi gri şi plini de igrasie verzuie. În centrul camerei se vedea o cadă încastrată în podea, iar pe partea opusă stăteau trei bărbaţi în faţa unui tip legat de un fel de şevalet. Faţa lui era însângerată şi brăzdată de tăieturi. Unul dintre torţionari a învârtit o spatulă mare acoperită cu lame de ras. Din cealaltă parte a camerei au izbucnit lacrimi. Două femei erau întinse la pământ.

— Abel, urlă Vinas, de câte ori să-ţi spun să închizi uşa? Şeful dă o petrecere deasupra.

Omul cu spatula, un colos cu faţa distrusă, s-a întors.

— Îmi pare rău, evreul nu vrea să scuipe numele prietenilor săi, patronii de galerii de artă. Dacă va continua să tacă, ne vom ocupa de mamă şi de fiică.

— Vă jur că eu... nu ştiu nimic... Vă rog, implora bietul om.

Tristan aruncă o privire înspăimântată către cele două femei.

— Doar nu vrei să le torturezi.

Vinas ridică din umeri.

— Depinde. De cele mai multe ori tipii cedează înainte şi nu mai este nevoie să ne murdărim pe mâini, dar, uneori, scapă totul de sub control.

— Şi dacă spune adevărul, dacă nu ştie nimic?

— Ei bine, înseamnă că nu este ziua lor norocoasă. Eu nu ating femeile, dar lui Abel Mamutul, îi face plăcere să o facă. Tehnică de la prietenii noştri germani din Gestapo. Perfectă pentru a-i face să vorbească pe luptătorii din rezistenţă sau pe

evreii care au ascuns opere de artă. Între noi fie vorba, se pare că prietenul tău, Himmler, a pus la punct metoda.

— Nu este prietenul meu, a mârâit Tristan, care avea impresia că toate ororile auzite şi văzute duceau întotdeauna la figura malefică a Reichsführer-ului.

Bărbatul torturat se bâlbâia în timp ce plângea.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă Tristan, cu inima în gât.

— Dacă evreul cooperează, ne ocupăm de el să-l facem informatorul nostru, iar soţia şi fata lui se vor întoarce acasă. Atât timp cât ele sunt în viaţă, sunt de folos pentru a pune presiune asupra lui. Dacă refuză, le violăm în faţa lui şi îi trimitem pe toţi să facă o baie în Sena, cu picioarele îngreunate cu fier vechi.

Tristan nu şi-a îndepărtat privirea şi s-a uitat la bărbatul torturat, apoi la cele două femei îngrozite.

Nu putea face nimic pentru a-i salva pe bieţii oameni, dar acum ştia cum să taie răul de la rădăcină. Era atât de evident. Ar fi trebuit să deschidă ochii de multă vreme. Era nevoie doar ca destinul să-i mai dea o şansă.

— Am văzut destule. Foarte instructiv.

A ieşit din pivniţă. Ajuns din nou la etaj, în faţa camerei unde avea loc orgia, a constatat că paradisul se găsea chiar deasupra infernului. Tristan a strâns din pumni şi s-a îndreptat în grabă spre ieşire. Când au trecut prin faţa intrării în saloane, un căpitan SS s-a aşezat în faţa lor.

— Herr Marcas, un apel urgent de la Berlin, de la serviciile Reichsführer-ului. Puteţi vorbi de la secretara domnului Lafont. Vă însoţesc.

Tristan simţi un fior scurgându-i-se pe ceafă.

— La naiba, un telefon de la Himmler însuşi, şuieră Vinas: poţi să-i spui despre mine. Nu există un alt arian mai bun ca mine.

— Nu voi rata ocazia.

Tristan l-a urmat pe SS-ist în birou şi a închis uşa în urma lui.

A recunoscut imediat vocea feminină auzită la receptor.

— Felicitări pentru găsirea relicvei, a spus Erika von Essling. Tocmai a sosit la *Ahnenerbe*. O am în faţa ochilor. Este ciudat, relicva pare să iradieze o energie proprie. Aproape că mi-am pierdut cunoştinţa. Dar nu contează, este o zi grozavă pentru Reich.

— Mă bucur pentru tine, dar nu sunt într-o dispoziţie prea bună în seara aceasta. Tocmai am ieşit dintr-o pivniţă unde torturau un amărât în faţa soţiei şi a fiicei sale.

— Îmi pare rău. Am vrut şi eu să-ţi dau o veste bună.

— Abia aştept să aud.

— Peste o săptămână va avea loc o ceremonie specială pentru a sărbători sosirea celei de-a patra relicve, spuse Erika. l-am cerut Reichsführer-ului să fii prezent. Este cel mai mic lucru pe care-l putem face: datorită ţie am intrat în posesia ei. Cu această ocazie ţi se va înmâna personal *Crucea de Fier, Clasa I*. A urmat o lungă tăcere. Mai eşti acolo, Tristan?

Francezul îşi simţea inima sărindu-i din piept. Urma să fie în prezenţa relicvei. Dar nu acesta era lucrul cel mai important: seara aceea de alcool, de decadenţă morală, desfrânare şi sânge tocmai îl luminaseră.

— Da... abia aştept să te revăd. Unde?

— Pe o insulă daneză din Marea Baltică, Bornholm. *Ahnenerbe* a deschis acolo un birou. Îţi voi trimite un avion. Voiam să-ţi spun... Mi-e dor de tine.

— Şi mie, Erika. Sunt...

Nu şi-a putut termina fraza, pentru că femeia a închis. Tristan a ieşit din birou, cu mintea fremătând. Marele joc începea din nou, numai că de data aceasta ştia rezultatul. Şi el va conduce dansul.

Pe coridorul care l-a dus înapoi în sufragerie, a dat nas în nas cu Vinas, antrenat într-o discuţie aprinsă cu Henri Lafont. Vinas a făcut prezentările. Şeful cel mare a întins mâna către el. Tristan a strâns-o de parcă ar fi apucat o viperă cu muşcătură fatală.

— Aşadar, ai vorbit cu Himmler însuşi? a exclamat Lafont.

Tristan aproape că a ocolit întrebarea, apoi s-a răzgândit.

— Da. Peste câteva zile îmi va acorda personal *Crucea de Fier, Clasa 1*.

Lafont scoase un fluier lung.

— Ei bine, ai o influenţă a naibii de mare. Mi-ar plăcea şi mie să am o astfel de *Cruce*, măcar de *Clasa a doua*, ca să-mi pot impresiona prietenii nemţi.

Tristan a zâmbit, chiar dacă zâmbetul lui arăta ca o grimasă.

— S-ar putea aranja.

— Îţi ofer tot ce vrei. Bani, femei. Chiar şi pe amanta mea preferată.

— Nu cer chiar atât de mult. Pur şi simplu, eliberează-i pe oamenii pe care îi ţii în pivniţă, împreună cu promisiunea ta că nu-i vei mai deranja.

Lafont se încruntă şi se întoarse către Vinas.

— Pentru ce au fost arestaţi?

— Borfaşi de duzină, nişte evrei. Mamut este convins că tipul cunoaşte negustori de artă care ascund tablouri. Dar asta mi se pare prostesc.

Lafont îl trată pe Tristan cu suspiciune.

— De ce vrei eliberarea lor? Nu-mi spune că din bunătatea inimii. Nu am întâlnit niciodată un protejat al lui Himmler preocupat de bunăstarea unei familii de evrei.

— L-am cunoscut pe capul familiei înainte de război, a minţit Tristan. Pe vremuri m-a scos din necaz atunci când am avut o problemă cu poliţia. M-a salvat de la închisoare.

— Ah, adică un fel de mulţumire pentru păpică. Pot să înţeleg. Şi eşti sigur că poţi obţine pentru mine o *Cruce de Fier* de la şeful tău?

— Ar fi o insultă la adresa inteligenţei tale să îţi promit cu certitudine, dar voi face aranjamentele necesare astfel încât cererea ta să fie pusă în vârful listei.

Lafont îl bătu pe umăr.

— Rezolvat! Vinas, eliberează-i imediat şi prezintă-le scuzele noastre. Le vei da un mic sprijin moral, ca să-şi revină din emoţie. Imediat după aceea, mă duc la prietenele mele din camera albastră.

Se îndepărtă, mulţumit de sine.

— Vrei să-ţi trimit un şofer să ajungi acasă? întrebă Vinas.

— Nu, puţin aer proaspăt îmi va face bine.

— Ne vedem mâine ?

— Încă nu ştiu. Vom vedea. Bună seara.

Tristan l-a salutat pe gangster şi a părăsit conacul. Nu mai avea decât o singură obsesie: să ducă la îndeplinire ceea ce considera drept misiunea sa principală. Dar pentru aceasta trebuia să avertizeze Londra. Şi-a grăbit pasul şi s-a rugat ca reţeaua Oratoriului să fie încă funcţională.

Un vânt rece l-a lovit în faţă. Mintea nu i-a fost niciodată atât de limpede. De vie. Nici nu mai conta, de fapt, pentru el dacă Londra putea realiza operaţiunea la timp. Ştia ce contează acum. Nu mai era relicva cea mai importantă. Destinul

îl luase de gulerul hainei sale de colaborator de primă mână. Cu un singur scop.

Trebuia să decapiteze monstrul gigantic – SS –, care făcea să domnească teroarea în toată Europa. Ar fi trebuit să o facă în urmă cu mult timp. Conversaţia între cei doi colaboratori era un semn divin.

Trebuia să-l omoare pe Himmler.

Anul trecut, la Veneţia, avusese ocazia să-l omoare pe Hitler. Să taie capul şarpelui. Dar, în ultimul moment, a ales să recupereze relicva, obsedat de căutarea ei.

Fusese o greşeală. O eroare monstruoasă.

N-ar mai face-o nici măcar o secundă.

Himmler va plăti pentru Hitler. Va plăti pentru toate crimele lor.

Numărătoarea inversă începuse: în şapte zile, pe Insula Bornholm. Exact când şeful SS avea să-i înmâneze *Crucea de Fier*. Îşi va scoate *Luger*-ul de la centură şi îl va doborî de foarte aproape. Întreg încărcătorul descărcat în faţa lui de şobolan.

Va fi ultima lovitură de spadă. În inima hidrei naziste.

O lovitură de spadă care ar putea schimba cursul războiului. Mai mult decât orice relicvă.

46

Vila Kuntsevo
Periferia Moscovei

Noaptea stăpânea peste tot, dar pădurea din jurul vilei imense din lemn era luminată până la cele mai mici ramuri. Razele reflectoarelor inundau perimetrul de securitate. Nici măcar o veveriţă nu s-ar fi putut strecura în reşedinţa personală a lui Stalin. Dictatorul alesese în acea seară să ţină cina de protocol acolo în onoarea lui Churchill, sosit în urmă cu trei zile împreună cu suita sa diplomatică şi cu un reprezentant al preşedintelui american.

Evgheni a zdrobit cu vârful cizmei o broască mică. Orăcăitul ei îl irita de mai bine de un sfert de ceas. În plus, faţă de cele trei sute de gărzi obişnuite – toate aparţinând NKVD-ului - dăduse ordinul ca două unităţi blindate şi trei de infanterie să ia poziţie în cercuri concentrice pe o rază de zece kilometri în jurul vilei. Ceea ce a însemnat un total de aproape o mie de oameni. Fără a număra cele douăzeci de baterii antiaeriene plasate în locuri strategice.

Posibilitatea unui atac organizat de germani era aproape nulă, dar Evgheni, însărcinat de Stalin cu paza zonei, nu a vrut să-şi rişte cariera şi viaţa pentru situaţii neprevăzute. Tensiunea

era uriaşă, ştia că totul se va decide în această seară între şeful lui şi englez. Cele două delegaţii încercau să ajungă la un acord, dar refuzul aliaţilor anglo-saxoni de a deschide un al doilea front în Franţa îl adusese pe Stalin într-o dispoziţie proastă. Era ultima seară înainte de plecarea britanicilor şi fiecare parte măsura consecinţele îngrozitoare ale absenţei unei rezoluţii comune. Evgheni insistase din nou ca şeful lui să adauge relicva pe lista sa de cerinţe materiale. Dacă ar fi fost credincios, s-ar fi rugat Cerului pentru un rezultat fericit. A preferat să invoce sufletul defunctului Lenin.

Mulţumit de inspecţia făcută în partea de nord a vilei, Evgheni a traversat grădina şi sera ce ducea la intrarea principală. Era unul dintre locurile preferate ale lui Stalin, care se mândrea că are mână bună la grădinărit. Dictatorul petrecea ore întregi îngrijindu-şi plantele, iar cei trei grădinari angajaţi cu normă întreagă munceau din greu pentru a-l satisface. Zelul lor se baza pe un salariu mare, de trei ori mai mare decât al gărzilor, şi pe teroarea de a fi trimişi în Siberia în caz de invazie a afidelor pe tufele de trandafiri sau de proliferare a ciupercilor în pepenii verzi, noua pasiune horticolă a şefului lor. Stalin însuşi plantase două rânduri întregi de cucurbitacee pe care obişnuia să le servească la dineurile oficiale.

Ajuns la poarta vilei, Evgheni i-a salutat pe cei doi ofiţeri aflaţi la post şi a intrat în casă aruncând o privire la ceasul de perete. Ora douăzeci şi trei şi zece minute. Cunoscându-şi bine şeful, ştia că felul principal nu fusese încă servit şi alcoolul curgea liber. Să-şi îmbete oaspeţii făcea parte din strategie pentru a-i face mai puţin eficienţi. Stalin angaja întotdeauna negocieri importante după cinele stropite cu alcool, bazându-se pe capacitatea sa de a rezista la băutură, spre deosebire de majoritatea oaspeţilor săi.

Numai că de data aceasta găsise în Churchill un adversar pe măsură. Premierul englez trecuse peste trei mese cu băutură din belşug fără să arate niciun fel de slăbiciune.

Evgheni a întredeschis discret uşa care dădea în sala de mese. Stând în picioare în jurul mesei lungi de ceremonie acoperită cu o faţă de masă imaculată, cu vaze pline cu buchete de trandafiri roşii strălucitori, cei doisprezece membri ai delegaţiei engleze şi ruse cinsteau cu paharele fine în faţa lui Churchill şi a lui Stalin, drepţi şi ei ca mestecenii siberieni.

— Salut curajul poporului rus şi determinarea liderului său, mareşalul Stalin! Fie ca ţările noastre să colaboreze în deplină încredere pentru a câştiga acest război!

Premierul englez a dat pe gât dintr-o sorbitură paharul de vin de Caucaz, observându-şi cu coada ochiului gazda. Ţarul rus nu s-a lăsat rugat pentru a face la fel.

— Noi zori se arată pentru omenire, a răspuns Stalin lăsând jos paharul. Sper că într-o zi în curând vom ciocni la Berlin, în sala de mese a cancelariei lui Hitler. Dacă se poate în faţa cadavrului lui!

Râsete izbucniră din toate părţile. Erau la al optulea toast de la începutul cinei şi, în sfârşit, au apărut farfuriile cu purceluşii de lapte crescuţi sub o atentă supraveghere. Ambasadorul american Averell Harriman, trimisul special al lui Roosevelt, discuta cu ministrul Afacerilor Externe, Molotov, acelaşi care, cu trei ani mai devreme, semnase acorduri ale pactului de neagresiune cu germanii.

Liderii ruşi şi englezi s-au aşezat, urmaţi de restul meseni-lor şi au trecut la atacul farfuriilor într-o agitaţie plăcută. Evgheni închise uşa. A zâmbit la gândul că adevăratul fel principal, cel al negocierilor, urma să fie atacat mai târziu în salonul cel mic de alături. În grup restrâns.

O oră mai târziu, cei doi şefi de stat discutau în prezenţa traducătorilor într-o cameră în stil voit rafinat. Evgheni se instalase de cealaltă parte a uşii şi asculta cu atenţie conversaţia.

Lumina indirectă ce cădea din tavan adâncea şi mai mult trăsăturile celor doi bărbaţi. Stalin îşi schimbase complet fizionomia. Jovialitatea lui se evaporase ca prin farmec, lăsând să se vadă doar o mască rece. Părea că nici nu a pus gura pe vreo picătură de alcool.

— Domnule prim-ministru, vă întoarceţi mâine acasă şi nu am reuşit să ajungem încă la un acord satisfăcător. Sunt trist. Colegii mei v-au oferit o listă care rezumă cerinţele noastre.

Churchill aproape că se sufoca.

— Nu puteţi cere toate astea. Nici măcar Anglia nu a primit vreodată atât de mult ajutor de la americani. Mai renunţaţi la pretenţii, sunt exagerate.

Stalin avea o faţă şi mai întunecată.

— În timp ce vorbim, oamenii mei sunt masacraţi de nazişti. Refuzul dumneavoastră de a deschide un al doilea front în Franţa va face să curgă un râu de sânge. Veţi avea pe mâini sânge rusesc.

Churchill se ridică brusc.

— Nu am de ce să primesc vreo lecţie de morală de la un bărbat responsabil pentru milioane de morţi înainte de război cu epurări sângeroase şi foamete organizate la scară mare. Cu atât mai mult de la cineva care a făcut un pact cu Hitler, provocând distrugerea Poloniei şi înfrângerea Franţei! Deci, nu faceţi un astfel de joc cu mine.

Traducătorii au schimbat priviri de groază. O tăcere grea ca un tanc *T 34* s-a lăsat în cameră. Stalin devenise palid de furie.

Churchill s-a aşezat din nou, a luat o sticlă de whisky, apoi şi-a servit cu generozitate gazda.

— Acum că ne-am împărtăşit cele patru adevăruri, luaţi un pahar. Nu am venit până aici să vă cer în căsătorie, ci doar să mergem o bucată de drum împreună până la Berlin şi să-l trimitem pe Hitler în iad. Şi-a ridicat paharul fixându-şi interlocutorul cu privirea şi a continuat: La naiba, gândiţi-vă bine! Vom debarca în Africa de Nord în toamnă, vom alunga *Afrikakorps* şi de acolo vom merge spre Sicilia, apoi Italia. Clovnul acesta de Mussolini nu va putea să ne oprească şi Hitler va trebui să retragă în grabă divizii de pe frontul rusesc ca să-l ajute. Cât despre debarcarea din Franţa, întârziem doar cu un an sau doi. Dar dacă nu sunteţi de acord, haideţi să terminăm sticla aceasta şi pe urmă puteţi continua războiul. De unul singur!

Stalin a băut la rândul său din pahar şi a răspuns agale.

— Ştiţi că *stalin* înseamnă *oţel* în rusă... Dar cred că şi dumneavoastră sunteţi forjat din acelaşi aliaj. Ştiu să recunosc un bărbat de calibrul meu.

— Mulţumesc pentru comparaţie, dar eu sunt întotdeauna fericit cu numele meu adevărat, spre deosebire de dumneata, dragă Iosif Vissarionovici.

Era aproape două dimineaţa când au terminat discuţiile prin încheierea acordurilor. Churchill nu mai voia decât un singur lucru: să ajungă în patul său, când Stalin i-a spus în timp ce-l însoţea spre ieşire.

— Mai am ceva să vă întreb.

— Iar... Nu se mai termină odată! Dacă vreţi ca Regele Angliei să cânte *Internaţionala* pe balconul de la Buckingham, răspunsul este *niet*!

Stalin a zâmbit.

— Nu este vorba despre rege, ci despre un ţar. Serviciile mele de informaţii m-au anunţat că un obiect preţios aparţinând regretatului împărat Nicolae al II-lea s-ar găsi în ţara dumneavoastră. În numele patrimoniului Rusiei, aş dori să-l recuperez.

Churchill se încruntă. Se aşteptase la orice, dar în niciun caz la o astfel de cerere nepotrivită.

— Sincer... nu ştiu despre ce este vorba...

— Ba sigur că ştiţi, domnule Winston. Este vorba despre o relicvă de forma unei svastici. Chiar nu vă spune nimic? A aparţinut dinastiei Romanovilor şi a fost trimisă în Anglia la moartea ţarului. O svastică venită din zorii timpurilor şi, odată cu ea, o legendă ciudată. Sunteţi sigur că nu ştiţi la ce mă refer?

— Credeţi-mă, tovarăşe Iosif, nu am timp în vremurile acestea să mă interesez de legende.

Ţarul Roşu a început să râdă.

— Aţi minţit mai bine înainte, dar nu contează. Sunt bine informat: ştiu că agenţii dumneavoastră ai S.O.E. au pus mâna pe obiect. Deci, în interesul legăturilor care ne unesc de acum înainte, vă cer să ni-l daţi înapoi.

Churchill s-a refugiat în tăcere. Încă o dată povestea relicvei a reapărut. Scoasă la suprafaţă de acest diavol. Era clar că ştia de puterile relicvei. Cum putea un comunist să creadă în astfel de poveşti?

— De îndată ce mă întorc la Londra, îmi voi întreba serviciile şi voi studia cu prioritate cererea dumneavoastră.

— Fără limbaj de lemn cu mine, domnule Winston. Vreau relicva. Acum.

Lui Churchill i s-a părut că vede în spatele lui Stalin chipul furios al lui Roosevelt, cerându-i să facă unele concesii în faţa ursului rus. Problema era că nu mai avea nimic în desagă.

— Bine, domnule Iosif, voi fi sincer. Informaţia ta este corectă, dar incompletă. Într-adevăr, relicva... a fost la *British Museum*, dar agenţii *Abwehr*-ul au pus mâna pe ea. Au reuşit să fugă în Germania.

— Nu sunt sigur că vă cred. Şi cu cea pe care aţi recuperat-o în sudul Frantei, ce-aţi făcut?

— Nu ştiu nimic despre ea. Vă dau cuvântul meu.

Stalin nu avea nevoie să afle mai multe. A văzut că englezul era stânjenit şi minţea cu neruşinare. Evgheni îl informase despre interesul lui Hitler şi al lui Churchill pentru aceste obiecte. Stăpânul Kremlinului şi-a netezit mustaţa în timp ce-l observa pe Churchill cum îşi şterge fruntea. Colonelul NKVD a avut poate dreptate: aceste relicve au cu siguranţă mare importanţă dacă interlocutorul său reacţionează în acest fel.

Avea de gând să-i acorde toată încrederea subalternului său.

Germania
Berlin
Serviciul de transmisiuni al Abwehr

Subofiţerul însărcinat cu serviciul de comunicaţii cu agenţii din Anglia a năvălit în biroul superiorului său.

— Ce-i, Hermann? Ai văzut fantoma din Hindenburg? a glumit ofiţerul de serviciu.

— Ar trebui să citiţi acest mesaj. Este urgent. Vine de la Conrad, unul dintre agenţii noştri din Londra.

— Urgent... Churchill a luat vreo boală venerică la Moscova? Ia să vedem!

Ofiţerul şi-a pus ochelarii mici şi a citit bucata de hârtie. S-a făcut palid când a văzut că a apărut numele lui Himmler şi a ridicat imediat receptorul.

— Fă-mi, te rog, legătura cu amiralul Canaris. Prioritate absolută: cod portocaliu.

Au trecut câteva secunde, apoi s-a auzit o voce răguşită, obişnuită să comande.

— Ce vrei, colonele?

— Unul dintre agenţii noştri din Londra ne dezvăluie că francezul care lucrează pentru SS este, de fapt, un agent dublu. Se numeşte Tristan Marcas şi a fost repatriat din Anglia joia trecută la Paris pentru a preda Reichsführer-ului Himmler un obiect arheologic furat în Anglia.

— Un obiect arheologic... pentru crescătorul de pui... mormăi amiralul Canaris. Serios, mă deranjezi pentru asta? Trimite informaţiile către serviciul de contraspionaj extern al RSHA. Şi data viitoare, dacă mai ţii la gradul tău, nu mă mai tulbura cu asemenea fleacuri.

Colonelului i s-a închis telefonul în nas.

— Ce fac? întrebă subofiţerul.

— Trebuie să-i sun pe nenorociţii de la SS. Nu mă încântă deloc...

47

Danemarca ocupată
Insula Bornholm
Portul Rønne

Vedeta lansatoare de torpile S 22 se apropia cu viteza maximă de destinaţia finală. Sub soarele arzător, jerbele de spumă formau maiestuoase arabescuri de argint. Agăţat de marginea punţii din spate, Tristan trăgea adânc în piept briza proaspătă şi sărată. Pentru a se purifica de experienţa avută la Paris.

Bornholm creştea vizibil, plutind pe linia orizontului între cerul albastru cobalt şi Marea Baltică, întunecată şi netedă. Tristan şi-a aprins prima ţigară. Avea dureri de stomac. Traversarea din portul german Kolberg fusese scurtă, de cel mult două ore. Nu mai fusese niciodată în viaţă pe un vas atât de rapid. Căpitanul de *Schnellboot* părea că vrea să învingă un ipotetic record de viteză. La fel ca pilotul *Luftwaffe* care îl dusese, cu o zi înainte, din Le Bourget la Aerodromul Kolberg, în nordul Germaniei.

Viteza. Una dintre rarele calităţi recunoscută de Tristan germanilor.

Cuceriseră Europa într-o clipită şi invadaseră Franţa în trei zile. Deşi a stat destul de mult timp pe lângă ei, tot nu a înţeles dacă acest lucru s-a întâmplat din cauza gândirii lor extrem de militarizate sau fiindcă Hitler trezise în poporul său o genă a vitezei.

A luat din nou binoclul şi l-a îndreptat spre coastă. Spre marea lui surpriză, Bornholm arăta mai degrabă ca o insulă mediteraneeană decât ca un sanctuar viking aspru şi sălbatic, cel puţin în imaginea pe care şi-o făcuse despre peisajele nordice.

Bornholm. Până de curând, nici nu auzise vreodată de acest oraş născut din amestecul scandinav. Destinul hotărâse. Deci acolo avea să se încheie căutarea lui de relicve, începută cu trei ani mai devreme, în 1939, la sud, la mii de kilometri, printr-un jaf la Mănăstirea Montserrat din Catalonia. Un caleidoscop ciudat de amintiri îi reveneau în minte. Corida sângeroasă dintr-o arenă spaniolă, săpăturile din castelul catar din Montségur, întâlnirea cu Erika. Aliaţi de circumstanţă, s-au angajat într-o cursă nebună către cele patru colţuri ale Europei: ea pentru Reich, el pentru tabăra adversă.

Şi acum, aici, ar fi sfârşitul jocului, pe pământurile Nordului îndepărtat. Sfârşitul jocului de-a vânătoarea de comori.

Şi cel mai probabil şi sfârşitul existenţei sale.

Un şuierat i-a întrerupt gândurile. Echipajul de pe *Schnellboot* se agita pe puntea din faţă: portul Rønne a apărut dintr-un nor de spumă.

Tristan a coborât în cămăruţa lui, unde îşi lăsase geanta şi a scos o şapcă împodobită cu efigia capului de mort. Şi-a prins la centură pistolul *Luger*. O oglindă crăpată, atârnată lângă fotografia oficială a lui Hitler, i-a arătat imaginea fragmentată a unui ofiţer SS, ruptă în bucăţi din toate părţile. S-a întors

pe punte cu geanta lui gri, marcată de asemenea cu semnul ordinului negru şi a dat peste doi marinari. L-au evitat ostentativ, la fel ca şi căpitanul care abia îi vorbise în timpul călătoriei. În mod clar, oamenii lui Himmler nu erau populari în Kriegsmarine.

Vasul S 22 a trecut pe lângă un distrugător lung şi îngust, ancorat la mică distanţă de intrarea în radă, apoi vedeta a acostat uşor la un dig de beton flancat de un şir de cauciucuri răsucite. Un nou fluier venit de la postul de pilotaj şi marinarii au legat cablurile de prindere de ciupercile de fontă şi au aruncat pe chei o pasarelă. Tristan a coborât clătinându-se, sub privirea ostilă a căpitanului.

L-a întâmpinat un aer cald, aproape fierbinte, amestecat cu mirosuri de păcură şi ulei ars. Tristan a mers de-a lungul digului spre intrarea în doc unde staţionau alte trei nave de război, dolofane şi ameninţătoare. S-a întrebat ce interes strategic ar trebui să prezinte această insulă minusculă pentru a adăposti o asemenea concentrare de nave. De cealaltă parte a docului, vreo zece vase de pescuit aduceau o notă mai puţin războinică, în concordanţă cu toate colibele roşii şi galbene de pescari, precum şi cu fermecătoarele case cu balcoane înflorate ce alcătuiau decorul de carte poştală din Rønne.

Tristan a dat de un detaşament de soldaţi SS masaţi pe ponton. Întotdeauna aceeaşi imagine. Oriunde ajungea prin Europa, de la sud la nord, lumea era plină de soldaţi la fiecare colţ. De parcă nemţii se reproduseseră cu viteză accelerată după înfrângerea lor în Primul Război Mondial pentru a produce o nouă generaţie de soldaţi gata de utilizare pentru Führer-ul lor.

Ajuns în faţa punctului de control, Tristan a văzut o femeie blondă aşteptând în faţa unei maşini militare decapotabilă,

rezervată ofiţerilor SS. Inima francezului a început să bată cu putere: Erika se ţinuse de cuvânt: venise să-l aştepte. A trecut de barieră sub privirea soldaţilor şi a vrut să o îmbrăţişeze, dar tânăra sări brusc şi lătră un *Heil Hitler* neplăcut, cu braţul ridicat, conform regulamentelor. Bărbatul a rămas neclintit şi până la urmă şi-a dat seama că purta uniforma SS. Iar SS-iştii nu sunt obişnuiţi să-şi sărute amantele în public. A răspuns şi el salutului, fără tragere de inimă, apoi au urcat în *VW 82 Kübelwagen* care a demarat în trombă. Erika nu scosese un cuvânt. Schimba vitezele, claxonând şi făcând slalom pe drumul întins de-a lungul mării. Tristan nu-şi găsea locul.

— Mă aşteptam la o primire mai... mai tandră.

— Vom aştepta până ajungem într-o zonă mai puţin supravegheată. Am văzut doi tipi de la Gestapo la postul de control. Ai călătorit bine?

— Puţin agitat, nu sunt chiar un marinar. Unde mergem?

— Pe şantierul arheologic *Ahnenerbe*, mai spre Nord. Acolo va avea loc ceremonia dedicată ultimei relicve.

— Dar de ce pe insula asta? Ce are atât de special pentru Himmler?

— Vei avea toate răspunsurile când ajungem.

Drumul a părăsit rapid malul mării pentru a se cufunda în interiorul insulei. O privea pe Erika cum conducea cu părul în vânt. Avea ceva schimbat în comportamentul ei. I-a evitat privirea şi a părut mai îndepărtată. Mai rece. În creierul lui Tristan s-a declanşat un semnal de alarmă. Şi dacă toată povestea legată de *Crucea de Fier* şi de ceremonie a fost doar o capcană? Ca să scape de el. Dar atunci de ce să-l aducă atât de departe, până pe insula aceasta pierdută?

Maşina a încetinit pentru a traversa un sătuc cu numele de Nyker, deloc interesant dacă nu ar fi existat o biserică

fortificată rotundă, văruită în alb. Tristan a zăbovit cu privirea, nu văzuse niciodată una asemănătoare.

— Ce arhitectură ciudată pentru o biserică!

— Datează din secolul al XII-lea. Mai sunt trei la fel pe insulă, răspunse femeia pe un ton neutru.

— *Ahnenerbe* le-a studiat?

— Oh, nu. Himmler le consideră a fi mizerii creştine. A vrut anul trecut chiar să le şteargă de pe faţa pământului. Din fericire, responsabilul local al *Ahnenerbe* l-a făcut să-şi schimbe părerea. O tradiţie spune că templierii le-ar fi construit în scopuri ezoterice. Pereţii lor rotunjiţi amintesc de bisericile circulare uimitoare construite în multe reşedinţe ale comandanţilor acestui ordin în alte ţări europene.

— Fascinant... Nu credeam că au ajuns până în nordul Europei.

Maşina a accelerat din nou şi a ieşit din sat. Ea a continuat:

— Din păcate, nu există dovezi care să susţină teza respectivă, Ordinul Templierilor probabil că nu a pus piciorul aici. Din punct de vedere istoric, singurul interes al insulei constă în faptul că este patria originară a burgunzilor, triburile barbare care ţi-au cucerit ţara pentru a fonda Burgundia.

Deodată, după o curbă strânsă, *Kübelwagen* a încetinit brusc pentru a opri în faţa unui *Panzer IV* nou-nouţ plantat în mijlocul drumului, cu tunul îndreptat spre ei.

Berlin
Bendlerblock

Colonelul *Abwehr* a format direct numărul omologului său din contraspionajul RSHA. SS-iştii care dădeau tuturor lecţii de loialitate şi eficienţă aveau să primească o palmă grea.

A aşteptat mai bine de un minut înainte ca cineva să ridice. A răspuns o femeie.

— Permanenţa SD Ausland. Cu ce vă pot ajuta?

După ce s-a prezentat regulamentar, colonelul a lansat bomba:

— Vă sun din partea amiralului Canaris să vă avertizez cu privire la o tentativă de infiltrare a unui agent dublu care lucrează în serviciul dumneavoastră. Un francez pe nume Tristan Marcas. Tocmai s-a întors dintr-o misiune în Londra. A aterizat în Franţa, pe aerodromul Gouvieux şi a fost luat pe loc în grijă direct de SS. *Abwehr* vă poate pune la dispoziţie dovezi şi mărturii despre persoana respectivă.

I-a răspuns o voce ca de gheaţă.

— Vom analiza imediat informaţiile dumneavoastră. Trimiteţi-ne toate detaliile. Îl anunţ pe ofiţerul responsabil de operaţiunile din Franţa.

48

Borholm
Postul de control de la Nyker

Trei soldaţi SS au ţâşnit dintr-o baracă mică din lemn închis la culoare, ridicată la marginea drumului, şi au înconjurat *Kübelwagen*-ul. După ei a ieşit şi un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil negru. Femeia i-a prezentat actele proprii şi pe cele ale lui Tristan. Poliţistul le-a verificat zâmbind.

— Doamnă directoare von Essling, este întotdeauna o încântare să vă revăd. Cine este însoţitorul dumneavoastră?

— Untersturmführer Kanner, prezenţa Gestapo-ului ne dă mereu o stare de bine. Tristan Marcas tocmai a sosit în port. Este oaspetele personal al Reichsführer-ului care trebuie să-i ofere *Crucea de Fier, Clasa I*.

— Un francez... Surprinzător, murmură poliţistul privindu-l cu suspiciune pe Tristan. Probabil că a trebuit să facă un mare serviciu Germaniei pentru a fi decorat personal de liderul suprem. Nu vă supăraţi pe mine dacă dau un telefon pentru a mă asigura că este trecut pe lista vizitatorilor bazei, nu?

— Bineînţeles că nu.

Poliţistul s-a întors în cabană cu actele lui Tristan.

— Încrederea domneşte între voi, o ironiză Marcas.

— Venirea lui Himmler îi face pe toţi nervoşi. De la asasinarea lui Heydrich la Praga, măsurile de securitate au fost întărite în jurul demnitarilor regimului.

Poliţistul s-a întors cinci minute mai târziu, i-a întins actele lui Tristan şi a făcut semn tancului să elibereze drumul. A schimbat câteva cuvinte cu Erika glumind, pe urmă bariera s-a ridicat pentru a-i lăsa să plece.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Marcas în timp ce maşina mergea din nou cu viteză pe drumuri de ţară.

— Nu este prima dată când merg pe drumul acesta. Şi sunt femeie...

Marcas a întins mâna spre coapsa Erikăi şi s-a apropiat de ea. Voia să profite de ultimele ore care-i mai rămăseseră de trăit.

— Este greu să nu observi. În acest sens, ne-am putea opri undeva pe drum?

A simţit că maşina accelerează.

— Nu sunt sigură că este o idee bună. Relaţia noastră ne poate provoca necazuri.

— Nu te-a deranjat niciodată până acum, a spus Tristan cu o voce plină de dezamăgire.

— Vremurile se schimbă.

— Este modul tău de a mă face să înţeleg că tu şi eu...

S-a întors spre el. Chipul ei părea trist, dar hotărât.

— Nu... Este mai complicat decât crezi... Chiar şi între noi. La Paris, mi s-a părut că eşti aproape ostil.

— Şi tu la fel...

— Sunt sub presiune constantă de săptămâni întregi şi mintea mea nu mai este suficient de clară pentru a gândi la noi doi. Vedem după ce se încheie ceremonia?

— Da, desigur, murmură Tristan.

Ştia că seara aceasta va fi ultima pentru el.

Maşina mergea din nou cu viteză pe drumul care tăia lanurile aurii de grâu ce se unduiau în bătaia vântului. Deasupra lor, pe cerul senin şi albastru, întins ca o pânză, un stol de pescăruşi obişnuiţi zburau spre est. Tristan se gândea la tihna acestui loc.

— De ce este Himmler ataşat de această insulă? a întrebat bărbatul.

— Pentru că o vede ca pe un pământ sacru, a răspuns după un timp Erika. În primul rând pentru că aici creştinismul a ajuns târziu în comparaţie cu restul Europei, undeva în jurul secolului al X-lea. Apoi pentru că insula este plină de vestigii păgâne, după cum vei vedea şi singur. Suntem în Midgard, ţara bărbaţilor şi femeilor din nord. Himmler crede în legenda conform căreia aici este unul dintre leagănele civilizaţiei pierdute a hiperboreenilor. Cu mai bine de cincizeci de mii de ani în urmă, când axa polilor nu se înclinase, Scandinavia era un eden fierbinte, plin de vegetaţie luxuriantă, iar Marea Baltică se rezuma la un lac. Bornholm, oraşul din Danemarca, a fost unul dintre locurile cele mai strălucitoare şi mai puternice de pe acest continent mitic, care ne-a lăsat moştenire *Thule Borealis* şi cele patru svastici.

— Ai şi dovezi arheologice?

— Tocmai de aceea *Ahnenerbe* a stabilit aici o tabără permanentă de la invazia Danemarcei. Căutăm peste tot pentru a găsi urme, vestigii pentru a putea confirma ipoteza. În zadar, până de curând...

Ajunsă la o răscruce de drumuri, maşina a virat stânga pentru a intra pe un drum de pământ plin de şanţuri ce ducea într-o pădure plină de stejari şi de ferigi. Pe măsură ce intrau

mai adânc, umbra se îngroşa în jurul lor străpunsă ici-colo de raze de lumină la fel de ascuţite ca săbiile. Tristan a simţit o senzaţie ciudată. Apăsătoare. Iraţională. Nu ştia cum ar putea să o definească, dar o atmosferă surdă, aproape ostilă, părea să domnească în aceste locuri. Erika a aruncat o privire spre el.

— Când eram mică, mama spunea adesea că pădurile sunt ca vrăjile, pot fi benefice sau malefice. Ele sunt zonele privilegiate ale zânelor şi ale vrăjitoarelor.

— O femeie înţeleaptă... aş înclina mai mult spre a doua categorie.

— Mă simt foarte bine, a spus ea cu voce suavă, în împărăţia tăcută a divinităţilor vechii religii din Nord, a familiilor Aesiri şi Vaniri, în sanctuarul micilor vietăţi din pădure. Sunt liniştită, departe de tumultul oamenilor şi de visele lor de fier.

— Chiar crezi toate astea?

Pentru prima dată i-a oferit magnificul ei zâmbet.

— Bineînţeles că nu, dar întotdeauna mi-au plăcut poveştile şi le iau ca atare. Sunt un om de ştiinţă. Ştii doar cât de materialistă sunt. Chiar şi Himmler este departe de a ghici. Când văd anumite cercetări ale *Ahnenerbe*, mintea mi se clatină în faţa atâtor insulte ale raţiunii.

— Ai ascunde lucruri şi de mine?

— Cine ştie... Dar să revenim la legende. Deschide bine ochi, intrăm în ţara pietrelor care vorbesc.

Pe fiecare parte a potecii, în spatele copacilor, la anumite distanţe, se ridicau pietre gri de toate dimensiunile. Unele în formă de triunghiuri conice în partea de sus, altele nişte linii drepte ca menhirele. Arătau ca dinţii unui monstru îngropat.

— Pietrele acestea, a continuat Erika, sunt toate gravate cu scriere runică. Sunt sute pe toată insula. Tradiţia orală spune că sanctuarele cele mai vechi se aflau exact în această

pădure. Când a venit prima echipă *Ahnenerbe* aici, în 1938, credeau că au mii de ani şi se gândeau că au găsit dovezi ale existenţei hiperboreenilor. Din păcate pentru ei, au fost dezamăgiţi. Cel mai probabil datează din perioada secolelor al IX-lea şi al XII-lea. Nu mai mult.

A virat la dreapta pentru a o lua pe un drum la fel de stricat. Lumina a revenit, copacii au devenit mai distanţaţi, zeii vechi au dispărut. Maşina a ieşit din pădure şi a luat-o pe o potecă de pământ întinsă de-a lungul unei mlaştini. Marea a apărut din nou. Erau foarte aproape de coastă. La stânga lor, pe un promontoriu de iarbă, a ieşit la iveală silueta impunătoare a unei cetăţi pe jumătate în ruină. Meterezele sale fortificate din piatră gri şi cărămidă roşie au căpătat o nuanţă uşor portocalie sub soarele la apus.

— Un alt castel. Având în vedere gustul lui Himmler pentru pietre vechi, presupun că ceremonia va avea loc între aceste ziduri.

— Greşit... Detestă acest castel construit în numele celui răstignit. Hammershus a fost construit de episcopul de Suedia pentru a grava în piatră dominaţia Bisericii pe insulă. O alegere foarte proastă pentru practicarea unui ritual SS.

Kübelwagen cobora acum cu viteză maximă pe mal spre o pistă întinsă de-a lungul falezelor înalte din granit.

— Ajungem. Vei avea răspunsul. Iată unul dintre secretele cel mai bine păstrate ale celui de-al Treilea Reich.

Vehiculul a făcut un ultim viraj strâns şi a ajuns pe o plajă largă, cu pietricele albe şi lustruite, prinse la mijloc între meterezele de granit şi valurile scânteietoare. Ochii lui Tristan se măriră de surpriză. Nu-i venea să creadă ce vedea.

— La naiba...

Erika a oprit *Kübelwagen*.

— Bine aţi venit la baza Walhalla 66, poarta mitică a regatului zeilor.

Berlin
RSHA
SD Ausland
Palatul Prinz Albrecht

Căpitanul SS responsabil de Franţa înjura în faţa telefonului. Legătura cu Parisul continua să fie întreruptă. Iar misiunea lui avea prioritate absolută. *Abwehr* tocmai îi avertizase de prezenţa unui agent dublu chiar în inima SS-ului. Trebuia să evite ca scandalul să izbucnească şi dacă se putea rezolva definitiv problema fără ca Reichsführer-ul să fie anunţat...

Nu fusese greu să dea de urma acestui Tristan Marcas la Paris. În cadrul SS, totul era centralizat la perfecţie şi până la urmă a ajuns să fie pus în contact cu şeful Gestapo-ului francez, un escroc mărunt, dar în mod evident bine informat. O voce trosni în receptor. Căpitanul a reluat conversaţia:

— Nu vă aud bine, domnule Lafont. Aţi putea repeta?

— Vă spuneam că Marcas a zburat în Germania. La Kolberg, cred.

— Nu v-a spus de ce trebuie să vină?

— Ba da. Trebuie să fie decorat de Himmler în persoană. *Crucea de Fier, Clasa I.* Şi fiindcă veni vorba, şi eu am oferit servicii Germaniei şi eu...

Nu şi-a putut termina fraza, căpitanul a devenit livid şi a închis. A ieşit în trombă din sală, a fugit pe un culoar întunecat şi a intrat în biroul superiorului său fără să bată la uşă.

— Să trăiţi, domnule colonel! Avem o mare problemă!

49

Bornholm

Falezele înalte de granit s-au format ca nişte ziduri de netrecut. Una dintre laturi, care dădea spre un vast ţărm alb şi pietros, era scobită de o grotă uriaşă, iluminată din interior, de înălţimea unei clădiri cu cinci etaje. În faţa peşterii lucrau utilaje de construcţii uriaşe. Dar prezenţa cea mai neobişnuită era cea a două antene radar enorme – Tristan nu văzuse niciodată ceva asemănător – montate pe o şină încastrată în cavitate. Toată zona era securizată de un perimetru cu sârmă ghimpată, întrerupt de două turnuri de veghe. În partea de sus, pe stânci, se puteau vedea baterii antiaeriene şi un rând de reflectoare mari, cu rază lungă de acţiune. Chiar şi accesul pe mare era blocat. În larg, la o aruncătură de băţ în spatele unei insule minuscule care arăta ca un urs sculptat în piatră, se profila silueta unui crucişător.

— Tu numeşti aşa ceva un şantier arheologic? întrebă Tristan, uluit. Arată ca o tabără fortificată cu tranşee. Ce urmăriţi aici cu radarele şi cu peştera aceasta monstruoasă?

A luat-o pe urmele Erikăi, care coborâse din maşină.

— Îţi spusesem că cercetătorii de la *Ahnenerbe* fac săpături pe insulă. Cu mai puţin de un an în urmă, în timp ce cercetau

pietrele gravate deasupra stâncilor, unul dintre ei a căzut într-o crevasă. Echipa de salvare a descoperit un tunel de origine artificială străbătând roca. Pe pereţi, specialiştii au scos la lumină semne runice făcute cu mult înainte de monumentele de piatră situate la suprafaţă. Apoi au descoperit o încrengătură de galerii săpate mult sub nivelul mării, un adevărat labirint.

— Galerii sub mare... murmură Tristan. Nu credeam că vikingii erau capabili să facă lucrări de o asemenea anvergură.

— Nu ai nimerit-o. Vikingii nu au nimic de-a face cu asta. Tunelurile au fost probabil săpate cu mai bine de zece mii de ani în urmă. Cel puţin. Avem de-a face cu o civilizaţie necunoscută arheologilor. O civilizaţie mult mai veche decât cea care a ridicat monumentele din piatră. Şi nu am terminat, vino după mine!

Au trecut de un punct de control, fără ca de data aceasta soldaţii să o întrebe ceva pe Erika.

— Tunelurile duc în subteran fără niciun motiv aparent. La început ne-am gândit la galerii miniere, dar nu există niciun filon metalic sau de aur pe această insulă.

— Presupun că ai trimis nişte bărbaţi să exploreze.

— Da, dar nu putem căuta peste tot. Sunt sute de galerii! Multe se pierd în stâncă pentru a se termina într-o fundătură din cauza alunecărilor de teren. Alte tuneluri duc la galerii mai mari, care la rândul lor se unesc cu alte ramuri. În şase luni am pierdut trei bărbaţi în acest labirint. Nimeni nu i-a mai găsit.

— În acest caz, trebuie să rămâneţi la o singură reţea şi să cartografiaţi harta pentru a încerca să-i înţelegeţi funcţia.

— De aceea am concentrat cercetarea pe tronsoanele cele mai largi. Reichsführer-ul a dat ordin expres să le explorăm.

Vezi nava aceea din larg? Se ancorează vertical într-una dintre aceste galerii care trece pe sub mare. Problema este că reţeaua se înfundă în mod regulat, din cauze naturale şi este necesară transportarea echipamentelor de excavare pentru curăţarea materialului în urma alunecărilor de teren.

Tristan a observat maşinile care veneau şi plecau de la intrarea peşterii spre un deal artificial de moloz.

— De ce aţi săpat această deschidere uriaşă?

— Pentru adăpostirea bazei logistice a şantierului de excavare şi a echipamentelor de geniu. Toamna şi iarna sunt foarte aspre în zonă. Dar este şi foarte practic pentru adăpostirea *coarnelor lui Loki* în caz de atac aerian.

— Nu înţeleg.

— Ai în faţă cele mai recente operaţiuni speciale ale Reichului. *Coarnele lui Loki* sunt radare experimentale de rază foarte lungă care ar putea în teorie să securizeze spaţiul aerian pe mii de kilometri.

— De ce sunt puse lângă şantierul arheologic?

— Mareşalul Goering le-a împrumutat pentru trei luni lui Himmler pentru a le testa, dar şi pentru a încerca să dovedească una dintre obsesiile Reichsführer-ului. Şi anume că pământul este convex. Radarele trebuie să trimită unde spre stratosferă pentru a le studia reverberaţia. Experimentul urmează să aibă loc în toamnă.

Tristan arătă o faţă nedumerită.

— Să nu-mi spui că tu crezi prostiile astea?

— Sigur că nu, dar dacă îi place Reichsführer-ului, asta mă face şi pe mine fericită.

— Să admitem că ai dreptate, dar tot nu înţeleg motivul pentru care ceremonia se organizează aici. Bănuiesc că nu din cauza prezenţei tunelurilor misterioase?

— S-a întâmplat ceva nou săptămâna trecută. O descoperire care ne-a uimit pe toţi. Vino cu mine!

Au ajuns la intrarea în peştera artificială. Era atât de lată încât trei trenuri ar fi putut trece prin ea unul lângă altul. Ghirlande de becuri difuzau o lumină electrică galbenă. În zonă, un adevărat furnicar. Muncitorii alergau în toate direcţiile în timp ce excavatoarele extrăgeau bulgări de pământ şi stânci. Trei tuneluri s-au scufundat în adâncurile cavernei.

Au traversat şinele de cale ferată a radarelor şi au ajuns în faţa unei cabane de lemn construite pe stâncă. Un bărbat stătea aplecat peste o masă plină de lămpi şi de unelte. Inspecta o hartă întinsă.

— Hans, el este oaspetele nostru Tristan.

Bărbatul a ridicat privirea. Avea ochii mari, o barbă bogată, un trup slăbit care plutea puţin în pantaloni de postav şi în bluza de marinar. Şi-a şters cu o batistă fruntea strălucind de sudoare. Erika a făcut prezentările.

— Tristan, salută-l pe profesorul Hans Bolgar, persoana responsabilă de săpături. A mai participat la expediţia Schaeffer în Tibet, în 1938. Cea care a descoperit prima relicvă.

Cercetătorul l-a salutat pe Tristan strivindu-i mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, Herr Marcas, am auzit multe despre dumneavoastră şi despre ajutorul oferit Erikăi în căutarea celorlalte relicve. Cred că veţi aprecia descoperirea noastră. Veniţi! Am aşezat-o în camera de alături.

Au mers de-a lungul peretelui peşterii, apoi au intrat într-o sală largă.

— Uite ! Nu-i aşa că este magnifică?

Tristan a rămas tăcut, în stare de şoc.

Razele apusului au luminat o statuie înaltă de mai bine de doi metri. Bustul unui bărbat cu chipul distorsionat, ce exprima o suferinţă intensă. Părea zidit de viu de la nivelul taliei. Braţele îi erau întinse spre înainte, cu mâinile în formă de inel.

— Nu se poate, bâigui Tristan. Exact ca acea de la Montségur.

— Şi ca cea din Tibet.

— Înseamnă că statuia trebuia să ţină în mâini o relicvă! Să fie cea găsită de mine în Londra?

Erika dădu din cap.

— Da. Domnule profesor, îi explicaţi?

— Când aţi venit aici, la bază, aţi trecut pe lângă castelul lui Hammershus, ridicat de prinţul-episcop al Suediei în secolul al XIII-lea. Aşa cum cunoaşteţi, insula abia fusese convertită la creştinism, iar reprezentanţii puterii construiau sistematic biserici şi castele pe sanctuarele păgâne pentru a-şi afirma dominaţia. Când s-a descoperit reţeaua de tunele subterane, am avut ideea să consultăm şi arhivele despre insulă aflate la Rønne. Am descoperit până la urmă o carte din secolul al XVIII-lea scrisă de un istoric local despre istoria Hammershus. Potrivit uneia dintre cronicile amintite în lucrare, un călugăr cistercian suedez care vizitează castelul descoperă o statuie păgână cu o cruce preţioasă deasupra. Văzând în acest lucru un semn de la Dumnezeu, a plecat să evanghelizeze ţinuturile îndepărtate. După o călătorie lungă, ar fi ajuns în Rusia, şi s-ar fi convertit la ortodoxie.

Erika mângâie obrazul statuii.

— Călugărul suedez a murit în cea mai cunoscută mănăstire din Rusia: Mănăstirea Ipatiev…

Pe Tristan l-au trecut fiorii.

— Aceeaşi de unde a apărut, patru secole mai târziu, Mihail Romanov, fondatorul dinastiei Romanov!

— Doar că relicva nu a aparţinut niciodată ruşilor, a comentat profesorul, de aceea noi nu facem decât să ne recuperăm bunul nostru.

— Împrospătează-mi memoria, a spus Tristan ironic. Sunteţi germani, nu suedezi şi nu danezi. Titlul vostru de proprietate este la fel de artificial ca şi cel al ruşilor.

Bărbosul se uită la el, înţepat.

— Suntem de acelaşi sânge nordic, spre deosebire de dumneavoastră, domnule francez îmbrăcat în haine SS.

— Ah, da, ca sângele călugărilor tibetani care deţineau cealaltă relicvă. Asemănarea de familie este izbitoare.

Un zgomot de maşini şenilate le-a întrerupt duelul. Un tractor tocmai apăruse în faţa lor, urmat de un grup de soldaţi, cu mânecile suflecate.

— Fiţi atenţi! strigă şeful săpăturilor. Un sfat: urmaţi-mi instrucţiunile la milimetru! Dacă loviţi statuia, veţi fi trimişi pe Frontul de Est într-un minut!

Maşina s-a poziţionat în faţa statuii, în timp ce soldaţii o înfăşurau delicat în pături.

Tristan şi Erika s-au îndepărtat spre ieşirea din peşteră, lăsându-l pe Bolgar să dicteze legile acolo.

— Ce fac muncitorii? întrebă Marcas.

— În aşteptarea ceremoniei din această seară, a răspuns Erika, statuia va fi instalată acolo sus, pe un promontoriu deasupra stâncilor. Himmler îi va returna relicva. El crede că ritualul îi va regenera puterile. Apoi, va transfera totul la Wewelsburg, în cripta unde se odihnesc celelalte svastici.

— Dar e o nebunie.

— Nu, cel puţin nu pentru cei care cred în lumea vrăjitoarelor. Şi Reichsführer-ul este unul dintre ei.

Un vuiet surd răsuna pe cerul crepuscular.

— În plus, vorbim de lup şi...

Un zgomot surd de motor bâzâia deasupra lor. Un *Heinkel* a apărut pe cer.

— Avionul personal al Reichsführer-ului. Exact la timp. Vine cu relicva. Conform programului, trebuie să participe la o capturare de arme în oraş, apoi vine aici. Avem două ore să ne pregătim.

Tristan a recunoscut strălucirea care se aprinsese în privirea Erikăi.

Berlin
RSHA
SD Ausland
Palatul Prinz Albrecht

Aşezat la biroul lui mare, şeful din SD Ausland aştepta de zece minute bune la telefon ca să vorbească la secretariatul lui Himmler. Şi-a strivit în scrumieră ţigara abia aprinsă. Încă una. Îi ura pe birocraţi. Dacă ar fi după el, i-ar trimite pe toţi să facă un curs de pregătire într-un lagăr de concentrare. SS-ul s-ar descurca bine. Cineva a răspuns, în sfârşit.

— Standardenführer Schellenberg. Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă o voce foarte politicoasă.

— Un singur lucru şi repede: luaţi legătura cu Reichsführer-ul. De urgenţă.

— Imposibil, este într-o călătorie personală. Şi orice informaţie despre acest subiect este complet confidenţială.

— Nu şi pentru mine, ştiu că este în Danemarca, mai exact în Bornholm.

La celălalt capăt al firului, secretara a făcut o pauză. Cum putea să fie la curent Schellenberg, care era responsabil de contraspionaj? În acelaşi timp, Himmler ceruse în mod expres să nu fie deranjat sub nicio formă.

— Îmi pare rău. Am ordine foarte stricte, direct de la Reichsführer ...

— Nu-mi pasă de ordinele tale! Un agent dublu este prezent pe insulă şi trebuie să fie decorat de şeful în persoană peste câteva ore. Bănuiesc un atac iminent. Dacă se întâmplă asta, s-a zis şi cu tine.

— La ordinele dumneavoastră, domnule. Voi contacta imediat oamenii noştri de la faţa locului.

50

Bornholm

Era o noapte de vară magnifică. Stelele scânteiau de jur-împrejurul liniei ondulate a Căii Lactee. Ascunşi în spatele ruinelor castelului, întinşi pe iarba moale, cei doi îndrăgostiţi erau lipiţi unul de celălalt.

— Mi-ai fost atât de dor de tine… şopti Erika.

— Şi mie, răspunse Tristan, sărutând-o tandru. Este mai bine decât la Paris.

— Îţi dai seama că ne-am cunoscut datorită unor relicve. Fără ele, drumurile noastre nu s-ar fi intersectat niciodată.

— Da. Dar căutarea s-a încheiat, răspunse el, mascându-şi spaima.

— Începe o alta! se aprinse Erika. Nu ştim nimic despre această civilizaţie care ni le-a lăsat moştenire. Poate undeva în galeriile de pe insulă vom găsi vestigii, cărţi. Un oraş pierdut!

— Ca Troia.

— Da. Visul care m-a împins să devin arheolog.

— Tu trăieşti asta, a răspuns el cu blândeţe îmbrăţişând-o. Dacă nu ar fi fost acest război afurisit.

Ea s-a lăsat în voia îmbrăţişărilor, apoi i-a luat faţa între mâini.

— Este timpul să mergem.

Tristan s-a ridicat fără tragere de inimă.

— Într-adevăr.

— Nu pari prea entuziasmat, Tristan.

El şi-a luat pistolul şi a scos încărcătorul ca să verifice încă o dată că era plin.

— Ba da. Să nu ratăm ceremonia.

— Nu ai de ce să te temi aici, remarcă tânăra, *Luger*-ul tău nu-ţi va fi de niciun folos.

— Nu se ştie niciodată, în caz că mai sunt câţiva danezi purtători de virusul rezistenţei. Boala se răspândeşte pe scară largă în aceste zile.

— Eşti absolut sigur că totul este în regulă? a spus ea sărutându-l. Nu va dura mult. Am primit câteva zile libere. În compania ta. Am văzut o mică cabană la sud, pe marginea unei plaje cu ape turcoaz. Fără soldaţi, fără poliţişti. Fără uniforme.

Tristan simţi că i se strânge inima când o luă pe Erika în braţe. Cuvintele femeii îl dureau. Decizia lui fermă se estompa cu fiecare secundă scursă.

Mai avea încă timp să aleagă. La urma urmei, ce importanţă avea pentru el rezultatul conflictului? Făcuse destule pentru cauză. Ar putea încă decide să-şi oprească planul de asasinat al lui Himmler. Altcineva s-ar ocupa de asta. Ultima relicvă era pierdută? Ei bine, existau alte moduri pentru a continua lupta. Statele Unite, Anglia, Rusia, milioane de oameni s-au unit pentru a-l învinge pe Hitler.

Căldura trupului Erikăi, sărutările ei, iată ce înseamnă viaţă adevărată!

— Am de gând să demisionez. Vreau să trăiesc cu tine in Germania. Te... te iubesc, şopti ea sărutându-l cu pasiune.

Tristan se clătina.

Deodată mii de raze de lumină au ţâşnit din spatele stâncilor pentru a forma coloane de argint.

— Ritualul va începe în curând! a exclamat Erika.

— Am putea rămâne aici, să vedem spectacolul de departe.

— În niciun caz! Va fi grozav, nu vreau să-l ratez pentru nimic în lume. Întotdeauna mi-au plăcut astfel de ceremonii.

— Ca şi cele din Congresul Partidului Nazist de la Nürnberg presupun, răspunse Tristan cu o voce obosită.

Descântecul se rupea. Iubita părea vrăjită. Ca şi compatrioţii săi, ca milioane de Ulise subjugaţi de cântecul unei sirene împodobite cu o banderolă cu svastică. Tristan s-a eliberat din îmbrăţişarea ei. Era timpul să aducă o notă discordantă în acest cor malefic.

Rønne

Panica domnea în birourile Gestapo-ului instalat într-un mic hotel din centrul oraşului rechiziţionat de autorităţile germane. În curtea folosită drept parcare, soldaţii au sărit într-un camion. La etaj, un poliţist striga din răsputeri la telefon.

— Cum adică nu poţi ajunge la baza Valhalla?

— Nu. S-au dat ordine pentru a fi tăiate toate comunicaţiile. Ordinul personal al Reichsführer-ului pentru a nu fi deranjat în timpul vizitei.

— Trimit acolo imediat un detaşament. Sunaţi-l pe Kanner!

Punct de control Nyker

Poliţistul fuma o ţigară, aşezat pe *Panzerul* parcat pe drum. Se plictisea de moarte pe această insulă pustie. Nimic. Nu se întâmpla niciodată nimic. Ceruse de mai bine de şase luni

schimbarea misiunii, pentru a fi transferat la Copenhaga sau mai bine în Norvegia, unde nu lipsea munca: să lupte împotriva celulelor de rezistenţă. Dar aici, în această insulă paradisiacă, se stingea ca o floarea-soarelui fără soare.

— Domnule inspector, aveţi un apel urgent de la Rønne! strigă un soldat care tocmai ieşise din baracă.

Poliţistul şi-a aruncat mucul de ţigară, a sărit din tanc şi a intrat în clădire ca să preia apelul. Vocea superiorului său făcea receptorul să vibreze.

— Kanner? Ai văzut trecând un francez îmbrăcat în ţinută SS?

— Da, era împreună cu doamna directoare von Essling, acum mai bine de două ore.

— Este un ucigaş în plata englezilor trimis pentru a-l asasina pe Reichsführer. Am trimis un detaşament, dar tu eşti mai aproape decât noi. Fugi acolo imediat.

Poliţistul închise.

— În sfârşit, ceva acţiune!

Bornholm

Statuia era aşezată deasupra stâncilor, cu spatele spre mare. În spatele ei, raze de lumină albă, izvorâte din proiectoarele antiaeriene situate mai jos, urcau la asaltul stelelor. Alte surse de lumină, împrăştiate în jurul perimetrului, luminau baza promontoriului.

Brusc, sunete de tobe au ţâşnit din toate părţile. Ai fi spus că pământul însuşi vibra asemenea bătăilor telurice ale unei inimi gigantice îngropate în adâncuri.

— Au pus difuzoare în spatele pietrelor înălţate, spuse Erika, aplecându-se la urechea lui Tristan.

Amândoi erau aşezaţi în partea de jos a scărilor, aproape de un dolmen, în spatele unui grup mic de ofiţeri SS şi de arheologi din *Ahnenerbe*, aşezaţi pe băncile instalate pentru ocazie.

În uniforma sa neagră de ceremonie, Himmler urca scările lent, urmat la distanţă de un tânăr locotenent care ţinea în mâini o cutie din metal argintiu. Tobele accelerau pe măsură ce se apropiau de vârf.

Statuia îi privea, cu braţele întinse parcă pentru a-şi primi ofranda.

Himmler şi-a plecat capul în faţa statuii, apoi a deschis cutia. A scos relicva şi a pus-o pe mâinile de piatră. Sunetul tobelor s-a oprit brusc. O tăcere totală s-a lăsat pe promontoriu. Apoi vocea liderului SS s-a ridicat deasupra promontoriului.

— Proclam aici, în acest loc, întoarcerea relicvei sacre pentru adevăraţii săi proprietari. În această patrie din Hyperboreea, leagăn al rasei ariene. Fie ca relicva să ne acorde victoria totală asupra duşmanilor noştri!

A îngenuncheat în faţa statuii şi şi-a plecat capul. Tobele au început din nou şi mai energic.

— Magnific, murmură Erika parcă hipnotizată, demn de o reprezentaţie a lui *Parsifal* la Bayreuth! *Gesamtkunstwerk*. Artă totală!

Tristan îi aruncă o privire. Ochii tinerei străluceau, de parcă era posedată.

Sentimentele pe care le mai avea pentru ea s-au evaporat în noapte. Mâine el nu va mai profita de căsuţa de lângă plajă.

— Aveţi simţul spectacolului, nu se poate nega, a minţit Tristan.

Dar o altă viziune se impusese în mintea lui. Un alt spectacol. Total de asemenea. O viziune asupra suferinţei. Evreul

cu faţa maltratată şi cele două femei strânse împreună, flămânde şi îngrozite. Pivniţa hotelului din infern. Iadul de pe strada Lauriston. Acolo era adevărata fire a naziştilor. Puteau purta uniforme arogante şi strălucitoare şi să creadă că sunt rasa superioară. Să joace în parodii de operă wagneriană în aer liber. Nu erau decât bătăuşi cu ego-uri umflate. Mici nebuni, cu cizme şi căşti, cruzi şi lacomi. În timp ce observa marioneta aşezată în genunchi, Tristan a înţeles că, în megalomania lui, Himmler trebuie să fi regretat că nu a avut mai multă audienţă. Pentru prima dată a fost în lumina reflectoarelor fără ca Führer-ul său să ia toată lumina.

— Artă totală, spuse Erika, odată ce înţelegi asta, ai înţeles totul.

— Intenţionez să-i adaug nota mea personală.

Sunetul tobelor a scăzut în intensitate, demnitarul nazist s-a înclinat din nou şi a coborât înapoi treptele. Asistentul lui rămăsese sus, pentru a aşeza la loc relicva în cutie.

Tristan a strâns tocul *Luger*-ului său. Ar fi putut trage şi de la această distanţă, dar risca să rateze ţinta.

— Ai noroc, a spus Erika, luându-l de braţ. Himmler însuşi te va decora cu *Crucea de Fier* în acest loc sacru.

Nu o mai asculta, era concentrat pe scopul lui.

Au înaintat spre băncile unde urma să aibă loc înmânarea decoraţiei.

Nu mai era decât o chestiune de secunde.

Răul întrupat s-a îndreptat spre ei, cu chipul ingrat şi arogant, umflat de mândrie.

Avea să-l facă să-şi înghită zâmbetul. Va goli jumătate din încărcător şi apoi se va împuşca în cap. Finalul jocului. Frumos final.

Himmler era la doar vreo treizeci de metri distanţă. Cel mult.

Tristan rămase nemişcat. Putea să-şi scoată arma şi să tragă la întâmplare, dar nu era suficient de sigur de lovitură. Trebuia să aştepte până când monstrul se afla în faţa lui. Tristan scoase încet *Luger*-ul din toc. Şi-a ţinut respiraţia pentru a-şi oferi siguranţă. Degetul lui arătător a atins trăgaciul.

Era timpul.

Brusc, Erika i-a şoptit la ureche.

— Nu face asta sau va trebui să te ucid pe loc.

A simţit ceva rece şi tare în spate.

— Şi eu am un *Luger* încărcat. Nu face nimic, rişti să strici totul.

Tristan încremeni.

Dedesubt au izbucnit ţipete. Un detaşament de soldaţi SS alerga spre ei cu viteză maximă. Tristan l-a recunoscut pe poliţistul de la Gestapo care îi verificase la intrarea în bază. S-a apropiat de unul dintre ofiţeri şi a întins degetul arătător în direcţia lui Tristan.

— *Verräter! Verräter!*[31]

Erika se clătină.

Au izbucnit urlete. Ofiţerul şi poliţistul s-au repezit spre Himmler care ţinea *Crucea de Fier* în mâini în timp ce soldaţii s-au repezit spre Erika şi Tristan. Acesta din urmă a simţit că presiunea pistolului slăbeşte pe spatele lui. Cu un gest brusc se aplecă spre lateral şi lovi mâna Erikăi. Pistolul s-a rostogolit la pământ. Ea s-a agăţat de el.

— Tristan! Stai!

— Dă-mi drumul ! Eu…

Nu şi-a putut termina fraza. Rafale de mitraliere au izbucnit din toate părţile. Un nor de fum portocaliu s-a întins peste

---

[31] Trădător. (*n. red.*)

promontoriu. Bărbaţi în ţinute negre au apărut din întuneric şi au tras la întâmplare asupra soldaţilor germani.

După momentul de uimire, Himmler s-a retras în timp ce oamenii lui făceau scut în jurul lui.

Tristan s-a lipit în spatele unei pietre în timp ce gloanţele şuierau în jurul lui.

A văzut doi bărbaţi în negru ucigându-l pe aghiotantul lui Himmler şi prăbuşindu-se apoi pe iarbă, ţinând cutia în mână. O sirenă răcni în noapte, iar o explozie nouă a sunat mai jos, la nivelul bazei.

Erika a încercat să se ridice, dar şi ea era ţinta împuşcăturilor.

Domnea haosul. În mod evident, un comando lua cu asalt locul. Tristan trebuia cu orice preţ să se alăture luptătorilor şi să scape din această capcană. L-a văzut pe Himmler fugind ca un iepure. Încă o dată eşuase.

În spatele lui, se auzi o voce.

— Tristan?

S-a întors în faţa unuia dintre membrii comandoului necunoscut. Accentul era incert. Faţa lui, strălucind de transpiraţie, era mânjită cu cremă de pantofi.

— Da...

— Haideţi, nu prea avem timp. Am ordin să vă aduc înapoi.

Bărbatul a întins mâna să-l ajute să se ridice. Rezemată de piatră, Erika plângea.

— Fugi, Tristan. Repede. SS-ul te va ucide altfel...

Tristan se aplecă să o ridice.

— Tu vii cu noi.

— În niciun caz.

Tristan îşi apucă iubita de încheietură.

— Vino cu mine ! Nu vreau să te...

O lovitură în ceafă l-a trântit la pământ. Ultima lui imagine a fost chipul disperat al Erikăi.

51

Marea Baltică

S-a trezit cu o durere sfâşietoare în partea de sus a gâtului. De parcă cineva i-ar fi înfipt un vătrai înroşit între două vertebre. Totul îi era neclar în minte, iar lumea exterioară începea cu greu să se întrevadă. Stătea întins într-o celulă minusculă, fără fereastră. Lângă el un bărbat, întins pe un alt pat, citea o carte fără să pară că-i pasă de prezenţa celuilalt. Tristan s-a ridicat, dar vederea i s-a înceţoşat din nou. Un zgomot surd îi vibra sub picioare.

— Nu te ridica prea repede, respiră adânc şi-ţi vei reveni în fire, spuse tipul cu un puternic accent rusesc.

Tristan s-a aşezat pe patul său minuscul, apoi şi-a masat ochii. Îşi simţea capul ca o adevărată oală sub presiune.

— Cine... cine eşti?

— Sunt colonelul Evgheni Berin, de la NKVD, şi ne găsim undeva în adâncul Mării Baltice. Bun venit la bordul submarinului *Stalinets S-13*, nava amiral a Marinei Sovietice.

Amintirile lui Tristan au devenit şi mai neclare.

— Eram în Bornholm... aveam de gând să-l împuşc pe Himmler... Ce s-a întâmplat ?

— Am pus la cale o operaţiune de comando pentru a recupera relicva şi pe tine în acelaşi timp. Nu suntem în aceeaşi tabără?

Neîncrezător, Marcas i-a răspuns:

— De când Uniunea Sovietică a pus la cale un atac riscant, la sute de kilometri de bazele sale, pentru a recupera un simplu obiect arheologic?

Evgheni a zâmbit.

— Dreptul proprietarului legitim, chiar dacă această valoare nu mai are prea mult sens în ţara mea. Nu te voi învăţa eu că relicva a aparţinut ţarului Nicolae al II-lea. Prin urmare, este legitim să se întoarcă în actuala U.R.S.S. Submarinul ne va lăsa nu departe de Kronstadt, apoi noi o vom transporta la Moscova. Tovarăşul Stalin vrea să o admire.

— Noi ?

— Da... Eşti oaspetele Uniunii Sovietice.

În cabină s-a auzit o sonerie. Colonelul s-a ridicat.

— Trebuie să merg la postul de comandă.

— Cu atât mai bine, voi profita de situaţie ca să-mi dezmorţesc picioarele la o plimbare.

— Ne pare rău, dar eşti consemnat în dormitor pe toată durata traversării. Îţi vom aduce de mâncare. Şi cu puţin noroc, vom ajunge cu bine în două zile. Sub rezerva să nu fim trimişi pe fundul mării de vasele de patrulare germane sau de minele subacvatice.

— Mă tratezi ca pe un prizonier. Credeam că suntem aliaţi.

— Marina sovietică este foarte atentă cu instalaţiile proprii. V-ar putea veni ideea să aruncaţi o privire la echipamentele noastre.

— Nu-mi pasă de submarinul tău, tovarăşe! Şi, la naiba, de unde ai ştiut că relicva se găsea la Bornholm?

În momentul când a deschis uşa, Berin a scos un plic din geacă şi i l-a întins francezului.

— Ţine. Vei înţelege totul. Cine a scris textul este una şi aceeaşi persoană cu cea care ne-a cerut să te salvăm.

A închis uşa în urma lui şi a încuiat-o de două ori.

Marcas a desfăcut scrisoarea.

Tristan, iubirea mea

Dacă citeşti aceste câteva rânduri, înseamnă că eşti în siguranţă. Cu atât mai bine. Am scris această scrisoare în dimineaţa sosirii tale pe insulă, ştiind dinainte ce avea să se întâmple.

Lucrez pentru ruşi de câţiva ani. Da, ai citit bine. Şi, crede-mă, îmi pare rău că nu pot fi un şoricel lângă tine ca să-ţi văd faţa! Pe scurt, noi doi suntem în aceeaşi tabără. De aceea nu te-am denunţat când mi-am recăpătat memoria după cele întâmplate la Veneţia anul trecut. Desigur că te întrebi de ce o aristocrată germană lucrează pentru un regim comunist?

Îţi voi spune o poveste. A mea. O poveste adânc îngropată în mine.

Înainte de război, am cunoscut un om. Primul meu bărbat. Era profesorul meu de arheologie, mai în vârstă ca mine. Era un activist socialist care acţiona prin publicarea de pliante împotriva naziştilor. Nu-i împărtăşeam ideile, dar eram îndrăgostită nebuneşte de el, aşa cum poate fi o tânără studentă care îşi admiră mentorul. Într-o dimineaţă, a fost arestat pe când ieşea din apartamentul împărţit de noi clandestin. O şleahtă de la SA îl aştepta la parterul clădirii. Am văzut totul, eram la fereastră, împietrită de frică. L-au bătut rău, l-au dezbrăcat complet, apoi i-au legat picioarele de un camion şi l-au târât prin cartier. În cele din urmă, şeful SA

l-a sprijinit de uşa clădirii şi i-a tras un glonţ în cap. Plângeam atât de tare, blocată din cauza spaimei, că nici nu am îndrăznit să cobor să-i văd trupul. Unul dintre prietenii lui a venit să mă ia de acolo şi m-a adăpostit la el. Era comunist şi lucra pentru NKVD. Mi-a spus că dacă într-o zi voi vrea să mă răzbun pe nazişti, m-ar putea ajuta. Am plecat să mă refugiez la părinţii mei şi săptămâni întregi am avut doar coşmaruri oribile. Tatăl meu, nenorocitul ălă, m-a pedepsit chiar, aflând că am avut un iubit comunist. Apoi durerea s-a transformat în furie. Mânie rece. Implacabilă. Mânie împotriva călăilor primei mele iubiri şi împotriva acestui regim execrabil. Pe urmă mi-am reluat studiile şi am absolvit cu succes toate nivelele. Şi mai presus de toate l-am revăzut pe prietenul comunist. Voiam să fiu de folos la nivelul meu. El ştia că prin părinţii mei eram în contact cu înalta societate germană, în special cu mareşalul Goering, *prieten al familiei mele. Mi-am jucat rolul de tânără aristocrată nazistă, am participat la petreceri, dineuri şi am transmis mai departe toate informaţiile pe care le-am putut culege.*

Apoi, de îndată ce am intrat în Ahnenerbe, *am lucrat pentru colonelul Berin. Şi el era pasionat de căutarea svasticilor. I-am trimis toate informaţiile despre căutarea noastră, din clipa întâlnirii mele cu el.*

După ce s-a întâmplat în Veneţia am vrut de mai multe ori să-ţi dezvălui adevărul, dar nu am avut curajul necesar. Cred că am avut dreptate, pentru că altfel ne-ar fi complicat misiunile. Dacă ai şti cât de rău îmi pare că te-am ameninţat la Paris. Îmi jucam comedia. Probabil că ai fost foarte supărat pe mine. Dar trebuia să te întorci cu relicva, ca ruşii să o poată recupera. Iartă-mă că te-am manipulat.

Acum, când îţi scriu epistola, ştiu că ţi-am vorbit de un refugiu pe insulă, unde să ne adăpostim dragostea, o căsuţă pe malul mării... Nu mă judeca, am vrut să crezi în asta, şi eu la fel, pentru ultimele noastre clipe împreună.

Colonelul m-a asigurat că, odată ajuns la Moscova, vei fi trimis în Anglia, prin Iran şi Egipt. Mi-a promis. Cred că este un om de cuvânt.

Sper să nu mă înşel.

Acum, ruşii au şi ei o svastică.

Uită-te la partea bună, jocul tău dublu s-a încheiat. Nu mai trebuie să-ţi joci comedia în mijlocul acestor monştri. Pentru mine, este diferit. Voi încerca să recuperez relicvele de la Wewelsburg, dar va trebui să mă afund mai tare într-o oroare de nedescris. Am aflat că ofiţeri superiori SS organizaseră o întâlnire în suburbiile Berlinului, la Wannsee, să planifice un vast program de exterminare a evreilor din toată Europa. Iar Ahnenerbe *va deveni una dintre rotiţele importante la nivel ştiinţific pentru această monstruozitate. Există deja un întreg program de experimente medicale monstruoase desfăşurat în lăgărele de concentrare. Anunţă-ţi superiorii din Anglia că oroarea este în plină desfăşurare. Trebuie oprită. Cu orice preţ.*

Vreau să îmi închei, totuşi, scrisoarea cu vorbe de speranţă.

Ţi-am spus că am iubit un bărbat când eram tânără. Acum iubesc altul.

Pe tine.

Dar sunt conştientă că există foarte puţine şanse ca drumurile noastre să se încrucişeze din nou. În războiul actual bietele noastre vieţi nu sunt decât frunze măturate de vânt. Să ştii că nu te voi învinovăţi dacă vei iubi pe altcineva.

Dacă se va întâmpla, fii fericit şi păstrează amintirea unei femei din Germania care nu a vrut să meargă în rând cu ceilalţi.

Te sărut.
Erika.

Tristan şi-a aşezat scrisoarea pe genunchi.
Din ochii lui înroşiţi au căzut lacrimi.

52

Londra
Cimitirul Highgate

Laure stătea pe o bancă minusculă din faţa mormântului lui Malorley. Razele lunii august îi încălzeau faţa. *Era o zi frumoasă pentru a fi îngropat*, se gândi ea, conştientă de absurditatea observaţiei.

Femeia aruncă din nou o privire către ziarul *Times* deschis pe genunchi la pagina de necrologuri ale zilei. Comandantul avea dreptul la un articol scurt, ilustrat cu o fotografie care nu prea i-a adus un omagiu. Avea un aer îngrozitor. Notiţa îi anunţa decesul în urma unui stop cardiac nefericit.

Atac de cord. Suna mai bine decât asasinat. Şi mai presus de toate nu atrăgea atenţia. S.O.E. ştia identitatea criminalului. Conrad se lăudase cu asta în faţa Moirei O'Connor, iar ea s-a repezit imediat să raporteze informaţia noului său ofiţer: bărbatul cu faţa mutilată care îl înlocuise pe Malorley. Mai rău, agentul *Abwehr*-ului îl denunţase pe Tristan la SS. Altfel spus, era pierdut, trup şi suflet.

Laure se uită la fotografia comandantului. Nu numai că a fost crimă, dar mai mult, ar rămâne nepedepsită.

Din motive de securitate a statului, era mai bine să-l ţină pe Conrad sub supraveghere şi să salveze acoperirea Moirei pentru a continua să-i înşele pe nazişti.

Cei buni în mormânt, cei răi pe stradă. Aşa funcţionează micile aranjamente cu morala. Dar Laure nu a mai vrut să înghită găluşca, chiar dacă una în culorile patriotismului: şi-a depus demisia cu o zi înainte.

Ziua se anunţa magnifică. Tânăra a pus ziarul în geantă şi s-a ridicat pentru a merge să-i aducă superiorului său un ultim omagiu. Adusese un trandafir roşu. Ceremonia tocmai se terminase în cea mai mare discreţie. Comandantul aproape că nu mai avea familie, în afară de o soră în vârstă, distantă şi la fel de amabilă ca cioara care a stat în urma cortegiului. Au fost doar câţiva colegi de la S.O.E., o mână de fraţi de lojă şi un reprezentant al prim-ministrului. Laure a fost surprinsă să-l vadă pe căpitanul Ian Fleming, liderul comandoului său în timpul operaţiunii din Veneţia. După ce a schimbat câteva amintiri cu ofiţerul de informaţii, tânăr şi seducător, ea acceptase o întâlnire pentru aceeaşi seară.

Viaţa era prea scurtă. Mai ales în vreme de război.

Laure a traversat aleea pentru a se reculege pe placa funerară ce strălucea în soare. Un grădinar măturа mormântul vecin, aplecat ca un bătrân. Dădea cu măturа gemând. Femeia l-a ocolit şi a aşezat trandafirul pe piatra funerară. Grădinarul o abordă cu o voce ascuţită:

— Nu fi proastă, domnişoară. Trebuia să cumperi un ghiveci cu flori, durează mai mult şi îmi dă mai puţin de muncă.

Lui Laure nu-i venea să creadă. Mitocanul o certa în timp ce Malorley tocmai fusese îngropat. A întors capul în direcţia lui, furioasă.

— Nu te-a învăţat nimeni să fii politicos, crezi că...

S-a oprit brusc. Angajatul cimitirului şi-a aruncat măturа. Era Aleister Crowley. El i-a aruncat un zâmbet apropiat mai degrabă de o grimasă în timp ce se uita în jur precaut.

— Îmi pare rău, micuţă, dar nu puteam participa oficial la înmormântare.

— Credeam că ai fost internat.

— Într-adevăr, dar serviciile secrete nu ştiu că medicul-şef al azilului a fost un client frecvent al *Hellfire Club*, încă de pe vremea când mă ocupam eu de stabiliment. Mulţumită lui, expertiza mea psihiatrică îmi confirmă excepţionala sănătate mintală, cea mai bună din toată Marea Britanie.

— Ce ai de gând să faci?

— Voi fi, desigur, sub supraveghere o vreme, dar am găsit noi protectori care ştiu să-mi aprecieze pe deplin talentele. Afacerea relicvelor a făcut furori în anumite cercuri. Şi am profitat şi eu o dată de asta. Dar sssst, este un secret.

Laure îşi lăsă privirea să rătăcească peste mormânt.

— Svasticile. Bietul Malorley, poate că este mai bine că a murit. Dacă ar fi ştiut că nemţii au recuperat-o pe cea aflată la Londra ar fi fost doborât. Atât de mult efort pentru nimic.

— Nu a vrut niciodată să mă asculte. Dacă ar fi acceptat să-i fac cărţile de tarot...

— Aleister...

Magul bătu din palme pentru a se scuza.

— Să vorbim mai degrabă despre tine, eşti încă în slujba S.O.E.?

— Nu, tocmai mi-am dat demisia. Un prieten al lui Malorley mi-a dat o întâlnire într-o oră pentru o slujbă nouă. Dacă nu funcţionează, mă voi reconverti în florăreasă sau în patroană de bordel. Cine ştie.

— Te angajez imediat pentru a pune pe picioare un stabiliment demn de acest nume! Între noi fie vorba, am da lovitura!

Femeia a izbucnit în râs. Era pentru prima dată de când a ieşit din clinică.

— Te mai gândeşti la Tristan? a adăugat magul.

Laure a sărutat obrazul flasc al lui Aleister şi i-a şoptit la ureche.

— În fiecare zi, dar îmi amintesc o regulă învăţată de la domnul comandant când m-a angajat.

— Ce regulă?

— Să nu te ataşezi niciodată de un alt agent. Pentru mine Tristan Marcas a dispărut. Pe veci. La revedere, domnule mag. Pe data viitoare, poate!

— Ne vom revedea, Laure. Este scris în cărţile de tarot. Şi nu uita de cartea ta protectoare. Ţi-am adus schiţa originală a *Stelei* care a fost folosită pentru pachetul meu de tarot. Fie ca această carte să îţi aducă noroc, frumoasă spioană.

A strecurat apoi în mâna ei un sul mic de hârtie, a zâmbit pentru ultima dată şi a dispărut în tufişuri.

O oră mai târziu, femeia stătea într-un birou confortabil, la etajul trei al unui bloc discret cu vedere la Duke Street. Sediul BCRA[32]. În faţa ei stăteau doi soldaţi francezi, un colonel şi un general.

— Ţi-am consultat dosarul trimis de S.O.E., domnişoară, este remarcabil, spuse cel care răspundea la numele de colonelul Passy. Serios. Ne lipsesc elemente feminine de calibrul tău.

— Mulţumesc, dar nu vreau să vă mint. Sunt încă marcată psihic de răpirea mea în Londra. Nu sunt sigură că pot fi operaţională imediat.

Generalul şi-a aprins o ţigară şi a fixat-o cu privirea, fără să spună nimic. Laure a fost impresionată să se regăsească în prezenţa unui bărbat de acest nivel.

---

[32] Biroul Central de Informaţii şi de Acţiuni.

— Vă putem distribui iniţial în serviciul de contraspionaj, a continuat colonelul. Se ocupă cu identificarea agenţilor inamici care intenţionează să se infiltreze la noi. Nemţii ne trimit, uneori, astfel de agenţi aici, la Londra. Aveţi ceva experienţă în domeniu. Ce credeţi, domnule general?

De Gaulle se ridică şi îşi întinse trupul înalt.

— Nu văd nicio problemă cu asta. Ca o mică poveste, să ştiţi că l-am cunoscut pe comandantul Malorley. Sunt la curent cu legenda relicvelor sacre şi cu cea a lui Hitler. Dacă aş fi avut şi eu una, destinul Franţei ar fi fost foarte diferit.

Arbora un zâmbet enigmatic în timp ce colonelul Passy avea o privire surprinsă.

— Ce relicve?

— Uită asta, domnule colonel, ne înţelege domnişoara. Apoi întorcându-se către ea: va trebui să vă luaţi un pseudonim. În această clădire, toată lumea are unul. Începând cu Passy. Orice vă trece prin cap. Cu minima condiţie să nu fie deja folosit de un agent încă în viaţă. Când vom câştiga războiul, şi îl vom câştiga, vreau ca eroii săi să-l poată ţine minte. Pentru a nu uita niciodată orele întunecate.

Laure a rămas gânditoare câteva secunde, apoi ochii i s-au luminat.

— Am unul. Puteţi să-mi spuneţi... Marcas.

Epilog

Moscova
Kremlin
Turnul Nikolskaia

Evgheni a observat cu satisfacţie muncitorii instalând troliul uriaş pe turnul Nikolskaia, rămas de pază la intrarea în Kremlin. De la Revoluţie, fiecare dintre cele mai înalte cinci turnuri avea în vârf câte o stea roşie cântărind o tonă şi jumătate, simbol al revoluţiei triumfătoare. Evgheni reuşise să-l convingă pe Stalin să ascundă svastica într-unul dintre turnuri. De acolo, puterea relicvei ar radia deasupra Moscovei şi ar proteja U.R.S.S.

Kremlinul ar fi noua Mănăstire Ipatiev a comunismului. Şi va oferi noua dinastie de ţari roşii de care ţara avea nevoie.

Era ideea lui, iar Stalin o aprobase cu pasiune.

Colonelul s-a uitat la ceas, era aproape de ora trei şi şeful statului tot nu apăruse. Promisese, totuşi, că va veni şi că va urmări instalarea relicvei în noua stea, depusă acum la sol. Meşterii îi pregătiseră un cub de sticlă pentru a o sigila în interior.

— Evgheni! Scuze pentru întârziere, veştile rele de pe front continuă să se adune.

Stalin apăruse în uşa mare care dădea spre Piaţa Roşie. S-a uitat la troliu şi s-a apropiat de colonelul NKVD.

— Totul este gata, tovarăşe! spuse Evgheni cu un aer poznaş.

— Mă tem că această instalare va trebui oprită. Stalin l-a privit viclean şi a continuat. Germanii tocmai au lansat o nouă ofensivă în sud. Sunt pe punctul de a pune mâna pe câmpurile petroliere din Caucaz. Dacă le pierdem…

— Da, tovarăşe... dar ce legătură are asta cu relicva?

— În drumul lor, există Stalingrad. Ştii deja că, dacă naziştii pun mâna pe oraş, vor fi stăpâni pe Volga şi vor întrerupe furnizarea de materiale trimise de americani. Pe urmă se vor grăbi spre Caucaz. Va fi sfârşitul Uniunii Sovietice. Din punct de vedere strategic, Stalingradul este acum mult mai important decât Moscova! Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, deloc, tovarăşe... Vă rog să mă luminaţi.

— Am decis să suplimentez trupele pe tot Frontul de Sud, dar şi să trimiţi relicva la Stalingrad! Dacă ea are cu adevărat puterea pe care i-o acorzi, atunci va proteja oraşul de invadatori. În schimb, dacă ucigaşii lui Hitler îl vor cuceri, atunci va fi dovada că relicva nu este decât o superstiţie mizerabilă. Vezi tu, sunt deopotrivă deschis şi pragmatic.

Evgheni a rămas uluit. Decizia i se părea de necrezut. Stalin îl bătu pe umăr.

— Îţi încredinţez personal această misiune.

Evgheni simţi că gâtul i se usucă. Stăpânul lui l-a trimis în iad. Doar cu un bilet de dus.

— Cum aşa ?

— Du-te acolo cu relicva şi să nu te întorci decât dacă nemţii sunt învinşi. Vom şti atunci dacă ai avut dreptate.

— Ştii ce înseamnă asta, Iosif. În acel loc, speranţa de viaţă este infimă.

— Într-adevăr. Dar vei deveni un mare erou al Uniunii Sovietice dacă reuşeşti.

— Ţi-am greşit cu ceva, Koba?

Stalin şi-a aprins pipa, privirea îi devenise de gheaţă.

— Dacă aş fi fost supărat pe tine, ai fi fost deja mort şi îngropat. Am aflat că ai vorbit des cu clarvăzătorul meu după vizitele lui la vila mea.

Evgheni a vrut să protesteze, dar ştia că totul era pierdut. Stalin îl privea drept în ochi.

— Dar să trecem peste... Şi cu această ocazie, ia-l şi pe spionul francez care a făcut-o pe ofiţerul SS. Englezii nu ştiu că este la noi. Locul lui nu-i la Moscova.

— I-am dat cuvântul că va fi trimis acasă.

— Dar eu nu. Şi eu sunt comandantul tău. Înainte de a pleca, să îi dai superiorului tău de la NKVD identitatea agentului tău de pe lângă Himmler. Ne va putea fi util.

Mâna lui Stalin pusă pe umărul lui Evgheni s-a făcut mai puternică.

— Îţi doresc mult noroc la Stalingrad, prietene! Sper că ai o stea norocoasă.

Statele Unite
New Mexico
Los Alamos

Un vânt fierbinte năvăli peste pământul crăpat care se întindea cât vedeai cu ochii. Temperatura ajungea şi la patruzeci şi trei de grade. Chiar şi cactuşii firavi, singura formă de vegetaţie, strigau după milă sub soarele de cuptor. Soldaţii

stăteau la adăpostul gheretelor pentru a evita să cadă ca muştele. Lucrările de instalare a Sitului Y, nume dat de armată bazei secrete, încetineau din cauza căldurii insuportabile. Muncitorii, care nu puteau lucra decât noaptea, instalaseră din fericire aer condiţionat în clădirile cercetătorilor. În interiorul uneia dintre ele, o casă mare fără etaj, cu pereţii văruiţi în alb, erau trei bărbaţi adunaţi în spatele uşilor închise, într-un birou fără ferestre. Savurau răcoarea coborâtă din tavan în valuri continue.

Secretarul de război Henry L. Stimson aruncă două tablete de aspirină în paharul cu apă. Nu-i mai trecea durerea de cap. În plus, traversase Statele Unite, venind de la Washington, pentru a primi un duş rece în faţă. Îşi muşca mustaţa albă căzută peste buze. Preşedintele nu va aprecia. Chiar deloc. Stând aşezaţi în faţa lui, cei doi oameni de ştiinţă, îmbrăcaţi încă în uniformele lor de laborator, aveau feţele dezamăgite.

— Dacă înţeleg bine, vreţi să mă anunţaţi că proiectul este blocat chiar înainte de a începe?

— Da. Nu putem stabiliza materialele fisionabile. Am încercat de mai multe ori, dar…

Înainte de a i se oferi explicaţii ştiinţifice adecvate, secretarul de stat a preferat să preia iniţiativa.

— Înţeleg... Spuneţi-mi, de ce anume aveţi nevoie ca să corectaţi... tirul fascicolului. Dacă pot să mă exprim aşa.

— Timp, timp, şi iar timp...

— Preşedintele nu are mijloacele să vi-l acorde. Probabil că aţi pierdut din vedere, dar suntem în război.

Unul dintre cei doi oameni de ştiinţă a aruncat o privire întrebătoare colegului său, de parcă ar fi căutat sprijin, apoi a spus:

— Vă rog să mă ascultaţi, poate că o să fie ceva...

— Vă ascult cu toată atenţia.

— Săptămâna trecută am avut o convorbire foarte ciudată cu unul dintre colegii noştri fizicieni la MIT. Unul dintre serviciile dumneavoastră secrete i-a trimis un obiect de analizat. Iniţial, obiectul a venit din Anglia. Procedând la o examinare aprofundată, a descoperit în interior o formă de izotop de uraniu cu proprietăţi remarcabile. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Voia să-mi ceară părerea.

— Confirm, a adăugat celălalt fizician. Era ceva greu de crezut. Desigur, este posibil ca MIT să fi greşit calculele, dar merită cu siguranţă încercat. Ar fi posibil să ne trimiteţi acel obiect? Din ce ştim noi, se află într-un depozit al Apărării clasificat secret.

— Vă va fi trimis cât mai repede posibil. Proiectul *Manhattan* de care sunteţi responsabili trebuie să meargă mai departe indiferent de cost, profesore Oppenheimer, a răspuns secretarul de stat. Aveţi vreo informaţie?

Cei doi fizicieni păreau stânjeniţi.

— Doar că…

— Veţi crede că ne batem joc de dumneavoastră...

— La naiba, domnilor, lucraţi la cea mai mare operaţiune ştiinţifico-militară din toată istoria Statele Unite. Dezvoltarea bombei atomice. Vorbiţi!

— Colegul nostru de la MIT ne-a spus că era vorba de un obiect arheologic. Un fel de relicvă.

Secretarul de stat i-a privit speriat.

— Şi îmi spui că are proprietăţi fizice necunoscute?

— Nu doar atât..., îndrăzni unul dintre oamenii de ştiinţă.

Oppenheimer se scărpină pe gât.

— ...este o svastică.

Anexe

1942: anul când Ahnenerbe s-a transformat într-un obiect al ororii

Ocuparea regiunii Caucaz de către armata germană i-a ajutat pe naziști să descopere un mozaic de popoare și de triburi, dintre care unele păreau să practice forme de religie ebraică. Ca să decidă cine era cu adevărat evreu și cine nu, SS-ul i-a cerut Institutului *Ahnenerbe* să definească criteriile anatomice de caracterizare a evreilor. O misiune imposibilă pentru Wolfram Sievers, șeful *Ahnenerbe*, din moment ce un studiu anterior, efectuat în rândul școlarilor germani, demonstrase că mai mult de unsprezece la sută dintre copiii evrei erau blonzi cu ochii albaștri. Totuși, un studiu a fost comandat antropologului Bruno Beger care, la momentul expediției în Tibet din 1939, se arătase pasionat de măsurarea craniilor pentru a-i identifica, printre tibetani, pe cei de origine ariană. Prin urmare, el a decis să aplice același sistem, dar de data aceasta pentru a defini cine era evreu. Pentru a-și începe studiul, a ales să constituie o colecție de o sută douăzeci de cranii.

A cumpărat cranii de la Institutul de Anatomie din Poznań, Polonia, unde directorul încheiase un acord comercial cu agenţii Gestapo-ului local: el le-a permis să folosească incineratorul institutului pentru a face să dispară trupurile adversarilor, în schimbul cărora le-a recuperat... capetele. Şi cum nu există afacere fără un mic profit, directorul a vândut fiecare craniu de evreu pentru echivalentul a 130 de dolari de astăzi.

Dar Beger avea o nevoie presantă de cranii, iar Institutul de Anatomie din Poznań nu a putut satisface cererea, aşa că antropologul de la *Ahnenerbe* a apelat la Universitatea din Strasbourg – redenumită *Straßburg* de când naziştii anexaseră Alsacia şi Lorena. În februarie 1942, s-a decis deci ca Universitatea din Strasbourg să constituie o colecţie de cranii evreieşti importate direct de pe Frontul de Est, unde *Wehrmacht*-ul şi SS-ul au trecut la un masacru fără precedent al evreilor. O scrisoare oficială preciza chiar şi condiţiile ştiinţifice ale colectei: înainte de a fi executat, subiectul ales trebuia măsurat, fotografiat, şi să aibă un profil biografic întocmit; capul, odată separat de corp, trebuia trimis la *locul său de destinaţie într-un recipient metalic închis cu grijă, conţinând un lichid de conservare*.

Numai că Frontul de Est era departe, iar militarii prea puţin cooperanţi, prin urmare Beger a apelat la sistemul lagărelor de concentrare naziste, unde evreii deportaţi ajungeau cu sutele de mii. La sfatul lui Sievers, directorul său, Beger a decis să meargă la Auschwitz pentru a selecta cobaii. Aşa că, în iunie 1943, a rechiziţionat o sută cincizeci de evrei, bărbaţi şi femei, după ce i-a observat şi măsurat. O sută cincisprezece dintre aceştia au fost selectaţi pentru a fi trimişi în Alsacia, în lagărul de concentrare Natzweiler. Victimele vor fi gazate înainte de a fi disecate meticulos, apoi *pregătite*, prin macerare

chimică, pentru a le recupera scheletele. O muncă abominabilă nefinalizată încă în noiembrie 1944, atunci când Aliaţii au descoperit rămăşiţele a optzeci şi şase de cadavre. Înainte de a fugi, oamenii de ştiinţă de la *Ahnenerbe* distruseseră cadavrele reduse deja la stadiul de schelet, nu fără a le fi recuperat dinţii de aur...

Judecat la Nürnberg, Wolfram Sievers a fost condamnat la moarte pentru crime împotriva umanităţii şi executat în 1948. Abia în 1970, Bruno Beger a fost judecat pentru participarea lui la *Afacerea scheletelor evreieşti*. Mai întâi condamnat la trei ani de închisoare pentru complicitate la crimă, sentinţa i-a fost transformată, în apel, într-o simplă pedeapsă cu suspendare.

Stalin şi clarvăzătorii săi

Fostul seminarist devenit marxist convins, tiran al Kremlinului, dispreţuia tot ceea ce avea de-a face cu spiritismul sau cu ezoterismul. Ceea ce nu l-a împiedicat să consulte în mod regulat două medium-uri: un clarvăzător de cabaret, de origine poloneză, Wolf Messing, care îşi spunea *magul lui Stalin* şi o asistentă rusă, Natalia Lvova, cunoscută drept *vrăjitoarea roşie*, foarte înzestrată, potrivit maestrului U.R.S.S., pentru previziunile sale remarcabile.

Imediat după semnarea Pactului germano-sovietic în 1939, se spune că Messing i-a prezis lui Stalin un război cu germanii şi o victorie în mai 1945. Deşi nicio mărturie directă nu confirmă această legendă, povestită şi înfrumuseţată în timp, este cât se poate de adevărat că Stalin i-a acordat lui Messing protecţie personală încă de la sfârşitul anilor 1930. Vizitele magului la Kremlin au fost un secret cunoscut de toată lumea.

Natalia Lvova a dispărut în mod misterios chiar înainte de începerea războiului, iar dosarul ei personal a fost şters de NKVD[33].

Ezoterismul roşu

Am putea fi surprinşi că în Uniunea Sovietică, un mare lider comunist, adeptul materialismului, ofiţer NKVD, se simte atras de miturile ezoterice. Şi, totuşi… este adevărat. Pentru a construi personajul lui Evgheni, am fost inspiraţi de Gleb Boki, unul dintre directorii G.P.U.[34] Acest revoluţionar din primul moment a condus, de la începutul anilor 1920, foarte puternica Secţie Specială, serviciu de interceptări telefonice în Uniunea Sovietică şi decriptare a codurilor secrete în ţările străine. Un redutabil maestru al spionajului, a lansat prima lucrare de cercetare în U.R.S.S. asupra parapsihologiei şi şamanismului. A făcut acest lucru nu din credinţa în forţele magice, ci pentru că era convins că aşa-numitele manifestări paranormale ar putea fi explicate de ştiinţă.

Potrivit lui Andrei A. Znamenski, care a scris o carte despre subiect[35], la 31 decembrie 1924, Boki a organizat o conferinţă pentru ofiţerii de rang înalt ai G.P.U. despre existenţa oraşelor mitice asiatice Shambhala şi Agartha, având ca orator pe un anume Bartchenko, specialist în ştiinţe oculte. După ce a

---

[33] Pentru mai multe detalii, se poate citi lucrarea lui Vladimir Fedorovski, *Le Département du diable*, Editura Plon.

[34] Poliţia politică, urmaşă a Tcheka, devenită apoi NKVD şi pe urmă KGB.

[35] Andrei A. Znamenski, *Shambhala, le Royaume rouge*, Editura Camion Noir. De asemenea, A. A. Bouchkov, *NKVD, la guerre contre les forces occultes*.

călătorit în Tibet, Bartchenko, a început să creadă în existenţa acestor oraşe pierdute, guvernate după principiile comunismului *avant la lettre*, fără clase sociale, fără ideea de proprietate. Conduse cu multă înţelepciune de o adunare de aleşi, ele erau imaginea ideală a unei societăţi colectiviste. Aproape ca legendara Atlantida.

Se spune că Shambhala ar fi atins un nivel uluitor de cunoştinţe ştiinţifice, mult mai avansate faţă de timpul său. Găsirea acestor oraşe însemna să pui mâna pe cărţi ascunse care ar fi dezvăluit secrete tehnologice ce puteau asigura victoria comunismului în lumea întreagă. Angajat de Boki, Bartchenko le-a dat cadrelor Partidului Comunist lecţii despre tantra şi tradiţii ezoterice. Cei doi bărbaţi au vrut chiar să organizeze o expediţie în Tibet, dar operaţiunea a eşuat la scurt timp. Boki, implicat în scandaluri sexuale şi responsabil pentru fapte rău intenţionate împotriva membrilor Partidului, şi-a făcut prea mulţi duşmani din cadrul aparatului sovietic. Va fi împuşcat în anul 1937, în timpul marilor epurări staliniste. Cercetările în Uniunea Sovietică privind utilizarea parapsihologiei în scopuri militare au continuat şi după război, până la mijlocul anilor 1970, în special la Universitatea din Leningrad.

Strania expediţie în Rügen

Dacă nu există galerii subterane în Bornholm, în schimb utilizarea radarelor pentru a demonstra teoria că Pământul este scobit are un sâmbure de adevăr. Cel puţin la o sută cincizeci de kilometri de acolo.

În aprilie 1942, o echipă nazistă de specialişti radar îşi stabileşte reşedinţa pe una dintre bazele Kriegsmarine, în Rügen, cea mai mare insulă germană din Marea Baltică. Misiunea,

clasificată *top secret*, este condusă de dr. Heinz Fischer, unul dintre cei mai mari experţi germani în cercetări asupra razelor infraroşii şi a undelor radar. Echipa instalează în câteva zile o staţie radar cu o antenă îndreptată la patruzeci şi cinci de grade spre cer, pentru a trimite fascicule de unde în... spaţiu. Scopul operaţiunii este de a verifica, experimental, una dintre cele două teorii asupra pământului scobit[36], în vogă în cercurile naziste, în special în rândul SS. Această teorie se bazează pe faptul că Pământul, Soarele, Luna şi planetele sunt închise în interiorul unui gigantic pământ gol. Puţin ca în filmul *Truman Show*, în care o bulă gigantică înconjoară eroul şi dă iluzia cerului, a soarelui şi a stelelor. Razele trimise de misiunea dr. Heinz Fischer sunt gândite să lovească o suprafaţă şi să revină la expeditor. Kriegsmarine, care conduce operaţiunea, a fost entuziasmată de proiect. Conform teoriei ar fi posibilă obţinerea de imagini cu flota engleză, cu sediul la Scapa Flow, cea mai mare bază de ancorare a Marinei Regale, în nordul Scoţiei. Experienţa a fost, firește, un eşec amar.

Această poveste ciudată a fost dezvăluită în 1946 de Gerard S. Kuiper, unul dintre cei mai mari astronomi americani. Într-un lung articol despre starea cercetării astronomice – foarte serioase – în Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial[37], el povesteşte pe scurt această misiune în Rügen şi scrie: *În anumite cercuri ale marinei germane, se credea în existenţa pământului scobit. (...) Ofiţeri de rang înalt foloseau chiar şi pendulul deasupra hărţilor Atlanticului de Nord*. Kuiper

---

[36] Cea de-a doua teorie pretinde că Pământul este scobit şi ascunde civilizaţii pierdute. A se vedea volumele precedente.

[37] Disponibil pe site-ul Universităţii Harvard, http://adsabs.harvard.edu/full/1946PA.....54..263K.

precizează că această credinţă absurdă în pământul scobit era răspândită în sânul partidului nazist, spre marea disperare a eminenţilor astronomi. Cu toate acestea, experimentul de la Rügen pătează imaginea susţinătorilor Pământului scobit iar aviatorul Peter Bender, unul dintre cei mai puternici susţinători ai acestei teorii, a fost trimis în lagărul de concentrare.

În schimb, după război, dr. Heinz Fischer a fost recuperat de americani în cadrul operaţiunii *Agrafa*, ce viza aducerea în Statele Unite a unui număr cât mai mare de ingineri şi de oameni de ştiinţă germani. Evident, a fost racolat pentru competenţele sale avansate în undele radar şi razele infraroşii şi nu pentru participarea acestuia la operaţiunea de la Rügen.

Mitul bazelor secrete naziste şi spaţiilor subterane necunoscute

Nu există niciun loc misterios în Bornholm, acesta este o pură invenţie a autorilor. Dar este suficient să aruncaţi o privire pe Internet şi să tastaţi *bază secretă nazistă* pentru a da de o mulţime de site-uri care dezvăluie existenţa misterioaselor sanctuare ale celui de-al Treilea Reich din Arctica, Antarctica, Patagonia, Groenlanda, Norvegia, Peru... Chiar şi pe partea ascunsă a lunii. Multe informaţii. Ideale pentru operele de ficţiune, dar nesusţinute în plan istoric.

A existat, într-adevăr, o staţie nazistă instalată pe Terre Alexandra, o insulă situată la o mie de kilometri de Polul Nord, dar era în scopuri meteorologice. Iar la Polul Sud se pot găsi urme ale unei expediţii germane de dinainte de război, la sfârşitul anului 1938 şi începutul celui următor, când s-a înfiinţat o bază temporară în regiunea cunoscută sub numele de Nouvelle-Souabe. Dar nu există nicio dovadă sigură că staţia a fost folosită în timpul războiului.

Totuşi, mitul va cunoaşte o revitalizare în august 1946, odată cu evenimentele ciudate din jurul fiasco-ului unei expediţii militaro-ştiinţifice americane în zonă. La acea vreme, Statele Unite au vrut să-şi asigure pozitii strategice la Polul Sud. Au lansat operaţiunea *Highjump*, prin trimiterea unei flote de douăsprezece nave, inclusiv un portavion, un submarin, aproape cinci mii de soldaţi, în jur de douăzeci de hidroavioane şi elicoptere. Celebrul explorator amiral Richard E. Byrd, specialist în polii planetei, conduce expediţia.

Din păcate, misiunea se transformă într-un dezastru: submarinul se ciocneşte de un aisberg, un avion se prăbuşeşte şi convoiul se întoarce în 1947. Un documentar, *The Secret Land*, a fost filmat în timpul expediţiei. În 1970, un jurnal al amiralului Byrd iese la suprafaţă în mod misterios, precum şi mărturii anonime ale soldaţilor care au participat la operaţiune. Conform acestor surse, americanii ar fi descoperit o bază secretă nazistă, încă activă, construită pe intrarea spre pasaje subterane gigantice săpate de o civilizaţie necunoscută. Civilizaţia ar fi găurit, de asemenea, şi Tibetul, America de Sud şi Europa cu tuneluri similare.

Expediţia s-ar fi întors atunci ca să nu fie distrusă de aceşti ocupanţi ciudaţi, conduşi de un misterios maestru cu accent... teuton. Un scenariu ideal pentru un viitor *Indiana Jones*, dar fără o bază reală – cel puţin până la proba contrarie. Jurnalul lui Byrd nu a fost niciodată autentificat. Un adevărat fals jurnal născocit de pasionaţii pământului scobit.

NICULESCU fiction

Cealaltă soră Bennet • Janice Hadlow

Masacrul de la Two Storm Wood • Philip Gray

Obsesie • Carola Lovering

Un puzzle macabru • Nadine Matheson

Ucigașul din port • Christoph Elbern

Mica dansatoare • Melanie Leschallas

Nomad • James Swallow

Exil • James Swallow

Fantoma • James Swallow

12 secrete • Robert Gold

Acolo unde sângele îngheață • Giles Kristian

Ce facem pe întuneric • Jennifer Hillier

Triumful întunericului ◆ Éric Giacometti, Jacques Ravenne

Noaptea răului ◆ Éric Giacometti, Jacques Ravenne

Cartea crimei ◆ Mark Billingham

Fără scăpare ◆ Mark Billingham

Dirijoarea ◆ Maria Peters

Acest loc minunat ◆ Barbara O'Neal

Dor de Cipru ◆ Julia Lehnen

Femei fără răbdare ◆ Djaïli Amadou Amal

Joc mortal ◆ Michael Caine